Notă pentru arhivare digitală

Acest volum este pus la dispoziție în scop documentar, educațional și de conservare culturală.

Notă privind drepturile de autor

Drepturile de autor aparțin autorilor și deținătorilor legali. Dacă ești titularul drepturilor și consideri că materialul a fost publicat fără acord, te rugăm să ne contactezi pentru clarificare sau remediere.

Notă privind copia privată și utilizarea personală

Conform interpretărilor prezentate de Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală, structură a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), legislațiile statelor membre ale Uniunii Europene permit, în anumite condiții, realizarea unei copii a unei opere protejate pentru uz personal sau pentru cercul familiei și al prietenilor apropiați.

Această situație poate include și realizarea unei copii digitale a unei opere pe care utilizatorul o deține deja în mod legal, inclusiv prin descărcarea unei copii de pe Internet, cu condiția ca opera să fi fost făcută publică, ca utilizarea să nu afecteze exploatarea normală a operei și ca aceasta să nu prejudicieze titularul drepturilor.

Explicații detaliate pot fi consultate în documentul "Frequently

Asked Questions on Copyright" elaborat de Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală (EUIPO):
https://tinyurl.com/ccdrocopy

Cerere de completări și corecturi

Dacă ai remarcat o eroare de scanare sau poți furniza informații documentate privind această ediție, ne poți transmite datele pentru actualizare.

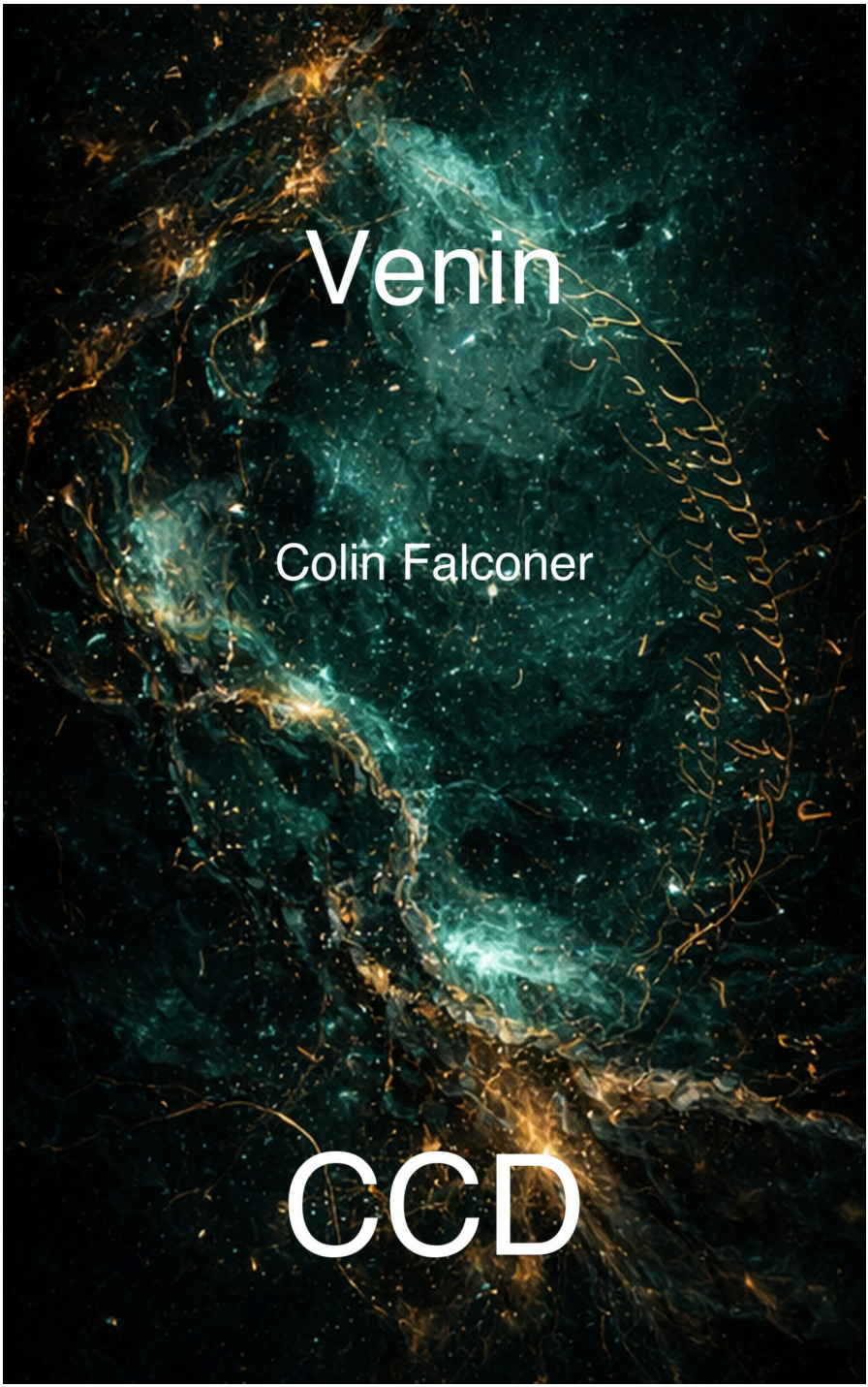
Venin
Colin Falconer
CCD

COLIN FALCONER

VENIN

CUPRINS:

PROLOG: August 1973
PARTEA ÎNTÂI: Adrienne: 1946-52
PARTEA A DOUA: Michel și Valentine: 1954-64
PARTEA A TREIA: Moștenirea: 1967-68
PARTEA A PATRA: Reunirea: 1972
PARTEA A CINCEA: Mușcătura șarpelui: Aprilie iunie 1972
PARTEA A ȘASEA: Judecata: August 1973
EPILOG

PROLOG.
August 1973
Delhi.

De la fereastra biroului său din centrul vechiului Delhi, judecătorul Sikander Reddy privea potopul musonului care se abătuse din zori asupra orașului. Pe acoperiș, răpăitul ploii părea o rafală din mii de alice.

— Cinci minute, domnule judecător, îl anunță un chip ivit în ușa întredeschisă.

Reddy încuviință absent și continuă să se uite pe fereastră. Ploaia îl fascina. În anotimpul musonului existau momente când se părea că va continua la nesfârșit, fără oprire, până ce totul urma să dispară sub apă. Dar apoi, trecea ca orice alt anotimp, ca viața însăși.

Cinci minute până la amiază. Cinci minute până la cel mai așteptat proces din istoria Indiei. Judecătorul nu era obișnuit cu asemenea publicitate. În mod normal, modesta lui sală de tribunal din complexul Tis Hizari era aproape goală. Însă acum nu mai era un caz obișnuit.

În primul rând, acuzatul nu era cetățean indian. Ba mai mult, adevărata lui naționalitate trebuia stabilită. Era foarte posibil să nu aibă niciuna. Se născuse în Saigonul postbelic, fiul nelegitim al unei

franțuzoaice cu un indian. Dintre multele pașapoarte despre care se spunea că le folosise, niciunul nu fusese al său.

În al doilea rând, deși acuzația era doar de tentativă de omucidere, polițiștii din alte state asiatice continuau să strângă dovezi care-l implicau în crime nerezolvate din țările respective. De pe plajele aurii ale Filipinelor și până la poalele verzi ale Himalaiei, fuseseră găsiți oameni sugrumați sau cu gâtlejurile retezate, și fiecare dintre ei avusese o legătură cu acest individ.

Atâtea crime pe scară internaționala erau suficiente pentru a atrage atenția reporterilor. Mai era însă și fata; tânără și frumoasă. Franțuzoaică, un manechin al cărei chip apăruse pe coperțile unor reviste precum Vogue și Cosmopolitan.

Iar acestei combinații atractive i se mai adăugase un alt personaj spectaculos; pe acuzat îl apăra Nawabul de Pashan, cel mai celebru avocat al Indiei, și o figură impunătoare în orice circumstanțe. O personalitate.

Da, avea să fie o zi mare pentru ziariști.

Și totuși, judecătorul Reddy nu-și putu ascunde senzația de consternare când pătrunse în sala de judecată, la amiază. Soția încercase să-l prevină la ce să se aștepte, dar când privi împrejur, spre fețele nerăbdătoare și curioase, descoperi cu surprindere că-i tremură rău mâinile.

Încăperea era micuță, lată de numai treizeci de pași, cu o porțiune mai înaltă în capătul unde stătea acum judecătorul, cercetând audiența. Temperatura dinăuntru crescuse în mod sensibil. Ventilatoarele din plafon se roteau lent, parcă încercând să agite un fluid vâscos.

Autoritățile nu-și asumau nici un risc cu celebrul lor prizonier. Toți cei din sală fuseseră supuși unei percheziții corporale înainte de a li se permite accesul dincolo de soldații care înconjurau încăperea, cu baionetele fixate la arme. Aceștia erau dublați de o echipă de polițiști, experți în judo. Acuzatul era aproape invizibil printre militarii înarmați.

Multe scaune fuseseră ocupate de reporterii ziarelor și revistelor. Își trimiseseră reprezentanți Bangkok Post, Strait's Times, Paris Match, Le Figaro, până și New York Times. Judecătorul Reddy se întrebă cum aveau să reacționeze văzând justiția indiană în acțiune.

I se părea incredibil ca viața să-l fi ales tocmai pe el, dintre toți judecătorii Indiei, să prezideze un asemenea spectacol public. Știa

că viitoarele generații de oameni ai legii n-aveau să-l țină minte pentru capacitățile sale intelectuale sau pentru elocința lui; își cunoștea propriile limite, ba chiar simțea o anumită siguranță alături de ele. Dar în felul lui, personal și naiv, era onest – o calitate absolut remarcabilă într-o țară unde judecătorii câștigă mai puțin de o sută cincizeci de dolari pe lună.

Tensiunea așteptării determină o liniște bruscă și dramatică. Se oprise până și ploaia care răpăise toată dimineața pe acoperișurile Tis Hizari.

Totul trece. Până și anotimpurile, până și viața.

Nimeni nu-și drese glasul și nici nu bătu cu ciocănelul. Judecătorul Reddy privi spre procuror prin ochelarii săi cu rame groase din os și încuviință din cap.

Procesul lui Michel Christian începuse.

Bombay.

Joginder Krisnan își înfrână un alt val de durere. Din patul unde zăcea de cinci ani, își putea da seama după deplasarea umbrelor pe pereți că sosise ora. Procesul începuse.

Pe noptiera de lângă pat exista o oglindă, în care se vedea o imagine oarecum distorsionată de convexitatea suprafeței. Îi plăcea să se privească, și să-și descarce furia și disprețul. Deoarece acum nu mai rămăsese nici urmă de milă în el, nici măcar pentru sine însuși.

Ceea ce zărea în oglindă îl umplea de repulsie; o siluetă atrofiată, picioarele retezate de la coapse, trupul spân și slab ca al unei fete sub vesta albă, pătată. Cândva fusese înalt, cu corp de atlet și pielea atât de deschisă la culoare, încât era mândru că de multe ori fusese luat drept european. Îl ajutaseră atât în afaceri, cât și cu femeile.

În ultima vreme se îngrășase, totuși simțise și atunci un fel de mândrie perversă, considerând că kilogramele suplimentare erau dovada începutului îmbogățirii sale. Pornise câteva afaceri profitabile cu ateliere de croitorie în Saigon și Bombay, și anticipase o retragere liniștită într-o vilă luxoasă, undeva în colinele umbroase deasupra căldurii, prafului și hărmălaiei din Maha Amma.

Acum însă, la numai cinci ani după ultima întâlnire cu fiul său, zăcea olog în odaia sărăcăcioasă, pe care i-o permiteau veniturile modeste.

În ziua aceea, în Saigon pierduse totul: picioarele, banii, mijloacele de trai. Nu mai lucrase la masa de croit. Îi rămăsese doar

durerea permanentă, ca o pulsație, a picioarelor care nu mai existau, amintindu-i mereu de trădarea propriului sânge.

Auzi pași pe scară. Ușa se deschise, și în cameră întră băiatul lui cel mic, Ranchi, purtând o farfurie smălțuită, cu orez și un curry apos. Joginder se strădui să se scoale în capul oaselor. Băiatul îl privi, fără să poată, ori să vrea să-și ascundă dezgustul de pe chip.

— Ți-am adus prânzul, tată.

— Da, da. Lasă-l.

Ranchi trânti farfuria pe noptiera, vărsând pe dușumea o parte din sosul de carne.

— Fii atent, idiotule!

Băiatul îl privi cu o încăpățânare sfidătoare.

— Da, tată.

— Ieși afară!

Ridică din umeri și părăsi încăperea.

„Copiii!" se gândi Joginder. O povară și un blestem. Fiii lui erau leneși. Cândva i-ar fi azvârlit în stradă. Acum n-avea de ales, și trebuia să-i țină. În plus, după moartea nevesti-sii, cine i-ar fi făcut comisioanele și ar fi gătit? și cum i-ar fi putut face să plece?

Se întinse după farfuria aburindă, și simți un junghi de durere în picioare. Icni, degetele lungi încleștându-se de rama metalică a patului, și o sudoare rece îi acoperi fruntea. Era sudoarea aceea înghețată și unsuroasă care însoțește durerea bruscă și teribilă. Chiar și după atâția ani, cele două gloanțe îi sfâșiau carnea zilnic. Descoperise că, tot mai des, își dorea să poată muri. Trecuse multă vreme de când se trezea diminețile fără să încerce un sentiment de dezamăgire.

Dar înainte de a se putea odihni în mormânt, anticipa acea ultimă și prelungită satisfacție de a ști că și ăla era mort. Din momentul arestării, Joginder nu se gândise la nimic altceva. Citise absolut tot ce apăruse în ziare. Îl îmbolnăvea faptul că unele din ele îl transformaseră într-un fel de erou.

Singurul său regret era că nu putuse merge la Delhi; însă, așa olog, era imposibil. Își promisese o ultimă satisfacție. În ziua când aveau să-l spânzure, avea să-și permită extravaganța unei sticle de vin franțuzesc, de import, și să toasteze în momentul execuției.

Avea să savureze momentul, astfel încât să-l poată gusta din nou, ori de câte ori durerea se întețea, și urma să-l ajute să îndure lungile minute și ore până ce cortina avea să coboare în sfârșit peste fragmentele vieții lui.

Delhi.

Când procurorul își începu rechizitoriul, Nawabul de Pashan sosi la Tis Hizari în toată splendoarea lui, urmat de un alai de asistenți, admiratori și ziariști.

Nawabul era tipul de bărbat înaintea căruia se croiește imediat un drum; afișă un aer indiferent și se îndreptă spre un loc ce se eliberă imediat, la dreapta judecătorului. Intimidat, procurorul se bâlbâi. Nawabul își permise un surâs ușor; apariția lui fusese perfect regizată. Procesul abia începuse, și el marcase primul punct.

Nawabul de Pashan era zvelt și grizonat, cu o adevărată coamă de păr pieptănată peste cap. Era foarte puțin pigmentat pentru un indian, genul de om căruia majoritatea indienilor se supun în mod instinctiv. Fusese unul dintre întemeietorii noii Indii și autor al Constituției; pentru unii, precum procurorul, un memento dureros al faptului că, la douăzeci și șase de ani după ce obținuseră independența, Rajul continua să fie cu ei.

Chipul i se încreți într-o strâmbătură de dezgust, studiind sala de judecată – expresia unui nobil care suportă duhoarea bălegarului, trecând pe lângă cocioabele slugilor sale. Rareori, Nawabul își murdărea mâinile cu un caz atât de vulgar, cum era o tentativă de omucidere.

De fapt nici nu se deranjase să participe la anchetele preliminare procesului și era doar vag familiar cu detaliile cazului. Totuși în India asemenea neglijență era lipsită de importanță, mai cu seamă din partea unuia ca el. În ciuda unei aparențe aristocratice, ba chiar decadențe, Nawabul era un expert al stilului dur, intimidant, al anchetării martorilor, cu talentul de a transforma în ridicol cele mai clare dovezi.

Într-un cuvânt, era un luptător al tribunalelor, și încă unul strălucit.

— De ce ați acceptat cazul? îl întrebase un reporter străin.

— Cu siguranță, nu pentru bani, îi răspunsese cu un zâmbet superior. Însă statul a comis un abuz față de tânărul meu client. Poliția s-a comportat rușinos. Principalele dovezi constau în scrisori și rapoarte de la organele polițienești din alte țări. Ce legătură au ele cu cazul de față? statul a încercat să dea consistență acuzațiilor palide aduse clientului meu, prin anexarea unor acuzații nedovedite din străinătate. Am simțit că era de datoria mea să-l apăr pe acest om, pentru a proteja caracterul inviolabil al justiției în aceasta țară.

În realitate, motivele Nawabului nu erau deloc atât de

neprihănite. Cazul îl atrăsese așa cum mierea atrage albinele, deoarece știa ca avea să se bucure de toată atenția publicului. Iar el era un individ care se bucura de strălucirea caldă a propriei aureole.

Așezându-se în scaunul cu spătar, la câțiva metri de Michel Christian, nu-i aruncă acestuia nici măcar o singură privire. Realitatea era că nu-l interesa câtuși de puțin.

De acum spectacolul era al lui.

Paris.

Roland Fargeon era unul din cei mai buni chirurgi plastici din Franța, dacă nu chiar din întreaga Europă. Lucra în secția de arși din St. Jerôme Hôpital, și în decursul scurtei sale cariere inițiase o serie de tehnici care fuseseră considerate deschizătoare de drumuri în reconstrucția țesuturilor faciale cu arsuri de gradul întâi.

Tragedia desfigurării era aceeași pentru toți pacienții. Totuși, el simțea o anumită durere când lucra cu persoane care fuseseră frumoase. În ciuda priceperii sale, știa că nu există un substituent pentru perfecțiunea creată în uterul vieții.

Se încordă înainte de a pătrunde în rezervă. Descoperise că era greu să-și privească detașat meseria. Acesta fusese și motivul pentru care hotărâse să lucreze cu victime ale arsurilor; chirurgia estetică de dragul ei nu-l interesa. Era un deschizător de drumuri și un idealist; și aidoma tuturor idealiștilor, nimic din ceea ce făcea, el sau oricare altul, nu era îndeajuns.

Pacienta stătea în pat, nemișcată, cu capul bandajat. Era după-amiază, și jaluzelele fuseseră coborâte, ca să nu pătrundă razele puternice de soare, totuși știu că femeia era trează după zvâcniturile nervoase ale mâini ei drepte, pe cearșaf.

Se așeză pe marginea patului. După atâtea operații, continua să simtă un fior nervos când se apropia de clipa adevărului. Făcuse tot ce putuse cu ceea ce mai rămăsese din față. Își amintea că atunci când fusese adusă la spital, nu se pusese decât problema de a-i salva viața.

Însă mai târziu, văzuse o fotografie a fetei, ruptă de pe coperta ediției franceze a lui Vogue, și fusese copleșit de o tristețe mută; cât de fragilă era o asemenea frumusețe!

Chiar și acum, deși cunoștințele medicale îi spuneau că posibilitatea succesului era limitată, o parte din el continua să spere într-un miracol; să se roage ca, atunci când ultimul bandaj avea să fie scos, chipul să apară acolo, așa cum fusese și înainte.

Dar când desfăcu, grijuliu, pansamentele și examină rezultatele operației, se străduí să nu-și trădeze dezamăgirea. Fata nu mai era un monstru, totuși frumusețea inițială dispăruse. Rămăseseră numai umbre ale ei, în jurul ochilor și pe obrazul ce nu simțise sărutarea fierbinte a flăcărilor.

Dacă ar fi avut ceva mai mult cu care să poată lucra.

— Iartă-mă, murmură el. Am făcut tot ce-am putut.

— Mulțumesc, Roland.

Cuvintele erau neclare, cicatricile de la gură deformând vorbirea.

— Poate peste alte șase luni. Am putea încerca altceva.

— Da, poate. Fata își feri privirea. Procesul începe azi. Cred că-i timpul să mă externați.

Delhi.

În sala de judecată din Tis Hizari, procurorul Mohinder Singh privi cu o ură fățișă intrarea Nawabului de Pashan, aidoma unui maharajah pătrunzând în sala tronului. Tânărul își dădea seama că toate capetele erau întoarse; nimeni nu-l asculta.

Se așteptase la așa ceva. Procesul devenise un spectacol, cu acuzatul și avocatul său luptându-se să atragă atenția publicului.

Mohinder Singh era tânăr, foarte slab și complet lipsit de simțul umorului. Trăsătura lui cea mai spectaculoasă erau ochelarii groși, cu o nuanță brună, care-i întunecau și măreau ochii. Îi confereau un aspect de uliu.

Deși comportamentul său n-o trăda, evidenta diferență dintre el și avocatul apărării îi trezea o durere aproape fizică. Mohinder Singh purta o pereche de pantaloni negri, largi și o haină neagră de bumbac, cu o manșetă destrămată și cu urmele transpirației ivindu-se deja între umeri. Turbanul albastru era strâmb și pătat.

Nawabul însă avea pantaloni gri cu dungulițe și un sacou albastru din serj. Dar ceea ce era și mai teribil pentru Singh, adversarul său părea stânjenit de atmosfera de etuvă din sală, de parcă înalta lui castă n-ar fi tolerat apariția transpirației în public.

Avocatul nu se grăbea să se așeze. Singh izbuti să-și desprindă privirile de la el și continua să vorbească deși știa că, de fapt, nu-l asculta nimeni.

* * *

René Budjinski nu auzi nici un cuvânt din discursul procurorului. Retrăia acele ultime ore din Varanași, și se întreba, așa cum o făcuse de atâtea ori, dacă meritase. Ultimul an păruse

nesfârșit, în așteptarea acestei zile, când poate că sacrificiul se putea justifica.

Privea ceafa bărbatului dinaintea lui, privea o picătură de sudoare apărând de sub turban și găsind făgașul unei cute pe gâtul cafeniu și ridat.

Fusese suficient că-l prinseseră și că crimele încetaseră? se întrebă. Ce aveau să-i facă? exista vreo pedeapsă care să fie pe măsură?

Ridică ochii și cercetă chipurile și trupurile din sală. Michel stătea în scaun, ținând mâinile încătușate în poală. Se întrebă ce simțea. Derută! teamă! panică? fața lui nu trăda nimic.

Michel îl văzu, și un surâs batjocoritor îi apăru pe buze.

Dar Budjinski nu-l văzu, așa cum nu auzise nici lungul cap de acuzare al procurorului. Se pierduse din nou în reveria lui, privind un nor de fum înălțându-se deasupra fluviului cenușiu și auzindu-și propriile răcnete. Trecuse un an, totuși oroarea îi era proaspătă în amintire, ca și izul îngrozitor de carne arsa.

Brusc își dădu seama că omul de lângă el îl privea. Coborî ochii și văzu că mâinile i se încleștaseră de lemnul băncii și tot trupul îi tremura cu forța mâniei.

Dacă indienii nu-l condamnau, avea să-l ucidă cu mâna lui pe blestemat.

PARTEA ÎNTÂI.

Adrienne 1946-52

Saigon.

Iunie 1946

Adrienne Christian avea optsprezece ani, și era încă virgină. Nu pentru că ar fi lipsit ocaziile, deoarece avea o frumusețe clasică. Trăsăturile îi erau elegante, iar silueta perfectă. Avea părul lung, negru-albăstrui, încadrându-i chipul mândru. Îl azvârlea înapoi, peste umăr, printr-o mișcare neglijentă a capului, ca un mânz. Cândva fusese numită sculpturală; deși era înaltă, mișcările ei dețineau o grație și o fluiditate care-i permiteau să valorifice darurile naturii. Pielea avea albeața marmurii, însă ochii erau surprinzător de verzi, semănând cu două smaralde pe o mătase ivorie.

La școala catolică călugărițele o pomeneau mereu în rugăciunile lor.

Era o după-amiază sufocantă de iunie, anotimpul ploios. Ploaia răpăia pe acoperișuri, inundând rigolele și revărsându-se pe

trotuarele crăpate. Rochia albastră a Adriennei era mânjită de noroi. Se grăbi pe lângă magazinele cu obloane de fier de pe Rue Le Loi, strângând umbrela la piept. Coti într-o fundătură laterală și se opri înaintea prăvăliei micuțe ce aparținea negustorului sikh de mirodenii, cu nările asaltate de aromele nucșoarei, șofranului și anasonului. Ridică privirea. Deasupra treptelor înguste de lemn ce urcau din stradă atârna o inscripție scrisă de mână:

J. K. S. Krisnan, Croitor.

Scoase o hârtiuță din poșetă, un bilețel cu scrisul regulat al tatălui ei.

— Asta-i, murmură ea.

Scutură umbrela și urcă scara.

Când intră, Joginder Krisnan era aplecat deasupra unei vechi mașini de cusut cu pedala, lucrând o bluză de bumbac comandată de un căpitan francez pentru nevastă-sa. Ridică ochii și privi fata cu o admirație evidentă. Era una dintre cele mai frumoase făpturi pe care le văzuse vreodată. Chipul i se încreți într-un surâs blând și leneș, pe care nu l-ar fi arborat niciodată în prezența domnului Christian.

— Vă pot ajuta, domnișoară?

Glasul avea moliciunea catifelei, și vorbea franceza cu un accent englezesc.

— Am venit să iau un sacou, răspunse Adrienne. Pentru domnul Marcel Christian.

Joginder luă de pe masă un carnețel cu coperți din piele și-l răsfoi, prefăcându-se că ar căuta numele. De fapt, și-l amintea perfect pe Marcel Christian. Un francez grizonat, care-i lătrase instrucțiunile de parcă vorbea cu unul dintre les jaunes. Un blestemat de arogant.

— Ah, da, domnul Christian. Sacoul cel alb.

— Tata mi-a spus că va fi gata azi.

— L-am terminat dimineață. O clipă.

Se întoarse și dispăru într-o odăiță alăturată.

Adrienne îl urmări cu privirea. Se așteptase să semene cu negustorul de mirodenii de la parter, cu dhoti și turban de mătase. Însă Joginder Krisnan purta pantaloni albi din bumbac, o cămașă descheiată la gât și pantofi occidentali. De fapt, nu aducea câtuși de puțin cu un asiatic. Mai degrabă. Mai degrabă cu un meridional. Nu era arătos, ca ofițerii francezi cu care dansase la Caravelle; era. Frumos. Da, așa era. Avea chipul calm și senin pe care-l văzuse doar

la statuile din temple. Pielea îi era uluitor de netedă și de culoarea cafelei cu lapte. Avea ochii mari și căprui, și mâini delicate, cu degete lungi și subțiri. Însă părul reprezenta trăsătura lui cea mai extraordinară. Era bălai. Contrastul dintre pielea închisă, de oriental, și părul aproape-blond era fascinant.

Reapăru după câteva minute, și Adrienne privi iute în altă parte, prefăcându-se indiferentă.

— Domnișoară?

Se răsuci. Ținea în brațe un pachet învelit în hârtie cafenie. I-l întinse, privind-o cu o admirație nedisimulată.

Adrienne se îmbujoră.

— La ce te uiți?

— Iertați-mă, murmură tânărul. Dar sunteți cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o vreodată.

Îi întinse pachetul, și degetele lui le atinseră pe ale fetei. Pentru o clipă, ochii li se întâlniră, și Adrienne îl privi alarmată, brusc simțindu-se dezbrăcată în fața lui.

Luă pachetul și ieși alergând din odaie, complet zăpăcită.

— Ești tăcută astă-seară, Adrienne.

— Da, tată.

— Ce s-a întâmplat? n-ai scos aproape nici un cuvânt.

— Nimic, tată.

Marcel Christian împinse farfuria și-și șterse bărbia cu șervetul. Era un individ ordonat, și detesta ocaziile care îi puteau strica echilibrul vieții. De obicei, fiica lui nu era atât de închisă în sine. Ba mai mult, deseori, pălăvrăgeala ei îl obosea, mai ales în timpul meselor.

Mai Ong, bătrâna boyesse, luă farfuria și dispăru în bucătărie. În cameră era liniște, cu excepția murmurului greierilor, dincolo de ușile de sticlă și de clinchetul delicat al argintăriei de porțelan, și Adrienne plimba o bucățică de pui pe farfurie. Marcel Christian oftă, se lăsă pe spate în scaun și o aștepta pe Mai Ong să reapară cu coniacul.

Francezul era un bărbat înalt, cu membrele lungi. Avea părul grizonat, iar cutele adânci din colțurile gurii se mișcau într-un rictus ce constituia un tic. Gesturile îi erau rigide, de parcă anii de auto-disciplină strictă îi intraseră în sânge. Avansase, rând pe rând, prin funcțiile Serviciului Public, până devenise directorul Biroului de Informații și Propagandă din Saigon. Cariera fixase în el două convingeri: importanța disciplinei și superioritatea incontestabilă a

culturii sale.

Își iubea fiica, deși nu-l încânta să-i fie alături. Îl irita permanenta vorbărie, dar se simțea stânjenit de tăcerile ei. Aproape cu ușurare, accepta că Adrienne se apropia de o vârstă când îi putea găsi un soț potrivit.

Brusc fata trânti tacâmurile pe farfurie. În camera tăcută, zăngănitul răsună aproape ca o explozie.

— Adrienne?

— Nu mă simt bine. M-aș duce să mă întind puțin în cameră.

Azvârli șervetul pe masă și se ridică. Marcel se sculă și el.

— Să chem doctorul?

— Nu. E doar. Adrienne avu o inspirație. O problemă femeiască.

Privi cu o încântare secretă spre chipul tatălui ei, care se împurpură. Feminitatea fiicei sale continua să-l irite.

— Ah, sigur. Bine, noapte bună, Adrienne.

— Noapte bună, tată.

Îl sărută pe obraz și ieși.

Dormitorul Adriennei se afla deasupra grădinii. Florile de bougainville înconjurau balconașul ferestrei, dincolo de perdeaua moale de stambă, care flutura în briza slabă a nopții. Fata închise ușa și lăsă încordarea să i se scurgă din trup odată cu un lung suspin. Merse înaintea măsuței de toaletă, și-și scoase pieptănii din păr.

— Boșorog tâmpit, murmură, mă sufoci.

În cameră era zăpușeală. Adrienne stinse lumina, își scoase rochia și se întinse goală pe pat, sub plasa împotriva țânțarilor. Ridică brațele deasupra capului și gemu încetișor – un sunet aproape neauzit. În pântece simțea o durere profundă și arzătoare, tăciunii incandescenți ai singurătății, sexului și tinereții năvalnice. Era obsedată de chipul croitorului pe care-l întâlnise în ziua aceea.

Degetele mângâiară pielea catifelată de pe interiorul coapsei, și se gândi la conversațiile în șoaptă de la școală, la confesiunile, reale și imaginate, pe care i le făcuseră alte fete. Ispita păcatului o excita și o îngrozea. Adeseori încerca să se închipuie în pat cu un bărbat, încerca să și-l imagineze făcând dragoste cu ea, și încerca să viseze cum avea să fie.

Fanteziile erau ațâțate și reîmprospătate săptămânal, când dansa cu tinerii ofițeri de armată en tenue de soir la apéritifs dansants, la Saigon Royal, sau când flirta întâmplător cu diplomați sau colonialiști la Cercle Sportif. Oricare dintre aceștia ar fi fost

fericit s-o ajute să-și împlinească visele, însă Marcel Christian era un tată prudent și o însoțea pretutindeni.

Acum Joginder îi completase reveriile cu o nouă și seducătoare ipostază. Își imagina o odaie întunecată presărată cu petale de lotus și un pat de mătase purpurie. Muzica de sitar se strecura în cameră, iar aerul era încărcat de aroma smirnei. Stătea întinsă pe pat, ca și acum, cu brațele ridicate languros deasupra capului și părul răsfirat precum un evantai pe pernă. Apoi Joginder intra în încăpere dinapoia unor perdele subțiri ca pânza de păianjen, cu trupul gol, arămiu, lucios și neted ca mătasea, și se întindea pe pat, sărutându-i obrajii, gâtul, buzele, mângâindu-i părul, acoperindu-i corpul cu săruturi prelungi și line. Aproape că-i putea simți catifeaua pielii atingând-o, moale și închisă la culoare precum coniacul lui Marcel. Restul fanteziei se topea într-o întunecime misterioasă, înapoia vălului umbrit al inimaginabilului, dar știa că, într-un anume fel, se încheia printr-o culme de plăceri indescriptibile, toate desfătările ezoterice din Kama Sutra descătușate pentru ea de mâinile experte ale amantului arian. Când imaginile se destrămară, rămase singură în dormitor, singură cu căldura umedă, înăbușitoare și dorul zbuciumat căruia nu-i putea găsi alinare.

Multă vreme se zbătu, fără să doarmă, ascultând scârțâitul asurzitor al greierilor și întrebându-se ce ar fi zis tatăl ei dacă ar fi știut ce se petrecuse în odăile întunecoase ale închipuirii fiicei sale.

„Boșorog tâmpit”.

— Aș vrea să faci un drum până la croitorul acela indian.

Adrienne ridică ochii din manual și simți cum sângele i se scurse din obraji.

— Poftim, tată?

Marcel îi arătă smochingul din catifea albastră.

— Are căptușeala ruptă, aici. Și buzunarul ăsta s-a descusut.

În mod inexplicabil, fata se simți cuprinsă de spaimă.

— Ți le pot coase eu.

— Tu? tu nu poți coase nici măcar un nasture. Du-l indianului. Poți trece pe la el mâine dimineață, în drum spre școală.

— Da, tată, murmură ea și-și feri privirea, de teamă să n-o trădeze dorința din ochi.

* * *

Când Joginder o văzu intrând în odăița lui, pe chip îi înflori un zâmbet.

— Bonjour, Mademoiselle.

Glasul Adriennei era răgușit.

— Tata vrea să-i repari smochingul.

— Bineînțeles.

Își desprinse cu greu ochii de la fată și ridică haina, inspectând căptușeala.

— Nu-i ceva greu. Va fi gata mâine dimineață.

— Este descusut și un buzunar.

— Îl voi aranja.

Surâse din nou.

Adrienne simțea cum inima îi bubuie în piept. Încercă deodată un fior de dezamăgire. Tăcerea tânărului însemna că trebuia să plece. Simțea totuși că și el era speriat.

— Trebuie să fii foarte priceput, se trezi spunând. Eu nu știu să cos nici măcar un nasture.

Privirea lui o sfredeli.

— Poate că v-aș putea învăța.

Adrienne îl fixă, neîndrăznind să vorbească.

— Poate.

— Poate când luați haina.

Fata simți că o părăsește curajul.

— Trebuie să plec la școală, se bâlbâi ea și ieși în fugă.

Însă a doua zi, Marcel Christian luă el smochingul. Nu mai exista nici un motiv ca Adrienne să revină. Mergând la școala catolică, trecea zilnic pe Rue Le Loi, și de fiecare dată se oprea să privească inscripția micuță care atârna deasupra prăvăliei de mirodenii, la capătul fundăturii. Era un joc excitant, știind că dincolo de scara întunecoasă se afla ceva imoral și interzis. Nopțile rămânea trează, jucându-se cu fanteziile ce o puteau aștepta dacă suia treptele acelea.

* * *

De abia trecuse de amiază, și străzile erau deja ude de ploaie. Școlărițele vietnameze pedalau spre casă în pantalonii albi de mătase, iar prin cafenele zarurile se rostogoleau pe mesele unde soldații francezi jucau quatre – vingt – et-un. Adrienne se opri la intrarea fundăturii, cu chipul încruntat. Își mușcă buza și trase o linie în noroi cu vârful pantofului.

Se gândise la alibi cu multe zile în urmă. Pe atunci nu fusese decât un simplu joc. Se întrebase ce i-ar fi putut spune tatălui ei, dacă s-ar mai fi dus o dată la croitor. Însă găsind un pretext, înlăturase ultimul obstacol ce o împiedica.

Acum nu trebuia decât să găsească curajul.

Își trecu geanta de școală pe celălalt umăr și inspiră adânc. Dacă tatăl ei avea să afle vreodată.

„Să-l ia dracu”, decise ea. „Țap bătrân și încrezut”. Porni spre capătul fundăturii.

Joginder era la locul său obișnuit, aplecat deasupra mașinii de cusut. O privi de-a dreptul surprins.

— Am venit să-ncep lecțiile, rosti fata.

* * *

Joginder era blând și fermecător. De două-trei ori pe săptămână, revenind de la școală, Adrienne urca în odăița lui și petrecea o jumătate de oră cu acul și ața. Era o elevă stângace, dar Joginder se dovedi un profesor răbdător. Nu încercă niciodată să o atingă, iar Adrienne se simțea atât ușurată cât și dezamăgită.

Într-o după-amiază, stăteau alături la masa de lucru, și tânărul îi demonstra tehnica tighelului dublu. Degetele îi erau iuți și agile. Întinse acul Adriennei.

— Ia. Acum încearcă tu.

— Nu pot.

— Adrienne, trebuie să încerci.

Ea luă acul și se aplecă deasupra țesăturii. Brusc, simți răsuflarea lui fierbinte pe firișoarele de păr de la ceafă. Tresări, și se înțepă în vârful arătătorului.

— Ah.

— Te-ai înțepat?

— Nu-i nimic.

— Sângerezi.

Joginder îi apucă mâna, parcă gata să mângâie o pasăre micuță și rănită. Apoi, încetișor, așeză arătătorul între buzele sale și supse picătura de sânge. Ridică privirea spre fată, ochii lui mari și căprui sfredelind-o, arzând precum doi tăciuni incandescenți în odaia cu jaluzele verzi.

Adrienne îi întoarse privirea, pe măsura ce, încetișor, tânărul îi plimba degetul în jurul limbii sale. Îl urmărea, fascinată de trandafiriul buzelor sale și de fildeșul dinților, legănându-se ușor pe scaunul ei, aidoma unei cobre în fața îmblânzitorului de șerpi.

Brusc, Joginder îi coborî mâna și o trase spre el. Își apăsă buzele pe buzele fetei, și ea simți căldura delicioasă a limbii sale explorându-i gura. Încercă să-l împingă într-o parte deoarece, cu toate că dorea să fie sărutată, o durea. Joginder o strânse cu mai

multă pasiune, și taburetul ei se răsturnă înapoi. Adrienne se pomeni lungită pe spate, pe dușumeaua din scânduri, cu tânărul deasupra ei.

— Nu aici, șopti ea.

Cu ochii arzând, Joginder o luă în brațe și o purtă în dormitor.

* * *

Odaia era mobilată cu un pat din lemn, o masă și câteva baloturi de țesături, depozitate lângă peretele opus ferestrei. Tânărul închise ușa cu piciorul și o așeză pe Adrienne pe pat. Mâinile lui trăgeau de nasturii bluzei din mătase, căutând moliciunea caldă a sânilor fetei.

— Adrienne, șopti el. Adrienne, cât de frumoasă ești.

Se ridică și ea îl privi dezbrăcându-se. Până atunci nu mai văzuse un bărbat gol și, chiar în semiîntunericul încăperii, fu șocată de mărimea penisului său în erecție. Era sigură că niciodată n-avea să o poată pătrunde. Brusc, dori să fugă, să iasă din cămăruța strâmtă, să părăsească patul ce mirosea ciudat, însă era prea speriată. Pe neașteptate, Joginder era deasupra ei.

— O să-ți placă, Adrienne, murmură el. Foarte mult.

Îi trase fusta și chiloții, apoi rămase între picioarele ei, și fata îl simți împingându-se în ea.

Adrienne icni și încercă să-l răstoarne, dar era prea greu. O durea! nu era deloc așa cum își închipuise. Gemu din nou, cu sunetul slab și disperat al unui animal hăituit, și încercă să se rostogolească de sub el. Joginder îi confundă mișcările cu dovezi de pasiune și împinse din bazin. Adrienne scânci.

Îl privi pe tânăr, al cărui chip era acum contorsionat în ceea ce părea reflectarea propriei ei dureri. Ochii îi erau ficși, iar dintre buzele deschise răzbăteau gemete. Nu era deloc așa cum trebuia să fie. Misterul minunat nu era decât un joc întunecat de violență și durere.

— Mă doare, țipă ea.

— Adrienne, icni Joginder. Adrienne.

— Te rog, mă doare.

— Te iubesc, Adrienne.

Abia începuse, și se termină. Joginder mai icni de câteva ori, apoi se încordă și scoase un șuierat scurt și ascuțit. Se lăsă moale peste fată, greutatea lui inertă strivindu-i sânii.

Adrienne se rostogoli într-o parte, eliberându-se, și lăsă capul pe spate, respirând adânc, trupul ei luptându-se cu valurile de șoc și

durere ce amenințau s-o copleșească. Abia după multe minute, deschise ochii și se ridică într-un cot.

Joginder zăcea aproape neclintit, cu brațele întinse, singurele mișcări fiind ridicările și coborârile ritmice ale pieptului. Pe frunte, picăturile de transpirație scânteiau precum roua pe iarbă. Deschise ochii și scoase un geamăt prelung de mulțumire.

— A fost minunat, Adrienne.

— Mai vreau.

— Ce? o fixă el.

— Mai fă-mi o dată, șopti fata.

Lunecă deasupra lui, și cu vârfurile unghiilor urmări picătura de sudoare ce se prelinse pe pieptul său. Începu să-și frece pântecele de al lui.

— Nu pot.

Adrienne strânse coapsele, astfel încât se afla între picioarele lui, de parcă ea era bărbatul, iar el – femeia. Se sprijini în palme, înălțându-și partea superioară a trupului, și începu să-și rotească șoldurile într-un ritm lent, străvechi.

— Ba poți.

— Adrienne.

— Mai vreau o dată.

Joginder icni, simțind mușchii tineri ai fetei prinzându-l și storcându-l. La fiecare mișcare, sânii ei îi atingeau pieptul precum trăsăturile line de pensulă ale unui pictor. Simțea cum îi revine bărbăția.

— Unde-ai învățat asta? întrebă el.

Adrienne nu-i răspunse, pentru că n-avusese niciodată un profesor. Pur și simplu, știa.

— Încă o dată, șopti ea, și gura i se închise peste a lui, fierbinte, umedă și foarte dulce.

— Unde-ai umblat, Adrienne?

Marcel Christian coborî pince-nez-ul și închise cu un pocnet cartea pe care o ținea în poală. Stătea în scaunul cu spătar împletit, în bibliotecă. Rafturile erau ticsite cu romane legate în piele și enciclopedii, iar pe pereții albi sclipeau reproduceri după Van Gogh și Gauguin. Purta smochingul din catifea albastră pe care îl reparase Joginder.

Adrienne lăsă manualele pe dulăpiorul din hol și intră în cameră, ținând mâinile împreunate în față, străduindu-se să pară pocăită.

— Ai întârziat aproape două ore.

— Iartă-mă, tată. Am fost la catedrală.

— La catedrală? se încruntă derutat Marcel.

— M-am rugat pentru Maman. Au trecut zece ani de când.

— Da, știu. Referirea la răposata lui soție îl stânjenea.

— Am promis că în fiecare zi din săptămâna asta o să-i aprind o lumânare.

Marcel își feri privirea. Nu se așteptase la așa ceva. Simți cum furia i se destramă.

— Trebuia să-mi fi spus. Eram gata să anunț poliția.

— Iartă-mă, tată. N-am știut că o să-ți faci griji.

— Pe viitor să mă anunți ori de câte ori întârzii.

— Da, tată.

Bărbatul puse ochelarii pe nas și deschise cartea.

— Bine, poți pleca.

Flutură neglijent, din mână.

Adrienne ieși din odaie. Avu nevoie de toată ființa ei ca să n-o ia la goană. Îi venea să alerge, să cânte, să țipe. Nu mai era o fetiță neștiutoare. Era femeie, și era îndrăgostită.

Săracul tata. Dacă ar fi știut!

* * *

În după-amiaza următoare, o franțuzoaică drăguță, cu părul negru ca tăciunele, sui în goană treptele ce urcau deasupra prăvăliei de mirodenii. Bătrânul sikh auzi bocăniturile pe scară și chicotelile din croitorie. Se scarpină iritat și mormăi ceva în barbă. Ferengi! erau cu toții niște porci.

Joginder o ținea pe Adrienne în brațe, savurându-i mireasma părului și simțind corpul tânăr lipindu-se de el

— Mă temeam că n-o să mai vii, murmură el.

— Am fugit de la școală până aici. Se înecă de râs: Repede! n-avem mult timp. Trebuia să fiu la catedrală.

— La catedrală?

— Sunt o bună catolică. Nu știai? acum, repede, du-mă-n pat!

Joginder încuie ușa croitoriei și o urmă pe Adrienne în odăița din spate. Jaluzelele verzi erau coborâte, iar camera era întunecoasă și fierbinte, cu aerul umed și cald precum melasa. Adrienne era deja întinsă pe pat, goală, cu genunchii îndoiți la piept, subțire și mlădioasă ca o șerpoaică.

Joginder își înăbuși o exclamație. Abia îi venea să creadă într-un asemenea noroc. Începu să-și smulgă hainele.

Era un moment ce trebuia savurat. Nu numai că făcea dragoste cu o frumoasă franțuzoaică, dar se răzbuna și pe tatăl ei.

Septembrie 1946

Bazilica Notre-Dame se afla în piață, vizavi de localul poștei și telegrafului. Spre deosebire de omonima ei pariziană, era o clădire micuță și simplă, din cărămidă roșie. Treptele erau pline de cerșetori, care implorau sufletele milostive ale credincioșilor.

Într-o după-amiază, venind de la școala catolică, Adrienne traversă piața, dar în loc să intre pe Rue Le Lo, sui încet treptele, și pătrunse în sanctuarul răcoros al catedralei. Rămase o vreme în haos, până ce ochii i se obișnuiră cu semiîntunericul, apoi porni printre bănci și se așeză într-una din strane, sub statuia Sfintei Fecioare, încetișor, se lăsă în genunchi și plecă fruntea.

— Maica Domnului, murmură ea, te rog, nu lăsa să se întâmple. O să fac orice, orice. Te rog, scapă-mă!

Rostea cuvintele ca pe o rugăciune, însă nu le trăia, în minte, Dumnezeu și Marcel aveau același chip, iar ea știa ce avea să spună tatăl ei: „Renunță la iubitul tău indian”. Însă n-avea să facă asta. Niciodată.

Rămase îngenuncheată mult timp, pe pardoseala de piatră a catedralei, privind crucea și pâlpâitul luminărilor și lăsându-se copleșită de disperare. Ce putea face? tatăl ei n-avea să înțeleagă niciodată, n-avea să-l accepte niciodată pe Joginder. Avea să încerce s-o expedieze pe ea, era sigură.

— Maică Precistă, repetă ea, te rog, scapă-mă!

Privi statuia, și ochii suferinzi o fixară fără să clipească, în cele din urmă se sculă și ieși în soarele puternic al după-amiezii.

Când ajunse acasă, Mai Ong îi deschise ușa. Bătrâna rânji, arătându-și dinții sparți și pătați de betel.

— Iar ai fost la rugăciuni? chicoti ea.

Adrienne o ignoră. O ura pe bătrână. Era obraznică și mirosea urât.

— Nu-i treaba ta. Unde-i tata?

— A trimis vorbă. În seara asta întârzie la birou; are de lucru. Vezi, ai fi putut sta mai mult la catedrală.

„Știe”, se gândi Adrienne.

— Adu-mi niște ceai, rosti cu glas tare. O să fiu în grădină.

Bătrâna vietnameză porni către bucătărie, gârbovită aidoma unei vrăjitoare. Fata privi după ea, apoi își azvârli cărțile pe dulăpiorul din hol și ieși în grădină. Rămase pe verandă, în umbra

bougainvillelor purpurii, privind papagalii jucându-se pe ramurile bananilor.

Ce să fac?

Tot nu putea înțelege pe deplin această trădare a propriului trup. Niciodată nu se gândise că legătura ei tainică putea avea vreo consecință, iar acum era prea târziu. Urma să aibă un copil. Tatăl ei n-avea s-o ierte niciodată.

Alergă în dormitorul de la etaj și descuie sertarul de sus al măsuței de toaletă. Scotocind înăuntru, scoase caseta cu bijuterii și luă un inel mic de aur, încrustat cu smaralde și ametiste. Scânteia în razele soarelui de după-amiază. Fusese al mamei ei.

Adrienne își mușcă buza și puse inelul în geantă. Coborî grăbită treptele până în hol.

Mai Ong stătea în ușa bucătăriei, cu o tavă de argint și o ceașcă de ceai chinezesc.

— Ceaiul tău, îi spuse.

— Nu-l vreau, strigă fata.

— Unde pleci?

— Afară, țipă Adrienne, și ieși.

* * *

În după-amiaza următoare, Adrienne se prefăcu bolnavă și plecă mai devreme de la școală. Dar în loc să meargă acasă, se îndreptă spre Cholon, cartierul chinezesc al Saigonului. Avea în portofel cinci mii de piaștri și o adresă, pe care una din colegele ei i-o scrisese pe o bucățică de hârtie.

Cholon era geamănul grotesc al Saigonului. Cândva fusese o așezare aparte, dar periferiile celor două se întinseseră precum cancerul, și acum erau contopite. Se spunea că era mai chinezesc chiar decât China, și cel puțin o celebritate din Hollywood îi alesese fundalul pentru a filma o melodramă asiatică.

Copii cu pântecele umflate se ciorovăiau în noroiul ulițelor, între șirurile dărăpănate de bordeie. Oamenii mâncau, jucau cărți, ghiceau viitorul, își scoteau dinții, ba chiar făceau baie pe stradă. Cerșetorii și câinii se ghemuiau unii în alții în rigole. Culii mergeau, încovoiați sub poverile grele.

Adresa pe care o primise Adrienne se afla pe Su Van Hohn, lângă arena de curse. Era situată deasupra unei fundături strâmte, unde câini scheletici adulmecau printre mormanele de gunoaie. Adrienne strâmbă dezgustată din nas înaintea izului pătrunzător de fructe putrede și a duhorii acre emanate de piața de pește.

Prăvălia dărăpănată era ticsită de rafturi lungi cu vase din lut, și se simțea un miros jilav de mortăciune. Fata se înfioră. Pe una din tejghelele de lemn se aflau stârvuri mumificate de lilieci și șerpi.

Bătrâna Bac Și era o chinezoaică Tonkin, cu păr rar și sur și dinți mari, pătați de betel, semănând cu niște vechi pietre funerare. Avea chipul ridat și cafeniu ca al unei maimuțe, iar trupul i se stafidise înăuntrul hainelor albastre, pătrate, ce atârnau pe ea precum un giulgiu.

Stătea înapoia unei măsuțe pe care se aflau un mojar, un pisălog și un abac.

— Ce vrei? șuieră în franceză.

— Am. Am. Am nevoie de ajutor, se bâlbâi Adrienne.

Când bătrâna se apropie, Adrienne observă șocată că avea un singur ochi. Celălalt era acoperit de boală; peste globul ocular se vedea membrana gălbuie și opacă a unei cataracte. Bătrâna răsuci capul, astfel încât s-o privească cu ochiul cel sănătos, și așteptă.

— Sunt. Sunt însărcinată, rosti fata.

Chinezoaica o lovi cu dosul palmei peste abdomen.

— Copil? da? arătă cu degetul: Copil?

— Da. Inspiră adânc. Vreau să scap de el.

— Rău la tine, don'șoară. Întinse mâna: Bani?

Adrienne deschise portofelul și-i arătă cei cinci mii de piaștri.

— Am bani.

— Atât bani de unde? întrebă bătrâna, împungând-o cu un deget descărnat.

— Am vândut un inel.

Cealaltă încuviință din cap.

— Așteaptă, rosti ea, și dispăru în umbrele din fundul prăvăliei.

Când reveni, ținea în mâini o ceașcă de porțelan crăpat. O ridică aidoma unui potir spre Adrienne.

— Bea, îi porunci.

Adrienne luă ceașca. Lichidul era negru-cafeniu, și mirosea a mormânt.

— Bea, repetă bătrâna.

Pentru o clipă, fata ținu ceașca la buze, cu stomacul revoltându-se înaintea mirosului și a ceea ce urma să facă. Șovăi. Era pe punctul de a comite un păcat de moarte. Cum ar mai fi putut vreodată solicita iertarea de păcate? închise ochii și zări o lacrimă pe obrazul Sfintei Fecioare.

— Nu!

Azvârli ceașca pe dușumea. Aceasta se sparse, și lichidul se vărsă peste picioarele bătrânei. Adrienne se răsuci și fugi din prăvălie, cu zbieretele înfuriate ale zgripțuroaicei răsunându-i în urechi.

* * *

Joginder sări în picioare când auzi pașii familiari pe scară. Rămase lângă masă, așteptând.

— Micuța mea floare de lotus. O cuprinse în brațe, dar fata nu-i răspunse. Unde ai fost? nu te-am văzut de aproape o săptămână.

— Strânge-mă în brațe, Jogi.

O privi. Fața ei avea paloarea marmurii.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt însărcinată, Jogi.

— Ce?

Ea se desprinse din brațele tânărului, ca să-l poată privi.

— O să am un copil. Copilul tău.

Joginder răsuflă adânc. Știa că Adrienne îl privea, așteptându-i reacția. Se strădui să zâmbească. Avea nevoie de timp, ca să se gândească.

— E minunat.

— Chiar așa? îl cercetă atentă fata.

— Te iubesc.

— O să te însori cu mine?

„Tatăl ei n-ar accepta-o niciodată!”.

— Bineînțeles.

Adrienne îl strânse în brațe cu putere.

— Jogi, mi-e frică.

— E-n regulă, murmură el. Totu-i în regulă.

— Te iubesc, Jogi.

Joginder o lipi de el, și se simți imediat excitat. De o săptămână, nu se gândise la nimic altceva, aici, în singurătatea atelierului său. Își amintea trupul tânăr și pietros, sfârcurile alb-trandafirii ale fetei și pielea ca de marmură, și o dorea chiar acum.

— Rămâi, rosti el.

— Încuie ușa.

O duse în odăița din spate, pe patul cel îngust din lemn. Imediat ce intrară, bărbatul începu să-și smulgă hainele.

— Mă iubești? murmură Adrienne.

— Pe nimeni n-am iubit mai mult.

— Vrei să ținem copilul, nu?

Joginder îi descheie bluza, și buzele lui sărutară sânul cald și catifelat.

— Da, iubito, da, șopti el și o întinse pe pat.

La parter, Kamil Singh stătea pe un taburet în prăvălia sa, cu obloanele metalice coborâte, ferindu-l de arșița după-amiezii. Ochii lui cenușii, posaci, se înălțară când auzi scârțâind scândurile tavanului. De aproape o săptămână, fusese liniște. Acum fata revenise. Ferengi! se duse la ușă și scuipă în stradă.

* * *

Marcel Christian stătea în scaunul de trestie împletită din bibliotecă, ținând în poală un volum legat în piele. Adrienne rămase în prag și-l privi. Lumina blândă a veiozei accentua șuvițele argintii din părul bărbatului, pieptănat cu grijă. Brusc i se păru tot atâta de îndepărtat de ea cât și Dumnezeul din rugăciunile copilăriei.

Șovăi.

— Tată.?

Marcel oftă prelung și plictisit:

— Ce-i, copilă?

— Trebuie să-ți spun ceva.

El închise cartea, oftând din nou.

— Despre ce-i vorba?

Adrienne se pregătise toată ziua pentru această discuție, însă acum, când sosise momentul, ar fi dorit să poată fugi de acolo. Își dădu seama că nu știa dacă el o iubea, sau dacă era măcar capabil de iubire. Avea puțini prieteni și-și petrecea cele mai multe seri aici, în bibliotecă, singur. Într-adevăr, nu și-l putea aminti manifestând vreo emoție după moartea mamei ei, când Adrienne avea opt ani. Putea doar bănui care aveau să-i fie reacțiile acum.

Își încleștă mâinile în față și simți cum unghiile îi pătrund în palme.

— Tată, o să.

Cuvintele i se opriră pe buze. Marcel o privi și maxilarele i se încordară.

— Adrienne, ce s-a întâmplat?

Glasul îi suna iritat.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— S-a întâmplat ceva la școală?

— Nu, clătină ea din cap, nu la școală.

— Ei, haide, copilă. Dă-i drumul.

Lacrimile țâșniră pe neașteptate, surprinzând-o. Nu putea scoate nici un cuvânt, și simțea picăturile fierbinți prelingându-se pe obraji, orbind-o.

— O să am un copil! rosti înăbușit.

Se așteptase la furia lui – în cele mai frumoase închipuiri se visase chiar consolată – se pregătise pentru orice fel de reacție. Dar nu se pregătise pentru absența oricărei reacții.

Marcel Christian rămase nemișcat în scaun, și aștepta, până ce fata se opri din plâns. Când Adrienne îl privi, din nou, chipul îi era încremenit. Rămase minute în șir uitându-se la ea.

— Spune ceva! țipă Adrienne.

Încetișor, se sculă din scaun, se apropie de bar și-și turnă un coniac dintr-o carafă de cristal. Mult timp, singura mișcare din odaie fu rotirea lentă a lichidului chihlimbariu în jurul bolului. Numai tremurul degetelor îi trăda emoția.

— Cine e? întrebă în cele din urmă, cu o voce răgușită, sunând precum șmirghelul pe lemn.

— Îl cheamă. Joginder.

Coniacul se lăți pe podea, bolul spărgându-se pe parchetul din cedru lustruit.

— Joginder? adică.?

— Locuiește pe.

— Un băștinaș? răcni Marcel. Te-ai culcat cu unul din les jaunes? 1

Palmele i se încleștară în pumni și făcu doi pași către fată. O domina cu înălțimea, cu chipul încordat, cu trupul rigid de furie. Pentru o clipa, Adrienne crezu că avea s-o lovească. Tatăl ei n-o lovise niciodată. Nicicodată.

— Nu-i vietnamez. E indian. Și-l iubesc.

— Îl iubești! nici măcar nu știi ce-nseamnă asta! de cât timp durează, domnișoară? șuieră el.

— De când i-am dus haina.

— Haina? e. E un croitor?

Adrienne încuviință. Era prea înspăimântată ca să vorbească. Marcel o înșfacă de păr și o trânti. Ea țipă, o dată.

— Nu!

— Târfă! târfă proastă și nerecunoscătoare!

Fata îl privi. Mânia îi transformase chipul. O venă se umflase și-i pulsa la tâmplă. Era pentru prima dată că-l vedea pierzându-și controlul și, dincolo de teamă, simțea un fior plăcut de triumf.

Izbutise să-l scuture pe boșorog din indiferența lui.

— Îl iubesc!

— Proasto! ești franțuzoaică! ești albă! nu te culci cu culii!

— Îl iubesc! strigă ea încă o dată.

— Târfă nerușinată! ești ca maică-ta!

În odaie se făcu tăcere. Prea târziu. Marcel își dădu seama ce spusese.

— Tată.?

— Ieși, șuieră el, alb ca varul la față. Pleacă-n camera ta!

— Ce-ai vrut să.

— Ieși!

Adrienne se ridică. Genunchii îi tremurau. Se împletici până la ușă, dar înainte de a ieși, mai privi o dată îndărăt și-l văzu pe tatăl ei luând de pe servantă fotografia sa și a mamei ei și azvârlind-o cu toată puterea de podea.

* * *

Parcă nu se întâmplase nimic.

Marcel stătea pe verandă, în umbra balconului, sub ghirlandele de bougainville purpurii. Soarele fierbinte al dimineții se întrevedea ca printr-un filtru verzui înapoia frunzelor tamarinilor, iar grădina era scăldată în lumină. Masa rotundă din lemn de tec fusese acoperită cu o față de masă imaculată și scrobită, iar tatăl ei stătea într-un șezlong lângă zid, mâncând unul din croissant-urile pe care Mai Ong le cumpăra zilnic de la Givral. Purta un costum tropical alb, impecabil, și pe masă, lângă cafetiera din argint, se afla casca. Citea un Le Figaro vechi de o săptămână.

Adrienne se așeză în celălalt șezlong, și așteaptă ca Mai Ong să-i toarne cafea neagră, aburindă. Privi cerul. Nori albi, uriași, precum baloturi de bumbac, se adunau deasupra, acoperind rapid azurul palid. Auzi în depărtare un tunet amenințător, deși spre est soarele strălucea pe un cer complet senin.

— Nu vrei să mănânci? o întrebă Marcel.

— Nu mi-e foame.

Bărbatul sorbi din cafea, își scoase ochelarii și se lăsă pe spate.

— Te trimit înapoi în Franța, îi spuse.

— În Franța?

— O să aranjez pentru adoptarea copilului. Toți vor crede că ai plecat în vacanță. După aceea te poți întoarce, și va fi ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nu vreau să plec!

— Ar fi trebuit să te gândești la asta mai din vreme. Cum ți-ai așternut, așa o să dormi.

— De ce trebuie să mă-ntorc în Franța?

— Mi se pare soluția evidentă. Vrei să mă faci de râs față de toți din Saigon?

Adrienne își mușcă buza.

— Numai la asta te poți gândi?

— Chiar dacă tu nu crezi că numele nostru are vreo valoare, eu așa consider. Vei naște în Franța, și copilul va fi adoptat acolo.

— N-o s-o fac!

— Dacă dorești să rămâi fiica mea, o să faci cum îți zic eu.

— Vreau să mă mărit cu Joginder.

Marcel o ignoră. Scoase ceasul cu lanț și-l privi scurt. Apoi goli ceașca de cafea.

— Chiar acum o să aranjez totul. Săptămâna viitoare, pleacă un vapor spre Marsilia.

Adrienne inspiră adânc. Până atunci, nu se opusese niciodată tatălui ei în mod deschis. Dar n-avea să-l lase să-i facă așa ceva. Îl iubea pe Joginder. Nu-i păsa ce culoare avea pielea lui. Îl iubea și era iubită. Laolaltă aveau să învingă prejudecățile meschine ale celor precum tatăl ei.

— Eu nu plec.

Auto-controlul rigid al bărbatului începu să se destrame. Trânti ziarul pe masă, vărsând cafeaua pe țesătura imaculată.

— Nu mai permit nici o clipă să continue idioțenia asta! până la plecare vei rămâne în casă. Îți interzic să-l mai vezi pe. Băștinașul ăsta!

— Îl iubesc. Vreau să mă mărit cu el

— Să te măriți? ai de gând să-ți petreci restul vieții într-o odăiță puturoasă?

— Într-o bună zi, Jogi va fi bogat. Are idei. Într-o bună zi o să aibă ateliere în Hong Kong și Bombay și…

— Prostii! e un țigan împuțit, și-așa o să rămână!

— Vreau să mă mărit cu el, repetă Adrienne.

— Atunci, mărite-te! dar dacă părăsești casa asta, poți să nu te mai întorci. O să uit c-am avut vreodată o fiică!

Adrienne se sculă încet, îndreptându-și umerii.

— Perfect. Și eu voi uita c-am avut vreodată un tată. Nici n-o să fie prea greu.

Marcel o privi plecând, cu pumnii încleștați într-o furie

zadarnică. Mon Dieu, ce mult semăna cu maică-sa! aceeași mândrie. „Și tot o curvă”, se gândi el cu amărăciune. Era din sângele ei. Nu-i nimic, să vorbească cât vrea despre iubire. Peste o săptămâna urma să fie pe vaporul către Franța. N-avea s-o lase să-l facă de râsul tuturor, cum făcuse maică-sa. Avea să țipe și să zbiere, dar în cele din urmă, știa el, n-avea să renunțe la casa aceasta frumoasă ca să trăiască în mizerie cu indianul ăla și mașinile lui de cusut. Își cunoștea prea bine fiica pentru ca să nu știe asta.

* * *

Joginder era la masa de lângă fereastră, aplecat deasupra tivului unui sacou. Auzind pașii pe treptele tocite din lemn, ridică privirea, cu zâmbetul servil rezervat clienților. Când o zări pe Adrienne, surâsul deveni adevărat.

— Adrienne?

Fata așeză cele două geamantane din piele maro pe podeaua atelierului.

— Jogi, șopti ea, am nevoie de ajutorul tău.

Croitorul se sculă și se apropie de ea.

— I-ai spus tatălui tău. Despre.

— M-a dat afară, minți Adrienne.

De fapt, el încă nu știa că plecase.

Joginder încuviință din cap. Bineînțeles se așteptase la asta.

— Poate se va răzgândi când va vedea cât de mult. Cât de mult ne iubim.

— Cui îi pasă? n-avem nevoie de el, Jogi. Noi ne avem unul pe celălalt.

Bărbatul o luă în brațe, pentru ca ea să nu-i poată vedea ușurarea de pe față. Desigur, nu se puteau căsători, însă el nu voia să rupă legătura, nu încă. Știa că într-o bună zi va trebui să renunțe la trupul acela alb și catifelat. Dar nu deocamdată. Întrebarea era cât avea să mai poată juca jocul acesta.

Noaptea târziu, când erau întinși în pat, Adrienne șopti:

— Mă iubești, Jogi?

— Bineînțeles. Cu toată viața mea.

— O să te însori cu mine?

— Da, minți el. Da, o să ne căsătorim. În curând.

Adrienne se întoarse, sprijinindu-se în cot. Bărbatul îi putea simți ochii, încercând să străpungă bezna, să-i zărească chipul.

— Când?

— Sunt un croitor sărac. Ești învățată cu mult mai mult decât îți

pot oferi eu acum.

— Nu contează, răspunse ea, și sinceritatea copilărească a glasului îl tulbură, noi ne iubim. Asta-i principalul.

— Până și un croitor sărac are mândria lui. Tatăl tău va crede că te-am luat de soție din alte motive.

— Dă-l dracului!

— Ai răbdare, Adrienne. Te rog.

Ea se lăsă pe spate, pe pernă. Îi simți buzele atingându-i obrazul.

— Promiți?

— Promit!

Mai 1947

În noaptea când se născu Michel, o furtună se abătu asupra orașului dinspre Marea Chinei.

Adrienne rupse cearșaful de pe trupul ei gol, arcuindu-și spatele când o altă contracție o sfâșie, țipetele ei acoperite de tunetele de afară. De multă vreme își abandonase omenescul în fața durerii. Lumea devenise un loc de coșmar, ireal, cu fețe difuze și zgomote apărând și dispărând dintr-un iad de agonie ritmică, neîncetată. De două zile era în durerile facerii înapoia paravanului din bambus, scăldată în propria sudoare, încercând să împingă copilul afară din corp. Însă pruncul nu ieșea, și Adrienne voia doar să moară.

Țipă din nou, și zbieretele aduseră una din călugărițe, chipul alb și zbârcit plutind brusc înaintea ochilor fetei, iluminat de un fulger sălbatic. Furtuna era chiar deasupra. Ceva răpăi pe acoperiș.

— Domnul te pedepsește. Trebuie să te rogi pentru iertarea Lui.

Călugărițele se interesau dinainte care din prunci erau nelegitimi. Era consolarea lor pentru bunătatea arătată păcătoaselor.

— Te rog. Icni Adrienne, te rog… Fă ceva.

— E voia Domnului, răcni bătrâna acoperind urletul furtunii, deși știa că dacă un doctor bun ar fi fost prezent ar fi putut s-o ajute.

Însă aici era un salon de caritate, iar doctorii erau prea puțini și pentru spitalele bune.

— Domnul știe ce-ai făcut, și te pedepsește.

Spasmul trecu și Adrienne inspiră adânc. Nu putea scăpa. Copilul era un monstru și o ucidea încet.

Adrienne le invidia pe fetele cafenii care îndураseră durerile și sarcasmele surorilor de caritate, iar acum își țineau pruncii la sân.

Așa cum era Meo, o fată de numai cincisprezece ani, amanta unui tânăr ofițer de artilerie; urma să se întoarcă, împreună cu copilul ei, într-un apartament confortabil de lângă râul Saigon, unde servitorii aveau să-i aducă băuturi răcoritoare și țigări.

Iar numai cu câteva ore în urmă, văzuse cum o vietnameză durdulie din Hue născuse un băiețel blond, al cărui tată era căpitan în marina franceză.

Ea însă zăcea în patul murdar și puturos din salonul de caritate al spitalului, și de patruzeci de ore încerca să-și înfrângă suferința. Nu-i păsa de copil. Voia doar să scape de durerile îngrozitoare.

Simți apropierea altei contracții. Răcni și-și băgă în gură o șuviță din părul lung, mușcând-o.

— Roagă-te Domnului să te ierte, o auzi pe călugăriță, apoi chipul dispăru, și rămase singură cu teribilul talaz al contracției ce se apropia și cu răpăitul dezolant al ploii în geam. Își simți unghiile pătrunzându-i în carnea coapselor când se arcui, dorind doar să scape de chinurile groaznice.

Suferința crescu, și ea se auzi urlând și blestemând pruncul și bărbatul care-l zămislise.

* * *

Băiatul era imaginea leită a tatălui său. Avea același ten, ochii căprui-ciocolatii, iar smocul de păr era de culoarea nisipului. Când îl duse la sân, văzu că o privea, dornic parcă de dragostea ei.

Adrienne închise ochii. „Lasă-mă” se gândi ea. „ÎI vreau pe Jogi, nu te vreau pe tine. Nu acum. Lasă-mă”.

— Ce s-a întâmplat, copilă?

Sora Odile nu semăna cu celelalte călugărițe. Era o bătrâna blândă, cu obraji rumeni și ochelari cu ramă din os.

Adrienne își șterse lacrimile de pe obraji.

— Nimic. Am nevoie de odihnă.

— Să știi că fiecare prunc e un dar al Domnului.

Ar fi vrut să-i râdă în nas. Privind însă în ochii bătrânei, înțelese că vorbise din inimă.

— Aș fi preferat alte daruri, murmură ea.

Odile îi mângâie mâna.

— Ai o grijă. Nu-i vorba doar de prunc, nu?

Adrienne îi văzuse pe tinerii care le vizitau pe unele lăuze, ridicând copiii în brațe, aducând flori și ciocolată. Se întreba de ce nu venise Joginder. Oare să-l fi alungat călugărițele?

— A întrebat cineva de mine? un indian. E înalt. Nu-l poți uita,

dacă-l vezi. Are părul blond.

Odile clătină din cap. Înapoia lentilelor groase ale ochelarilor, ochii triști păreau ai unei cucuvele.

— Deci asta-i.

— Îl cheamă Joginder. Joginder Krisnan.

— Nimeni n-a întrebat de tine, copila mea. Îmi pare rău.

— Poți face ceva pentru mine? o prinse de braț Adrienne.

— Dacă îmi stă în putere.

— Întreabă-l dacă poate veni. Are o croitorie lângă piața centrală. Nu-i departe.

— Bine, oftă Odile. O să văd dacă pot pleca, ceva mai târziu. Acum trebuie să te odihnești. Trebuie să-ți recapeți puterile.

— Mulțumesc.

Sora Odile se întoarse seara târziu. Se opri lângă pat și apucă mâna Adriennei.

Fata deschise ochii și putu zări regretul pe chipul călugăriței.

— Îmi pare rău, rosti aceasta. Am vorbit cu el. Spune că deocamdată nu poate veni. E prea ocupat.

Adrienne încuviință și se întoarse cu fața la perete.

Noiembrie 1947

Cândva, Saigonul fusese descris drept un liniștit orășel francez de pe malurile râului Mekong. Acum străzile lui erau ticsite cu mitraliere și baraje de sârmă ghimpată.

Pe măsură ce războiul din Tonkin înainta, o campanie de teroare fu îndreptată împotriva colonialiștilor din Saigon. Clădiri cu proprietari francezi erau aruncate în aer, iar în râu începură să apară trupuri umflate de apă. În cafenele și săli de cinematograf se azvârleau grenade, și în fiecare noapte, după stingerea generală, mortierele din dealurile vecine trăgeau asupra suburbiilor.

În cartierul francez, ușile și ferestrele caselor fuseseră baricadate; viața era cea dintr-un oraș asediat.

Zilnic se aflau noi atrocități. Un maior francez, rezident în Saigon Royal, chemase un frizer vietnamez să-l bărbierească în odaia sa. Din nefericire pentru maior, frizerul era un agent Viet Minh, care profită de ocazie și-i reteză beregata.

Când proprietarul intră în cameră, îl găsi pe maior horcăind și zbătându-se pe podea, înconjurat de o baltă tot mai mare de sânge.

Francezii nu voiau să recunoască, nici chiar în intimitate, că pierdeau războiul. Anual, numărul ofițerilor care mureau în rândurile Forțelor Expediționare Franceze era mai mare decât al

celor care absolveau Academia Militară de la St. Cyr.

Pe fundalul asasinatelor și atentatelor cu bombe, un alt război, mai mărunt și personal, se îndrepta spre un deznodământ inevitabil.

* * *

Adrienne zăcea pe patul îngust, privind vopseaua ce se cojea de pe tavan, formând desene grotești în umbrele nopții. Ventilatorul scârțâia deasupra, eforturile lui pierzându-se în aerul umed și dens. Odaia era înăbușitor de fierbinte, chiar și cu ferestrele deschise, iar cearșafurile erau îmbibate în sudoare.

Michel scoase un scâncet, foindu-se în pătuțul său din colțul încăperii.

Era trecut de miezul nopții. În atelier, lumina se stinse, și ușa scârțâi, deschizându-se. Joginder intră. Femeia îl privi, profilat pe fundalul ferestrelor, dezbrăcându-se. Când își scoase cămașa, îi zări linia burții. Începuse să se îngrașe. Prea multe ore petrecute în fața mesei de croit. Și remarcase și cerculețul arămiu și spân din creștetul capului, unde începuse să i se rărească părul. Muncea prea mult. Îmbătrânea.

Afacerile lui înfloriseră, deși banii nu ajungeau niciodată. Joginder o învățase pe Adrienne să facă butoniere și tivuri, și acum angajase o altă fată, o vietnameză cu piele fină și ochi castanii. Într-o bună zi, știa cu siguranță, Joginder avea să fie un om bogat. Era singurul fragment ce supraviețuise din vis.

Se întrebă din nou când anume încetaseră să se mai iubească, sau dacă bărbatul o iubise vreodată cu adevărat. Chiar înainte de a-l naște pe Michel, de îndată ce pântecele ei începuse să se țuguie cu noua viață, se păruse că Joginder își pierduse interesul față de ea.

O vreme, imediat după naștere, Adrienne crezuse că redescoperiseră împreună scânteia pasiunii ce-i alăturase la început. Totuși el își ignora complet fiul, ba chiar, pe măsură ce acesta crescu, deveni tot mai distant și neatent. Își spusese că era vorba doar de ambiția lui, însă în adâncul inimii pricepu teribila greșeală pe care o făcuse. Continua să trăiască alături de Joginder dintr-o mândrie încăpățânată. Știa că dacă îl părăsea avea să fie obligată să revină la tatăl ei, cerșindu-i iertarea și ajutorul. N-avea s-o facă.

Simți izul de transpirație al bărbatului, când acesta se trânti în pat lângă ea. Brusc fu copleșită de propria ei singurătate. Tânjea după cineva care s-o țină în brațe, s-o atingă. Trecuse atâta vreme.

— Jogi.

— Nu acum. Sunt obosit.

Adrienne strecură mâna sub cearșaf, pe penisul moale al bărbatului. Îl frecă ușor, lipindu-se cu pântecele de el.

— Te rog, Jogi.

El îi împinse mâna, răstindu-se:

— Ți-am spus că-s obosit!

Se trase într-o parte, rănită de respingere.

— Muncești prea mult, șopti ea în beznă.

— Un bărbat trebuie să muncească din greu dacă vrea să reușească.

— Îți distrugi sănătatea.

În odaie se lăsă o tăcere lungă. Adrienne crezu că Joginder adormise. Îl auzi însă oftând prelung.

— Da. Asta voiam să-ți spun.

— Să-mi spui.?

— M-am hotărât să fac o pauză.

— Jogi?

— Mi-am luat bilet pe un vapor spre Bombay. Vreau să-i vizitez pe-ai mei. Nu i-am văzut de aproape șase ani.

Femeia inspiră adânc.

— Și eu?

— Tu rămâi și ai grijă de atelier.

Deși se aștepta la un asemenea răspuns, realitatea lui, o paraliza.

— Vreau să vin cu tine.

— Călătoria e prea obositoare. În plus, nu pot închide croitoria. Ești singura în care pot avea încredere.

— Dar. Cât o să lipsești?

— O lună. Poate două.

— Te rog, lasă-mă să vin cu tine.

— Ți-am spus, e imposibil. Culcă-te acum. Sunt obosit.

— Mi-ai zis mereu că o să-ți cunosc familia. Ai zis că atunci când ne căsătorim.

— Culcă-te. Mai vorbim mâine dimineață.

— Jogi.

— Sunt obosit, repetă Joginder. Nu acum. Dimineață.

Îi întoarse spatele.

Adrienne rămase ascultând scârțâitul ventilatorului: ce se rotea deasupra, inutil, în atmosfera ca o melasă. Căldura din odăiță era sufocantă. Disperată, azvârli cearșaful. Se pomeni gândindu-se la dormitorul ei din vila de pe Rue Catinat, așternuturile din mătase,

aroma florilor de bougainville ce ornau balconașul ferestrei, perdelele din creton moale. Se blestemă pentru că lăsase totul în schimbul patului îngust și mirosurilor de transpirație, sărăcie și umezeală.

Ce făcuse?

— Mai mă iubești, Jogi? șopti ea în beznă.

Așteptă să-i răspundă, ascultându-i ritmul monoton al respirației. Dormea. Sau poate că se prefăcea. Oricum, bănuia că răspunsul era deja cunoscut.

Rămase privind în gol până ce sunetul clopotelor de la Notre-Dame pluti peste oraș, chemându-i pe credincioși la liturghia de la ora șase, rezonanța lor amestecându-se cu vacarmul tot mai puternic al bicicletelor și cyclopousse-urilor de pe Rue Le Loi.

Când în cele din urmă adormi, își aminti cuvintele tatălui ei: „Cum ți-ai așternut, așa o să dormi”.

* * *

Trecuseră aproape două săptămâni de la plecarea lui Joginder, când Adrienne hotărî în sfârșit ce avea de făcut. În dimineața aceea se sculă devreme, înainte ca micuța vietnameză, Sai, să fi ajuns la atelier, și se spălă. Complet goală în minuscula odăiță de baie, cu pereții din faianță albă, își turnă apă rece dintr-un vas înalt până la piept, folosind ibricul cu coadă lungă.

După aceea, trecu în fața oglinzii crăpate, unde clienții lui Joginder examinau croielile, și se privi cu un ochi critic. Avea douăzeci și trei de ani; era în floarea frumuseții. Sânii mici și rotunzi erau fermi, iar pântecul neted. Muncise din greu să-și recapete silueta după ce născuse. Anii petrecuți cu Joginder îi scofâlciseră obrajii, și în colțurile ochilor și gurii se săpaseră cute mici de disperare, însă în rest frumusețea ei rămăsese neatinsă. Părul lung, negru și mătăsos, alături de marmura pielii, continuau să atragă privirile bărbaților de pe stradă.

Frumusețea era mica ei avere care-i putea aduce o dragoste de o noapte, așa cum fusese cu Joginder, sau putea reprezenta pașaportul înapoi la viața de confort și lux la care renunțase cu atâta ușurință. Ce proastă fusese! își permisese o degradare completă, și pentru ce? pentru un vis căruia îi spusese iubire, o iluzie ce putea fi spulberată precum fumul odată cu ultimul geamăt al organismului. Strânse instinctiv pumnii, închizând ochii și încercând să alunge amintirile și ura amară, înăbușitoare față de Joginder și față de ea însăși. Folle, folle! lăsase totul, bogăție,

privilegii, tot ce-i aparținea de drept, pentru două odăițe sărăcăcioase și urât mirositoare. Ei bine, nu mai putea rezista.

Se îmbrăcă în rochia verzuie cadrilată, pe care o purtase ultima dată în ziua când venise să trăiască cu Joginder, și tamponă câteva picături de parfum Joie înapoia urechilor. Apoi merse la patul metalic din colțul camerei, ca să-l îmbrace pe Michel în hainele lui cele mai bune.

Asemănarea băiatului cu tatăl său era uimitoare. Chiar după patru ani, Adriennei nu-i venea să creadă că era fiul ei. Pielea castanie, părul blond și ochii căprui continuau s-o uimească. Era greu de crezut că, odată făcuse parte din trupul ei.

Se aplecă deasupra pătuțului și cele două brațe micuțe se întinseră drăgăstoase către ea.

— Hai, Michel, șopti femeia. Mama nu lucrează azi. Mergem să ne plimbăm.

— Unde? murmură somnoros băiețelul.

— Facem o vizită foarte importantă. Te rog să-mi promiți că o să fii cuminte.

— La cine mergem? întrebă nerăbdător.

— Să-mi promiți că o să fii cuminte. N-o să țipi și o să-ți amintești ce te-am învățat despre purtare. Promiți?

— Da, mamă. Dar la cine mergem?

Adrienne începu să-l îmbrace cu cămașă albă din bumbac și pantaloni scurți albaștri.

— Mergem la bunicul, îi spuse.

* * *

În ultimii patru ani, Adrienne trecuse zilnic pe lângă vila de pe Rue Catinat, în drum spre piață. Uneori văzuse chiar o siluetă mișcându-se îndărătul ferestrelor, și știuse că trebuia să fie Marcel. De două ori se întâlnise cu el pe stradă, dar tatăl ei nu-i vorbise și nici măcar n-o privise.

De fiecare dată o ignorase, de parcă n-ar fi fost decât o băștinașă. Voise să strige la el, să-l facă s-o privească, totuși mândria o împiedicase.

Acum, mergând pe aleea lungă dintre banani și grădinile cochete, mărginite cu flori de tigru portocalii și galbene, și oprindu-se în cele din urmă pe familiara porte-cochere, împodobită cu bougainville purpurii, își opri un suspin de regret.

— Spatele drept! șuieră spre Michel.

Băiatul scoase pieptul în afară și o strânse mai tare de mână.

Lăsă jos valiza maro uzată, inspiră adânc și sună. Așteptă.

Mai Ong deschise ușa. La început, chipul cafeniu de maimuță nu arătă nici un semn de recunoaștere. Apoi încetișor, babornița rânji.

— Deci tu erai, chicoti ea.

Adrienne își îndreptă statura.

— Anunță-l pe tata că sunt aici.

— Ai venit să-l vezi pe taică-tău, nu? a durat ceva. Privi spre Michel: Asta-i una din odraslele croitorului?

Femeia păși înainte. Îi venea s-o pălmuiască.

— Spune-i tatii că-s aici! șuieră ea.

Mai Ong ridică sprâncenele, prefăcându-se surprinsă.

— Văd că nu ți-ai pierdut bunele maniere. Se întoarse și porni pe coridorul pardosit cu marmură, spre bucătărie. Așteaptă aici. E pe verandă, ia dejunul. S-ar putea să nu vrea să fie deranjat, adăugă cu un rânjet lipsit de veselie, dezvelindu-și dinții înnegriți de betel.

„Aici s-a ajuns", se gândi cu amărăciune Adrienne. „Tatăl meu mă va primi în bucătărie. Mă tratează ca pe o vagaboandă. Sau poate că așa consideră că sunt."

Privi holul, încercând să-și amintească. Ușa bibliotecii era deschisă, iar scaunul din trestie împletită se găsea în același loc, lângă rafturile cu volume legate în piele. Aici era răcoare, iar casa avea un aer aproape sacru. Adrienne se gândi la țăcănitul zgomotos al mașinilor de cusut și la aromele pătrunzătoare de șofron și anason care făceau parte din viața ei zilnică de peste cinci ani, și se luptă să-și stăvilească lacrimile de autocompătimire ce-i năvăliră în ochi.

— Deci te-ai întors.

Se răsuci. Marcel stătea în pragul sufrageriei, cu mâinile încrucișate la spate. Purta un costum tropical alb, proaspăt călcat, iar părul argintiu era pieptănat cu cărare. O privi cu zâmbetul înghețat și gol cu care își întâmpina întotdeauna musafirii nepoftiți.

— N-o să cerșesc, se auzi Adrienne vorbind. Mai bine mor de foame.

— Observ că experiența în partea mai neplăcută a vieții nu te-a schimbat.

— Vrei să spui că nu m-a făcut slugarnică.

— Știi ce vreau să spun.

„Dumnezeule, cât te urăsc!" își spuse Adrienne. Un singur surâs, o clipă de blândețe, și s-ar fi dizolvat în lacrimi la picioarele lui. În

loc de așa ceva, o făcuse să-l deteste și mai mult.

— Ce vrei de la mine? murmură ea.

— Tu ai venit aici, îi reaminti Marcel, și-și mută atenția asupra copilului cu piele cafenie. Se încruntă: Asta-i progenitura ta?

— Îl cheamă Michel.

— Numele este francez. Copilul însă nu. Ridică privirea către Adrienne: Să înțeleg că ai revenit cu picioarele pe pământ?

Femeia încercă să-și înghită nodul din gât. Blestematul! avea s-o facă să zică. Încuviință din cap:

— Vreau să mă întorc.

— Perfect. Nu însă și copilul.

— Dar. Cum adică?

— E un țigan. Nu-l poți aduce în casa asta.

Adrienne strânse și mai puternic mâna băiatului.

— Sunt. Sunt mama lui.

— Da, Adrienne, așa este. Și de aceea nu-i voi permite niciodată să rămână în casa mea și să-mi amintească de rușinea ta.

— Tată.

— Tu te poți întoarce, Adrienne. Dar fără copil.

Ea încercă să protesteze, dar nu-și găsea cuvintele. Niciodată nu se gândise că avea să-i ceară așa ceva. Ochii îi erau împăienjeniți cu lacrimi de umilință și derută. Nu putea face asta. Michel era copilul ei. Apucă valiza.

— Cum dorești, tată. Porni cu băiatul spre ușă. Allons-y!

— Adrienne!

Se întoarse, rugându-se în gând ca Marcel să cedeze, însă expresia de pe chipul lui nărui speranța abia înfiripată.

— Când te-ai săturat, trimite puștiul la orfelinat, și apoi poți veni acasă.

Ieși, trântind ușa. Se grăbi pe alee, spre stradă, fără să-i dea drumul lui Michel, care alerga după ea.

* * *

Sai era aplecată deasupra Singer-ului, cu pedală, când Adrienne intră în atelier, urmată de băiețel. Ochii căprui scânteiară de o încântare secretă.

— Ați plâns, rosti vietnameza.

— Nimic important.

Chipul oval și drăguț se încruntă.

— Joginder ar fi trebuit să vă ia cu el.

Adrienne o privi surprinsă. Ceva din tonul fetei o pusese pe

gânduri. „Mă atâță”, se gândi. „Vrea să scape de mine.”

— Nu-i treaba ta ce face domnul Krisnan. Vezi-ți de lucru!

Sai își țugui buzele și, când Adrienne îi întoarse spatele, mașina de cusut reîncepu să țăcăne. Femeia intră în dormitor și închise ușa. Lăsă jos geamantanul și se azvârli pe pat, copleșită de gânduri.

— Lua-te-ar dracu, șuieră ea, iar mâinile îi prinseră perna și o strânseră, lua-te-ar dracu, LUA-TE-AR DRACU!

— Mamă?

Degetele lui Michel îi atinseră părul.

— Nenorocitul dracului ce ești!

— Mamă, ce s-a întâmplat? ochii căprui ai băiețelului erau larg deschiși de mirare. De ce plângi?

„Ce-o să fac cu el?” se întrebă Adrienne. Copilul nu avea un tată legal, și nici naționalitate; nu exista decât însemnarea făcută în catastifele spitalului catolic. Îl cuprinse cu brațele și-l trase lângă ea, simțindu-i inimioara cum îi bătea lângă obraz, cârlionții moi între degete.

— Ce-o să fac cu tine? întrebă ea cu voce tare.

Se auzi o ciocănitură. Ușa se deschise încet. Adrienne se răsuci. Era Sai.

— Ce cauți aici? înapoi la treabă!

— V-am auzit plângând.

— Pleacă imediat!

Sai rămase în prag, privind-o. Părea că ia o hotărâre.

— Trebuie să vă spun ceva, vorbi ea în cele din urmă.

— Nu acum.

— Este vorba despre Joginder.

— Jogi? se încordă Adrienne.

— Știți ce face, nu? urmă fata. Are o soție în Bombay. De asta a plecat. Acolo e familia lui.

Adrienne izbucni într-un hohot lipsit de veselie.

— O soție? joginder?

— Mi-a spus despre ea. O cheamă Sushila.

— Ți-a spus ție? de ce să-ți spună tocmai ție?

Sai nu răspunse, dar, privindu-i chipul drăguț și silueta mlădioasă, Adrienne se gândi la orele lungi petrecute prin piețe, departe de atelier, și începu să înțeleagă.

— Ieși imediat, șuieră ea.

— Am vrut doar să vă ajut, domnișoară, murmură Sai.

— Afară!

Vietnameza ridică din umeri și părăsi odaia. După câteva secunde, Adrienne auzi din nou țăcănitul mașinii de cusut. Rămase pe marginea patului, privind tencuiala desprinsă de pe pereți, și în desenele murdare i se păru că zărește chipul tatălui ei rânjind satisfăcut.

* * *

Joginder reveni după alte două săptămâni. Apăru târziu, în toiul nopții, și se strecură tăcut în pat lângă ea. După câteva minute, sforăia. În dimineața următoare, se deșteptă în zori și trecu la masa de lucru din atelier.

Adrienne îmbrăcă rochia verzuie și veni după el.

— Jogi.

Joginder ridică ochii de la cămașa pe jumătate terminată și lăsă jos acul.

— Micul meu lotus! îi dai băiețelului un pupic?

— Nu.

— Adrienne? o privi el surprins. Tot mai ești supărată pe mine?

— Vreau să știu dacă ai o soție.

Ochii căprui și calmi se feriră, iar obrajii i se întunecară.

— De unde ai mai scos-o și pe asta?

— De la Sai.

— Ți-a spus-o când am lipsit eu? se strădui să zâmbească și întinse brațul către ea. O să discutăm mai târziu despre asta. Acum ce-ar fi să sărbătorim întoarcerea mea?

Adrienne îi împinse mâna.

— Vreau să știu adevărul.

— Bineînțeles că am o soție, înălță din umeri Joginder. Ăsta-i obiceiul. Ne-am căsătorit când aveam treisprezece ani.

— Nenorocitule, șuieră ea. Îi venea să-i pălmuiască fața zâmbitoare. De ce nu mi-ai spus?

— De ce? pentru că nu-i important.

Adrienne rămase tăcută. Când vorbi, glasul ei tremura de furia ce o sufoca.

— Nu-i important? după ce-ai refuzat să te-nsori cu mine de-atâția ani?

— Totul fusese aranjat de familiile noastre, răspunse Joginder. Eu n-o iubesc. E grasă și are limba ascuțită.

— Atunci de ce nu divorțezi?

— Nu pot.

În clipa aceea, Adrienne înțelese de ce nu aveau bani. El îi

trimitea în India.

— Dar. Dar mi-ai spus că mă iubești.

— Te iubesc, dar trebuie să mă gândesc și la copiii mei.

Femeia auzi țipăt, și-și dădu seama că se desprinsese de pe buzele ei, o explozie nu atât de furie cât de umilință. Totul fusese o greșeală, o glumă crudă și oribilă.

— Copiii tăi?

— Bineînțeles. Ți-am zis, aveam treisprezece ani când ne-au căsătorit. Pe atunci ea nu era atât de grasă.

— Porcule!

— Să nu vorbești așa cu mine!

— Știai că niciodată nu te vei putea însura cu mine. Și nu mi-ai spus! m-ai lăsat s-ajung de râsul lumii!

Brusc, Joginder sări în picioare.

— Sigur că nu mă puteam însura cu tine! nu știai asta, proasto?! nu ești hindusă! religia mea mi-o interzice.

Adrienne era prea stupefiată ca să mai poată articula ceva. Pentru el sacrificase totul; ca să fie cu el, trecuse peste orice prejudecăți; nici măcar o singură clipă nu se gândise că el nu voia să-și amestece sângele cu al ei.

— Țigan blestemat, șuieră ea. Ce mi-ai făcut?!

Joginder se încorda, și privirea lui castanie sclipi de mânie. O pălmui cu toată puterea.

Femeia căzu pe spate. Când deschise ochii, Joginder se aplecase deasupra ei, cu fața schimbata de furie.

— Curvă franțuzoaică!

O lovi din nou, cu dosul palmei, și Adrienne simți în gură gustul călduț și metalic al sângelui.

— Niciodată să nu mai spui așa!

Ea își atinse cu limba buza inferioară și o simți umflată și sângerând. Rânji cu răutate:

— Țigane!

Joginder veni din nou spre ea, dar femeia era deja în picioare. Degetele apucară foarfecă ascuțită de pe masă. Când croitorul întinse mâna, Adrienne repezi vârfurile ascuțite spre fața lui. Voia să-i șteargă pentru totdeauna zâmbetul acela larg de pe chip.

Însă Joginder era mai iute. Brațul țâșni instinctiv în sus, și Adrienne simți o durere paralizantă când încheietura mâinii ei îl lovi în antebraț, scăpând foarfeca.

Bărbatul o prinse, și degetele îi strânseră încheietura precum o

menghină, îndoindu-i brațul înapoi, spre spate, răsucindu-l între omoplați.

— Târfă nenorocită! scrâșni el. O să te-nvăț minte!

Porni s-o târască spre ușa dormitorului.

— Ia mâinile de pe mine! zbieră Adrienne.

Când Joginder deschise ușa, ea izbuti să i se smulgă din strânsoare. Croitorul o lovi iarăși, violent, trimițând-o în genunchi. Îl auzi pe bărbat smulgându-și hainele, apoi o trase de pe podea și o azvârli cu fața în jos pe pat. Îi ridică rochia și-i rupse chiloții subțiri din bumbac.

— Nu, gemu ea.

— Asta voiai, nu? îi șuieră el răgușit în ureche. Un amant țigan?

Îi răsuci brațele la spate, cu o mână, iar cu cealaltă o prinse de păr și-i trase capul înapoi. Adrienne simți că se sufocă și începu să gâfâie. Când bărbatul o posedă simți o durere ascuțită, teribilă. Ochii i se umplură cu lacrimi arzătoare de suferință, rușine și ură. Încercă să se elibereze de sub el, dar îi prinsese încheieturile ambelor brațe. Strânsoarea era sălbatică. Odaia începu să se legene și să se rotească înaintea ochilor.

El o pătrunse din nou, tot mai rapid. Dar Adrienne nu simțea nimic. Se gândea la biblioteca tatălui ei, la aroma havanelor lui, la puiul care se frigea în cuptor, la păsările verii ciripind în grădină printre florile tigrului, la păpușile cu rochițe albe, la cărțile legate în piele, la limonadă, la cafea proaspăt râșnită și la fuste moi din sifon. Pentru o clipă deschise ochii, văzu bârnele crăpate ale tavanului și cearșafurile pătate, simți mirosul verzei răzbătând de afară, și știu că avea să facă orice, orice sacrificiu, ca să recâștige toate lucrurile acelea care ar fi trebuit să fie de drept ale ei.

Brusc, Joginder se încorda, apăsând-o sub el, și scoase un icnet scurt și stins. Gâfâind, se lăsă moale peste ea. Se terminase. Adrienne auzi țipete, și-și dădu seama că era Michel, privind înspăimântat, din pătuțul lui. Deschise ochii și o văzu pe Sai în prag. Chipul oval era încrețit într-un surâs. Adrienne înțelese că totul luase sfârșit. Umilirea era completă.

Michel se scula în capul oaselor și o privi pe mama sa coborând goală din pat, și ochii lui mari și gravi o urmăriră la măsuța de toaletă din colț. Michel își adora mama, îi plăcea s-o vadă îmbrăcându-se, hipnotizat de mirosul ei fermecător, speriat, dar și fascinat de puterea pe care ea o avea asupra lui. De multă vreme, băiețelul hotărâse că Adrienne era singurul lucru minunat din lume.

Nu știa ce s-ar fi făcut fără ea.

Pe cât de profundă îi era dragostea pentru mamă, pe atât de teribil era valul de ură față de bărbatul care îi era rival. Uneori, când tatăl lui credea că el doarme, îi privea. Își amintea pielea tatălui, întunecată precum a lui, atingând albeața de marmură perfectă a mamei, își amintea gemetele obscene și chipul mamei, răsucit spre el, cu ochii închiși și buzele mișcându-se într-un țipăt mut. Revedea mușchii gâtului ei încordându-se și răsucindu-se, în vreme ce capul se zbătea pe pernă. Nu știa ce făceau, totuși simțea că era ceva important, fundamental. Cumva, tatăl o chinuia pe mamă. Își amintea că se opriseră atunci când el plânsese, așa încât se străduia în fiecare noapte să rămână treaz, ca s-o apere. Tata n-o mai chinuise pe mama de mult timp. Până ieri dimineață.

Michel îl ura.

Acum însă erau singuri. Joginder plecase la templu, să se roage lui Ganesh, așa cum obișnuia în fiecare duminică dimineața. Soarele încă nu se ridicase dinapoia colinelor îndepărtate, iar cerul părea un fum violet. În ciuda orei matinale, în cameră era zăpușeală. Văzu o picătură de transpirație scurgându-se printre sânii mamei.

Se uită cum Adrienne își pieptăna părul lung și mătăsos, ce cobora pe umerii goi. Știa că era cea mai frumoasă femeie care exista în lume. O privi îmbrăcându-și rochia verde și punând câteva haine în valiza cafenie, uzată.

— Unde mergem, mamă?

Adrienne tresări și Michel văzu pentru prima dată cât de palidă era.

— Când te-ai sculat?

— Mergem iar la bunicul?

Ea își feri privirea.

— Trebuie să ies puțin.

— Pot să vin cu tine?

— Tu rămâi aici. Mama te roagă să fii cuminte.

Michel simți primul fior de teamă.

— Plângi.

— Trebuie să plec. Puțin. O să fie bine. Tata o să aibă grijă de tine.

Brusc, Michel știu că urma să se întâmple ceva îngrozitor. Știa că trebuie s-o oprească cumva, însă îl împiedicau zăbrelele patului. Nu putea face nimic.

— Nu, mamă! nu!

Adrienne luă valiza și deschise ușa.

— Te rog, Michel, te rog.

Fața îi sclipea în lacrimi. Strângea din ochi și parcă se strâmba; minunata zeiță semăna acum cu o bătrâna. Ce se întâmpla?

— Nu, mamă, NU!

Pentru încă o secundă, Adrienne îl privi, cu o expresie de oroare și vinovăție întipărită pe chip, o expresie pe care el n-avea s-o uite toată viața. Apoi ușa se închise, și băiețașul ascultă tocurile ei țăcănind în josul scării de lemn, și ieșind pe stradă, scâncetele lui de disperare răsunând în odăiță mult timp după aceea.

* * *

Când Joginder reveni de la templu, țipetele se puteau auzi din stradă. Grăsanul negustor sikh ridica obloanele de fier ale prăvăliei.

— Puștiul zbiară de mai mult de o oră, mormăi el.

— Bine, bine, pufni croitorul. Trase adânc aer în piept și urcă în goană treptele.

Sai era aplecată deasupra Singer-ului cu pedală. Când îl văzu, păru ușurată.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Joginder. Ce-i scandalul ăsta?

Expresia de pe chipul fetei îl îngrijoră. Privi spre dormitor.

— Unde-i Adrienne?

Vietnameza rânji satisfăcută.

— A plecat.

— A plecat?

— Când am venit azi dimineață, m-am întâlnit cu ea pe scară. Era cu geamantanul. Mi-a zis să-ți spun că nu se mai întoarce.

Joginder deschise ușa dormitorului. Michel era în picioare în pătuțul lui, congestionat la față de atâta plâns. Când îl zări pe bărbat, urlă și mai tare, cu tot chipul crispat într-o mască de teroare.

— Gura! răcni Joginder la el. GURA!

Michel țipă iarăși, și Joginder traversă odaia și-l pălmui cu toată puterea. Băiețelul căzu, lovindu-se de zăbrelele patului, și începu să scâncească de durere.

— S-a întors la taică-său.

Croitorul se răsuci. Vorbise Sai.

— De ce n-ai încercat s-o oprești?

Fata strânse din umeri.

— Parcă așa hotărâsem.

— Așa hotărâsei tu! răcni el.

„Adrienne! cățeaua! îl abandonase cu țâncul ei! ei bine, dacă credea c-o să aibă grijă el, se înșelase”.

— Ce-o să faci? întrebă Sai, parca citindu-i gândurile.

Joginder strâmbă dezgustat din nas. Piciul se scăpase în pantaloni.

— Ia-l de aici!

— Nu-nțeleg, scutură din cap Sai. Ce vrei să fac?

— Nu mă interesează. Ia-l de aici.

— Să-l duc la orfelinat?

— Cum vrei. Poți să-l arunci și-n stradă. Nu-mi pasă. Să nu-l mai văd!

Mai târziu, în aceeași zi, după ce băiatul dispăruse, lui Joginder îi reveni buna dispoziție. Cel puțin scăpase și de franțuzoaică, și de blestematul de copil. Parcă i se luase o greutate de pe umeri. Murmură câteva rugăciuni de slavă înaintea chipului lui Ganesh, atârnat de perete deasupra mesei de croit, și aprinse un baton de smirnă drept jertfă și măsură a mulțumirii sale.

Decembrie 1951

Era duminică după-amiază, și arșița atârna deasupra orașului ca o pâclă. Zvonul clopotelor catedralei plutea lent și plin de jale. Adrienne și Marcel Christian stăteau sub ventilatoarele lente ale terasei Hotelului Continental, privind înspre Rue Catinat și spre străzile late, umbrite de tamarini, ticsite cu cyclopoussuri și șarete, țăcănitul copitelor acoperind strigătele negustorilor stradali, în depărtare, cenușiul clădirilor, monumentelor și cocioabelor se topea în indigoul diafan al mării.

Adrienne sorbi din vin blanc, ignorând ocheadele din restaurant. Ca orice enclavă de expatriați, colonia franceză din Saigon trăia din bârfă, și ea știa că fiica dezonorată a lui Marcel Christian devenise principalul subiect de conversație în toate saloanele orașului. Ca întotdeauna imaculat în costumul său tropical, Marcel părea indiferent la priviri și șoapte. Însă tatăl ei era un om căruia părea să nu-i pese de altceva decât de propria reputație, așa încât ea putea doar bănui adevăratele lui sentimente.

— Ești foarte tăcută, observă el.

— Chiar așa, tată?

— Iartă-mă dacă îmi găsești compania oarecum plictisitoare. Poate că nu-i atât de. Exotică pe cât ești tu obișnuită…

Adrienne îl privi, încercând să vadă dacă o ironiza.

— Ce mai vrei de la mine? tu ai insistat să apar în public în

felul ăsta. Vrei să râd și să chicotesc cu tine, ca o școlăriță?

Marcel păru stânjenit.

— Sigur că nu aștept recunoștință din partea ta, totuși speram că.

— Recunoștință?

— Da, recunoștință, și te rog fii amabilă și vorbește mai încet.

— Pentru ce să fiu recunoscătoare? vrei să-ți mulțumesc că m-ai dat afară din propria mea casă și după aceea m-ai obligat să-mi abandonez.

Adrienne nu putu rosti cuvântul. „Fiu" se oprea în gâtul ei. Sorbi din citron pressé, încercând să-și păstreze calmul. Observă că paharul îi tremura în mână.

— Nu mi-ai lăsat de ales, Adrienne. Totuși n-aș dori să discutăm despre trecut, ci despre viitor.

— Da?

— Ești încă tânără. Mai ai timp să-ți refaci viața.

— Viața asta îmi aparține cu adevărat?

Marcel oftă, cu un gest dramatic pe care ea i-l văzuse de multe ori, atunci când nu-și putea impune punctul de vedere.

— Te rog, Adrienne, trebuie să termini cu cinismele astea. Uită-te la tine. Ai fost o fată frumoasă. Ce se-ntâmplă acum? nu mănânci suficient, și ești încercănată.

— Nu pot dormi.

— E nevoie să mergi la un doctor?

— Nu. O să-mi treacă.

— Ești palidă, și ai slăbit.

— Te rog, tată. N-am nimic. Sunt. Probleme femeiești.

Cuvintele avură efectul dorit, și Marcel se întoarse cu obrajii îmbujorați. Adrienne își permise un zâmbet. O mică victorie.

Știa totuși că tatăl ei avea dreptate. Nu conta însă. Se întrebă ce se întâmplase cu orgoliul ei, deși în ultimul timp avea alte probleme. În fiecare noapte se trezea și-l auzea pe Michel plângând. Uneori, pe jumătate adormită, cobora din pat și bâjbâia pe întuneric, încercând să-i găsească pătuțul și să-l liniștească, dar se trezea și-și amintea că se afla în vila tatălui ei, iar Michel era în cealaltă parte a orașului. Se frământa permanent, întrebându-se cum se purta Joginder cu băiatul, totuși nu încerca să se întoarcă, sau să ia legătura cu el. Făcuse o alegere, și acum trebuia să o accepte.

Nu numai trecutul o obseda pe Adrienne, ci și viitorul. Nu-i

venise ciclul. Poate că nu era mare lucru, deși, de obicei, nu prea întârzia. Poate că răzbunarea finală a croitorului fusese să lase în ea sămânța altui copil. Dacă era însărcinată, ce avea să facă?

Privi dincolo de terasă, către traficul intens de pe stradă. Văzu, îngrozită, cum un autobuz apăru brusc de pe o stradă laterală, răsturnând un biciclist. Imediat se auzi un vacarm de țipete, claxoane și sonerii de biciclete, când ricșele și Renault-urile ocoliră locul accidentului. Autobuzul frână, și șoferul chinez sări afară, răcnind și gesticulând.

În mod miraculos, accidentatul se sculă și ridică bicicleta lovită. Șoferul autobuzului alergă spre el râzând și-l bătu pe spate, în mod evident felicitându-l pentru norocul avut. Biciclistul zâmbi larg, îi scutură mâna și porni pe trotuar, purtând bicicleta stricată.

— Asta-i diferența între occidental și asiatic, rosti Marcel. E imposibil ca ei să-și asume responsabilitatea propriilor acțiuni. Șoferul era vinovat, totuși atât el cât și amărâtul pe care l-a trântit nu s-au gândit decât să râdă pe seama norocului de a nu fi fost omorât. Probabil că se va duce acasă și-și va miza și ultimul piastru într-un joc de cărți.

— Vorbești ca un dascăl.

— Încerc doar să-ți explic, cât pot mai subtil, de ce afacerea ta cu amărâtul ăla de croitor indian a fost din start sortită eșecului. Pur și simplu, erai o altă bicicletă, draga mea.

O umbră apăru pe masă, și Adrienne ridică ochii.

— Bună ziua, domnule Christian, rosti nou-venitul.

Marcel se întoarse.

— Ah, Jean-Claude. Ça va?

— Oui, ça va.

— Nu o cunoști pe fiica mea? adrienne, domnul este Jean-Claude Jarreau. Unul din oamenii mei de la birou.

Adrienne zâmbi. Bărbatul era înalt și plesuv, cu o mustață deasă.

— Bună ziua, domnule Jarreau.

— Enchanté, Mademoiselle, se înclină el.

— Bei cu noi un pahar de vin? îi propuse Marcel.

— Merci, mais non, răspunse Jean-Claude. Am venit strict cu probleme de serviciu. Azi a sosit în Saigon un ziarist de la Le Figaro. Am aranjat să ne întâlnim aici și să-l pun la curent cu situația din Tonkin.

— Muncești prea mult, Jean-Claude, îl tachină Marcel. Ai făcut

foarte bine.

Jean-Claude o privi pe Adrienne. Femeia îi întoarse căutătura, gândindu-se că voia să-i vorbească. El roși însă și, ferindu-și ochii, se bâlbâi:

— Atunci, pe diseară.

Se îndepărtă grăbit către scări, împiedicându-se la prima treaptă.

— Un tânăr foarte inteligent, comentă Marcel.

— Dacă zici tu, înălță din umeri Adrienne.

— O să-ți dai seama diseară.

— Diseară?

— Exact. L-am invitat la cină. Vrea să te cunoască.

* * *

Mai Ong așeză puiul înaintea musafirului, și părăsi odaia. Marcel ridică sticla cu Burgundy roșu și-i umplu din nou paharul lui Jean-Claude.

— Pentru Franța, toasta el.

— Pentru Franța, repetă tânărul, și băură toți.

Adrienne îl urmări peste marginea paharului ei.

Jean-Claude Jarreau era poate mai tânăr decât crezuse la început. Avea o piele delicată și albă, care-l făcea să pară aproape feminin, dacă n-ar fi fost mustața bogată. Era slăbănog și cu oase lungi, iar costumul crem la două rânduri atârna pe el. Vorbise aproape tot timpul numai cu tatăl ei, deși la răstimpuri îl surprinsese privind-o. Însă când se vedea descoperit, își muta imediat privirea. În mod limpede, era un prostănac.

Ea știa, bineînțeles, de ce-l invitase Marcel la cină. Voia s-o mărite cu un tânăr acceptabil, și să se spele pe mâini de orice responsabilitate. Se întrebă dacă tatăl ei putea fi chiar așa naiv ca să-l aleagă tocmai pe acest individ.

Ridică o bucățică de carne și o mestecă încetișor, încercând să pară interesată. Cei doi discutau despre reporterul sosit în cursul dimineții. Adrienne își înăbuși un căscat.

Marcel se întoarse către ea.

— Sper că nu te plictisim cu toate astea.

— Deloc, făcu Adrienne. E fascinant.

— Jean-Claude e unul dintre oamenii mei cei mai buni. Îmi pare rău că-l pierd.

Adrienne îl privi pe tânăr.

— Ați fost promovat?

Jean-Claude încuviință din cap.

— Preiau biroul din Dakar.

— Dakar? în Senegal?

— Va fi unul din cei mai tineri șefi de birouri regionale, completă Marcel. Îl așteaptă un viitor de excepție.

— Felicitări, surâse Adrienne, și ridică paharul.

„Africa!" își spuse. „Chiar că vrea să scape de mine".

După cafea, Marcel se scuză și ieși să fumeze o țigară pe verandă.

— Vin și eu, domnule, sări Jean-Claude.

— Nu, nu, se încruntă Marcel. Rămâi și ține-i companie fiicei mele. Nu lipsesc mult.

Ascultară în tăcere pașii bărbatului pe lespezile din piatră de afară. Jean-Claude bătea darabana cu vârfurile degetelor pe tecul lustruit al mesei. Mânată de un impuls, Adrienne își încrucișa brațele, accentuând decolteul, și dezvelindu-și pielea albă, contrastând cu mătasea albastră a rochiei. Văzu cum o mulțime de broboane de sudoare se ivi brusc pe fruntea tânărului.

— E o rochie foarte frumoasă, rosti el în cele din urmă.

— Merci.

Jean Claude își epuizase introducerile. Privi nervos în jurul sufrageriei, precum un animal hăituit. Brusc, femeii i se făcu milă.

— Când pleci spre Dakar?

— Peste trei săptămâni. Apoi, după o pauză: Îmi pare rău că plec.

— Da? de ce?

— Aș. Aș dori să ne mai întâlnim.

— Poate că o să ne mai întâlnim, răspunse Adrienne, știind că nici nu putea fi vorba de așa ceva. Puteți să-mi turnați puțin vin?

— Sigur că da, încuviință Jean-Claude. Luă sticla și din grabă o răsturnă, vărsându-i vinul pe rochie.

— E stângaci, și nici nu se poate discuta cu el, rosti Adrienne. Habar n-am de ce l-ai invitat.

— Se pare că nu ți-ai învățat lecțiile prea bine.

— Ce lecții?

— Noțiunile romantice nu-ți oferă un acoperiș deasupra capului și nici de mâncare. Jean-Claude e un tânăr plăcut, pe care-l așteaptă o carieră strălucită. Și, din motive personale, pare să considere că reprezinți culmea feminității.

— Poate că este un gentleman, însă eu doresc ceva mai mult de

la un bărbat.

— Probabil să poată croi haine.

Marcel se întoarse și luă carafa de cristal. Își turnă coniac, apoi se instala în scaunul favorit.

— O să-mi găsesc și singură un soț.

— Am impresia că nu înțelegi situația. Nu mai poți rămâne în Saigon. Toți au auzit de tine, toți vorbesc despre tine. Asta-i și motivul pentru care Jean-Claude Jarreau reprezintă o excelentă alegere. Peste trei săptămâni va fi în Dakar. Acolo nu te cunoaște nimeni. Poți începe o viață nouă, fără insulte, sau insinuări care să te urmeze pretutindeni.

— Nu m-a insultat nimeni.

— Nu le-am oferit ocazia. Saigonul nu-i decât un orășel provincial francez înconjurat de asiatici. Niciodată nu-ți vei acoperi trecutul. Nu aici.

Adrienne se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Sunt obosită. Mă duc la culcare.

— Mai gândește-te, Adrienne. Dacă nu vrei s-o faci pentru tine, gândește-te la mine.

Femeia surâse amar.

— Chiar mă-ntrebam când o s-o spui și pe asta. Își privi rochia: Ia uită-te. E făcută praf. Noapte bună!

În seara următoare, Marcel Christian porni spre casă, fără grabă, pe Rue Pasteur. Strada era ticsită de bicicliști și tineri funcționari vietnamezi în cămăși albe ieftine, întorcându-se acasă după o zi de muncă. Pe trotuare, bătrâne cu pălării de paie conice încercau să vândă baloane, în vreme ce fetele lor comercializau țigări. Un camion plin cu soldați algerieni trecu pe lângă el, uruind.

Marcel Christian nu băga însă pe nimeni în seamă. Se gândea la Adrienne, și se întreba cu ce greșise el ca să aibă o asemenea fiică imorală și neascultătoare. Îi dăduse totul, o trimisese la o școală de vârf, îi cumpărase haine după ultima modă și o învățase manierele impecabile ce ar fi trebuit să reprezinte pașaportul ei în straturile de vârf ale societății franceze, dacă și-ar fi dorit așa ceva. Drept răsplată, îl umilise, îi ruinase cariera, îl transformase într-un proscris și un paria al comunității care, odată, îl respectase și-l admirase. O iertase însă, îi acceptase întoarcerea acasă, și ce căpătase drept mulțumire? venin. Era imposibil de discutat cu ea. Aidoma maică-sii, înainte, era întruchiparea lui Nemesis. Chiar dacă ar fi trăit o sută de ani, nu le-ar fi putut înțelege pe femei.

Trecu pe lângă Café Givral, cu ferestrele acoperite de o plasă fină, pentru a preveni repetarea catastrofei din ultima lună, când o grenadă azvârlită înăuntru ucisese șase soldați și rănise alți șaisprezece.

Era ora aperitif-ului. Localul era plin cu fonctionnaires ca el și ofițeri din Corpul Expediționar Francez. Aici se putea servi masa în liniște, bazându-te pe concluzia unanimă potrivit căreia fulgerul nu lovește de două ori în același loc. La una din mesele de pe trotuar, un legionar german pocnea nervos din degete, chemând chelnerul.

Cafeneaua era puternic luminată și, în pragul înserării, cerul avea o culoare cenușiu-gălbuie. Marcel nu-l văzu pe vietnamezul în bluză gri de bumbac țâșnind din fundătura alăturată lui Givral și azvârlind grenada pe prag, la numai câțiva metri.

Simți o zguduitură însoțită de un tunet, și o perdea de lumină îl orbi. Apoi ceva îl izbi foarte puternic în piept. Căzu pe spate, și pentru o clipă se gândi că un biciclist urcase pe trotuar și se ciocnise de ei. Încercă să-l blesteme pe nevăzutul imbecil, dar nu reuși să rostească nici un cuvânt. Rămase cu privirea pironită asupra cerului, după care totul se întunecă. Nu știa că murea.

Nu auzi țipetele răniților ce se zvârcoleau pe trotuar în bălți de sânge.

Ultimul lui gând fu: „Chiar de-ar fi să trăiesc o sută de ani, tot n-o să le înțeleg pe femei”.

* * *

Adrienne stătea pe verandă, cu fața inexpresivă, cu ochii privind, fără să vadă, bananierii, tamarinii și ghirlandele de bougainville purpurii. Tatăl ei murise.

— E mort, șopti ea, mort.

Se gândise că dacă rostea cuvintele cu voce tare, moartea ar fi devenit mai reală, însă nu era deloc așa. Încă se mai aștepta să-l vadă intrând, dintr-o clipă în alta, pe ușile din sticlă, purtând smochingul acela ridicol de catifea, sau casca albă din plută, cu Le Figaro sub braț, și pe chip cu obișnuita încruntătură de dispreț față de lume. Femeia se așteptase să simtă ceva: părere de rău pentru felul cum îl tratase, ușurare deoarece el nu-și mai putea impune voința. În loc de toate astea, nu era decât un vid.

Avocatul îi citise testamentul. Fusese șocată aflând că tatăl ei pusese clauze privind modesta lui avere, cu siguranță adăugate cu cinci ani în urmă. Adrienne nu putea primi nici un franc până în ziua măritișului ei cu un cetățean francez. Până atunci, banii

rămâneau în bancă.

Cazul ei era și mai complicat, deoarece acum știa că este însărcinată, și gândul îi îngheța sufletul. Ce să facă? administrația se pregătea s-o trimită în Franța. Până să ajungă la Paris avea să fie în luna a treia de sarcină și fără nici un mijloc de existență. Ce bărbat s-ar fi însurat cu o femeie care așteaptă copilul unui străin? și de dincolo de mormânt, tatăl ei continua s-o chinuiască.

Ce să facă?

Mai Ong apăru pe neașteptate pe verandă.

— Domnișoară, domnul Jarreau dorește să vă vadă.

La început, Adrienne nu recunoscu numele.

— Jarreau? nu știu pe nimeni cu. Ah, oui. Jean-Claude! cel care mi-a stricat rochia cea mai bună.

— Să-i spun să plece?

— Nu, nu, îl primesc aici.

Chipul cafeniu și ridat al bătrânei se strâmbă nemulțumit.

— Nici n-a murit bine taică-tău.

— Era prietenul tatii, nu al meu! izbucni Adrienne. Fă cum ți-am zis și condu-l înăuntru!

Jean-Claude purta costum și cravată neagră, îndurând lipsa de confort din respect pentru Marcel. Soarele îi brobonise fruntea, iar obrajii îi ardeau. Rămase șovăind în picioare, tamponându-și fața cu o uriașă batistă albă.

— Domnișoară, o salută el cu plecăciune. Am venit să vă prezint condoleanțele mele. Este o tragedie. Domnul Christian a fost una dintre persoanele cele mai respectate din departament.

— Mulțumesc, domnule Jarreau, încuviință femeia. Ia loc, te rog. Adu-ne o carafă de citron pressé, se adresă lui Mai Ong.

Bodogănind, bătrâna dispăru în casă.

— Nu cred că mă place, observă Jean-Claude.

— Ea nu place pe nimeni. Tata era singurul pe care-l accepta.

— A fost un act barbar. Cred că sunteți zguduită.

— Așa este, aprobă Adrienne, gândindu-se: „E foarte deschis și sincer, păcat că-i atât de șters.”

— Ce veți face acum?

— Voi fi trimisă în Franța. Aștept înștiințarea dintr-o zi în alta.

— Aveți rude acolo?

— Un unchi. Însă nu l-am văzut de peste doisprezece ani. Dinainte de război. Nici nu știu dacă mai trăiește.

— Sunt sigur, totuși, că domnul Christian s-a îngrijit de viitorul

dumneavoastră.

Adrienne reuși să zâmbească.

— Da. A avut o grijă deosebită.

Mai Ong apăru, purtând o tavă pe care se aflau carafa cu limonada și două pahare. După ce plecă, Adrienne întrebă:

— De ce ați venit?

Tânărul păru surprins de întrebarea directă.

— Am. Am vrut să mă asigur că n-ați pățit nimic. Dacă vă pot ajuta cu ceva.

— A fost un gest drăguț din partea dumitale, rosti Adrienne, și-i oferi un surâs sclipitor. Ideea care i se înfiripase în minte din clipa sosirii tânărului începea acum să prindă contur: Îți mulțumesc mult, Jean-Claude.

Îi privi chipul îmbujorându-se de plăcere, auzindu-se tutuit. De fapt, fu atât de încântat, încât scăpă carafa cu limonada pe pardoseală.

* * *

În săptămâna ce urmă, Adrienne se întâlni zilnic cu Jean-Claude. Prânzeau la Ramunche și Valenco, și cinau la Continental și Caravelle. Jean-Claude era plin de atenție și întotdeauna curtenitor. Nu încercase niciodată s-o sărute. Adrienne devenise neliniștită.

Timpul trecea.

Primise înștiințarea că vaporul ei urma să plece în miercurea următoare.

Mai avea la dispoziție patru zile ca să devină doamna Jean-Claude Jarreau.

Nu fusese o hotărâre luată cu ușurință. Însă tatăl ei – și o crudă întorsătură a destinului – nu-i lăsaseră de ales. Dacă se mărita cu Jean-Claude acum, îl putea convinge că pruncul, când avea să se nască, era al lui. Avea să-i ofere nu numai siguranța unui soț, ci și îndeplinirea clauzelor din testamentul lui Marcel. Era unica soluție.

Adrienne fusese șocată cât de repede se decisese. Experiențele vieții înăspriră ciuta cu ochii umezi din adolescență. Fără chef, admitea că tatăl ei avusese dreptate. Acum știa că nu putea trăi fără luxul cu care se învățase de mică. În plus, își repeta, chiar dacă nu-l iubea pe Jean-Claude, îi era simpatic. Și știa că el o dorește.

Numai de s-ar fi grăbit și i-ar fi declarat-o.

* * *

În duminica aceea se plimbară, ținându-se de mână, prin

Grădina Botanică. Pe aleile umbrite, fete vietnameze în largile lor ao-dai din mătase mergeau pe biciclete, alături de băieți părând oarecum ridicoli, în pantaloni scurți, cămăși din bumbac și pălării de fetru. Deasupra, cocorii își construiseră cuiburile în ramurile cele mai de sus ale arborilor, penajul lor întrevăzându-se purpuriu pe verandele frunzișului.

În parc era o atmosferă de sărbătoare. În chioșcuri se vindeau buchete de flori artificiale, iar aproape sub fiecare copac, ghicitori bătrâni cercetau cu lupe ochii celor curioși. Pe malul lacului, câteva fete frumoase, cu rochii lungi, intraseră desculțe în apa puțin adâncă, acoperită de o peliculă verzuie, în vreme ce băieții se tăvăleau de râs și le fotografiau.

Jean-Claude o conduse pe Adrienne pe o alee umbrită, simțind cum inima îi bubuie în piept. Niciodată până atunci nu se mai simțise atât de nervos.

— Adrienne. Inspiră adânc. Adrienne, vreau să-ți spun ceva.

— Da, Jean-Claude?

— În curând vei pleca, te vei întoarce în Franța. Eu plec în Dakar. S-ar putea să nu ne mai întâlnim niciodată, și.

— O să-ți lipsesc?

— Oh, da, răspunse el și privi fata surâzătoare de lângă el. Nu mai văzuse o făptură la fel de frumoasă. Oh, da, foarte mult!

— Dar celelalte fete? și ele o să-ți lipsească?

Tânărul roși. Adrienne îl tachina!

— Nu există alte fete.

— Nu te cred.

O altă răsuflare adâncă.

— Te iubesc, șopti el. Niciodată n-am mai simțit așa ceva pentru o femeie.

Îi spusese. Se aștepta ca ea să țipe, să-l pălmuiască, să fugă. Rămase însă nemișcată, privindu-l atentă.

— Chiar așa, Jean-Claude? chiar mă iubești, cu adevărat?

— Știi că da.

— Nu cunoști multe lucruri despre mine.

— Nimic nu m-ar putea face să simt altceva.

Bineînțeles că auzise poveștile. Tot Saigonul aflase despre fiica lui Marcel Christian. Se zvonea chiar că ar fi avut un copil cu un băștinaș. Jean-Claude nu crezuse în niciunul din zvonuri, și deși n-ar fi recunoscut nici chiar în sinea sa, stigmatul Adriennei îl atrăgea. Îi oferea un avantaj pe care nu-l avusese față de alte femei.

Era tânără, era frumoasă, era educată, ce să-și fi dorit mai mult? avea să fie o soție perfectă pentru un ofițer francez. Chiar cu o seară în urmă, pe terasa hotelului Continental, observase doi tineri trăgând cu ochiul spre ea și le citise invidia pe chip. Toată viața, Jean-Claude fusese stânjenit în prezența femeilor, și a avea o femeie dorită de alți bărbați reprezenta pentru el o senzație inedită. În plus, în scurtă vreme urmau să plece în Dakar, și acolo puteau începe o viață nouă. Numai dacă ea ar fi spus da.

— Ce spui, Jean-Claude?

— Adrienne. Înghiți un nod uriaș: Vrei să fii soția mea?

Femeia oftă.

— Vai, Jean-Claude, șopti ea. M-ai luat pe nepregătite. Lasă-mă să mă gândesc.

* * *

Când franțuzoaica în rochia albă de muselină urcă scările, Joginder Krisnan afișă o expresie de servilitate îndelung repetată. Aceasta se schimbă repede în surpriză, apoi în dispreț.

— Ce cauți aici?

Înapoia lui, mașina de cusut a lui Sai se opri din țăcănit. Adrienne Jarreau închise umbreluța pe care o purta ca să se ferească de soarele amiezii și privi în jurul camerei, ticsită de spectrele unor amintiri amare. Mirosul puternic de șofran și anason îi făcea greață.

— Plec din Saigon. Apoi curioasă înaintea reacției lui Joginder, adăugă: Mă mărit.

— Și? înălță din umeri, indiferent, croitorul.

— Vreau să-l văd pe Michel.

Bărbatul se scărpină nervos pe abdomen.

— De ce?

— Vreau să-mi iau rămas bun.

— Nu poți. Nu-i aici.

— Când se întoarce? întrebă Adrienne.

Știuse că n-avea să fie ușor. Avusese nevoie de toată hotărârea ei ca să revină aici. Nu știa ce spera să obțină, doar că trebuia să-l mai vadă o dată pe băiat. Poate să-i explice. Să-și mai atenueze sentimentul de vinovăție.

— N-ai înțeles, explică Joginder. Nu-i aici, nu știu unde-i.

— Nu-i aici?

— Dacă țineai atât de mult la el, trebuia să-l fi luat cu tine.

Pentru o clipă, Adrienne tăcu, privind chipul rotofei, ostil al

bărbatului pe care, cândva, crezuse că-l iubise, și pe cel oval, rânjind al fetei dinapoia lui. Brusc, pricepu ce spuneau.

— Nu, gemu ea. Nu se poate să fi făcut așa ceva.

— Era al tău. Eu nu l-am dorit niciodată. Știai asta.

— Era și fiul tău!

— Aveam deja doi fii înainte de-a veni în Saigon. La ce să-mi doresc încă unul?

Adrienne se rezemă de perete.

— Dumnezeule, unde-i?

— Ți-am zis, nu știu. Mai vrei și altceva?

Femeia se împletici în jurul scărilor, și alergă înapoi spre Rue Catinat, urmărită de înțelegerea teribilă a ceea ce făcuse, și știind că n-avea să scape niciodată de furia îngerilor.

Iunie 1952

Sora Gabrielle stătea la fereastră și privea în curte. Suspină. Uneori îi venea tare greu să păstreze credința într-un Dumnezeu iubitor, în mijlocul acestei mizerii.

Totuși mizeria nu reprezenta o experiență inedită în viața ei. Se născuse cu treizeci de ani în urmă în Saigon și văzuse suferința în nenumărate și oribile forme. Tatăl ei fusese ucis în bătaie în timp ce lucra pe o plantație din Rung Sat, în perioada anilor 1920, când exploatarea cauciucului căpătase o dezvoltare uluitoare. Doi frați deveniseră dependenți de opiu și muriseră treptat, schelete vii. Și văzuse două dintre colegele ei călugărițe, violate și măcelărite de soldații japonezi invadatori în Hué. Violența și distrugerea reprezentau pentru Vietnam tot atât cât nuoc mam și ao-dai.

Actualul război dintre Viet Minh și francezi făcuse mulți orfani. Aici cel puțin căpătau mâncare și un adăpost. Cu toate astea, se întreba pentru ce-i mai salva. Era un păcat să gândească așa; trebuia să menții credința.

Privi un băiețel care traversă încet curtea și se trânti într-un colț, rezemându-se cu spatele de perete. Se numea Michel. Fusese adus cu șase luni în urmă, palid și flămând. Maică-sa îl abandonase pur și simplu. El spunea că era franțuzoaică. Franțuzoaică, pentru numele lui Dumnezeu!

Gabrielle știa că băiatul n-avea să supraviețuiască. Mânca puțin și nu se împrietenise cu nici un alt copil. Nu vorbea cu nimeni. Abia putea bănui suferințele prin care trecuse. Acum, când îl privea, el lăsă capul între genunchi, așa încât părul surprinzător de blond îi căzu peste față, ascunzându-i ochii.

Nu, el n-avea să supraviețuiască.

PARTEA A DOUA.

Michel și Valentine 1954-1964

Crăciun

— Băiatul e un animal. O fiară. Nu știu ce vom face cu el.

Ochii stareței sclipeau pe chipul cafeniu, de maimuțică. Degetele prelungi răsuceau nervoase mărgelele rozariului din poală. Sora Gabrielle n-o văzuse niciodată atât de agitată.

O privi ascuțit pe femeia mai tânără.

— Haide, spune. Ce ai de gând?

— Nu știu ce să spun, Maică Stareță. Băiatul e dificil.

— Dificil!

— Totuși sunt sigură că, cu timpul.

— Este aici de peste trei ani, soră. În perioada aceasta a provocat mai multe necazuri decât toate celelalte sute de copii care au trecut pe la noi.

— Da, Maică Stareță, înclină capul sora Gabrielle.

Bătrâna lovi nervoasă cu palma în tăblia mesei.

— Mă înspăimântă. Mă uit în ochii lui și văd doar răul.

— E doar un copil.

— Da, dar într-o bună zi va fi un bărbat.

Stareța se sculă și se apropie de fereastra cu jaluzele verzi, acum deschisă. Ascultă glăscioarele subțiri și dulci ale copiilor, cântând „O noapte sfântă” în capelă. Era mândră de Le Sacré-Coeur. Orfelinatul putea adăposti aproape o sută cincizeci de copii, orfani de război, sau nedoriții métis ai soldaților francezi. Purtau și un nume: bui doi. „Praful vieții”. Cei bătuți, cei flămânzi, cei schilozi. Călugărițele oferiseră adăpost și ajutor la câți putuseră.

Însă acesta. Acesta era altfel. Le scuipa blândețea în față, refuza deseori mâncarea, deși oasele i se vedeau prin piele, le înjura și le lovea cu pumnii.

Doar sora Gabrielle se putea apropia de el.

— Ce doriți să fac? întrebă aceasta.

— Nu știu. Mă rog întruna pentru el. Și tot n-am auzit răspunsul.

— Suferă, Maică Stareță.

— Toți copii aceștia suferă! totuși n-am văzut niciodată atâta ură și venin la vreunul dintre ei. Câți ani are? opt, poate nouă, nu mai mult.

— Sunt convinsă că odată cu trecerea timpului.

— Îți apreciez credința, soră. Pe mine însă mă îngrijorează din punctul de vedere al celorlalți copii. Prezența lui are un efect nefast asupra lor.

Ridică privirea. O șopârlă micuță și albicioasă țâșni dintr-o crăpătură a plafonului și se adăposti înapoia unei icoane a Fecioarei Maria.

— A venit ceva din partea Serviciului de Imigrație Francez, Maică Stareță?

Bătrâna clătină din cap. Cu doi ani în urmă, bazându-se pe evidentul sânge european al băiatului, solicitaseră repatrierea lui în Franța. Încetineala unor asemenea formalități era notorie.

— Poate în curând.

— Poate, soră. Pentru noi ar putea fi un răspuns, dar mă tem că nu va fi și pentru cei care vor fi atinși de viața lui.

De cealaltă parte a curții, dintr-una din clase, răsunară strigăte. Peste câteva clipe, se auziră pași alergând, și sora Thérese deschise larg ușa.

— Maică Stareță, veniți repede!

— Ce-i? ce s-a întâmplat?

— Michel! l-a înjunghiat pe Karn!

* * *

În clasa pustie, Michel stătea pe un taburet, lângă catedră, privind gresia maronie a pardoselii. Lângă fereastră, pe podea, se zărea o pată stacojie de sânge.

Sora Gabrielle rămase lângă ușă și o privi pe stareță apropiindu-se de băiat. Ținea în mâna dreaptă un cuțitaș cu plasele din os.

— De unde-l ai?

Michel o privi, morocănos.

Bătrâna se așteptase la un semn de căință. Exasperată, lăsă brațele să-i cadă pe lângă trup.

— Pentru numele Domnului, ce-ai făcut? puteai să-l fi omorât.

— Dacă o să mai râdă de mine, așa o să fac.

— Citeau lecția, Maică Stareță, interveni sora Thérese. Michel are unele greutăți la citit.

— L-ai înjunghiat pe Karn pentru că a râs de tine?

Michel nu-i răspunse. Ochii adumbriți o priveau întunecați și răi.

Stareța se răsuci spre Thérese.

— Care-i starea lui Karn?

— O tăietură la braț. Nimic grav.

Bătrâna îi întinse cuțitul.

— Du-l înapoi la bucătărie, soră.

După ce plecă, se întoarse către sora Gabrielle.

— Trebuie să-l trimit de aici.

— Vă rog, Maică Stareță. Mai dați-i o șansă. Pentru iubirea Domnului.

Mâna stareței se ridică la crucifixul de lemn de la gât. Pentru o clipă, păru nehotărâtă.

— Mă copleșești, soră, vorbi ea în cele din urmă. Sper că această încredere a ta se va dovedi justificată.

— Vă rog.

Stareța încuviință, aproape imperceptibil. Sora Gabrielle înclină capul în semn de mulțumire.

Îngenunche apoi în fața băiatului. În cei trei ani de când se afla în orfelinat, părea că îmbătrânise cu o sută. Chipul îi era tras, pielea întinsă peste pomeții obrajilor și nas, iar ochii gravi erau afundați în orbite. Tricoul alb și zdrențuit era larg pe trupul slăbuț, iar de sub șorțul prea mare, picioarele păreau niște catalige subțiri.

— Michel, rosti tânăra călugăriță, trebuie să înțelegi că noi vrem să te ajutăm. Te iubim. Maica Stareță te iubește. Eu te iubesc.

— Tu-i iubești pe toți.

— Da. Da, așa este.

— Atunci la ce-i bună dragostea ta pentru mine?

Sora Gabrielle se chinui să găsească un răspuns la replica neașteptată. În cele din urmă, spuse:

— Trebuie să ai încredere în noi, Michel. Te rog! ai încredere în noi.

Michel hârâi din gâtlej și o scuipă în față.

Sora Gabrielle o auzi pe stareță icnind, stupefiată.

Pentru o clipă, călugărița putu doar să-l privească pe băiat, surprinsă și puțin înspăimântată de furia teribilă din ochii lui. Apoi se aplecă și, încet, se șterse cu poala albă de ao-dai.

După aceea se aplecă și-l sărută pe Michel pe frunte.

* * *

Nu existase nici o clipă în care Michel să nu creadă că mama lui n-avea să se întoarcă la el.

Până și în nopțile lungi și înfometate, când dormise pe străzi sau bântuise bulevardele cartierului francez, rugându-se s-o vadă, nu existase măcar un moment când să abandoneze speranța.

Când călugărițele îl aduseseră aici, se auto-convinsese că era numai o absență temporară și că în scurt timp mama lui urma să apară la poartă, să-l cheme și să-i explice că totul fusese o greșeală.

Însă o altă părticică din el cunoștea adevărul. Privirea ei din dimineața aceea când plecase îi era de-a pururi întipărită în memorie. Știuse ce avea să facă.

Înțelegerea faptului că fusese trădat nu se petrecu brusc. Psihicul lui n-ar fi acceptat-o. Se dezvoltase treptat, o sămânță amară ce-i încolțise adânc în suflet și crescuse, aidoma tuturor durerilor, într-o mânie rece și teribilă.

Se retrăsese în sine, cultivându-și cu grijă ura față de mamă și față de lume.

Călugărițele erau bune cu el, însă pentru asta le disprețuia și mai mult. Știa că încercau să-l facă aidoma lor, ca să-l poată răni iarăși. La urma urmei erau femei. Și maică-sa fusese tot femeie.

Ceilalți copii îl lăsau în pace, înspăimântați de tăcerea lui și de accesele neașteptate de violență. Până și călugărițele se temeau de el.

Cu excepția surorii Gabrielle.

Ea nu părea deranjată de blestemele și insultele sale. Indiferent ce ar fi făcut, îi lua apărarea. Michel ajunsese la concluzia că era nebună.

Însă astăzi îl zguduise.

O putea revedea, cu scuipatul prelingându-se pe fruntea netedă și arămie, surâzând ca o cretină, razele soarelui reflectându-se din lentilele ochelarilor. O văzu ștergându-se cu ao-dai și apoi aplecându-se deasupra lui, și sărutându-l. Avusese impresia că cineva îl lovise în piept. Anesteziat de atâta vreme de furia cea rece, simțise brusc o înfiorare ce-i lipsise.

Acum, zăcând întins în bezna dormitorului, ascultând suspinele și bolboroselile incoerente ale unora dintre copiii mai mici, era încercat de îndoieli. Luna plină, strălucea prin plasa de țânțari ce acoperea fereastra. O privi multă vreme, gândindu-se.

* * *

Șirul lung de copii șerpuia peste lespezile curții. Sora Gabrielle se afla în umbra mănăstirii, înapoia mesei de lemn, turnând fiertura apoasă de orez, cu un polonic, în castroanele care i se întindeau. Soarele de abia răsărise, dar deja, dincolo de gard, strada era ticsită de biciclete, cyclopousse și bătrâne gârbovite, cu pălării conice de paie, împingându-și cărucioarele la piață.

Călugărița scufundă polonicul în fiertură și când îl ridică, se opri. În fața ei era le metis, Michel. Întotdeauna băiatul ținea capul plecat, uneori, privind morocănos pe sub sprâncene, însă în dimineața aceasta o privea deschis în ochi. Ea îi zâmbi și-i umplu castronul.

Brusc, băiatul se întinse, îi apucă cealaltă mână și o sărută. Apoi se întoarse și fugi.

Sora Gabrielle privi după el, uluită.

— Domnul fie lăudat!

Se răsuci. Era sora Thérese.

— Vezi, soră, rosti triumfătoare sora Gabrielle, se pot petrece și miracole.

* * *

Din ziua aceea, sora Gabrielle căpătă o a doua umbră. Michel apărea lângă ea în fiecare dimineață, ajutând-o să aleagă orezul pentru dejun, și apoi o urmărea tăcut din clasă în clasă până la siesta de amiază. Nici atunci nu se întorcea în dormitor, ci dormea lângă ușa chiliei călugăriței.

După amiază, stăteau împreună în clasă și ea îi ajuta la citit, iar serile băiatul o însoțea în capelă să-și rostească rugăciunile.

În fiecare duminică, o însoțea de-asemenea în capelă, ajutând-o să pregătească vinul și prescurile pentru liturghie.

Toate celelalte călugărițe din Sacré-Coeur considerau transformarea un miracol. Doar maica stareță nu era impresionată.

— Ar trebui să fii mai atentă cu copilul ăla, o preveni pe sora Gabrielle. Schimbarea din el s-ar putea să nu fie atât de profundă pe cât crezi.

— Nu înțeleg, Maică Stareță.

Bătrâna își atinse crucifixul din lemn de la gât.

— Nu consideri atențiile lui obositoare?

— Ba da, dar.

— Dovedește același devotament și față de alte surori?

— Nu.

— Nu! cu celelalte se comportă ca și până acum.

— E totuși un progres. Nu ne putem aștepta la prea multe, atât de repede.

— Progres, soră? poate. Sau poate nu-i decât un cerc închis.

— Mă tem că nu vă înțeleg, Maică Stareță.

— Soră, eu am lucrat mulți ani la spitalul Miséricorde de aici, din Saigon. Am văzut mult sânge. Dacă te tai superficial, după un

timp, sângele coagulează. Știm cu toții lucrul ăsta. Însă în spital am văzut câțiva copii care s-au născut fără așa ceva. La ei sângerarea nu se oprește. Nu se pot vindeca.

— Dar anul trecut, când a căzut în curte, Michel.

— Nu mă refer la trup, soră. În cazul lui, sufletul, sufletul e cel care sângerează. Deocamdată, tu ai stăvilit hemoragia. Dar trebuie să fii atentă să nu devină prea dependent de tine, deoarece când te va pierde, va sângera și mai rău. Cine-l va lecui atunci?

— Înțeleg, Maică Stareță, înclină capul sora Gabrielle.

— Fii atentă, soră.

* * *

Când călugărița ieși din odaia stareței în lumina puternică a după-amiezii, Michel o aștepta. O urmă.

— Unde mergi?

— La capelă.

— Să te rogi?

— Da, să mă rog.

— De ce?

— Pentru că asta-i dorința Domnului.

— De ce? când ea nu-i răspunse, Michel urmă: Ce-a spus stareța despre mine?

Sora Gabrielle se opri și privi băiețelul. Ochii mari și întunecați o fixau deschiși, fără ocolișuri. Tânăra fu impresionată, ca întotdeauna, de forța ce părea că se ascunde îndărătul lor.

— De unde știi că am vorbit despre tine?

— Am ascultat la fereastră.

— Nu-i frumos să tragi cu urechea. Ți-am mai spus.

— Da, soră.

Ea se întoarse și porni mai departe.

— Dar ce-a spus?

— Dacă ai ascultat, atunci știi ce-a spus.

— Am auzit, dar n-am înțeles.

— Lăudat fie Domnul!

Intrară în capelă. Era semiîntuneric, și de pe crucifix, chipul lui Christos îi privea din agonia lui mută.

— Trebuie să faci o penitență, spuse sora Gabrielle…

— De ce?

— Pentru că ai tras cu urechea. Douăzeci de Ave Maria. Poți îngenunchea lângă mine în timp ce mă rog.

— Da, mamă.

Sora Gabrielle încremeni. Parcă cineva îi turnase gheață în suflet.

— Ce-ai spus?

Michel se îndepărtă.

— Nimic.

Îl apucă de umăr și-l răsuci spre ea.

— Nu sunt mama ta. Pricepi? te iubesc, Michel, dar, nu pot fi niciodată mama ta.

— Da, șopti el. Înțeleg.

Dar când plecă de lângă ea, sora Gabrielle se gândi la cuvintele Maicii Starețe, și-și dădu seama că bătrâna avusese dreptate.

Băiatul sângera încă.

Băiatul cu chip rotund îngenunche deasupra lui și rânji:

— Te-a bătut?

Michel deschise ochii. Zăcea pe pardoseala din piatră a unei celule înguste. Încercă să se scoale în capul oaselor, dar junghiul de durere din spate și de peste fese îl făcu să geamă. Se întoarse încetișor pe o parte și privi în jurul lui. În celulă mai erau patru băieți. Unul dintre ei stătea întins pe spate, cu pleoapele pe jumătate întredeschise, dar cu ochii dați peste cap. De-a lungul venelor de pe brațele și picioarele slăbănoage se vedeau înțepături de ac. Respira greu, iar pe buze avea stropi de salivă. Vizavi de el dormea un alt băiat, cu picioarele scheletice îndoite într-un unghi nefiresc, inutile. Poliomelita, bănui Michel.

Ceilalți doi erau mai mari. Stăteau rezemați de perete, privindu-l indiferenți, cu ochi goi, pierduți.

Cel cu chipul rotund îi întinse o gamelă metalică. Pe braț avea un tatuaj: Nimeni nu mă iubește.

— Ți-am păstrat niște orez. Mi-l poți da mâine, din porția ta.

Michel înșfacă gamela și începu să înfulece lacom.

— Ești drăguț, urmă băiatul. Lui Thien îi plac ăștia drăguți. De-aia ai ajuns în halul ăsta.

— Tu-i morții mă-sii de nenorocit, mormăi Michel folosind cuvintele cele mai urâte pe care le știa.

— Mie-mi zice Fără-nume. Ție?

— Michel.

— Francez, da? ochi-rotunzi. De-acolo ai năsucul ăsta?

Fără-nume continua să-i zâmbească, cu fața la numai câțiva centimetri de el. Era un tonkinez rotofei, cu obrajii ca două mere arămii și ochi iuți. Fusese tuns zero, și părul care abia începuse să-i

crească părea o mirişte neagră.

— Ce-ai făcut?

— Am furat cina unui american.

Michel înghiți și ultimele boabe de orez.

— Ești vietnamez?

— Maică-mea era franțuzoaică. O curvă nenorocită.

— A murit?

Michel își strecură degetele sub cămașă și pipăi dungile umflate de pe spinare și sângele închegat în locurile unde paftaua îi sfârtecase carnea.

— Sper că nu, murmură el.

— Nu-ți face griji cu mardeala. Întotdeauna îi caftește pe puștii noi. Mai ales p-ăia care nu vor să facă pe fetițele.

— Ce-i locul ăsta?

— Van Trang. E-nchisoare de copii.

— Cât ne țin aici?

— Cât vor. Tu câți ani ai?

— Nu știu. Tu?

— Vreo nouă. Nici eu nu știu. Fără-nume îl studia atent. De când ești pe străzi?

Michel se gândi să spună o minciună, dar renunță.

— De trei zile.

— Rahat, clătină celălalt din cap. Fată mare. Își puse mâna pe umărul lui Michel: Nu-i nimic, Ochi-rotunzi. Am eu grijă de tine.

* * *

Michel fu tuns zero, ca să nu facă păduchi, îi dădură un castron din metal și o cană de cositor. De două ori pe zi, stătea la rând pentru porția de orez și bucățica de pește sărat, cu oase. De-abia putea fi mâncat, și chiar când reușea să-l înghită, căpăta pe tot trupul o eczemă care-i provoca mâncărimi insuportabile. După câteva zile, ca toți ceilalți copii, arunca peștele și se mulțumea cu orezul.

Femeile care găteau în bucătăriile închisorii primeau o sumă săptămânală ca să cumpere alimente pentru copii, întotdeauna cumpărau orezul cel mai ieftin, și nu se oboseau, niciodată să curețe peștii de solzi sau măruntaie. Diferența de bani și-o însușeau.

Rația zilnică, sărăcăcioasă pentru un copil vietnamez, de-abia ajungea ca să-l țină în viață pe Michel. Slăbi și mai mult.

Noaptea dormea pe pardoseala de piatră a celulei, ascultând țiuiturile înnebunitoare ale țânțarilor deasupra capului, tânjind

după inconștiența întunecată a somnului, și în același timp temându-se de ea, deoarece noaptea șobolanii ieșeau din canalizare și-i mușcau de degete. Odată se trezise și se pomenise privind un bot cu mustăți despre care crezuse că era al unei pisicuțe cenușii, întinsese mâna spre ea, dar fugise. Abia atunci pricepuse că era un șobolan, lung de aproape treizeci de centimetri. În noaptea aceea rămăsese treaz, prea speriat ca să adoarmă.

Rănile de pe spate se infectaseră și făcuseră puroi.

Iar în fiecare zi aveau instrucție. Thien îi încolona și-i punea să mărșăluiască aidoma soldaților în soarele dogoritor al amiezii. Instrucția continua până când cel puțin o duzină de băieți leșinau datorită arșiței. Respectivii căpătau corvezi pentru după-amiază: curățenia în bucătării și toalete. Thien îi învăța ce însemna disciplina.

Michel nu leșinase niciodată, deși fuseseră momente când cerul, clădirile și solul păreau să plutească în fața ochilor, estompându-se și tremurând, iar stomacul său gol trimisese valuri de sudoare rece, erupând aidoma unei eczeme pe toată pielea.

Se împleticise de multe ori, dar nu căzuse niciodată. Thien îl învăța ce însemna disciplina, și Thien era un profesor bun.

Oricum, nu conta prea mult. Bărbatul nu-l uitase pentru scuipatul pe care și-l șterse de pe obraz. La două-trei zile, paznicii veneau la celula lui Michel, când băiatul zăcea pe podea, epuizat după instrucție. Îl târau afară pe coridor apoi în biroul directorului, și-l băteau cu bețe de bambus, în vreme ce Thien privea, suflând rotocoale de fum spre tavan.

Disciplină.

Zilele, săptămânile și lunile se suprapuneau în conștiința lui Michel într-un coșmar de durere, foame și disperare. Și treptat, mica sămânță de rău care-și găsise adăpost în sufletul lui începu să încolțească.

* * *

Pe neașteptate se petrecură două lucruri care modificară rutina zilnică din Van Trang.

Totul începu cu răcnetul prelung și pătrunzător ce răsună din biroul lui Thien într-o după-amiază toridă și apăsătoare, când ploaia răpăia pe acoperiș, ridicând aburi din asfaltul curții. Din celulele lor, băieții auziră pașii alergând pe coridoare și țipetele lui Thien. Mult mai târziu, vui și sirena ambulanței.

Cel care le-a dezvăluit misterul a fast Fără-nume.

— Thien a avut după-amiază un pușți nou, le spuse el noaptea, cu ochii strălucind. Frumușel ca Michel.

Michel se strâmbă la el.

— Ce s-a-ntâmplat?

— I-a mușcat-o! fără-nume lovi podeaua cu palmele, aţâţat. Thien și-a lăsat pantalonii în vine, și băiatul i-a luat-o în gură și i-a mușcat!

Toți băieții bătură din palme și țipară încântați. Toți cu excepția lui Michel.

— Ce-i cu tine? îl întrebă Fără-nume.

— Voiam să-l fac eu să sufere. Voiam eu să-l văd urlând. Nu să aud c-a făcut-o altul.

N-au aflat niciodată ce s-a mai întâmplat cu pușțiul cel nou. Niciodată.

Când sosi noul director, bătăile încetară. O infirmieră, Ochi-rotunzi din spitalul Saigon îi vizită la câteva zile și le distribui haine, săpun și medicamente. Când Phuong, unul din băieții din celula lui Michel, avu diaree și începu să vomite, el trimise după infirmieră.

Femeia era dintr-un loc numit Australia, o țară de care Michel nu auzise niciodată până atunci. Era înaltă, cu membre lungi, osoase, și cu pielea albă și pistruiată. Vorbea englezește, însă vocea ei avea un accent curios, pe care Michel nu-l putea înțelege. Parcă măcăia o rață.

Michel și Fără-nume o priviră când se aplecă să-l examineze pe Phuong, degetele ei lungi pipăindu-i abdomenul, luându-i pulsul. Îi pusese sub limbă un mic termometru argintiu, și când îl privi, clătină din cap îngrijorată. Se încruntă văzând mușcăturile de șobolani de pe glezne și crustele de murdărie de pe fața băiatului.

Când se ridică, spuse ceva către noul director, iar acesta ridică din umeri și încuviință din cap. Peste o jumătate de oră, unul din paznici îl scoase pe Phuong din celulă. De la fereastra zăbrelită, îl văzură pus în Peugeot-ul cel vechi al infirmierei.

— Îl duc la spital! șuieră Fără-nume.

Michel încuviință. Phuong nu știa, dar el găsise o cale de evadare.

— Se întoarce Thien, șopti Fără-nume.

Erau în patru labe, pe coridorul din fața biroului directorului, frecând piatra pardoselii cu perii de sârmă tare. Aveau între ei o găleată cu apă și un calup de săpun.

— De unde știi?

— Mi-a zis un paznic. A spus: „Dacă-nainte vorbea pițigăiat, să-l auzi acum!”

Băiatul începu să chicotească. Părea să considere chestia foarte amuzantă.

Michel era îngrozit.

— Dacă se-ntoarce, trebuie s-o ștergem de-aici. Blestematul se va răzbuna pe noi toți.

— Și-n special pe tine, nu? chicoti Fără-nume.

Lui Michel nu mai trebuia să i se reamintească. După venirea noului director, fusese destul de mulțumit să rămână în închisoare. Cel puțin erau hrăniți, chiar dacă mâncarea de abia îi ținea în viață. Nu știa ce s-ar fi putut întâmpla înapoi, pe străzi.

Dar dacă se întoarce Thien, el trebuia să fugă.

— Dac-o șterg, vii cu mine?

Fără-nume păru ofensat de întrebare.

— Păi crezi că fără mine ai face față?

Michel luă săpunul și-l rupse în două. Întinse o bucată celuilalt băiat. Apoi băgă jumătatea lui în gură și începu s-o mestece.

— Mănânc-o, bolborosi el.

— Ai căpiat?

— Mănânc-o!

— O să te facă să borăști.

Michel se forță să înghită.

— Da. O să ne facă să borâm. Și dacă-l mâncăm pe tot, o să vomităm în așa hal încât o s-o cheme pe Ochi-rotunzi.

Fără-nume șovăi, apoi băgă în gură săpunul din leșie. Gustul îl făcu să icnească, dar strânse din dinți ca să nu verse. După aceea, înghiți.

Când terminară, merseră la unul din paznici și-l anunțară că le mai trebuie săpun. Paznicul îi duse la magazie. Intrară, și Fără-nume luă un calup de săpun. În clipa când paznicul își mută privirea, Michel șterpeli încă două bucăți, strecurându-le în buzunarele șorțului.

Reveniră la treabă și terminară de frecat pardoseala, în vreme ce mestecau sârguincioși cele trei bucăți de săpun.

* * *

Michel se chirci pe o parte și vomită, însă își golise de mult stomacul, și spasmele nu-i aduceau decât fiere în gură. Mirosul degajat de propriul corp îi umplea nările. Simți infirmiera

atingându-i fruntea cu palma ei umedă și răcoroasă, apoi punându-i sub limbă termometrul cel argintiu.

Îl zări pe Fără-nume, vizavi de el, în cealaltă parte a celulei. Chipul lui era contorsionat de crampele stomacale.

— Te-n mă-ta, Ochi-rotunzi, șopti el. Ești nebun de legat!

— Gura! șuieră Michel. A mers!

— O s-o mierlim!

Michel o auzi pe infirmieră ridicându-se și părăsind celula. Închise ochii și gemu, când stomacul îi zvâcni din nou. După câteva minute, femeia reveni, urmată de director.

Băiatul nu putea înțelege tot ce spunea, dar recunoscu cele două cuvinte pe care dorea să le audă.

Spitalul Saigon.

* * *

Spitalul se găsea în centrul orașului, lângă piață, și era cel mai sărăcăcios și aglomerat din Saigon. Holul de la intrare fusese transformat într-un fel de sală de urgență, și era mobilat cu cinci-șase tărgi așezate pe suporți de lemn. Când erau ocupate, pacienții erau puși direct pe podea.

Când ajunseră la Spital, rămăseseră de gardă două infirmiere și un student la medicină.

Cei trei se strânseseră în jurul unei tărgi, unde un bătrân gâfâia, sufocându-se, cu o mână, aidoma unei gheare maronii, agitându-se și încleștându-se prin aer.

Infirmiera care-i adusese se ghemui pe vine lângă ei, pe dușumea, privindu-i. Apoi studentul vietnamez îi spuse ceva în engleză, și ea se scuă, să-l ajute.

Michel întoarse capul. Fără-nume se afla pe targa de lângă el, tras la față de durere.

— Cum te simți?

— Nu mă mai doare. Tu?

— Mai bine, încuviință Michel. Crezi că poți merge?

— Acum?

— De ce nu?

Michel se ridică într-un cot, învingându-și valul de greață care amenința să-l copleșească. Privi în jur. Australianca uitase de ei; aplecată peste targă, făcea ceva deasupra bătrânului. Michel se scuă în genunchi și se târî către ușă. Fără-nume îl urmă.

Băiatul se ridică în picioare. O sudoare rece, jilavă îi cuprinse tot trupul, și pentru o clipă fu nevoit să închidă ochii și să se

sprijine de perete, când lumea se învârti și se clătină. Reuși să se controleze, apoi amețeala trecu. Se simțea slăbit și năuc, dar știa că putea ajunge până la poartă. Se întoarse spre Fără-nume.

— Gata?

Tovarășul lui încuviință, prea sleit ca să poată vorbi.

Michel mai privi o dată îndărăt. Nu-i văzuse nimeni. Se împletici spre poartă, urmat de Fără-nume. După câteva minute, se aflau iarăși pe străzile Saigonului.

* * *

Norii galbeni-roșiatici ai amurgului conturau parcă mai precis pe cer ruinele clădirilor bombardate. Izul de vreascuri arse de la focurile de gătit plutea spre oraș.

— Și-acum? întrebă Michel.

— Vii cu mine, îi zise Fără-nume. Te duc la mine acasă.

Fără-nume se descurca prin străduțele întunecoase de parcă ar fi fost în mijlocul zilei. Michel gâfâia, străduindu-se să țină pasul, în vreme ce silueta celuilalt se răsucea și cotea prin fundături, în străzile întortocheate și acoperite cu moloz din Arroyo Chinois unde, cu câteva luni în urmă, se desfășuraseră cele mai aprige lupte dintre ARVN și Binh Xuyen. Odată cu căderea nopții, scheletele pe jumătate năruite ale clădirilor se înălțară spectrale și dezolante pe fundalul cerului luminat de o lună gălbuie.

Brusc, Fără-nume se opri și-l prinse de braț pe Michel.

— Jos!

Sări în gura neagră a unui crater și dispăru imediat în beznă.

— Haide, sări! șuieră el.

Michel trase aer în piept și-l urmă, sărind orbește în întuneric, aterizând violent și răsucindu-și glezna. Fără-nume îl ajută să se ridice.

— Aproape am ajuns.

Se găseau în ruinele unei foste pivnițe. Jumătate din podea se prăbușise, lăsând o parte acoperită cu grohotiș ce cobora în subsol, iar restul dușumelei și ruinele etajelor formau un fel de acoperiș. Din bezna acelei grote răzbătea o lumină stranie. Escaladând peste bârne rupte, Michel văzu că lumina provenea de la un foc în jurul căruia se zăreau trei siluete micuțe.

Una dintre acestea sări brusc în picioare și porni în goană către ei. Michel zări ceva scânteind în întuneric.

— Trei-degete! dinh! ochi-de-tigru! eu sunt!

Silueta se opri.

— Fără-nume?

Era glasul unei fețe.

— Am adus un prieten.

— Un prieten? se auzi o voce de lângă foc. Rahat! asta-nseamnă mai puțină mâncare pentru restul.

— Hai, rosti Fără-nume, împingându-l pe Michel înaintea lui. Stai jos. Fă-te comod.

Michel se lăsă să cadă printre bucățile de cărămidă și mortar. Fără-nume se ghemui lângă foc. Michel își dădu brusc seama că cei de acolo frigeau ceva pe o țepușă lungă, pe care-o roteau deasupra flăcărilor.

După câteva clipe, văzu și ce anume frigeau.

— Un șobolan, șopti el.

— S-a-ntors foaia, murmură încântat Fără-nume. În Van Trang ne mușcau ei. Acum îi mușcăm noi.

Îi ajută pe ceilalți să ia frigarea de pe foc, și fata care alergase spre ei tăie animalul cu cuțitul. Michel închise ochii, obosit, și ascultă foșnetele șopârlelor, șoarecilor și șerpilor de casă prin dărâmăturile din jur.

Fără-nume îl înghionti. Deschise ochii. Băiatul îi întindea o bucată de carne înnegrită de funingine.

— Ia!

Michel o luă și trase cu degetele de ea.

— Nu așa. Așa!

Fără-nume băgă o bucată de șobolan în gură și mușcă puternic. Oasele îi trosniră între măsele, și un firicel de seu i se prelinse pe bărbie, sclipind în lumina focului.

— Unu' care mănâncă săpun poate-nghiți și o bucățică de fripturică, nu?

Michel băgă bucata de carne în gură și mestecă. Mintea i se revolta la ideea de a mânca șobolan, totuși stomacul accepta cu disperare orice hrană, ghiorăind apreciativ în beznă.

Băiatul închise iarăși ochii și se întinse în moloz, ca pe o saltea moale. În depărtare auzi focuri de armă și eșapamentul unei mașini, sunetele însingurate ale nopții. Pisicile miorlăiau și țipau aidoma unor prunci, explorând un maldăr de gunoaie.

Se gândi la Adrienne.

Se întrebă ce făcea acum. Dormea undeva, în cearșafuri moi. Sătulă de mâncare bună, la căldură și în siguranță.

„Iar pe mine m-a abandonat aici. Ei bine, voi supraviețui”,

promise el în tăcerea nopții.

„Voi supraviețui, și mă voi răzbuna pe toți. Pe toți”

— Și-n special pe tine, Adrienne, rosti el cu glas tare. În special pe tine.

Dakar, Africa Occidentală.

Dakarul era bijuteria Africii Occidentale Franceze și tot atât de francofil cât însuși Parisul. Limba cea mai utilizată era franceza, existau restaurante franțuzești, magazine de modă aprovizionate direct de St. Faubourg St-Honoré, iar în port tricolorul flutura la prova navelor ancorate.

Zgârie-nori moderni se înălțau deasupra minaretelor și cocioabelor băștinașilor medina. Pe străzi se plimbau senegalezi musulmani înalți, îmbrăcați, în djellaba via colorate, alături de femei cu moussoires libertine, aidoma unor turbane, bous-bous lor largi rotindu-se într-un caleidoscop de culori.

Timp de opt luni pe an, soarele strălucea zilnic pe un cer senin, reflectat de clădirile albe și scânteind în albastrul oceanului. Aerul era proaspăt și plăcut.

Vila lui Jean-Claude și Adrienne Jarreau se afla în Plateau, cartierul francez elegant și prosper, ce se ridica deasupra golfului Bernard și Capului Manuel. În grădină, mistreții mai adulmecau și scormoneau cu râturile pe sub copacii acacia, iar rândunicile țâșneau din cuiburi, proiectându-și umbrele iuți și micuțe pe balcoanele albe.

Era spre sfârșitul după-amiezii. Adrienne moțăia pe verandă într-un fotoliu din împletitură de nuiele, ascultând bâzâitul hipnotic al insectelor din grădină. Briza oceanului îi atingea obrajii, purtând cu ea aroma de cacchouetes – alune prăjite – de la una din fabricile din afara orașului.

Auzi pași. Era Valentine.

— Bună, mamă.

Adrienne deschise ochii.

— Ah, ma petite, tu ești. Vino și dă-i mamei un pupic.

Ascultătoare, Valentine o sărută pe obraz. După aceea se așeză pe unul din scaunele din trestie.

Adrienne o privi. Era o fetiță deosebit de frumoasă, înaltă pentru vârsta ei, cu picioare zvelte și arămii, și cu părul negru lucios precum penele unui corb. Astăzi îl purta strâns într-o coadă de cal la spate, și doi cârlionți lungi se legănau lângă obraji. Pielea i se înnegrise ca abanosul sub soarele african și accentua albeața

strălucitoare a dinților atunci când zâmbea.

Cu opt ani în urmă, când o văzuse întâia dată, se îngrozise. I-o pusese în brațe cu ombilicul pulsând de viață și-i venise să plângă. Valentine se născuse cu o piele măslinie și un smoc de păr negru și aspru. Pielea Adriennei era albă precum marmura, iar a lui Jean-Claude la fel. Până și medicul păruse stânjenit.

Rămăsese înspăimântată în patul din spitalul militar, anticipând scena când Jean-Claude avea să întindă spre ea un deget acuzator, cerând să afle identitatea adevăratului tată. De abia trecuseră șapte luni de la căsătoria lor în Saigon, iar pruncul avea trei kilograme și jumătate.

Spre surprinderea ei, Jean-Claude acceptase imediat copilul ca fiind al său.

— Are părul negru al tatei, murmurase el, dar trăsăturile sunt ale mele.

Adrienne încuviințase, oftând ușurată. Acum, privind fetița, se întreba cât avea să mai poată continua amăgirea. Asemănarea dintre mamă și fiică era uluitoare. Părul, ochii, gurița perfect formată. Parcă privea într-o oglindă, dar o oglindă fumurie. Tenul Valentinei era măsliniu. Nu exista absolut nimic din tatăl ei, a cărui piele, ca și a Adriennei, era albă.

— Hai să stăm puțin de vorbă, zise Adrienne. Cum a fost la școală? ai învățat multe?

— Da, mamă.

— Ia povestește-mi și mie.

Valentine începu să vorbească, mângâind-o pe păr, glasul ei blând și dulce liniștind-o și relaxând-o. Adrienne se cufundă în pernele albe și moi ale somnului, alungind, fantomele care o obsedau.

Închise ochii și ațipi.

* * *

Valentine privi firul de salivă din colțul gurii mamei, prelingându-se încetișor spre bărbie. Acum, când n-o mai putea vedea nimeni, fetița se strâmba dezgustată, simțind mirosul acrișor de vin din răsuflarea femeii. Ochii îi căzură pe sticla goală de vin ordinaire de lângă scaun. Mama ei o dezgusta.

Nu-și putea aminti să fi fost altfel. Dintotdeauna maică-sa fusese așa, grasă și leneșă ca o pisică bătrâna. Deseori se întreba ce văzuse tatăl ei la ea.

La toate astea se mai adăuga și băutura. Chiar la numai opt ani,

Valentine își putea dă seama că Adrienne devenise dependentă de vin. Îi părea rău, dar detesta să stea lângă ea. Privi tânjind către grădină și stâncile de sub aceasta. În curând, mama avea să fie complet adormită, și putea evada.

— Michel, murmură Adrienne prin somn. Iartă-mă, Michel.

Valentine tresări, auzind numele necunoscut.

— Mamă? se apropie mai mult de ea. Mamă?

Așteptă multe minute, dar Adrienne nu mai spuse nimic, și secretul pe care-l întrevăzuse atât de ademenitor fu tăinuit iarăși în lumea viselor ei. În cele din urmă o lăsă, și o zbughi în lumea cea minunată a grădinii scăldată în soare.

* * *

Când Jean-Claude sosi în casă, spre seară, Adrienne continua să doarmă în fotoliul din împletitură, sforăind cu gura deschisă. Observă dezgustat că era tot în cămașă de noapte.

— Jemal! jemal, unde ești, pentru Dumnezeu?

Băiatul de casă apăru ca prin farmec.

— Domnu'?

— De când stă aici doamna Jarreau?

— Doisprezece și jumătate, domnu, clătină slugarnic din cap Jemal. Pare rău. Pare rău foarte.

Jean-Claude îi întinse casca și bastonul.

— Nu te mai scuza atât, pentru Dumnezeu, doar nu-i vina ta. A băut.

— Un peu, M'sieur.

— Bine, poți pleca, îi făcu semn bărbatul iritat. Reveni spre nevastă-sa, o apucă de umăr și o scutură: Adrienne!

Femeia ridică o pleoapă, își eliberă brațul și adormi la loc.

— Adrienne! o scutură din nou.

Ea deschise ochii. Se îndreptă și-și șterse saliva rece de pe buze cu dosul palmei. Brusc, Jean-Claude și-i aminti pe opiomanii pe care-i văzuse în Saigon: aceiași ochi goi și pierduți, aceleași buze căzute.

— Ce vrei?

Glasul i se auzi răgușit.

— Tu ce crezi că faci? șuieră Jean-Claude. Dacă vrei să dormi, du-te-n camera ta. Nu horcăi aici în fața servitorilor, ca drojdierii de pe Malul Stâng!

— Fac ce vreau, mormăi Adrienne. Vreau ceva de băut. Jemal! jemal!

Băiatul apăru pe verandă. Jean-Claude se răsuci.

— Pleacă! imediat, în bucătărie!

— Jemal, adu-mi ceva de băut! strigă femeia.

— Am zis să pleci imediat! în bucătărie!

Jemal șovăi, uitându-se de la unul la celălalt, apoi dispăru.

— Cum îndrăznești? se răți Adrienne la soțul ei.

— Ai băut destul.

— Lasă-mă-n pace.

— Nu. Trebuie să discutăm.

— Nu vreau să discut. Lasă-mă dracu-n pace!

— Nu mai pot îndura situația asta. Nu vezi ce face din tine? nu-ți pasă?

— Du-te dracu!

Adrienne se sculă împleticindu-se și încercă să treacă pe lângă el. O prinse de braț și o împinse înapoi în fotoliu. Ochii îi scânteiară de furie, dar Jean-Claude citi și teamă în ei. Își apropie chipul de cel al femeii.

— Te rog, Adrienne. Te rog, termină cu asta.

— Ce să termin? ce tot vorbești?

— Ce s-a întâmplat? nu-mi poți spune? de ce ne faci asta?

— Nu fac nimic.

— Nu, nu faci, ai dreptate. Nu faci absolut nimic. Stai aici, zi după zi, și te-mbeți.

— Ce-ți pasă? tu nu te gândești decât la serviciul tău.

— Nu-i adevărat! îmi pasă de tine! îmi pasă de noi!

Adrienne încercă să se ridice.

— Ce naiba, nu acum. O să discutăm mai târziu.

Jean-Claude o împinse înapoi, mult mai violent.

— Nu, o să discutăm acum!

— Chiar vrei să știi ce se-ntâmplă? adrienne strânse buzele într-o linie subțire și albă. Mă plictisesc, Jean-Claude. Mi-e silă de Dakar. Mi-e silă de viața noastră.

— Și migrenele? coșmarurile și vorbitul în somn? tot din cauză că te plictisești?

— Poate că da.

— Dar eu? și de mine ți-e silă?

— De tine mi-a fost întotdeauna silă.

Jean-Claude simți că ceva plesnește în el. Se întinse și o pălmui cu atâta putere încât capul femeii zvâcni într-o parte. Privi aproape înmărmurit un fir de sânge care i se scurse din buză pe bărbie.

Adrienne ridică mâna la gură și se șterse, apoi își privi degetele.

— Dumnezeule, șopti bărbatul. Iartă-mă.

Căzu în genunchi în fața ei. Scoase din buzunar o batistă mare și albă și încercă să-i tamponeze buza.

Adrienne îi împinse mâna în lături.

— Te rog, Jean-Claude. Lasă-mă singură. Nu-i nimic de făcut. Doar să mă lași în pace, te rog.

— E vorba de ceva ce am făcut eu?

— Bineînțeles că nu.

— Atunci de ce? de ce mă chinuiești în halul ăsta?

— Pentru că ești aici, răspunse Adrienne.

Se sculă încet și plecă, lăsându-l în genunchi pe verandă.

* * *

Pitonul dormea la umbra chiparosului uriaș, în apropierea bălții de noroi în care trăia hipopotamul. Așa încolăcit, părea un furtun de grădină abandonat. Valentine se furișă prin lăstăriș, apropiindu-se ca să vadă mai bine.

Frumusețea șarpelui îi tăia răsuflarea. Era fascinată de luciul castaniu al solzilor, de puterea suplă a trupului. Se ghemui în patru labe, privind, abia îndrăznind să respire.

Pământul alb și tare îi ardea tălpile desculțe, și țopăi de pe un picior pe celălalt. Era foarte aproape; niciodată nu fusese atât de aproape de un piton de stâncă adult.

Bineînțeles, era mult prea mare pentru colecție. Se întrebă cât de lung putea fi, dacă și-ar fi descolăcit inelele uriașe. Vreo opt metri, sau poate mai mult.

Se înfioră excitată la gândul că era atât de aproape.

Făcu încă un pas. Unul din degetele de la picioare se lovi de muchia ascuțită a unei pietre, și instinctiv fata țipă, și căzu în genunchi.

Șarpele simți, mai degrabă decât auzi, vibrațiile strigătului. Imediat se descolăci, și peste câteva clipe dispăru, foșnind prin iarba înaltă.

— Zut!

De necaz lovi cu pumnul în pământ, apoi se aplecă să examineze degetul. Își julise pielea și de sub unghie apăruse sângele.

Se sculă și porni, șchiopătând, spre vilă. Soarele coborâse deasupra golfului Bernard; probabil că era mai târziu decât crezuse.

Spera că tatăl ei nu ajunsese acasă. Era foarte alarmat când

Valentine pleca singură.

Sărmanul tata. Își făcea prea multe griji.

* * *

Soarele tocmai coborâse înapoia stâncilor, turtindu-se de ocean; o minge cărămizie uriașă. Valentine șchiopătă, traversând grădina, evitând să calce cu toată greutatea pe piciorul accidentat. Jean-Claude nu se zărea nicăieri. Cu puțin noroc, întârziase la birou.

Dar când se furișă pe lângă casă, sperând să se strecoare neobservată în bucătărie, îi auzi glasul strigând-o dinapoia ferestrei salonului. Apoi oblonul crem se descinse violent, și Jean-Claude se aplecă în afară, cu chipul împurpurat de mânie.

— Valentine! vino-ncoace!

Fata se opri și se întoarse, evitându-i privirea.

— Da, tată? rosti ea cu un glas dulce, plin de nevinovăție.

— Unde-ai fost?

— Iartă-mă că am întârziat, tată. Îți promit că n-o să.

— Trebuia să fii în camera ta și să-ți faci lecțiile!

Valentine își privi tatăl. Firescul ei respect pentru nervii lui era temperat de știința că-l putea juca pe degete oricând ar fi dorit. Părea chiar ușor ridicol când era furios, ca un șoricel iritat. Știa că n-ar fi putut rămâne supărat pe ea multă vreme, și-l iubea pentru asta.

— Da, tată, murmură fata.

— Ți-am mai spus să nu te aventurezi de una singură! te-ai jucat prin tufișuri?

— Da, tată.

— În iarba asta înaltă, departe de oraș, există șerpi periculoși. De câte ori trebuie să te previn?

— Da, tată.

Încruntarea îi dispăru, odată cu furia. Valentine aștepta, cu capul plecat.

— Te-ai lovit, spuse el în cele din urmă.

Fata își privi piciorul. Din degetul mare continua să-i curgă sânge.

— Ar trebui să fii mai atentă, spuse Jean-Claude. Apoi, cu o voce mult mai blândă: Intră, să te bandajez. Și grăbește-te. Trebuie să te îmbraci pentru cină.

* * *

Cina era momentul zilei pe care Valentine îl ura cel mai mult.

Adrienne se trezea rareori înainte de amiază, așa încât la dejun era numai ea cu tatăl ei. Cina era singurul moment când se întâlneau toți trei.

Rămaseră tăcuți câtă vreme Jemal îi servi cu pui și orez pe farfuriile albe din porțelan. Valentine frământa între degete marginea de dantelă a feței de masă, simțind cum bumbacul apretat al rochiei îi mușcă pielea de sub brațe.

— Stai dreaptă, Valentine, îi reaminti Jean-Claude.

Fata stătea vizavi de mama ei la masa lungă din cedru. Vedea că Adrienne avea prea mult roșu pe obraji, iar rujul i se întinsese în colțurile gurii. Tocmai ridicase sticla de Burgundy și-și umpluse încă un pahar. O parte din vinul roșu se vărsă pe masă, formând o pată care se lăți rapid.

— Nu crezi că ai băut destul? o întrebă Jean-Claude.

— Știi că-mi place să beau un pahar de vin la cină, replică femeia. Nu mai fi pisălog.

Valentine luă cuțitul masiv de argint și începu să taie puiul. Învățase că dacă termina cina repede putea să plece în camera ei, fără să mai aștepte desertul, pretextând că avea lecții.

— Valentine iar s-a jucat prin tufișuri, vorbi Jean-Claude.

— Las-o să facă ce vrea.

— E periculos. Aș dori să fii în stare s-o supraveghezi, când eu nu sunt acasă.

— La naiba, mai lasă copilu-n pace, răbufni Adrienne. A fost bine azi la școală, scumpete?

Valentine încuviință, cu capul plecat. Singurele ocazii când mama ei i se adresa erau atunci când voia să-i facă necaz lui Jean-Claude.

Ridică ochii spre tatăl ei.

— Ce-i acela „sânge amestecat”? întrebă ea.

Brusc se lăsă o liniște apăsătoare. Valentine pricepu că spusese ceva teribil, dar nu putea înțelege ce anume putea fi.

Jean-Claude își privi soția, pământiu la față. Adrienne împinse farfuria cu cina neterminată, evitându-i căutătura.

— Eu mă duc să mă culc, murmură ea. Se sprijini de masă pentru a se putea scula și se împletici spre ușă.

Jean-Claude și Valentine rămaseră tăcuți, ascultându-i pașii pe scară.

— Ce s-a întâmplat, tată?

— Nimic, zâmbi forțat bărbatul. Unde-ai auzit expresia aceea,

Valentine? sânge amestecat.

— De la unul din colegi. André Gondet. Mă necăjea. Zicea că tatăl lui i-a spus că eu am sânge amestecat.

— Fă-te că nu-l auzi. Nu înseamnă nimic. Voia doar să te necăjească. Asta-i tot.

* * *

În noaptea aceea, stând în patul ei și privind perdelele învolburate de briză, Valentine se gândi la discuție și se întrebă de ce o minți Jean-Claude. Simțea că motivul avea o legătură cu mama ei.

Știa acum că ea era diferită. Nu voia însă așa ceva. Dorea să fie fetița lui tăticul, așa cum fusese mereu, totuși simțea că acest lucru n-avea să mai fie posibil.

Zărise teama lui, iar acum era și ea înspăimântată.

În duminica următoare, Jean-Claude și Valentine luară parte la liturghie. Se duceau în fiecare duminică, fetița purtând rochia ei cea mai bună și ținând umbreluța ca s-o ferească de soare. Uneori luau cabrioleta trasă de ponei, însă de cele mai multe ori, Jean-Claude prefera să meargă pe jos.

Adrienne nu mai fusese la biserică de foarte mult timp, și încetase s-o întrebe dacă nu vrea să-i însoțească.

Era o zi senină, cu soarele strălucind pe cerul azuriu. Reveniră spre casă pe drumul ce trecea prin parcul de lângă Palatul de Justiție și apoi urca pe faleza de deasupra plajei Madeleine.

Lângă unul dintre arbori, Valentine zări un grup de copii și recunoscu câțiva colegi de-ai ei de la școala franceză. Erau prietenii lui André, băiatul care o necăjea. Strânse mai tare mâna tatălui ei și privi în altă parte.

Nu-și dădu seama de unde apăruse, dar mai târziu se gândi că probabil stătuse ascuns înapoia copacului, așteptându-i. Se ivi, chiuind ca o nălucă, înfășurat într-un cearșaf alb și cu fața înnegrită cu cremă de pantofi.

— Valentine e țigancă! valentine e cioară!

Aleargă spre ea, răcnind și chiuind, țopăind în fața ei, în vreme ce copiii ceilalți râdeau în hohote. Fetița rămase nemișcată, privindu-l, și simțind cum se înroșește până în vârful urechilor, de rușine.

Jean-Claude reacționă cu întârziere. Poate că și el fusese uluit de neașteptata întrerupere a plimbării lor duminicale.

Când se repezi după el, André era deja departe. Copiii se

împrăștiară râzând, lăsându-l pe Jean-Claude să privească după ei și să izbească nervos cu bastonul în pământ.

— Petits salauds! răcni în urma lor. Fir-ați ai dracu' de derbedei!

Până atunci, Valentine nu-l mai auzise pe tatăl ei înjurând. Lăsă capul în jos.

Jean-Claude se întoarse alb la față și tremurând din tot trupul. O apucă brusc de mână și porni grăbit spre casă.

Valentine fu nevoită să alerge ca să țină pasul.

Ajunși în fața vilei, îi dădu drumul, urcă treptele tropăind și se trânti într-un scaun de pe verandă. Fetița își scoase mănușa albă și începu să-și frece mâna; i-o strânsese atât de puternic încât îi amorțiseră degetele.

Când ridică ochii, tatăl ei plângea; nu lacrimi blânde, ci hohote uriașe care-i scuturau întregul corp, cu capul între genunchi, cu lacrimile căzând pe scândurile albe ale dușumelii. Era prima dată că-l vedea plângând. Parcă cineva îi apucase inima și i-o zdrobise complet într-o menghină.

— Tată.

— Iartă-mă, Valentine, iartă-mă.

— Te rog, tată, nu mai plânge.

— Oh, Doamne, îmi pare-atât de rău!

Valentine se apropie de el și întinse o mână, încetișor, de parcă putea atinge o flacără. Era pur și simplu îngrozită de felul cum o glumă stupidă, de copii, îl rănise atât de mult. Pe ea n-o duruse, ci se simțise mai degrabă stânjenită. Nu i se păruse ceva prea important.

Important era faptul că-l rănise pe el.

Lăsă mâna pe umărul tatălui ei, simțindu-i osul sub bumbacul subțire al hainei, și avu impresia că însăși copilăria ei dispare pe măsură ce-i absorbea durerea lui Jean-Claude. Bărbatul era complet lipsit de apărare, iar ea îl legănă, îi vorbi și încercă să-l aline. Tot timpul, inima ei ardea de un foc teribil pe care nu-l cunoscuse până atunci, și-și jură că avea să-l facă pe André să plătească pentru ce-i făcuse tatălui ei.

Brusc știu și cum avea să procedeze.

* * *

Stabili întâlnirea, și-l așteptă sub unul din acacia din grădină. Briza înviorătoare sufla peste Plateau dinspre golful Bernard, iar insula Goree stătea de strajă printre coamele înspumate ale

valurilor.

Lumina reflectată de pereții albi ai caselor din Cap Manuel era orbitoare, și Valentine mîji ochii când auzi vocea lui André. Apăruse pe drumul prăfuit, cu mâinile în buzunarele pantalonilor scurți.

— Ce-i? o întrebă. Te-ai supărat pentru ieri? a fost o glumă.

— Nu m-am supărat.

André ridică din umeri. Părea dezamăgit.

— Atunci de ce m-ai chemat?

Valentine plecă privirea.

— Tu ai sărutat vreodată o fată?

Băiatul tăcu o vreme, apoi răspunse:

— De multe ori.

— Vrei să mă săruți și pe mine?

André scoase mâinile din buzunare și se apropie.

— Aici?

— Nu, ne poate vedea cineva. În altă parte.

Îl apucă de mână:

— Vino.

Pivnița era răcoroasă și mirosea a mucegai. Treptele de piatră care coborau din grădină erau reci sub tălpile ei goale. Singurele raze de lumină se strecurau prin crăpăturile din ușa masivă de cedru și prin ferestruica, zăbrelită din perete.

André șovăi în capul scării.

— E-ntuneric, zise el.

— Ți-e frică?

— Eh, pe naiba!

— Hai, atunci.

— Ce-i asta? întreba băiatul urmărind-o.

— E pivnița. Vezi, ăsta-i vinul tatei. Dar el nu coboară niciodată aici. Numai Jemal. Și Jemal n-o să spună.

— Ce n-o să spună?

Valentine îl apucă de mână și-l conduse către capătul îndepărtat al beciului. Ceva se mișcă prin beznă, și se auzi un foșnet slab, precum al frunzelor suflate de vânt peste verandă.

André se opri, mijind ochii. Distingea lângă perete câteva forme neclare, care puteau fi niște lăzi. Valentine înainta și se aplecă, îngenunchind.

Pe măsură ce ochii băiatului se obișnuiră cu bezna, își dădu seama cu groază că formele întunecate nu erau lăzi. Erau cuști în care se mișcau niște vietăți.

Mai înaintă un pas.

— Sunt șerpi!

— Sunt frumoși, nu-i așa? șopti Valentine emoționată.

André recunoscu într-una din cuști strălucirea satinată, cenușie și solzii de culoarea cositorului vechi. Icni, alarmat.

— Christoase, Valentine, ăla-i un mamba!

— Ți-e frică? rânji fetița din întuneric.

— De unde dracu-l ai?

— Eu l-am prins. Dormea sub smochin. I-am prins capul cu o crăcăna.

André își dădu seama că-și subestimase colega.

— Isuse Christoase!

— N-o să-l țin pe vecie, urmă Valentine. În curând o să-i dau drumul. Uneori îmi place să vin aici și să mă uit la el. E atât de puternic și de frumos. Nu?

— Dacă unul din petits salauds ăștia te mușcă, te-ai curățat. Atât de frumoși sunt.

Valentine se sculă și, cu o mișcare rapidă, deschise o cușcă și strecură mâna înăuntru. Apoi se întoarse spre el, iar dintre degetele pumnului drept străluceau doi ochi mici, portocalii.

Băiatul simți cum i se înmoaie picioarele. Ținea una din blestemățiile alea în mână!

— Ce faci?

— Vreau să-ți dau o lecție.

Ajunsese la numai un metru de el.

— Nu-nțeleg, am.

— Vreau să te-nvăț minte să nu mai râzi niciodată de mine în fața lui tata!

— Valentine! ți-am zis, a fost o glumă.

— Perfect. Tu ai râs. Acum o să râd eu.

André se dădu un pas înapoi și căzu pe spate.

— Valentine.! zbieră el, și țipătul se reverberă în jurul pereților beciului și în sus prin casă. Valentine, te rog.!

Fata continuă să înainteze. Ajunsese acum deasupra lui, și André își dădu seama că era lipsit de orice apărare. Capul mic și rău al șarpelui dansa în fața ochilor săi, și zări limba micuță a reptilei șfichiuind aerul, parcă savurându-și prada.

— Așa de bună a fost gluma ta, că tata a plâns. A rămas pe verandă și-a plâns, și-a plâns, și-a plâns!

— Termină! te rog! iartă-mă! ia-l, te rog, Valentine. Nu!

Brusc în pivniță se auzi glasul lui Jean-Claude:

— Valentine?!

Fata ridică ochii și zări în ușă silueta tatălui ei. Pufni de necaz. André prinse ocazia, se sculă și fugi.

— Ce Dumnezeu făceai, domnișoară?!

Valentine duse șarpele înapoi în cușcă și încuie capacul.

— Zut! șuieră ea. Asta-i! am dat de dracu!

* * *

Când Adrienne îl anunțase, la câteva săptămâni după ce se căsătoriseră, că era însărcinată, Jean-Claude rămăsese stupefiat. Nu numai Adrienne venise cu o taină în căsătoria lor. O boală glandulară din copilărie îl lăsase steril pe Jean-Claude, însă se ferise să-i spună fetei, de teamă să nu-l refuze.

La început, încercase să se convingă că doctorii greșiseră. Însă în clipa când își zărise fiica, temerile lui se confirmaseră. Nu el era tatăl.

Repetase însă de atâtea ori bucuria de-a ține pruncul în brațe, încât atunci când medicii îl introduseseră în salonul alb unde soția lui zăcea epuizată în pat, își asumase imediat rolul cuvenit. Dar chiar în vreme ce o legăna pe Valentine, se gândea cu disperare ce anume ar fi trebuit să facă.

Dacă-i pomenea Adriannei despre bănuielile sale, ar fi putut pierde totul. O nevastă superbă, și o fiică minunată, aproape perfectă. Chiar dacă după aceea ar fi iertat-o, totul avea să fie ruinat. Tovarășii săi fonctionnaires urmau să-l privească atât cu milă, cât și cu dispreț, iar cariera îi putea fi serios compromisă. Jean-Claude Jarreau era un bărbat inteligent. În acele câteva secunde, gândurile îi fulgerau prin minte și se întrebă: „De ce să pierd totul?”

De aceea se întoarse către Adrienne, și zâmbetul lui larg fusese cât se poate de sincer. Ținându-și fiica pe un braț, se așezase pe marginea patului și-și cuprinsese nevasta cu cealaltă mână. În gând își spusese că era un om înțelept și hotărâse să lase ambele secrete în ungherele întunecate ale unor trecuturi personale, acolo unde puteau face prea puțin rău.

Cu fiecare zi ce trecea, era tot mai surprins cât de frumoasă devenea Valentine. O arăta plin de mândrie prietenilor, însă nu permitea nimănui s-o ia în brațe. Era permanent atent și grijuliu. Ajungea să scâncească o singură dată în coșulețul alb din odaia ei, și el era deja acolo, liniștind-o. Stătea ore întregi lângă ea, îi privea

pielea arămie, părul negru și mătăsos și ochii mari, verzi și se minuna de neașteptatele circumstanțe care contribuiseră pentru a-i oferi o fată atât de frumoasă.

Reprezentase și consolarea pentru inexplicabila transformare ce se abătuse asupra femeii iubite. De mult timp nu se mai întreba de ce soția lui, cândva superbă, se transformase într-o alcoolică grasă și șleampătă, sau de ce nu mai putea schimba nici măcar câteva cuvinte cu el fără să-l jignească. Se învățase în schimb să trăiască doar pentru Valentine, „îngerașul" lui.

Acum însă, când se afla în birou și-și privea „îngerașul" pe care îl găsise, doar cu câteva minute în urmă, agitând un șarpe în fața unui băiețel, își dădea seama cât de orb fusese. Castelele de fildeș, pe care le clădise cu atâta grijă, i se năruiau sub ochi.

Își compusese o expresie de dojana severă:

— Ei bine, ce-ai de zis?

— Iartă-mă, tată, șopti Valentine.

Jean-Claude își simți mâinile tremurându-i.

— Să te iert? să te iert? țineai un șarpe în fața băiatului!

— Era un pui de piton de stâncă. Nu i-ar fi făcut ni-nici un rău. Eu l-am domesticit.

— Dar băiatul nu știa asta.

— Nu, surâse Valentine. A făcut pe el de frică, nu?

Jean-Claude răsuflă adânc, simțind cum mânia îi crește în piept și-l sufocă. Fata nici măcar nu încerca să arate o urmă de regret.

— De când ai. Reptilele acelea în beci?

— N-o să mi le iei?

— Te-am întrebat de când le ai.

— Nu mai știu, răspunse ea cinstit. Unele sunt de vreo șase luni. Nu le țin niciodată mai mult de atât.

Bărbatul încercă să uite ceea ce auzise. Nu se putea gândi la pericolele la care se expusese Valentine.

— Unii din șerpii aceia sunt otrăvitori, îi spuse el. Într-una din cuști era un mamba negru, care.

— Știu. E favoritul meu. E cel mai frumos.

Jean-Claude nu mai auzise pe cineva să numească „frumos" un mamba.

— E șarpele cel mai periculos din Africa.

— Sunt foarte atentă cu ei. Jemal mi-a arătat cum să-i prind. Trebuie să folosești un băț special.

— Nu vreau să mai aud, se bâlbâi Jean-Claude. Ce făceai cu

băiatul acela? spune-mi!

Pentru prima dată, ochii fetei se înlăcrimară întristați.

— Iartă-mă. Te rog să mă ierți. Pentru tine am făcut-o.

— Pentru mine?

— Ieri, în parc, a râs de mine. Te-a făcut să plângi. N-o să permit nimănui s-o facă.

Bărbatul își simți mânia destrămându-se, ca flacăra unei lumânări în vânt.

— Oh, Valentine! doamne, ce-o să ne facem cu tine?

Și o strânse în brațe, știind că nu mai putea să apere pe niciuna dintre ele de adevăr.

* * *

Jean-Claude Jarreau închise după el ușa dormitorului și-și privi soția. Era întinsă pe pat, tot în cămașa de noapte, sorbind vin alb și privind o revistă. Exact așa cum o lăsase dimineața.

Se întrebă din nou ce se întâmplă cu viața lui. Adrienne fusese atât de frumoasă cândva, atât de minunată și semeață. Acum devenise șleampătă și se îngrășase; avea chipul rotund sub stratul gros de pudră și petele de ruj, iar trupul odată perfect fusese ruinat de inactivitate și băutură. Era obsedată de fantomele fără nume care păreau că o vizitează tot mai des cu scurgerea anilor.

Se gândi la trecut, așa cum făcuse de atâtea ori până atunci, și încercă să înțeleagă care fusese momentul ce adusese transformarea dintre ei, dar răspunsul era întotdeauna același. Pur și simplu, niciodată nu fusese o mare diferență. Chiar înainte de căsătorie, ea se schimbase cumva, imperceptibil.

Ceva se petrecuse în Saigon, și ea își adusese spectrele în Dakar, iar viața tihnită pe care o duceau sub cerul senin nu făcuse nimic pentru a-i liniști frământările. Jean-Claude își aminti acum istoriile care circulau prin Saigon și se blestemă pentru că fusese un prost, ignorându-le. Ceea ce i se întâmplase înainte de măritiș lăsase răni care nu se mai cicatrizau.

Încercase și-n alte rânduri să discute problema cu Adrienne, dar totdeauna ea devenea nervoasă, uneori chiar isterică, așa încât încercase să se obișnuiască cu aceste bruște schimbări de comportament, spunându-și că vor trece cu timpul.

Din păcate, se amplificaseră.

Acum, intrând în dormitor, se simți copleșit de sentimentul propriei sale pierderi. Era prea târziu pentru minciuni. Poate că în sfârșit puteau pune degetul pe rana lor comună.

Se așeză pe marginea patului.

— Iubito, șopti el.

Adrienne ridică ochii. Părea incapabilă să-și focalizeze privirea. „Doamne”, gândi bărbatul, „iarăși este beată”.

— Ce-i?

O prinse de mână. Era înghețată.

— Mă mai iubești. Un pic?

— N-am chef de-așa ceva, Jean-Claude.

— Nu, nu, nu mă refeream la asta.

De fapt, nici nu mai dorea să-și amintească de când nu mai avusese chef.

Simți cum îl inundă durerea, și se întoarse cu spatele.

— Ea știe, Adrienne. A trebuit să-i spun. Chiar acum, copiii o necăjesc la școală și.

— Ce? nu-nțeleg. Ce tot bâigui?

— Valentine! i-am spus! i-am spus că nu eu sunt adevăratul ei tată. Ăsta-i adevărul, nu?

Adrienne își trase răsuflarea.

— Idiotule!

— Așa este, nu?

— Și ce dacă? nu-i fata ta, ei și? dac-ai știut-o de la-nceput, de ce n-ai zis nimic?

— Înainte părea că nu contează. Acum e altceva.

— Oare?

— Cine-i tatăl?

— Nu mai țin minte.

Jean-Claude o prinse de umeri și o scutură. Vinul se vărsă pe așternuturi.

— Te rog, Adrienne! termină! oprește-te! hai să nu ne mai mințim, și să terminăm cu toate astea. Bun, deci copilul e al altui bărbat! pe mine nu mă interesează asta! nu m-a interesat niciodată! și bărbatul acela era. De culoare. Nu-mi pasă! nu poți pricepe?

Vocea Adriennei era încărcată de dispreț.

— Ce contează dacă-ți pasă sau nu?

Bărbatul îi dădu drumul și-și îngropa fața în palme. N-o mai înțelegea deloc. Dacă o înțelesese vreodată.

— În curând ne vom întoarce în Franța.

— Nu vreau în Franța. Îmi place aici.

— Dakarois vor deveni independenți anul acesta. Administrația va fi desființată. Ți-am mai spus, nu putem rămâne. Trebuie să merg

acolo unde mă trimit.

— Da, sigur că da. Fugi. Jean-Claude! stai, Jean-Claude! sări prin cerc, Jean-Claude!

— Este serviciul meu! își înăbuși furia și o mângâie pe mână, sperând s-o domolească. Poate că va fi mai bine. În Franța sunt doctori buni.

— De ce ne trebuie doctori? nu suntem bolnavi.

— Pentru tine, Adrienne. La Paris există doctori care sunt specialiști în chestiunile legate de nervi.

Tresări văzând expresia de pe fața femeii.

— Crezi că-s nebună, nu? adrienne se năpusti asupra lui, cu degetele încovoiate ca niște gheare. Eu n-am nimic! tu ești de vină! din cauza ta am făcut-o!

— Despre ce vorbești? întrebă Jean-Claude retrăgându-se în celălalt capăt al camerei. Ce-ai făcut din cauza, mea?

— Pleacă de aici! luă paharul și-l azvârli spre el, făcându-l țăndări de perete. Ieși!

— Te rog, Adrienne.

— Ieși, lua-te-ar dracu!

Jean-Claude închise încetișor ușa în urma lui. Auzea dinăuntru suspinele și blestemele înăbușite ale Adriennei, care plângea și bătea cu pumnii în pernă. Tremurând din cauza nervilor provocați de accesele de isterie ale soției lui, porni pe coridor și porunci unui servitor să-i facă patul în altă odaie.

* * *

Adrienne rămase întinsă pe pat, privind umbrele lungindu-se peste podea și adunându-se treptat în penumbra, amurgului. Un țânțar bâzâi lacom lângă plasa de deasupra patului.

— Michel, șopti ea în întuneric, te rog, iartă-mă.

„Mai era oare viu? nu. Mai mult ca sigur mort, flămând, undeva pe o stradă din Saigon, cu ani în urmă”.

— Eu l-am omorât. Eu l-am lăsat să moară.

Ochii i se îndreptară spre crucifixul de pe perete. Atârnând acolo în licărul crepusculului, chipul lui Christos părea că se strâmbă într-un rictus disprețuitor. Femeia știa că acolo nu exista iertare. Și nici în sufletul ei. Nu se dusese nici măcar la spovedanie. Deși poate că era. Mai bine că nu fusese dezlegată de păcate. Voia să sufere. O merita.

— Mi-am abandonat fiul.

Renunțase la el în schimbul acestei vieți de tihnă și lux. În mod

ironic, confortul avea acum un gust amar. Crezuse că putea uita Saigonul, însă o urmase aici, iar amintirile îi atârnau de gât precum o piatră de moară, și cu fiecare zi greutatea ei o apăsa tot mai tare. Dorea numai să doarmă, pe vecie, și niciodată să nu mai fie nevoită să-și privească viața.

— Oh, Michel! ce s-a-ntâmplat cu tine?

Da, își merita chinurile. Și Jean-Claude. De ce n-o părăsea? cum de mai putea răbda? era imposibil să nu-l chinuiască, deoarece din cauza lui își părăsise băiatul. Oferindu-i ei speranța. O cale de evadare. N-avea să-l ierte pentru asta.

— Michel, te rog, iartă-mă.

Treptat, încăperea se scufundă în beznă, și Adrienne închise ochii, ca să oprească amintirile.

— Unde ești acum, Michel?

Saigon.

Saigonul devenise o otreapă de oraș. Linsese cizmele soldaților japonezi și francezi, și le vânduse femeile sale, iar războiul îi îmbogățise pe unii din locuitorii lui, pe conducătorii de cyclopousse, pe cerșetori și pe falsificatorii de artă veche.

Cândva fusese un oraș al bicicletelor. Acum acestea fuseseră înlocuite cu Vespe și Lambrette, camioane de armată și tancuri. Pe zidurile albe ale orașului apăruseră inscripții: „SPRIJINIȚI PREȘEDINTELE DIEM”

Ca orice târfă, Saigonul își folosea farmecul pentru a masca mizeria. Pe trotuarele late și mărginite de arbori ale lui Rue Catinat, rebotezat acum Tu Do, se plimbau vietnameze frumoase, superbe în ao-dai strânse pe trupuri, alături de călugări în rase galbene, care mergeau cu pas grațios și măsurat. Însă înapoia grădinilor înflorite și zidurilor crem și vernil ale fostelor vile coloniale, se găseau dărăpănăturile, cocioabele din carton și bui-doi, copiii străzii, care așteptau în fiecare colț, roind pe lângă hoteluri și piețe cu palma întinsă, o generație de orfani și abandonați, fără locuință, fără mâncare și fără speranță.

* * *

Michel avea treisprezece ani. Cunoștea deja patru limbi: franceza, engleza, vietnameza și chiu-chao, dialectul chinez din Cholon. În plus, devenise un hoț expert. Putea spinteca o poșetă cu lama și scoate portofelul fără să fie văzut. Putea șterpeli sacoșe din portbagajele Hondelor ce târguiau pe strada Ham Nghi. Avea propria lui rețea de tăinuitori și cunoștea cel puțin șase granguri ai

bursei negre. Strada era căminul lui.

Deja era cu un cap mai înalt decât Fără-nume și ceilalți băieți vietnamezi de aceeași vârstă. Era slăbuț, însă cu mușchi tari și încordați ca sârmele. Purta o șapcă de basebal Brooklyn Dodgers și un tricou alb, cu un pachet de țigări Lucky Strike băgat sub mâneca stângă. În buzunarul din spate al șortului avea o brichetă Zippo și un șiș cu arc.

Pielea lui cafenie și trăsăturile regulate îl ajutau să se piardă în mulțime și doar două amănunte păreau să-i stabilească descendența europeană. Înălțimea și părul blond. Însă și mai extraordinari erau ochii săi, rotunzi și negri, și nu tocmai egali. Dădeau impresia că cele două jumătăți ale feței sale fuseseră create separat, apoi lipite laolaltă. Efectul era surprinzător și hipnotic.

— Uite ce-am umflat azi, rosti Michel.

Scotoci prin buzunarele voluminoase ale șortului de marinar american și scoase un Rolex masiv, cu o brățară lată, argintie. Îl întinse celorlalți.

Fără-nume fluieră încetișor.

— De unde?

— De la un grăsan de american, lângă Caravelle. I l-am tras de pe mână și am fript-o.

Trei-degete își deșertă pe jos coșul de nuiele. Conținea șase săpunuri Lux, douăsprezece cutii de lapte Carnation și câteva paste de dinți Colgate.

— Am fost în tabăra refugiaților. Ajutoare americane.

Ochi-de-tigru scoase din buzunarele fustei kaki niște bancnote albastre. Fără-nume le luă și le examina nemulțumit.

— Cere-le să-ți dea dolari.

Fata i le smulse înapoi.

— Dacă vrei dolari, cordește-te tu cu ei.

Trei-degete ridică săpunurile și pasta de dinți.

— Mă duc să le vând la piață.

— Ia, îi azvârli Michel ceasul. Vinde-l și p-ăsta.

Fără-nume arătă cu capul spre Dinh, care zăcea întins la adăpostul unei table ondulate rezemată de peretele coșcovit al clădirii. Gemea încetișor. O mușcătură de șobolan de pe coapsă se infectase. De dimineață fusese umflată și fierbinte. Peste rană se formase o crustă subțire de sub care supura un puroi galben verzui.

— N-ar trebui niște doctorii pentru Dinh? întrebă Fără-nume.

— Facem rost din tabără, răspunse Michel.

— Alea-s numai pentru cap. Ne trebuie ceva mai bun.

— Doctoriile-s scumpe. Ne trebuie haleală.

Fără-nume scuipă în praf.

— Câteodată, rosti el încet, vorbești ca un Ochi-rotund.

— Câteodată, replică Michel, tu vorbești ca o babă.

— Trebuie să ne purtăm de grijă.

— O să moară. De ce să mai stricăm banii pe ei?

Fără-nume clătină din cap. Mușchii maxilarului îi zvâcniră sub pielea arămie.

— Am greșit cu tine. Niciodată n-o să fii unul de-al nostru. Trebuia să te fi lăsat în Van Trang.

— Dacă nu eram eu, ai fi putrezit acolo.

Băiatul sări în picioare, și un șiș îi apăru în mână.

— Eu zic să luăm doctorii, Ochi-rotunzi.

Michel se sculă. Era mult mai înalt decât micuțul tonchinez. Duse mâna la buzunar, și lama scânteie în soarele dimineții.

— Eu zic să nu luăm.

Începură să-și dea târcoale, și ceilalți se retraseră, făcându-le loc.

Brusc, o bubuitură seacă spintecă văzduhul dimineții. Amândoi băieții tresăriră și se întoarseră, uitând de luptă.

— Asta a fost aproape, șuieră Michel. Fără-nume ascunse cuțitul.

— Haide!

* * *

Barul era unul dintre locurile favorite ale tehnicienilor americani care locuiau în Caravelle. Însă de data aceasta, plasa anti-grenade de la ferestre nu ajutase la nimic; un Vietcong lăsase un plastique sub o masă. Când Michel și Fără-nume sosiră, strada era acoperită de trupuri, iar gemetele răniților se înălțau într-un vaiet general. În depărtare, sunau sirenele ambulanțelor.

Flăcările continuau să pâlpâie peste bârnele carbonizate, întregul parter al imobilului fusese distrus, pereții spulberându-se spre exterior și împroșcând cu cărămizi și lemne clădirile din jur.

Apăru un jeep verde ARVN, și unul din soldați începu să izoleze zona cu panglici din plastic.

— O s-așteptăm, murmură Michel.

* * *

În noaptea aceea, copiii se strecurară printre dărâmături, culegând resturile, aidoma unor șacali. Trei-degete găsi un ceas.

Brățara metalică fusese răsucită și deformată, iar geamul era spart, totuși continua să funcționeze. Putea fi vândut la piață pentru câțiva piaștri.

Ochi-de-tigru strecură în buzunar cerculețul de aur găsit pe un deget retezat.

Spițeria de lângă local era pustie; un perete se prăbușise, și podeaua era acoperită cu moloz și sfărâmături, amestecate cu așchii și bucăți din rafturi și sertare. Michel scotoci printre ele, bășicându-și mâinile de la cărămizile și bârnele încă fierbinți.

Bac și comercializa atât produse moderne, cât și tradiționale. Printre borcanele sparte și sticlele cu ierburi, plante și insecte uscate, băiatul găsi și medicamente occidentale – sticluțe cu pastile, purtând nume lungi și indescifrabile. Strecură o jumătate de duzină în buzunare.

Când reveniră în adăpostul improvizat din beciul năruit, Michel le azvârli pe grămăjoara de obiecte descoperite în ruine.

— Doctorii pentru Dinh, rosti el.

Fără-nume cântări în palmă una din sticluțe.

— Man-drax, citi el încetișor. Asta ce face?

— E doctorie, strânse din umeri Michel.

Fără-nume deșurubă căpăcelul și deșertă câteva tablete.

— Câte să-i dăm?

— Două, zise Ochi-de-tigru. În tabără, totdeauna te pun să iei două.

— Da' Dinh e rău bolnav, interveni Trei-degete. Mai bine să-i dăm patru.

* * *

Fumul se înălța în văzduhul fierbinte al serii. Sub zidurile beciului, umbrele se lungiră, acoperind totul. În beznă, jarul focului lucea portocaliu ca un ochi de pisică.

— Picioru-i mai nasol, comentă Fără-nume. Miroase și pielea din jur parcă-i verde. N-a fost bună doctoria aia.

— Să-i dăm altceva, spuse Trei-degete. Luă alt flacon. Astea ce-s?

Fără-nume le luă și silabisi:

— Co-deină. Da. De ce nu?

— Tot mai doarme? întrebă Ochi-de-tigru.

Fără-nume încuviință din cap.

— Poate că moare.

— Sau poate că-i din cauza doctoriei, vorbi Michel. Americanii

au pastile care te fac să dormi.

— Dacă nu se trezește, nu-i putem da altele, spuse Fără-nume, privind în foc.

Michel rosti:

— Cred că-i o doctorie foarte tare. Doarme de aproape două zile.

— Nu-i bună dacă nu te face decât să dormi. Arunc-o!

— Uneori ești tare idiot, clătină din cap Michel.

— Bine, Ochi-rotunzi, și tu ești ăla deștept! ce ne trebuie nouă Man-draxul ăla?

Michel rânji și-i spuse.

* * *

Ochi-de-tigru avea ocupația ei. Fără-nume sau Trei-degete îi erau pești pe străzile aglomerate din Cholon, printre nenumărații tehnicieni tunși perie și antreprenori americani în cămăși hawaiene, sau salopete MACV largi. Tranzacția se aranja într-o fundătură, apoi fata îi ducea într-un mic hotel chinezesc, unde închiria o cameră cu ora.

Americanii erau mari și grei, și o durea, însă era mai ușor decât să fure, iar dacă pretindea că-i virgină, îi plăteau de două ori mai mult. Le plăcea ca ea să țipe puțin, și uneori nici nu trebuia să se prefacă. Totuși unii erau destul de drăguți și-i dădeau țigări Camel, ciocolate Hershey sau sticle de Coca-Cola.

Michel avusese ideea de a ridica puțin miza jocului. Fata îi privi studiind strada și-l aștepta să-i aducă un client.

— Hei, domnu', vrei culci sora meu? număr unu. Gaură strâmtă.

Americanul își curăță dintre dinți resturile prânzului cu o scobitoare din lemn.

— Sora ta sau a bunică-tii?

Deși Michel putea vorbi engleza perfect, folosea dialectul stâlcit al străzii. Constatase că afacerile erau mai profitabile dacă americanii îl considerau un simplu proxenet.

— Tânără. Număr unu. Vino și vede.

Trase de mâneca bărbatului. Cămașa era imprimată cu banane galbene și ananași portocalii pe fundalul unor palmieri verzi.

— Cât?

— Vino și vede, rânji Michel. Fata număr unu. Aici, domnu'.

Bărbatul îl urmă după colțul fundăturii. Ochi-de-tigru era rezemată de zid. Purta o rochie subțire și simplă din bumbac alb, iar brațele și picioarele cafenii păreau fragile ca niște crenguțe.

Ochii adumbriți îl privară cu indiferență.

Americanul se opri, surprins. Scoase scobitoarea dintre buze și, inconștient, își trecu degetele prin părul rar, roșcat.

— Câți ani are?

Ochi-de-tigru avea treisprezece ani, și le spunea clienților că are șaisprezece. Michel privi individul, scoțând vârful roz al limbii și mușcându-l nervos între buzele roșii și umede, aidoma, unei șopârle care-și apreciază prada. Ceva anume îi spunea că bărbatul acesta era diferit de ceilalți.

— Unșpe, îi răspunse.

Bărbatul trecu pe lângă el și se opri înaintea vietnamezei. Puse o palmă uriașă pe sânul micuț al fetei.

— Ce dracu', încă nici nu i-au crescut țâțele.

Nu era însă un reproș; în glas i se auzea plăcerea.

Michel îl studie cu coada ochiului. Chelia trandafirie sclipea sub cârlionții roșcați. Avea vreo patruzeci de ani, și poate cândva fusese puternic, dar acum stomacul i se revărsa peste cureaua pantalonilor, umflat și moale.

— E virgină sor-ta?

— Da, da, rânji Michel.

* * *

Ochi-de-tigru porni spre hotel, urmată de american. Acesta voia să se culce cu ea, dar nu dorea să fie văzuți laolaltă pe stradă. Lângă hotel, Michel îi dădu fetei o sticlă de bere Michelob și patru pastile Mandrax.

— Când îi dai berea, le sfărâmi și le bagi în sticlă, îi șopti.

— Bine, încuviință Ochi-de-tigru.

Era nervoasă.

— Și nu uita să țipi. Ești virgină.

Ochi-de-tigru pufni ofensată.

— Știu ce să fac. Am fost virgină de mai multe ori decât poți tu număra.

* * *

Când Ochi-de-tigru ieși după o oră din hotel, în dreptul taliei i se zărea o umflătură, iar ochii îi străluceau ațâțați. Portofelul americanului îi era strecurat în chiloți.

Intrară într-o fundătură laterală, și Ochi-de-tigru își ridică poalele rochiei și scoase portofelul. Michel i-l smulse din mână.

— A mers? întrebă el.

Altceva nu-i venise în minte.

— Da, da. Fata chicotea triumfătoare și surescitată. La început n-a vrut berea, dar l-am făcut s-o bea. Am zis că-i un obicei vietnamez. Dup-aia a-nceput să-și scoată țoalele. Zâmbi larg: Avea o burtă ca o balenă. Da' să nu-ți vină să crezi, o socoteală numai atât. Ridică degetul cel mic. S-a suit pe mine și n-am gândit că poate nu i-am dat destule doctorii. Și deodată n-a mai împins așa tare. Și brusc a adormit. Așa, călare pe mine. Credeam c-o să mă turtească.

În vreme ce povestea, Michel deșertă portofelul. O fotografie a americanului cu o femeie și două fete zâmbitoare, cu păr lung,

șaten. „Nu cu mult mai mari decât Ochi-de-tigru”, se gândi el surprins. Niște cărți de vizită. O legitimație de intrare la un club particular din San-Francisco. Le azvârli printre gunoaiele de pe jos.

Din compartimentul cu fermoar se revărsă un teanc de dolari și piaștri vietnamezi. Michel îi numără rapid.

— Cin'zeci și doi de dolari și două mii de piaștri, șuieră el.

Ochi-de-tigru bătu fericită din palme. Michel clătină din cap uluit. Azi viața îl învățase două lucruri importante: Puterea sexului și puterea medicamentelor americane.

Inscripția declara:

SPRIJINIȚI-L NUMAI PE PREȘEDINTELE DIEM.

NU DAȚI INFORMAȚII VIETCONGULUI.

Sub zid, două pisici cu colții galbeni se scuipau și se băteau pentru resturi de mâncare, printre grămezile de gunoaie. Trei-degete luă o bucată de cărămidă și o azvârli în ele, alungându-le.

Lângă el, Ochi-de-tigru ținea în poală capul lui Dinh. Sudoarea curgea în pârâiașe pe chipul băiatului, care se zbătea și gemea, delirând. Ochi-de-tigru își trecu degetele prin părul lui, legănându-se încetișor, înainte și înapoi.

— I-a putrezit piciorul, rosti Fără-nume. Ar trebui să-l ducem la spital.

Michel aprinse o Lucky Strike, și suflă fumul prin colțul gurii, așa cum văzuse pe câțiva soldați americanii din Caravelle.

— De ce? oricum, e mort.

— Poate că-i pot da doctorii, zise Ochi-de-tigru.

— N-o să facă așa ceva. O să-l lase într-un colț, să moară cu ceilalți.

— Nu-l putem lăsa să moară așa.

— De ce nu?

Fără-nume scuipă în praf.

— Auzi, Ochi-rotunzi, ești o scârbă și jumătate.

Michel înălță din umeri.

— Eu zic că vă pierdeți vremea.

* * *

Spitalul pentru copii Nhi Dong se găsea pe Su Van Hahn, lângă arena de curse. Duhnea a fructe putrede, iar rarele adieri de vânt aduceau câte un iz dinspre piața de pește din apropiere.

Michel așteptă în stradă, în vreme ce îl duseră pe Dihn înăuntru. Din clădire ieși un bărbat în uniformă kaki, purtând o

boccea învelită cu o pătură zdrențuită. Lângă poartă aștepta răbdătoare o vietnameză bătrână în salopetă neagră. Bărbatul îi dădu bocceaua. Când ea întinse mâinile, pătura căzu, și Michel văzu că înăuntrul se afla trupul unui adolescent, probabil de o vârstă cu el.

Tăcută, femeia luă leșul și se îndepărtă, împleticindu-se, purtându-l în brațe.

— Într-o bună zi ai putea fi tu, este?

Michel se răsuci pe călcâie. Era Fără-nume.

— Nu. N-o să mor. Nu încă. Nu până n-o să-nchei conturile.

— Ce conturi?

— O să vezi.

— Ești nebun, Ochi-rotunzi. Cred c-ai ceva la cap.

— Poate.

— Nu vrei să știi ce-i cu Dinh?

— Nu.

Michel se îndepărtă. Fără-nume privi după el. Se întoarse către Trei-degete și Ochi-de-tigru, și-și ciocăni tâmpla cu degetul.

Trei-degete ridică din umeri. Cu toții știau, fără s-o spună, că Michel era cel mai deștept și cel mai puternic. Poate că într-o bună zi, aveau să aibă nevoie de el. Îl urmară.

* * *

Dinh nu muri. Peste câteva luni reveni pe stradă, un alt cerșetor șchiop printre hoardele ce împânzeau orașul.

Poate că ar fi murit de foame, însă gașca strângea tot ce se putea și împărțeau egal. Până și Michel fusese de acord cu aranjamentul, deoarece lucrau în echipe, șterpelind. În plus, Ochi-de-tigru făcea rost de mai mulți bani decât oricare dintre ei, și insistase că, dacă ceilalți voiau să-i pescuiască clienți pentru a împărți profiturile, atunci Dinh trebuia să capete parte egală.

Ochi-de-tigru avea aproape paisprezece ani. Era tot slăbuță, cu membre micuțe, fragile precum hârtia din orez. Însă chipul oval era extraordinar de frumos, cu ochi căprui, uriași, piele catifelată de culoarea mierii și dinți albi, regulați. Nu se încurcase niciodată cu sutiene capitonate și tocuri-cui, așa cum purtau celelalte fete de stradă. Știa că existau bărbați cărora le plăceau fetițele, și deja, chiar înainte de pubertate, își ascundea vârsta.

Clienților le spunea că are doisprezece ani.

Într-o seară, Michel o aștepta lângă hotelul Eighty Eight din Cholon. Era cu unul din clienții regulați, un furnizor scund, cu ochi

ca de uliu, din Texas. Michel era nerăbdător. În afară de bani, bărbatul aducea întotdeauna și cadouri, și abia aștepta să vadă cu ce venise acum.

Peste o oră, fata apăru cărând un coș greu din trestie. Michel alergă spre ea și-i luă coșul de pe umeri.

— Ce ți-a dat?

— Dă-l în morții mă-sii, scuipă Ochi-de-tigru. Michel zări o dâră de sânge pe buza ei. Mă ia la palme, și după aia se târăște pe jos numa-n chiloți și-mi zice să-l iert. Și-mi arată pozele copiilor lui din America. I-am zis. Că-i ultima dată. N-am nevoie de muiști ca el.

Băiatul n-o asculta. Răsturnase coșul pe jos. Conținea o duzină de ciocolate Hershey, vreo șase pachete de Lucky Strike, două sticle de Seven-Up și o jumătate de sticlă de whisky Jack Daniels.

— Cât ți-a plătit?

Ochi-de-tigru ridică poalele tricoului kaki de armată pe care-l purta drept rochie, își strecură mâna în chiloții albi de bumbac și scoase un teanc de bancnote. Le aruncă băiatului.

— Ia uită-te! exclamă el. Merită o buză umflată.

— Hai să plecăm. În seara asta nu mai vreau să fac așa ceva. Acuși se dă stingerea.

Michel începu să arunce totul înapoi în coș.

— Cum e?

— Ce?

— Să te ciocănești cu tipii ăștia. Îți place?

— Înainte mă durea. Acum nu mai sunt nimic. Își înclină capul pe un umăr: Tu ai făcut-o vreodată, Ochi-rotunzi?

Michel privi în altă parte.

— Sigur că da. Ce dracu?!

— Vrei s-o faci și cu mine?

Brusc, gura băiatului se uscă. Până acum, totul păruse un joc. „Vrei cioc-cioc sora-meu, domnu? fata număr unu. Curată, virgină”.

— Vrei, Ochi-rotunzi?

— Da. Sigur.

Glasul îi era răgușit. Ochi-de-tigru zâmbea.

— Haide-atunci.

Fata îi luă coșul din mână și-l aruncă pe pământ. Apoi se răsuci, proptindu-se cu spatele de zid. Îl trase violent spre ea.

— Dă-ți jos pantalonii.

Michel privi în jur. La capătul fundăturii, putea zări automobilele și bicicletele de pe strada puternic luminată, și auzea

un glas de american răzbătând peste vuietul serii.

— Nu ne poate vedea nimeni, șopti fata. E-ntuneric.

Michel își coborî pantalonii. De abia își stăpâni un icnet de surpriză, simțind degetele lui Ochi-de-tigru în jurul penisului său.

— E moale.

Nu știu ce să-i răspundă. Știa ce-ar fi trebuit să facă dar parcă încremenise. Se aplecă s-o sărute, însă fata întoarse capul. O simțea frământându-i penisul. Îl durea.

Din depărtare auzea sirenele șampanelor pe râul Saigon. Ca niciodată, era conștient de mirosul de gunoaie, petrosin și urină din fundătură.

Puse o mână nesigură pe pieptul fetei și simți proeminența micuță a sfârcului ei. Degetele experte ale lui Ochi-de-tigru începură să-l furnice, și simți un nod în piept și o durere arzătoare în vintre.

— Așa-i mai bine, murmură Ochi-de-tigru. O simți strecurându-și mâna pe sub tricou și coborându-și chiloții. Trebuie să mă ridici.

Michel își trecu brațele sub subsuorile ei și o ridică încet. Rămase surprins cât de ușoară era. Fata îl cuprinse cu picioarele în jurul mijlocului, și cu mâna dreaptă îi călăuzi membrul înăuntrul ei.

— Împinge. Hai, împinge! împinge!

Băiatul strânse din ochi înaintea durerii neașteptate.

— E bine?

— Da, șopti ea. E micuță. Americanii o au mare, și mă doare.

Michel se simți jignit de comparație. Furios, începu să pompeze în ea cât putea mai tare. O simțea caldă și strâmtă. Scoase un geamăt înaintea noilor senzații: tensiunea insuportabilă de sub pântece, plăcerea aflată la limita durerii.

Brusc își aminti de o odăiță deasupra lui Rue Le Lot, cu un pat tare din lemn, o masă de croit și baloturi de țesături sub fereastră. Văzu sclipirea întunecată de pe spinarea tatălui său, și-și revăzu mama, cu chipul contorsionat într-un rictus de aceeași plăcere-durere, buzele deschizându-se într-un țipăt mut.

Adrienne, Adrienne.

Dar când deschise ochii, nu era ea. Era o fetiță vietnameză, slăbănoagă, cu ochii pe jumătate închiși de concentrare, și Michel simți un val de furie totală, cum nu mai cunoscuse niciodată.

* * *

Fără-nume era în extaz. Stătuse toată seara în preajma lui Café

Givral, așteptând o ocazie. Îl văzuse pe americanul cel gras în costum tropical, îmbătându-se cu coniac Martell la una din mese, și de fiecare dată când își scotea portofelul, putea zări teancul gros de dolari americani și piaștri vietnamezi.

Când bărbatul se împleticise afară din local, căutând un taxi, de abia simți ghiontul lui Fără-nume care se izbise de el în trecere. Abia pe bancheta din spate a taxiului, pricepu ce se întâmplase, dar băiatul se afla deja la două străzi depărtare.

Fără-nume porni spre hotelul Eighty Eight, ca să i anunțe pe ceilalți despre norocul lui. Îl găsi pe Michel în fundătură, purtând pe umăr coșul lui Ochi-de-tigru.

— Ochi-rotunzi! știi ce lovitura-am dat?! eh? cin'zeci de dolari și cinci mii de piaștri!

Michel părea că nu-l aude. Privea în gol.

— Hei, Ochi-rotunzi! ai pățit ceva? ai fumat ma thuy?

— Nu n-am nimic. N-am nimic.

— Unde-i Ochi-de-tigru? la ciocăneală?

— Ochi-de-tigru?

— Hei, ce-i cu tine? trezește-te!

— E rănită.

— Rănită? ochi-de-tigru? fără-nume îl zgâlțâi pe Michel. Vorbește! unde-i?

Michel întoarse capul spre fundătură. Fără-nume îl împinse într-o parte și alergă în beznă.

— Tu-i maica mă-sii!

Ochi-de-tigru zăcea inertă lângă zid. Fața nu i se distingea, însă Fără-nume recunoscu tricoul kaki și corpul slăbuț, de fetiță. Se aplecă și o atinse pe față, dar tresări imediat ca ars. Își privi degetele acoperite de un lichid cald, lipicios.

— A fost un american, rosti Michel. A ieșit din hotel, căutând-o. Era nebun. Nu l-am putut opri.

— Tu-le neamu lor de muiști! zbieră Fără-nume.

— O lovea într'una.

Fără-nume bâjbâi în beznă, căutând pulsul fetei, apoi își lipi capul de pieptul slăbuț.

— S-o ducem la spital? întrebă Michel.

— La ce bun? e moartă.

Tonchinezul se sculă în picioare. Chipul lui Michel era ascuns în penumbră.

— N-ai scos șișul?

— Am încercat. Nu l-am putut opri.

Fără-nume clătină din cap. Ce rost avea să ai cu tine un găligan ca Michel, dacă nu te putea apăra la nevoie? poate că nu era decât o amăgeală. Poate că, la urma urmei, era un laș.

De fapt, acum nu mai conta.

— Bine. Haide. Las-o, șuieră el. Ne-ntoarcem la furat bagaje.

Până la șaptesprezece ani, Michel se transformase dintr-un adolescent înalt și cu privire pătrunzătoare într-un tânăr arătos. Ochii și gura lui dețineau unda aceea de sălbăticie care plăcea femeilor; părul blond care-i ajungea pe umeri îl făcea să semene mai degrabă cu unul din tinerii tehnicieni sau ziariști americani decât cu hoțul care devenise. Statura și trăsăturile erau europene: pielea și ochii întunecați – asiatici. Se pierdea precum un cameleon atât în cafenelele din cartierul francez, cât și cartierul chinez din Cholon.

Era conștient de sexualitatea lui și de modul cum îl priveau femeile, indiferent de categoria socială; într-o dimineață, lângă Hotelul Caravelle, descoperise ce armă puternică putea fi aceasta.

Caravelle semăna cu un tort multietajat, având nouă etaje din beton și sticlă. Trepte de piatră lustruită urcau până la recepția mobilată cu imitații orientale din plastic. Hotelul era condus de americani, care-l preferau tradiționalului Continental, aflat de cealaltă parte a pieții.

Numărul mare de americani îi atrăgea pe Michel și pe Fără-nume. Michel stătea călare pe Vespa, lângă trotuar, fumând și uitându-se după poliție sau ARVN, în vreme ce Fără-nume plasa ma thuy soldaților.

Văzuse fata singură pe terasă, bând cafea. Îl privise, și Michel îi zâmbi.

Ea roșise și-și ferise privirea.

Era o „Ochi-rotunzi”; probabil americană, se gândi Michel, dacă stătea în Caravelle. Nu era frumoasă, dar era zveltă, cu un păr negru și cârlionțat ce-i ajungea până la jumătatea spatelui. Avea o bluză roz și pantaloni kaki-verzui. O ziaristă, probabil. Toți reporterii americani purtau cel puțin un obiect de vestimentație militară. Până și femeile.

Când ieși din hotel, Michel îi surâse din nou.

— Bună. N-ai nevoie de-un taxi?

Ea îl ignoră și porni pe trotuar. Michel lăsă scuterul și o urmă.

— Hei, sexy!

Fata se răsuci, roșie la față.

— Nu vreau să cumpăr nimic.

— Nici nu vând ceva.

— Pleacă, te rog.

— Ești nouă în Saigon, nu?

Ea își muscă buza:

— Și?

Michel strânse din umeri. De fapt, fata nu-l interesa. Era însă curios să vadă ce avea să se întâmple.

— Nimic. Pari speriată, asta-i tot. Mi se pare că ai nevoie de cineva care să-ți arate dedesubturile.

— Vrei să mă agăți?

— Poate.

Fata își îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte. „Semn bun", se gândi Michel. Dacă o preocupa felul cum arăta, însemna că era interesată.

— Câți ani ai? îl întrebă.

— Nouăsprezece, minți Michel.

— N-ar trebui să fii în armată?

— Nu sunt vietnamez. Sunt francez.

Fata dădu să se întoarcă.

— Nu-i las pe bărbați să mă agate pe stradă.

— Unde vrei să te agăț? ne întâlnim acolo.

— Ai destulă impertinență.

Tânărul zâmbi.

Ea ezită, apoi rosti:

— Caravelle. La unsprezece.

* * *

Întârziase aproape o oră. Michel aștepta într-un colț cu o sticlă de bere „33". Era gata să plece, când ea apăru, cu fața și bluza scăldate în transpirație.

Zâmbi ușurată când îl zări.

— Mi-a fost teamă că n-o să aștepți.

— Aș aștepta oricât o fată frumoasă.

Ea ignoră complimentul exagerat.

— Mi-am luat acreditarea de la vietnamezi. Au zis că la MACV durează și mai mult. Doamne, ce cald e!

Michel comandă două beri.

Fata scoase din poșetă un pachet de Lucky Strike și-și aprinse o țigară, lăsând capul pe spate și suflând fumul spre plafon. Michel o

privi. Era mai în vârstă decât crezuse la început, poate douăzeci și cinci, sau douăzeci și șase de ani. Avea nasul pistruiat și ochi căprui-deschis, ce păreau ciudați, încadrați de părul foarte negru.

Bănui că siguranța ei era o mască, și în momentul acela întrezări puterea ce stătea în el. Se rezemă de perete.

Acum știa ce avea de făcut.

— Nu știu cum te cheamă, spuse fata.

— Michel.

— Pe mine Susan. Susan Howard, completă ea zâmbind scurt, De unde ai știut că sunt nou-venită?

— Ți-am spus. Păreai speriată. Toți se uită speriați în jur când ajung prima dată aici. Relaxează-te. O să te obișnuiești.

— Dacă trebuie să știi, e prima mea misiune în străinătate. Până acum n-am ieșit din America.

— Nu-i nimic. Nici eu n-am părăsit Saigonul.

— Aici te-ai născut?

— Tata e francez, minți Michel. Are afaceri aici.

Sosiră berile.

Susan sorbi prelung din paharul ei, apoi linse spuma de pe buza superioară. Puse coatele pe masă și se aplecă înainte.

— De obicei, nu mă las agățată pe stradă. Nu știu de ce te-am lăsat pe tine. Poate pentru că sunt departe de casă.

— Poate.

— Dar pentru că te-am lăsat să mă agăți, nu înseamnă și că te voi lăsa să te culci cu mine.

Michel zâmbi larg.

— Bineînțeles că nu. Nici nu m-am gândit la așa ceva.

* * *

Michel ieși din baie, cu părul ud și picături de apă încă prelingându-se pe pielea netedă și arămie a pieptului. Purta doar un prosop în jurul mijlocului.

Până atunci nu mai intrase într-o cameră de hotel, de asemenea, nu fusese într-o baie cu apă caldă cu robinet și duș. Era impresionat de lux, de moliciunea covorului sub tălpi, uluit de răcoarea produsă de aerul condiționat.

„Într-o bună zi”, își promise el, „într-o bună zi, așa voi trăi și eu. Voi locui în hoteluri mari, o să dorm pe cearșafurile moi, cu apă caldă în baie, și o să privesc de sus străzile, în loc să dorm pe ele”.

Într-o bună zi.

Susan îl aștepta în pat, acoperită cu un singur cearșaf. Se întinse

languroasă, când tânărul intră în dormitor.

— Repede, murmură ea.

El se așeză pe marginea patului și ridică sticla.

— Ce-i asta?

— Iisuse! i-o smulse din mână. Ai cotrobăit prin dulăpior?

— Eram curios.

— E vopsea.

— Pentru ce?

Susan se încruntă, încercând să vadă dacă râdea de ea. Totuși părea că vorbește serios.

— Pentru păr. De fapt sunt roșcată, și nu-mi place culoarea asta.

Trânti sticla pe noptieră, și cearșaful lunecă de pe trup. Michel o privi.

— Nu-i nimic, rosti el. De fapt, nici eu nu am nouăsprezece ani.

Se întinse leneș și-i cuprinse un sân în palmă, urmărind lent cu degetul mare conturul unui sfârc.

Fata se înfiora și se lăsă înapoi pe perne, punându-și mâna peste a lui.

— Nu mă face s-o regret, murmură ea.

Michel își desfăcu prosopul și se întinse pe pat.

— Nu, șopti el. O să fie cum n-ai visat niciodată.

— E moartă, Michel! moartă!

Erau în stația de autobuz de pe strada Petrusky, Michel șterpelise un pepene dintr-o piață apropiată și acum îl despica atent cu șișul.

Mușcă dintr-o felie și-și șterse zeama de pe buze cu dosul palmei.

— Cine-i naiba-i moartă?

— Ziarista aia. Americanca! aia cu care-ai vorbit ieri lângă Caravelle. Au găsit-o-n cameră, și.

— Ușurel. Ce tot vorbești?

— E moartă, Michel! hotelul e plin de polițai. Toți vorbesc numai despre asta. Au găsit-o sugrumată în pat.

Michel își tăie încă o felie de pepene.

— Și?

— Și te caută pe tine, tâmpitule! toți ziariștii americani din Saigon te-au văzut cu ea-n Caravelle. Ai belit-o, Michel!

— Nu te mai bucura atâta.

— Nu trebuia s-o omori, idiotule!

— Avea o sută de dolari în geantă. Ceasul și inelele mai făceau

un sutar. Nu merita?

— Nu trebuia s-o omori!

— N-am vrut. Se zbătea, și-am încercat s-o potolesc.

Da, se zbătea, își aminti Michel. Chiar înainte ca degetele lui să se strângă în jurul gâtlejului femeii, ea bănuise probabil ce intenționa să facă, și se luptase cu pumnii și unghiile. Însă o pironise dedesubt și, în ciuda diferenței de vârstă, el era puternic, așa încât nu fusese prea dificil.

Își amintea cum îi simțise gâtul trosnind, ca o crenguță.

Tot nu era sigur ce anume îl împinsese s-o facă, dar ținea minte ușurarea care-l inundase după aceea, un orgasm nu de plăcere, ci de mulțumire. Durase ore întregi, o pace aproape de transă.

Păcat de fată.

Deși, la urma urmei, era o curvă.

— Nu poți ucide un american în camera lui și să scapi, spuse Fără-nume. O să-ntoarcă orașul cu fundu-n sus ca să te găsească.

— Poate.

— Poate pe dracu! dintotdeauna am știut că ești un nenorocit periculos. Nu credeam că ești și prost.

— Potolește-te. Bați câmpii ca o babă.

— Ești nebun! dacă vrei să scapi, mai bine-ntinde-o din Saigon.

— Nu plec nicăieri, declară Michel, și mai tăie o felie. Vrei și tu?

Fără-nume se întoarse cu spatele, pufnind. La urma urmei, îl prevenise. Dacă idiotul avea să aștepte să-l găsească poliția, era treaba lui. Nu dorea să fie prin preajmă când urma să se întâmple.

Dintotdeauna le spusese celorlalți că era nebun.

În curând avea să fie nebun și mort.

* * *

Mai târziu, în aceeași după-amiază, Fără-nume reveni pe lângă Caravelle, căutând clienți. Două vânzătoare de țigări se încăieraseră lângă intrare, pentru un loc mai bun. Văzu un american înalt, cu părul negru, ieșind din mulțimea de lustragii, cerșetori și schilozi care vindeau țigări Capstan și Juicy Fruit.

Porni după el, și adoptă șoapta teatrală, exersată îndelung, care-i conferea mister:

— Hei, domnu'. Vrei cumperi smac? vrei cioc-cioc sora meu? orice vrei, domnu'.

Tânărul nu se opri.

— Hei domnu' vrei ceva, domnu'?

— Vreau să te uiți la mine.

Americanul se opri și se întoarse.

Fără-nume se retrase un pas. „Ce dracu mai era și asta?”

Americanul își scoase ochelarii de soare și rânji:

— Mai crezi că trebuie s-o șterg din Saigon?

— Iisuse Christoase! ochi-rotunzi!

Michel își trecu mâna prin părul negru tuns perie.

— Americanii zic: „Nu te-ar recunoaște nici mă-ta”. Ce zici, maică-mea m-ar recunoaște?

— Dar. Cum ai făcut.?

— Vopsea, răspunse Michel, și o tunsoare. Dup-aia m-am dus la barul Caravelle, și niciunul din idioții ăia nu s-a uitat de două ori la mine. Și erau toți acolo, și povesteau cum l-ar înhăța pe nenorocitul care-a mierlit-o pe gagică. Iar eu stăteam lângă ei!

Fără-nume clătină din cap. Transformarea era incredibilă, însă nu era vorba numai de tunsoare și de ochelarii de soare. Michel își transformase ținuta, modul cum își ținea capul și umerii și felul în care pășea. Își lepădase sângele asiatic precum un șarpe pielea.

— Ai fost înăuntru? întrebă Fără-nume, indicând hotelul cu o mișcare a capului.

— Da, și-am stat printre ei și i-am blestemat și eu pe vietnamezi. Ba chiar i-am făcut cinste unui grăsan! ghici ai cui erau banii?!

— Chiar că ești nebun!

— Nu, nu-s nebun. Sunt invizibil. Aici, în Asia, pot fi orice doresc: oriental sau occidental, oricând vreau. Asta-i moștenirea mea. Și-am de gând să mă folosesc de ea.

Se îndepărtă prin mulțimile de pe Tu Do, ignorând apelurile cerșetorilor, care-l urmau sau îl trăgeau de mânecă. Brusc, Fără-nume simți un fior de teamă. Puțin îi păsa de americană, totuși crimele erau un joc periculos. Prietenul lui, Ochi-rotunzi era, cu siguranță, un tip aparte.

De asemenea, era foarte, foarte periculos.

PARTEA A TREIA.

Moștenirea 1967-1982

August 1967

Paris

— S-ssst! șopti Valentine, și căzu cu zgomot pe treptele din lemn, chircindu-se de râs.

— Pentru Dumnezeu! șuieră băiatul. O să ne-audă taică-tău!

Se aplecă, să o ridice. Brusc ea îi cuprinse gâtul cu brațele, și băiatul îi simți buzele calele, îndulcite de vin peste gura lui, limba ei fremătându-i fierbinte înăuntru. Sărutul îl electriza, și gemu simțind cum stomacul i se contractă și membrul îi intră imediat în erecție.

Se lăsă peste ea, dar Valentine se zvârcoli, ieșind de sub corpul lui, și porni în goană pe treptele scârțâitoare din lemn, spre apartamentul de la ultimul etaj.

— Valentine! șopti el cu glas răgușit, doritor și dezamăgit.

Pe palier, se întredeschise o ușă, și din prag îi privi o femeie căruntă cu o rochie lungă, neagră. Băiatul simți miros de varză fiartă și parfum ieftin. Se sculă de jos și alergă după Valentine.

Ieftinul vin ordinaire pe care-l băuseră în curtea școlii îi încetinise reflexele. Până o prinse din urmă, ea ajunsese deja pe ultimul palier, scotocind după chei în buzunarul rochiei înflorate. Le șterpelise chiar în după-amiaza aceea din poșeta mamei ei.

— Valentine! gâfâi băiatul.

Fata îl privi surâzând, și el încremeni, cu ochii rugători, stângaci, disperat și neavând încă șaisprezece ani.

Valentine păși spre el, și băiatul savura aroma vinului roșu și parfumul corpului ei. Apoi îl sărută din nou, mai apăsat și mai excitată, și el o cuprinse în brațe contopindu-se cu trupul fierbinte și tânăr. Se desprinse din sărutare și-și îngropa fața în părul ei.

— Te iubesc, îi șopti, știind că suna precum un idiot. Nu-i păsa.

Ușa apartamentului se deschise larg înapoia lui, lumina revărsându-se pe palier.

— Valentine!

Băiatul se desprinse surprins și se trezi privind în ochii lui Jean-Claude Jarreau.

„Zut!” își spuse. „Am dat de dracu!”

Însă dacă Valentine se sperie de apariția neașteptată a tatălui ei, nu lăsă să i se citească pe chip. Dimpotrivă, bătu nervoasă din picior.

— Tată! îl apucă pe băiat de umeri și-l împinse în jetul scării. Du-te! șuieră ea. Allez!

Băiatul ezită o clipă, apoi țâșni de lângă ea și se năpusti în josul scării. Privi o singură dată îndărăt, dar Valentine și tatăl ei dispăruseră deja înapoia ușii care se închisese cu zgomot.

— Știi cât e ceasul?

Valentine privi deschisă în ochii lui Jean-Claude. Străluceau de

supărare, grijă și tristețe.

— Iartă-mă, tată.

— Să te iert! strâmbă nemulțumit din nas. Ai băut!

— Da.

Bărbatul se străduia să-și controleze furia care, cu numai câteva clipe în urmă, amenințase să-l copleșească. Voise – ba nu, se așteptase ca fata să se dezvinovățească. Însă chipul ei nu trăda nici regret, nici vinovăție. Simți că-i cedează nervii.

— Cine era băiatul ăla?

— Un coleg de clasă.

Jean-Claude își petrecuse ultimele două ore, plimbându-se agitat prin apartament. Dorea cu disperare o căință din partea fiicei sale, o justificare a nervilor lui.

— Te comporți ca o curvă!

— Să nu-mi vorbești așa! îl fulgeră fata.

— Asta-i adevărul! explodă Jean-Claude. Ce făceați acolo?

— Ne sărutam. Atât.

— N-ai decât cincisprezece ani!

— Și?

Bărbatul înghiți un mod, când ea ridică bărbia cu un gest sfidător. Semăna atât de mult cu maică-sa, și în atâtea privințe. Nu doar în ceea ce privea răsfățul, temperamentul și mândria. Avea aceeași ochi de smarald, păr negru și grația felină pe care le avusese cândva Adrienne. Pe măsură ce membrele lungi și trupul slăbuț al copilei parcurgeau cu rapiditate metamorfozele adolescenței, curbele dulci ale feminității o asemănau pe zi ce trecea cu mama ei. Totul, cu excepția pielii. Pe când Adrienne avea pielea de marmură, a Valentinei era cafenie, dar de o frumusețe de netăgăduit.

— Ești fiica mea, insistă Jean-Claude, nu uita! doresc să te comporți ca o doamnă!

— Ce-i gălăgia asta?

Jean-Claude se întoarse. În pragul dormitorului, pe fundalul luminii veiozei, apăruse Adrienne. Părul îi era răvășit, și chiar în penumbra holului, bărbatul îi putea vedea pieile care-i atârnau de sub bărbie.

Comparația cu fiica ei era prea totală, prea reală. Îi venea să plângă.

— Nimic. Du-te și culcă-te.

Adrienne păși în hol, împleticindu-se.

— Țipai.

— Du-te la culcare.

Băuse iarăși. Putea simți mirosul. „Dumnezeu știe ce-a făcut în camera ei”, se gândi el cu amărăciune. Trecuseră ani de zile de când nu mai dormiseră împreună.

— Nu s-a întâmplat nimic, mamă, interveni Valentine.

O apucă de braț și o conduse înapoi în dormitor. Jean-Claude privi ușa închizându-se, apoi se lăsă să cadă în scaunul cu spătar înalt de lângă fereastră.

Se întrebă din nou ce se întâmplase cu viața sa. Nevasta lui, cândva fermecătoare, își petrecea tot timpul închisă în dormitor, cu o sticlă de vin, deformându-se și buhăindu-se, bântuită de fantome fără nume. De când veniseră în Paris, întorși din Dakar, petrecuseră nenumărate ore prin clinici medicale și pe coridoare întunecoase cu iz de mucegai, purtând teancuri tot mai înalte de acte, în vreme ce el căuta cu disperare leacurile care să poată exorciza diavolii din soția lui.

Nimic nu fusese de folos. Starea ei se înrăutățea.

Iar în curând, Jean-Claude era sigur de asta, avea să dispară și îngerașul lui. Începuse să aibă prieteni. La cincisprezece ani! deja înmugurirea sexualității ei și ochii verzi, atotștiutori îl înspăimântau.

Simți cum umerii i se gârbovesc. Tot ceea ce iubea se năruia. Nevasta, bețivă, era complet indiferentă la prezența lui, singură acum într-o lume populată de spectre.

Și Valentine. Valentine, îngerașul lui, singura lui alinare, avea să se ducă în curând. Peste cel mult câțiva ani.

— Tată? ce-i? te rog, nu te ambala. Iartă-mă. N-o să mai fac.

— Vino-ncoace.

Întinse brațele către ea. Valentine i se așeză pe genunchi, și bărbatul îi simți degetele mângâindu-i blând șuvițele rare de păr castaniu de pe frunte. O cuprinse cu un braț după mijloc. În ultima vreme, îi venea foarte greu să-și mai atingă propria fiică.

— Gata, tată. O să fie bine.

— Ești o fată bună, Valentine, șopti el.

O privi în ochi, două iazuri întunecate, tivite cu verde, și se înfioră. Nu mai era loc de căință. Ea era fiica Adriennei, nu a lui, și se întrebă ce pasiuni și daruri alcătuiau teribila ei moștenire.

Îi îndreptă cu blândețe o șuviță de pe obraz, și se întrebă cât avea să dureze până să dispară tot ceea ce prețuia el.

Saigon.

Michel se rezemă pe ghidonul Hondei, ochii lui negri neastâmpărați ațintiți asupra smogului fierbinte și zgomotos al traficului și aglomerației de pe trotuare. Era după-amiază, și străzile erau ticsite cu elevi în uniforme albastre, tineri ARVN cu chipuri de adolescenți și vietnameze în salopete negre și non-la conice din paie, purtând fructe mango și ananas în coșurile împletite.

Ambală motorul, și așteptă.

La douăzeci de ani, crescuse înalt și zvelt, așa cum fusese tatăl lui, cu aceiași ochi căprui, frumoși, cu irisul negru și mare, lăsând impresia de temperament și pasiune. Își lăsase iarăși părul blond să-i crească până la umeri, contrastând puternic cu măsliniul pielii.

De pe locul din spatele său, Fără-nume se aplecă puțin:

— Acolo, șopti el.

Michel privi în direcția degetului întins. O vietnameză grăsuță, de vârstă mijlocie, într-un ao-dai larg mergea pe trotuar. Pe brațul dinspre stradă se legăna o poșetă mare din piele.

Michel încuviință și ambreie cu o mișcare a încheieturii mâinii drepte. Apoi traversă brusc strada, ignorând claxoanele asurzitoare ale motocicletelor și taxiurilor.

Se apropie cât mai mult de bordură, fără s-o scape din ochi pe femeie.

Când trecură pe lângă ea, Fără-nume întinse brusc mâna, degetele înhățând experte cureaua genții și smulgând-o de pe braț. Femeia țipă, încercă s-o prindă și căzu în genunchi.

— Frige-o! răcni Fără-nume.

Michel acceleră la maxim și se strecură prin mulțimea de taxiuri și motociclete.

* * *

Michel simți primul pericolul. Privi peste umăr și văzu jeepul alb-verzui al poliției apărând de pe o stradă laterală și polițistul în uniformă albastră care alerga pe trotuar, descheind tocul revolverului de la șold.

— Băga-mi-aș! blestemă el.

Viră pe sens interzis, prin fața unei Lambrette, care se răsturnă, azvârlindu-i pe conducător, soția lui și cei trei copii.

Auzi țipătul unei femei.

Primele două focuri de armă fură acoperite de vacarmul claxoanelor.

Brusc, zări pe trotuar, în față, chipul înspăimântat al unui băiețel. Apoi acesta se prăbuși, și o vietnameză se repezi urlând.

Rămaseră în urmă, el continuând să slalomeze printre oameni, căutând cu disperare străduța care-i să-i salveze.

Auzi încă o împușcătură, urmată de un bufnet surd, și-l simți pe Fără-nume lăsându-se moale pe spatele lui, apoi căzu de pe șea.

Scuterul derapa sub el, ghidonul răsucindu-se sălbatic, Michel reacționa instinctiv, dându-și drumul și plonjând înainte. Izbi o tarabă, răsturnând pe pavaj bolurile cu supe și rațele galbene. În clipa când atinse solul, țâșni în picioare și o luă la goană prin mulțime, sprijinindu-se mai mult în piciorul stâng, deoarece simțea o durere pătrunzătoare în glezna dreaptă.

Privi o clipă înapoi. Fără-nume zăcea în mijlocul străzii, ochii lui încremeniți privindu-l într-un apel tăcut, de dincolo de moarte. Pe spatele tricoului alb se zărea o pată mare roșie.

„Păcat", se gândi. „Totuși, mai bine decât să fiu eu".

Auzi sirena poliției, urmărindu-l.

Se năpusti în străduța laterală, și alergă, șchiopătând, pe lângă chipuri surprinse, speriate, încercând sa se piardă în furnicarul de funcționari, elevi, cerșetori, vânzători ambulanți și oameni de afaceri. Fugi până când simți că-i ard plămânii, și pe ochi i se lăsă valul roșiatic al epuizării. Se găsea acum într-un cartier al Saigonului pe care nu-l recunoștea.

Fluierele polițiștilor răsunau teribil de aproape.

Ridică ochii. Deasupra capului, o inscripție anunța cu litere aurite pictate de mână:

Compania de croitorie SaigonBombay.

Epuizat, se împletici înăuntru.

Era liniște, răcoare, lumină discretă. Deasupra se rotea un ventilator metalic, masiv. Pe peretele stâng, pe jumătate acoperit de o perdea din catifea roșie, se vedea un șir de haine puse pe umerașe. Michel întoarse capul și zări un tânăr arătos, cu ochii speriați, îmbrăcat într-un tricou alb, pătat și blugi.

Tresări, apoi își dădu seama că își privea propria imagine. „Bineînțeles", se liniști el. „O croitorie. Oglinzi. Potolește-te!"

Brusc, perdeaua de lângă oglindă fu dată într-o parte și dinapoia ei apăru un individ gras, chel, cu smocuri de păr blond-argintiu și fălci căzute.

Pentru o clipă, cei doi se priviră, iluzia timpului fiind suspendată pentru amândoi. Michel își compară imaginea din oglindă cu bărbatul de lângă ea. Simți cum ceva i se rupse din piept, ceva fierbinte și greu, ca o bucată de metal încins.

— Ce doriți? întrebă indianul.

Michel privi. Bărbatul. Imaginea lui din oglindă. Iarăși bărbatul. Brusc, înțelese. Înțelese.

— Ce doriți? repetă Joginder. Cine sunteți?

Tânărul auzi sirenele și țignalele poliției pierzându-se în depărtare. Pericolul trecuse. Acum se putea întoarce peste canal, prin labirintul de străduțe în Cholon. Porni către ușă.

— V-am întrebat ce doriți? rosti din nou croitorul și în glas i se simți o undă de panică.

Michel îl mai privi o dată ca să-și întipărească figura în memorie, și părăsi în fugă prăvălia.

* * *

Joginder Krisnan ar fi trebuit să fie un om fericit. Tocmai vânduse un costum nou unui colonel american din Caravelle. Colonelul era un ofițer important, și-i promisese croitorului că-l va recomanda prietenilor săi. În orice altă zi, Joginder ar fi fost în culmea extazului.

Nu însă și în seara aceasta. Revenind spre atelier prin străzile întunecate ale Saigonului, chipul lui masiv era încrețit de griji.

Ignora mâinile întinse ale cerșetorilor și strigătele negustorului de gustări, care-și pictase pe geamul dughenei un tigru înaripat, dezgolindu-și colții. Se grăbi mai departe, legănându-se în stilul caracteristic persoanelor foarte grase, cu transpirația pătându-i cămașa largă din mătase albă. Era cufundat în gânduri, și nici nu simțea aromele de smirnă arsă venind dinspre pagoda, sau mirosurile puternice de usturoi și anason provenite de la prăvăliile de pe stradă.

Deținea acum trei croitorii, două în orașul lui de baștină, Bombay, și una în Saigon, pe Ngo Duc Ke, cu un apartament de șase camere la etaj, și patru angajați. Soția îi născuse patru băieți, și pe primii doi îi pregătea să preia atelierele, și să-i asigure o retragere timpurie.

Era adevărat, nevastă-sa era o hoașcă cu buze pătate de betel și trup de balenă, însă el își aranjase afacerile în așa fel încât nu trebuia să petreacă în compania ei decât cel mult o lună la câțiva ani odată. Avea o metresă vietnameză care gătea și deretica; de asemenea, se dovedise o croitoreasă capabilă și, pe lângă faptul că-i îndruma pe feciorii lui, le supraveghea pe cele trei vietnameze angajate pe durata plecărilor sale.

Când se plictisea de ea, avea destui bani să cumpere talentele

târfelor chinezoaice din Cholon, deși constatase că nevoile lui sexuale erau în descreștere. Aproape invariabil prefera un bhel puri bun.

Da, Joginder Krisnan ar fi trebuit să fie un om fericit.

Așa și fusese, până în după-amiaza aceea de acum două zile. Apariția în croitorie a tânărului agitat și cu părul răvășit îi tulburase temporar liniștea succesului. Pe neașteptate se îmbolnăvise de cancerul fricii.

Cunoștea chipul acela, și totuși nu recunoștea îl șocase. Mai degrabă, senzația stranie de déja-vu, de parcă se zărea pe el însuși cu douăzeci de ani în urmă. Pielea de culoarea cafelei cu lapte, fața, trăsăturile. Și părul. Părul de culoarea nisipului, aproape identic cu al lui, acel accident genetic atât de rar la cei de un sânge cu el. Da, se revăzuse în tânărul acela.

Germanii aveau un cuvânt pentru asta. Care anume? doppelgänger. Asta era. Totuși, pe Joginder Krisnan îl deranja mai mult bănuiala că apariția unui geamăn în această etapă a vieții sale nu era întâmplătoare.

Se gândi la franțuzoaică. Adrienne. Puștiul nelegitim de care-l scăpase Sai, pe vremea când locuia încă în odăițele strâmte de pe Rue Le Loi. El să fi fost oare? trebuia să fi murit de mult, unul din bui doi, praful vieții. Dar, dacă supraviețuise? sau, prin absurd, dacă-și recunoscuse tatăl?

Coti pe străduța croitoriei. „Nu-ți mai face griji, bătrân nebun”, își spuse. „Bineînțeles, că nu te-a recunoscut, chiar dacă ar fi fost el.”

Avusese patru ani când îl părăsise Adrienne.

„Termină cu grijile!”

În clipa aceea, simți o mână astupându-i gura și trăgându-i capul pe spate. Icni, simțind cum i se înmoaie picioarele. Se zbătu, încercând zadarnic să se desprindă din încleștarea brațului. Îl strângea de gât ca o menghină.

Un cuțit scânteie în penumbră. Joginder își simți urina caldă prelingându-se pe picior.

„O să mor”.

Dumnezeule, mă omoară!

— Acum ar trebui să-ți tai beregata.

Joginder încercă să deschidă buzele, să cerșească milă, însă mâna care-i astupase gura nu-și slăbea strânsoarea.

— Nu te zbate că nu te ajută la nimic, continuă glasul.

Dumnezeule, cât de gras ești! parc-aș spinteca un porc.

Mâna se ridică de pe gura croitorului, dar brațul se încolăci în jurul maxilarului, precum un piton, strângând atât de puternic, încât Joginder crezu că aveau să-i sară ochii din orbite.

— Te rog, icni el. Nu mă omorî! ce vrei? bani? am bani! te rog, nu m-omorî!

— Îmi faci greață, șuieră glasul.

Brusc, Joginder fu eliberat și căzu în genunchi, gâfâind și încercând să-și recapete suflul. Se gândi prea târziu să fugă. Când înălță privirea, cuțitul scânteia la câțiva centimetri de fața lui.

— Privește-mă!

Croitorul ridică ochii și mai sus. Simți o dâră de salivă prelingându-se din colțul gurii pe bărbie.

Era Doppelgänger-ul.

— Da, rosti tânărul. Eu sunt Michel. Mă mai ții minte?

— Cred că greșiți, clătină din cap Joginder. Nu cunosc niciun.

Bombeul îl lovi sub bărbie, azvârlindu-i capul pe spate, și-și mușcă limba. Apoi Joginder căzu în față, izbindu-se cu nasul de pavaj. Gemu, și gustul metalic al sângelui îi umplu gura. Mai simți niște mâini iuți și experte golindu-i buzunarele, dar nu-i păsa. Poate că dacă nu se clintea, Michel avea să-l creadă mort.

Simți cum i se luă din buzunar portofelul, apoi răsuflarea fierbinte a lui Michel în ureche

— Mulțumesc pentru pensia alimentară, tată. O să mai vin.

Joginder nu se îndoia câtuși de puțin.

Decembrie 1967

Paris.

Cele două țigări sclipeau în prag. Era seară, și luminile se aprinseseră pe stradă, proiectând arce strălucitoare pe caldarâm. Ghemuite în pragul clădirii, cele două fete părură că se înfioară.

— Ce o să faci după baccalauréat? întrebă Valentine.

Madeleine trase adânc din țigară. O făcea să se simtă mai matură, plină de importanță.

— Vreau să mă fac manechin.

— Vorbești serios?

— Știu ce crezi tu. Probabil că ai dreptate. N-am față de așa ceva.

— Nu mă gândeam la asta.

— Nu puteam avea toate corpul tău, Valentine. Tu poți deveni actriță.

— Termină cu prostiile!

— Vorbesc serios. Tu ce vrei să faci după școală?

— Nu știu, încă nu m-am gândit.

— Toate ne gândim la asta. Ce ai vrea să faci, dacă ai putea face orice, dacă ai putea merge oriunde dorești?

Valentine tăcu multă vreme. Se înfioră. Era târziu. În depărtare, luminile de pe Turnul Eiffel străluceau roșii în noapte.

— Aș vrea să călătoresc. Nu doar în Europa. În țări exotice. În India, în Thailanda, genul ăsta de țări.

— Ah, râse Madeleine, vrei să fii hippy. Să porți flori în păr.

— Nu. Mi-ar place să fiu bogată. Să locuiesc în hoteluri luxoase și să mă plimb în limuzine.

— Și bărbații? o să ai mulți iubiți?

Valentine se încruntă în întuneric. Madeleine vorbea întruna despre bărbați. Probabil că o făcea deoarece era încă virgină.

— Nu; mi-aș dori unul singur. Înalt, brunet și puțin nebun. Sălbatic, dar romantic. Asta-mi doresc. Strivi țigară pe pragul de piatră. Nu sunt însă decât vise de adolescență. Deocamdată ar trebui să încerc să mă hotărăsc ce voi face după baccalauréat. Mai îmi dai o țigară?

O vreme, fumară în tăcere, savurând mai mult fumatul pe ascuns, decât gustul amar al țigărilor.

— Ce-i pe-acasă? întrebă Madeleine.

— Rău.

— Maică-ta?

— Da.

Parcă auzindu-le, din apartamentul de la ultimul etaj răsună zbieretul unei femei.

— Doamne, iarăși. Suspină Valentine cu o undă de disperare în voce.

Vârful incandescent al țigării ei descrise un arc prin aer, poposind pe trotuar.

— Valentine.

Fata se ridică în picioare.

— Trebuie să plec. Ne vedem mâine la școală.

* * *

Adrienne Jarreau fusese din nou hăituită de demoni.

Toți aveau același chip: păr de culoarea nisipului, piele precum cafeaua cu lapte și ochi inegali, hipnotici și îngrozitori. În seara aceasta reveniseră s-o acuze, să-și răcnească insultele și acuzațiile.

Ea își astupase urechile și țipa, încercând să acopere sunetele propriei vinovății.

„M-ai abandonat.'„

— Nu! n-am vrut: a se-ntâmple așa!

„Am flămânzit în stradă ca un câine!”

— N-am vrut-o!

„Am murit bucățică cu bucățică, pentru că nu te poți gândi decât la tine.”

— Te rog, lasă-mă-n pace!

Chipul lui Michel apăru în fața ei, cu dinții dezgoliți într-un rânjet de dispreț ură și mânie.

„Va trebui să suferi, așa cum am suferit și eu!”

Cuvintele răsunau și i se reverberau în minte, și Adrienne începu să-și zgârie obrajii cu unghiile, încercând să ajungă la vocea fără trup dinăuntrul ei și s-o smulgă de acolo.

— Te rog. Nu!

„Te blestem! să nu-ți găsești niciodată odihna!”

— Nu! te rog! te rog!

* * *

Când Valentine intra în dormitor, Adrienne se tăvălea pe podea. Pe noptieră zăcea o sticlă de vin răsturnată, încăperea duhnea a alcool și parfum.

— Nu! n-am vrut și se întâmple așa!

Jean-Claude îngenunche lângă ea și o apucă de încheieturile mâinilor, încercând s-o potolească. Femeia se zvârcolea, se zbătea și gemea. Prin colțurile gurii i se prelingeau bale.

— N-am vrut-o!

— Ce n-ai vrut? ce? strigă Jean-Claude.

Adrienne părea că nu-l aude, ori vede. Îl privea ca pe un străin. „Nu”, își spuse Valentine „nu ca pe un străin. Ca pe călăul ei”.

Brusc, Adrienne se încordă și se rostogoli într-o parte, smulgându-se din mâinile bărbatului. Se târî pe dușumea, traversând odaia spre Valentine. Involuntar, fata se dădu înapoi.

— Nu! țipă ea. Te rog, lasă-mă!

Jean-Claude se azvârli spre soția lui, o cuprinse cu brațele și încercă s-o oprească.

— Tată? rosti Valentine.

Bărbatul păru că o observă pentru prima dată. Încercă să zâmbească. Părea stânjenit.

— E-n regulă scumpo. Am eu grijă de mama. Are un fel de

criză. Atâta tot.

Adrienne începu să-și sfâșie obrajii, unghiile ei lungi, stacojii, lăsând dâre late pe pomeți. Valentine căzu în genunchi și o prinse de mâini.

— Mamă! nu!

Jean-Claude văzu sângele de pe chipul nevestei sale și începu să tremure din tot corpul. Doar fața îi rămăsese calmă, încremenită într-un surâs ce aducea mai mult a rictus.

— N-are nimic, îi spuse Valentinei. Nu-ți face griji. N-are nimic.

Adrienne își arcui spinarea, lăsând capul pe spate și urlă.

— Te rog. Nu!

— Mamă? ce-i? ce s-a întâmplat? te doare ceva?

Femeia încercă să se smulgă.

— Nu! te rog! te rog!

— Mamă? ce-i! ce s-a-ntâmplat?

* * *

Valentine privi orologiul din bronz aurit de pe servantă. Era aproape miezul nopții. Jean-Claude ieși din dormitor.

— E-n regulă, rosti el. Doarme acum. Sedativul și-a făcut efectul.

Se prăbuși într-un fotoliu. Trupul i se gârbovi, înfrânt, inert precum al unei păpuși.

— Ce-i tată? ce are?

— Nu știu. Își ascunse fața în palme.

— E tot mai rău, nu?

Jean-Claude nu-i răspunse. Valentine se așeză pe brațul fotoliului și-l cuprinse cu brațele pe tatăl ei. Îl simțea slăbit, și nu doar fizic. Îi ea milă de el. Dacă ar fi fost mai puternic.

— O să-i treacă, murmură el.

— Trebuie iarăși internată?

— Nu, nu. O să-i treacă. Pot avea grijă de ea. O să-i treacă.

Valentine rămase multă vreme nemișcată, privind în flăcările portocalii ale șemineului. Vântul sufla puternic zăngănind un ochi de geam. Jean-Claude închise ochii lăsându-și capul pe brațul fiicei sale.

Valentine îl mângâie pe păr.

Se gândea la Adrienne.

Nu știa ce se întâmpla cu mama ei.

Nici măcar nu era sigură că dorea să afle.

Saigon.

Viața lui Joginder Krisnan se schimbase foarte puțin în urma războiului ce devenise un fundal al țării sale în aceeași măsură în care fusese și jungla, timp de aproape douăzeci de ani. Compania de croitorie Saigon-Bombay îl îmbogățise; purta inele cu rubine, iar metresa lui îi născuse doi băieți – amândoi lucrători excelenți, deși niciunul nu avea mai mult de doisprezece ani. Și, grație escaladării războiului, el devenise avut.

Deși trebuia să plătească taxele VC – fiecare întreprinzător din Saigon era obligat să achite o anumită cotă cadrelor Vietcong – adunase douăzeci de milioane de piaștri în seiful din colțul biroului. De trei ani nu mai trimitea bani în Bombay. Îl suspecta pe cumnatul lui că-l înșeală, și în plus, nu avea încredere să-i dea pe mână sume prea mari. La următoarea vizită în India, avea să-l însoțească ca să-l ajute să cumpere casa de deasupra golfului Back, pe care o râvnise dintotdeauna.

Visa cu ochii deschiși, stând dezbrăcat pe marginea patului și privind o picătură de sudoare, prelingându-se pe piept și mai departe, pe stomac. Era sufocant în odăiță. Micuța Meo își înăbuși un căscat și se sculă în capul oaselor în pat; degetele ei apucară penisul moale și-l masară experte, în vreme ce-i strecură vârful limbii în ureche.

— Scumpu, ne ciocănim? murmură ea tărăgănând cuvintele. Ești bamilam! ești treiș'cinci!

Treizeci și cinci era simbolul vietnamez al virilității. Joginder o împinse într-o parte.

— Lasă-mă-n pace, mârâi el.

Nepăsătoare, fata se ghemui lângă perete. Luă o trusă de pe noptiera șubredă, singurul mobilier al încăperii, exceptând patul, și începu să-și pilească unghiile.

Dincolo de peretele din placaj scârțâi un pat, și Joginder auzi gemetele teatrale ale altei fete, care mulțumea un căpitan din 1st. US Cavalery. O micuță șopârlă chinhook albă țâșni, rotindu-și ochișorii, de-a lungul bârnelor albe, negeluite ale plafonului.

Joginder își spunea că impotența lui se datora lui Meo. Fetele cu adevărat drăguțe erau păstrate pentru americani. Acum, majoritatea lor mestecau gumă, se machiau și purtau fuste roz-electric. Unele dintre ele aveau până și ceasuri ieftine americane, și le admirau peste umărul clienților când aceștia erau deasupra.

Acum îi părea rău că nu se oprise în cafeneaua din colt.

Se trezi gândindu-se la Adrienne. Pe atunci nu avea asemenea probleme. Se întreba dacă n-ar fi trebuit să fie mai blând cu ea. De fapt, la ce bun? după atâta timp, ar fi fost bătrână și grasă, ca și nevastă-sa. În plus, era prea autoritară. Îl trata ca pe un culi.

Ei bine, se părea că după atâția ani ajunsese să se răzbune pe el. După acea primă noapte, când Michel îl bătuse și-i luase portofelul, Joginder încercase să se auto-convingă că tânărul n-avea să mai revină, iar pe măsură ce zilele se transformară în săptămâni, temerile lui începură să se destrame.

Apoi pe neașteptate, într-o seară, când se afla în restaurantul lui preferat, așteptând meniul favorit, rogan josh și paratha, Michel apăruse și se așezase calm la masa lui. Joginder se holbase îngrozit și neîncrezător.

— Bună, tată.

Michel purta ochelari de soare cu lentile oglinzi și un tricou alb, iar părul blond-nisipiu era pieptănat cu grijă. Trebuia să admită că era un tânăr arătos. Așa cum fusese și el cândva.

O zărise pe drăguța casieriță vietnameză privindu-l admirativ din capătul opus al localului. Patronul o zărise și el, neatentă la bilele abacului, și o pălmuise după ceafă.

— Nu pari încântat să mă vezi, continuase tânărul.

Joginder privise disperat după un polițist.

— Pleacă de lângă mine, șuieră el.

Michel zâmbise și se lăsase pe spate în scaunul din fier forjat.

— Văd că nu ți-au rămas urme. Îmi cer scuze pentru ultima noastră întâlnire, tată. Uneori îmi dau frâu liber sentimentelor.

— Nu-mi mai zice-așa! nu-s tatăl tău. O să te dau pe mâna poliției.

Surâsul dispăruse de pe chipul lui Michel. Se aplecase în față, șuierând amenințător:

— Ascultă-mă! știu cine ești. Noi doi avem același sânge. Ai o datorie față de mine. O datorie destul de mare.

— Nu știu despre ce vorbești.

— O sută de mii de piaștri. Pregătește-i. O sută de mii de piaștri, și n-o să mai mă vezi niciodată.

— Sunt sărac. N-am atâta.

— O sută de mii de piaștri, repetase Michel și se sculase.

— Dar unde. Când? se bâlbâise Joginder, gândul de-a pierde atâția bani îmbolnăvindu-l pur și simplu. Totuși dorea cu disperare să scape în sfârșit de această fantomă violentă a trecutului său.

— Pregătește banii, spusese Michel, apoi dispăruse printre soldații ARVN și americani de pe strada Nguyen Van Thieu.

După două săptămâni, Michel apăruse pe neașteptate lângă el în Tu Do. Joginder simțise un braț prietenos în jurul umerilor, pe când se grăbea spre Caravelle, unde avea probă la un om de afaceri american.

— Mi-ai adus moștenirea? întrebase un glas nepăsător.

Joginder nu-l recunoscuse imediat pe Michel, deoarece avea părul vopsit în negru. Acum se pierdea în marea de chipuri asiatice, precum un cameleon.

Tresărind, croitorul căutase în buzunarul de la piept și scoase de acolo plicul gros pe care-l purtase pretutindeni în ultimele două săptămâni.

— Uite. Ia-l, și lasă-mă-n pace, bolborosise el.

— Nu-i prea mult pentru câte am suferit.

— Pleacă, și lasă-mă naibii!

Michel rânjise, strecurând plicul în cămașă. Apoi dispăruse, tot atât de brusc pe cât apăruse. Joginder răsuflase ușurat, fericit că se terminase.

Însă de abia începuse.

Michel reveni, din nou și din nou, hăituindu-l oriunde ar fi mers. Întotdeauna voia mai mulți bani. Joginder se gândise să meargă la poliție, dar știa că poliția n-ar fi putut – și nici n-ar fi intenționat – să facă nimic. Erau mai ocupați cu urmărirea cadrelor Vietcong prin Cholon. În plus, Michel era precaut. Niciodată nu apărea de două ori în același loc. Uneori, Joginder nu-l vedea câteva zile, alteori trei-patru săptămâni. Dar în cele din urmă, venea.

Și întotdeauna voia mai mult.

Oftând, croitorul se sculă și începu să se îmbrace. Privi fata din pat, care-și inspecta și lustruia preocupată unghiile stacojii. Femei. Întotdeauna aduceau numai necazuri. De ce nu putuse Adrienne să aibă grijă de fiul ei, ca o adevărată mamă?

Oricum, ce se întâmplase era terminat acum. N-avea nici un rost să mai zgândăre trecutul. Problema cu Michel nu avea să se rezolve de la sine. Trebuia găsită o soluție. Cumva, greșelile trecutului trebuiau reparate.

Altfel, în curând Michel îi putea cere să-i facă acte de adopțiune.

„Da,” se gândi. „Asta-i!”

Brusc, știu ce avea de făcut. Era atât de simplu, încât se opri din încheiatul nasturilor și râse în hohote. De pe pat, fata îl privi alarmată.

Joginder simți cum povara multor luni i se ridică brusc de pe umeri. Își frecă palmele încântat și începu să-și descheie cămașa. Cum de nu-i venise ideea asta până acum?

Înaintă în patru labe de-a curmezișul patului, pântecele uriaș legănându-s sub el ca burta unei purcele.

— Haide, curviștiră chinezoaică cu bot de câine, chicoti el rostindu-și insultele în indiană, giuvaierul și-a regăsit strălucirea!

* * *

Când ieși în soarele fierbinte al după-amiezii, Michel îl aștepta pe locul din spate al unei cyclopousse.

— Urci, tată?

Joginder tresări surprins.

— Michel.

— Te-ai distrat bine?

Cu un efort de voință, croitorul se stăpâni. Se lăsă pe bancheta din piele jupuită, alături de tânăr. Conducătorul vietnamez, cu trup sfrijit, îmbrăcat în salopetă neagră, și o non-la acoperindu-i țeasta rasă, se ridică pe pedale și porni în cacofonia de claxoane și clopoței.

— Nu pari încântat că mă vezi, tată.

— De ce aș fi? nu vrei altceva decât bani. Nu mi-ai dat niciodată ocazia să discut cu tine.

Zâmbetul leneș dispăru, și Joginder se înfioră, simțind valul de ură de dedesubt.

— Cam târziu pentru flecăreli familiare, nu crezi?

— Am greșit cu tine. Nu neg. Poate că dacă mi-ai da ocazia, m-aș revanșa.

Michel se îndreptă atât de violent încât conducătorul vehiculului fu nevoit să răsucească brusc ghidonul spre stânga, ca să nu se izbească de bordură.

— Să te revanșezi?! să te revanșezi c-ai aruncat în stradă un băiețel de patru ani?

— Asta a fost demult, își feri privirea Joginder. Cu toții ne mai schimbăm. Ți-am spus: nu neg că ți-am făcut mult rău.

Se întoarse cu fața spre tânăr, la timp pentru a vedea cum îndoiala apăru în ochii lui Michel. Mânia de până atunci fusese înlocuită de speranță.

— Bine, atunci poți începe cu încă o sută de mii de piaștri. Poate c-o să te ajut să-ți depășești regretele.

Fuseseră prinși în traficul de lângă dunga întunecată a râului Saigon. Copii cu pântece țuguiate și câini galbeni, costelivi, se zbenguiau pe ulițele noroioase dintre cocioabele din lemn care se înșirau de-a lungul canalelor puturoase.

— Uită-te la ei! îi arătă Michel. La asta m-ai condamnat tu! în vreme ce te îmbuibai cu fripturi, eu mă luptam cu câinii pentru resturile de mâncare din Cholon! tânărul se ambalase din nou. Acum a venit rândul tău să plătești! șuieră el și se pregăti să coboare.

Joginder se întinse și-l prinse de mână.

— Stai! vreau să-ți spun ceva!

Michel îl privi surprins. După aceea, ridică din umeri și se lăsă înapoi pe banchetă. Croitorul inspiră adânc.

— Fiecare greșește când e tânăr. Puțini dintre noi au avut șansa să-și îndrepte greșelile. Nu-ți cer să mă ierți. Lasă-mă doar să încerc să repar tot răul pe care l-am făcut.

— Ce vrei să spui?

— Ți-aș putea oferi mai mult decât bani. Îți pot dărui o viață nouă.

Joginder simțea ochii lui Michel sfredelindu-l, în vreme ce pe față i se perindau umbre de îndoială, speranță și suspiciune.

Își umezi buzele și continuă.

— În curând, voi pleca din Saigon. Lucrurile merg rău aici. Vietcongul a făcut viața mizerabilă pentru toți. O să închid prăvălia și mă întorc în India. Mai am două ateliere în Bombay. Familia mea trăiește acolo; am o soție și patru fii. Inspiră adânc: Aș dori să vii cu mine.

— De ce? rânji Michel.

— Îmi trebuie încă un om să m-ajute să conduc atelierele. Ești tânăr. Te pot învăța. Nu vreau să mai lucrez mult timp. Vei fi fiul meu adoptiv. O să ai o familie.

Michel nu răspunse. Privi strada, prăvăliile, dărăpănate, barurile și tarabele, lustragii și invalizii de război și peste tot uniformele verzi ale ARVN-ului și soldaților americani.

— Nu vrei să scapi de aici? insistă Joginder.

— Cum mă pot încrede în tine? întrebă în cele din urmă Michel. Glasul îi era răgușit și încordat.

— Te rog. Dă-mi o șansă.

Îl privi și încercă, iarăși, senzația tulburătoare că privea trecutul printr-o oglindă. Într-adevăr, Michel aducea foarte mult cu el. Până și în privința caracterului suspicios.

Brusc, tânărul coborî. Sări din cyclopousse, aproape răsturnând-o și trimițând-o în calea unei Vespe. Motociclistul derapă și căzu în rigolă, de unde începu să blesteme.

Când croitorul își luă ochii de la el, Michel dispăruse.

Ei bine, făcuse tot ce putuse.

Acum trebuia doar să aștepte.

* * *

Într-o seară târziu, peste o săptămână, Joginder lucra în atelier, cu opaițul sfârâind deasupra lui. Se aplecă să verifice cusăturile unui sacou pe care-l făcuse unui ofițer din statul major al marinei. Își puse pe nas ochelarii cu lentile ca două semilune și regla mosorul vechii mașini Singer cu pedală. La ușă se auzi un ciocănit încet.

Joginder se scuală, frecându-și ochii cu încheieturile degetelor.

— Cine-i?

Nici un răspuns. Croitorul oftă adânc și deschise ușa.

— Michel!

— Bună seara, tată.

Simți un fior de spaimă prin măruntaie.

— Vrei bani.

— Nu, clătină din cap tânărul. Vreau să merg în Bombay.

Joginder zâmbi și desfăcu larg brațele.

— Bine-ai venit în familia mea, rosti el și pășind înainte, îl îmbrățișă.

— De ce nu pot locui aici?

— Pentru că soldații te vor găsi și vei fi înrolat în armată. Poate că pe stradă poți să-i ocolești, dar aici vin cel puțin o dată ne săptămâna, căutându-i pe cei care fug de serviciul militar.

— Și tu? te întorci în India?

Joginder încuviință din cap.

— Într-o bună zi. Totuși atâta vreme cât aici mai sunt americani, e rost de făcut bani. Războiul e bun pentru micii meseriași ca mine. Dar când se va termina, mă întorc în Bombay și mă las de croitorie. Să se ocupe feciorii de afaceri. Se întinse și-l bătu ușor pe Michel pe braț. O să ai ce moșteni!

Se găseau în biroul răcoros de deasupra prăvăliei de pe Ngo Duc Ke. Vizavi se deschisese un cinematograf chinezesc. Printre jaluzele,

Michel vedea afișul pictat de mână: un chinez cu ochi oblici, purtând o Stetson și masacrând indieni cu AK-47. Roșul și verdele țipătoare îți asaltau ochii. Se întoarse către Joginder, care turna ceai negru în două cești de porțelan pătate.

— N-ai identitate, vorbi croitorul, n-ai acte. În lumea asta nu poți exista fără acte.

— Sunt fiul tău. Îmi poți obține un pașaport indian.

— Da, dar nu-i ușor. Spitalul nu ți-a înregistrat nașterea. Am fost la consulatul Indiei. Insistă că trebuie să petreci douăzeci de luni în India și să înveți una dintre limbi, ca să poți obține cetățenie.

— Nu-nțeleg, scutură din cap Michel. Atunci cum o să ajung în Bombay?

— Nu-ți face griji. Am aranjat totul. Joginder deschise sertarul și scoase câteva hârtii. Am căpătat o adeverință de tranzit din Vietnam în India. O să călătorești pe vaporul Siam.

— Și după aceea?

— După un an de stat în Bombay, o să capeți acte. Vei deveni cetățean indian ca mine. Atunci, dacă o să vrei, te poți întoarce aici ca să lucrăm împreună. Important este că o să ai identitate. Se lăsă pe spate în jilțul din piele și mahon, și duse mâna la piept într-un gest de mulțumire. Și atunci voi putea și eu să dorm fără griji.

Michel închise ochii. „Ar fi fost atât de simplu să te omor”, se gândi el. În seara aceea, pe străduță fusese decis să-i taie beregata. Ceva îl oprise. Nu mila. Pur și simplu, voise să-l facă să sufere mai mult.

Abia mai târziu pricepuse că Joginder era bogat, poate mult mai bogat decât își închipuise el. Nu mai era nevoit să fure din magazine sau de la soldații americani, și-și putea satisface pasiunea de a paria la luptele de cocoși sau la cursele din Su Van Hahn.

Cu toate acestea, își promisese că într-o bună zi avea să-și exercite răzbunarea finală. Acum, în mod neașteptat, omul căruia îi zicea, în bătaie de joc, „tată” îi oferise speranța, îi dăduse un viitor. I se propusese să schimbe supraviețuirea de pe o zi pe alta cu siguranța. Avea să-l ia de pe străzi și să-i dea o familie.

„Mă pot încrede-n tine?” se gândi el privind în ochii croitorului. Era surprins cât de mult dorea ca răspunsul să fie afirmativ.

În lumea lui, bunătatea era un lux. După bombardarea orfelinatului, când el avea abia opt ani, n-o prea întâlnise.

— Te-am urât foarte mult, îi spuse lui Joginder.

— Nu-ți cer să uiți trecutul. Doar să-l cântărești față de viitor.

Michel aprobă din cap.

— Când plec?

— Mâine, zâmbi croitorul. Mâine începi o viață nouă.

Ianuarie 1968

Drumurile amăgitoare, Bombay.

Michel privi marea cafenie, murdară. În ultimele câteva ore, aerul se îmbâcsise cu mirosurile uscatului, duhoarea de urină, praf și putreziciune ce se întinde într-o miasmă puturoasă la mulți kilometri de coastă. Bombay se găsea imediat după indigoul orizontului. Până dimineață, cargobotul ruginit avea să fie ancorat înaintea zidului Porții și a clădirilor dărăpănate și pătate, gotice sau coloniale, de pe chei.

Trecuseră aproape două săptămâni de când plecase din Saigon. În ultima seară stătuse lângă balustradă și, solemn, își luase rămas bun de la tatăl său, simțind izul de mâl, petrol și excremente al râului. Păruse ireal, un vis preschimbat în realitate.

— Fratele meu te va aștepta în Bombay, îi spuse Joginder. I-am scris și i-am povestit totul despre tine. O să aibă el grijă de toate. Scoase un plic din buzunar: Uite niște bani, să ai de buzunar.

În plic erau două mii de piaștri.

— Sper să aud lucruri bune despre tine. Îi întinsese mâna.

Michel i-o scuturase. Era moale și parcă feminină.

— O să te mai văd vreodată? îl întrebase.

— De câte ori trebuie să-ți spun? imediat ce obții cetățenia, te poți întoarce dacă dorești. Abia aștept.

— În caz de nu. În caz că se-ntâmplă ceva, vreau să-mi spui cum o cheamă.

— Pe cine? întrebase Joginder.

— Pe mama.

Brusc zâmbetul croitorului dispăruse.

— De ce vrei să-l știi?

— Spune-mi-l.

— Nu poți uita ce s-a întâmplat? a trecut mult de atunci. Gândește-te numai la ziua de mâine.

— Spune-mi cum o cheamă.

— Adrienne, oftase Joginder. Adrienne Christian.

— Cum era?

Bărbatul își tamponase fața și gâtul cu o batistă albă, mare. Chipul lui cafeniu era acoperit de sudoare.

— Nu mi-o mai amintesc prea bine. Nu uita că au trecut peste douăzeci de ani de atunci. Avea părul lung și negru.

— Da, îmi amintesc.

— Mai ții minte? aveai doar patru ani.

— Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Vreau să știu cum. Era. Ai iubit-o?

— Era un diavol. Toate femeile sunt diavoli.

— Totuși trebuie s-o fi iubit!

— Nu vreau să discutăm despre asta.

— Trebuie să știu. Vreau să aflu totul despre ea.

— De ce? a trecut mult timp. Trecutul a rămas în urmă.

— Nu, murmurase Michel, și ochii păruseră că-i scânteiază drăcește în lumina amurgului. Nu, trecutul e totul. Este mereu cu noi.

— Ei bine, eu am uitat-o, răspunsese Joginder. E timpul să plec. În curând, ridicați ancora.

— Trebuie să aflu. Michel îi prinsese brațul. Unde-i acum?

— De unde să știu? n-am mai văzut-o.

— Poate ai auzit ceva.

Joginder își tamponase din nou fața.

— Știu doar că a plecat din Saigon la câteva luni după. După ce te-a abandonat. Atât. Uit-o! nu te ajută cu nimic.

— S-a recăsătorit?

— Habar n-am. Cred că da. De ce atâtea întrebări?

— Pentru că-ntr-o bună zi, o s-o găsesc.

— Imposibil!

— Nu, nu acum. Trebuie să fie o cale, și dacă este, o voi face.

— De ce?

— Pentru că are o datorie. Și trebuie să mi-o plătească, așa cum mi-o plătești tu. Brusc, Michel își pusese brațele pe umerii croitorului și-l îmbrățișase. Buzele lui atinseseră obrazul celuilalt. Mulțumesc, tată. Tu m-ai salvat. Mi-ai redat un cămin.

Joginder păruse stupefiat de neașteptata dovadă de afecțiune. Își descheiase gulerul cămășii.

— Fac doar ceea ce trebuie să fac, rosti el. La revedere, Michel.

— Au revoir.

Peste o oră, Siam părăsi docurile saigoneze și porni în Marea Chinei de Sud, și în scurt timp luminile vaporului se pierdură în noapte.

* * *

Michel se trezi cu câteva clipe înainte de atac. Un al șaselea simț îl avertizase, deșteptându-l înaintea pericolului fără nume.

În cabină era beznă. Prin hubloul minuscul de lângă cușetă, Steaua Polară sclipea aidoma unei gămălii incandescente. Michel simți cum mușchii stomacului i se încordează și-și coborî picioarele din pat, scrutând a cent cabina.

Auzi ușa trosnind și deschizându-se, și câteva umbre se năpustiră spre el. Un braț îl prinse de gât. Michel lovi cu cotul, apoi cu călcâiul.

Un bărbat icni în întuneric.

Apoi alte brațe îl înșfăcară și se simți țintuit pe podea.

Michel se zbătu cu disperarea unui animal sălbatic, mușcând, zgâriind cu unghiile, lovind cu picioarele în atacatorii nevăzuți.

Un pumn îl lovi în plină față și forța lui îl paraliză, amorțindu-i mușchii. Îl izbi încă o dată, și ridică brațele ca să se apere.

Atunci ceva dur lovi sub pântece și se auzi urlând, apoi se ghemui pe dușumea, încercând să se protejeze de lovituri. Se prinsese cu ambele mâini de zona vătămată, căutând parcă durerea incredibilă dintre picioare.

Unul din atacatori i se sui cu genunchii pe spinare, îi trase brațele la spate și i le legă cu o sfoară subțire care îi intră în pielea încheieturilor.

Altcineva îl prinse de păr și începu să-l izbească cu fruntea de podeaua metalică, o dată și încă o dată.

Leșină.

* * *

Când deschise ochii, se afla într-o odăiță atât de mică încât de abia putea întinde picioarele. Nu exista nici un fel de mobilier, iar unul din pereți se curba odată cu bordul vaporului. Pe dușumea plescăia apă pătată cu ulei. Nu erau hublouri, și după mirosul de motorină și vomă, bănui că se găsea sub linia de plutire.

Căldura era de-a dreptul palpabilă, aidoma unei melase. Avea brațele legate la spate, și cel mai mic gest îi trimitea fulgere de durere prin încheieturi. Simțea în gură o fiere lipicioasă. Tuși și scuipă, apoi încercă să se ridice în capul oaselor. Țipă când sfoara îi tăie carnea încheieturilor și se lăsă să cadă înapoi în apa ruginie din santină.

Se strădui să se gândească, să-și explice coșmarul.

Ce se întâmplase? căpitanul hotărâse să scape de el? atunci de ce așteptase până în Bombay, de ce nu-l azvârlise peste bord din

prima noapte.

Era o nebunie.

Tot capul îi zvâcnea de la loviturile primite.

Deocamdată nu putea face nimic. Gemând, închise ochii și aşteptă.

* * *

În India, ianuarie este o lună de secetă. În jurul Bombayului e doar cu puțin mai răcoare decât în musonul de la mijlocul anului, temperatura rămânând permanent în jur de 30°C. După-amiaza, soarele parcă arde până și oxigenul din aer. Trăiești ca într-o etuvă.

Când mâini violente l-au smuls pe Michel din celula sa, temperatura sub punți atinsese aproape 50°C. În acele câteva ore, tânărul se deshidratase, iar buzele îi erau crăpate, umflate și sângerând. Fu târât, încă inconștient în cabina căpitanului, cu limba umflată în gură ca o fructă strivită. Îl așezară în scaunul tare din lemn din fața cușetei.

Capul i se bălăngănea moale.

Căpitanul Parwit Charankorn îl privi și-și înăbuși orice regrete. Știa ce avea de făcut. Câștiga treizeci de dolari pe lună, navigând cargobotul între Saigon și Bombay, și avea o soție și nouă copii în Bangkok. Când croitorul indian îi băgase sub nas teancul de rupii, nu putuse rezista ispitei.

Se întoarse către unul din marinarii care-l aduseseră pe Michel.

— Dă-i niște apă.

Bărbatul dispăru pe coridor și reveni după câteva momente cu o gamelă. Împinse capul lui Michel pe spate și-i turnă apă în gură. Tânărul scuipă și tuși, zbătându-se.

* * *

Michel deschise ochii și se trezi privind chipul încruntat al căpitanului Parwit. Plutea deasupra capului său, cu obrajii rotunzi și lucioși de culoarea bronzului ars. Încercă să vorbească, dar cuvintele refuzau să se formeze.

— Ești un pasager clandestin, rosti căpitanul într-o engleză stâlcită.

Tânărul clătină din cap alarmat, privind în jur zăpăcit și speriat. Îi recunoscu pe cei trei marinari. Îi văzuse zi de zi. Cu căpitanul se întâlnise doar de vreo două ori, dar cu siguranță și el îl văzuse. Știau că nu era un pasager clandestin. Era un coșmar, un vis teribil de real.

Poate că avea febră și delira. Peste o clipă avea să se trezească,

iar visul cel îngrozitor să ia sfârșit.

— Ești un pasager clandestin, repetă căpitanul.

— Nu, croncăni Michel. Ta. Tata. A plătit. Biletul meu. În Saigon.

— Cum îl cheamă?

— Krisnan. Joginder Krisnan, răspunse Michel.

Capul îl durea îngrozitor. Avea senzația că urma să se despice în două.

— N-am auzit de numele ăsta. Unde ți-s actele?

— În cabină.

— N-ai nici o cabină. Ești un pasager clandestin.

— Tatăl meu A. Începu Michel și se opri.

Într-o clipă pricepuse totul, cu o limpezime absolută, orbitoare.

Joginder!

— Ești un pasager clandestin, rosti a patra oară căpitanul Parwit. Trebuie să te predau autorităților din Bombay. Înțelegi?

— Cât ți-a dat Joginder?

— Nu știu despre ce vorbești. Duceți-l pe punte. Șalupa poliției trebuie să vină dintr-o clipă în alta.

Michel se năpusti înainte, răsturnând scaunul, repezindu-se cu dinții spre fața căpitanului.

Însă înaintea ochilor nu-l zărea pe micuțul thailandez cu chip rotund. Vedea chipul cafeniu și masiv al tatălui său și voia să-i sfârtece beregata precum un lup.

Căpitanul se dădu înapoi și dezechilibrându-se, căzu într-un colț al cabinei. Michel se rostogoli și încercă să se ridice, însă cei trei marinari îl țintuiră pe podeaua cabinei.

Tânărul se zbătea și se zvârcolea sub ei, înnebunit de furie, cu pupilele dilatate și buzele însângerate. Smucindu-se, se izbea de dușumea aidoma unui rechin eșuat.

Palid și tremurând, căpitanul Parwit se sculă în, picioare.

— Lua-ți-l, le vorbi marinarilor. Repede! e dement!

* * *

Michel adulmecă închisoarea portului Bombay, chiar înainte s-o vadă.

Era legat cu cătușe de alți trei bărbați, toți indieni, într-o dubă, iar prin ferestruica zăbrelită din ușă vedea furnicarul de pe stradă, claxonând și răcnind, care trase de boi, bicicliști, camioane și cotigi vechi, concurând cu zbieretele vânzătorilor de baloane și psalmodierile saddhus într-un vacarm cacofonic.

Iar peste toate, ca un nor sumbru, atârna mirosul greu de urină și putrefacție.

Bărbatul de lângă el îl înghionti cu cotul.

— Aia-i închisoarea, rânji el arătându-și cioturile cafenii care îi mai rămăseseră din dinți.

— Doamne!

— Ce-ai făcut?

— Nimic. Tata. Michel se opri, încă prea șocat ca să poată povesti trădarea. N-am acte.

Indianul frecă degetul mare cel arătător.

— Ai bani?

— Am o mie de piaștri.

— Piaștri? ce-s ăia?

— Bani vietnamezi.

Bărbatul începu să râdă. Se întoarse către ceilalți doi prizonieri și spuse ceva în hindi. Ei rânjiră și clătinară din cap către Michel, parcă bucurându-se de stânjeneala lui.

— De ce râdeți?

— Păstrează banii. O să ai mare nevoie de ei. Mai ales ca să te ștergi undeva. Dacă n-ai rupii sau bani americani, degeaba.

Michel izbi în peretele metalic al dubei, scrâșnind de furie.

— Blestematul! când o să pun mâna pe el, o să-i tai ouăle și o să i le-ndes pe gât, în morții mă-sii!

— Dac-o să poți ieși, amice.

— Cum adică, dacă? nu-s decât un pasager clandestin. O să mă trimită înapoi în Vietnam, nu?

— Nu pe gratis. Și mai întâi trebuie să fii judecat.

— Ce?!

— Mai bine ai fi ucis pe cineva, rosti indianul. Cum am făcut eu. Ar fi fost mai ușor.

— Ce dracu tot spui?

— Uită-te bine-n jur, amice. N-o să mai vezi lumea.

Michel simți primii fiori de panică.

— Cât o să mă condamne?

— Șase luni. Dar nu asta-i problema. Mai întâi trebuie să fii judecat.

— Și?

— Nu cunoști țara. Ca să fii judecat, îți trebuie un avocat. Avocații trebuie plătiți. Fără avocat, în India poți aștepta mult și bine la-nchisoare. Poți să și putrezești acolo. Cui îi pasă?

Michel se întoarse cu spatele spre chipul rânjitor și răsuflarea acră.

Cui să-i pese? nimănui.

Nimănui.

Nu, n-avea să lase lucrurile așa. Totdeauna se întâmplase la fel. Mai întâi maică-sa, apoi Joginder. Amândoi speraseră că avea să se piardă și să moară.

O să le-arate el. Cumva, o să se răzbune. Nu știa cum, dar avea s-o facă.

O să plătească ei.

Data viitoare viclenia lui Joginder n-avea să-l mai salveze.

Și apoi, o va găsi pe Adrienne. Da, da, o să plătească ei.

Închisoarea portului Bombay.

Ziduri din lut, de culoarea mușt arului, unde vulturii se așezau cu priviri răutăcioase, curățindu-și penele negre și lucioase și întinzând gâturi lungi, roz, deasupra curții, examinându-i pe amărâții ce-și târșâiau picioarele dedesubt. Duhoarea respingătoare de urină amestecată cu praf se fixase în aerul uscat, încins. În jurul porților medievale din lemn, s-au adunat femei cu sufertașe de curry, orez fiert și fructe uscate, în vreme ce paznicii în uniforme ponosite, cenușii, le privesc tăcuți, bărboși, neclintiți.

Andrew Kaplan stătea în umbra îngustă dinafară bordeiului din lut din „secțiunea occidentală", ascultând tropăitul gardienilor de pe zidul aflat la numai câțiva metri depărtare. Părul blond și lins îi ascundea tinerețea. Era palid și slab, și purta o cămașă murdară, brodată, pe care o cumpărase dintr-un bazar din Kabul. Coastele i se distingeau limpede sub pielea pistruiată a pieptului.

Se afla în închisoarea din Bombay de șapte luni, când fusese arestat cumpărând haș iș de la un pușt i indian cu dinții strâmbi, care era informator al poliției. Imediat expediase o telegramă familiei sale, în San Francisco. De data aceasta, tatăl lui refuzase să-i achite cauțiunea.

Paul Kaplan sperase ca fiul său să se implice în afacerile familiei, așa cum se făcea de trei generații în Kaplan Marine. Andy însă își lăsase plete, părăsise școala și asculta zi și noapte discuri cu Rolling Stones și Beatles. Într-o bună zi, Kaplan, exasperat de nepăsarea lui, îi pusese în vedere să părăsească locuința. Fusese doar o amenințare aruncată în vânt, dar peste două zile, Andy dispăruse. Fusese una din puținele ocazii când își ascultase părintele.

Kaplan nu mai auzi de el, până când primi o ilustrată cu Partenonul, pe care scria un singur cuvânt: Andy. Fusese expediată din Atena.

După două săptămâni, Andy scrisese din nou. Era în închisoare, în Istanbul. Avea nevoie de bani.

Încă de două ori, în Teheran și Kabul, Kaplan își scosese fiul din necazuri trimițând-i bani. De fiecare dată obținuse promisiuni că avea să revină în Statele Unite. De fiecare dată, Andy continuase pe drumul drogului de-a curmezișul Asiei.

Acum, Kaplan decisese să-i dea o lecția.

Andy își acceptase soarta cu calm. Știa că, în cele din urmă, când tatăl lui avea să considere că durata pedepsei fusese suficientă, avea să-l scoată din închisoare.

Așa făcea întotdeauna.

În după amiaza aceea caniculară de ianuarie, privi curios, totuși nepăsător, noul prizonier escortat prin curte de doi soldați. Era înalt, cu părul blond, lung până la umeri, pielea cafeniu-deschisă și ochii surprinzătorii de închiși la culoare, aproape negri. Hainele – un tricou și blugi – erau zdrențuite și murdare, dar individul se deplasa cu grația unei pantere, privind în jur cu un calm aproape arogant.

Chiar și atunci când doi soldați îl prinseră de brațe și-l împinseră cu răutate, trântindu-l pe pământul tare ca piatra, la picioarele lui Andy, nu trăda vreun semn de înfrângere ori disperare. Se ridică senin și-și scutură hainele soioase și îmbibate de sudoare, ca și cum ar fi îndepărtat o scamă de pe frac.

— Bun-venit în Hilton Bombay, rosti Andy.

— Mulțumesc. N-o să rămân prea mult aici.

Americanul râse și întinse o mână osoasă:

— Andy Kaplan.

— Michel. Pentru prima dată, tânărul folosi numele pe care-l aflase cu numai două săptămâni în urmă: Michel Christian.

— Ești franțuz?

— Maică-mea era. Michel privi paznicul sikh cu moletiere, parcurgând zidul înalt de cinci metri de deasupra lor, cu o carabină Enfield atârnând pe umăr. Trebuie să ies de-aici.

Andy îi urmări căutătura.

— Crezi că poți sări atât de sus?

— Există și alte căi.

— Sigur că da. Poți să-mpingi bani. Sau să mori. De ce te-au

băgat aici?

— Cică aș fi pasager clandestin.

— Nu-i prea rău, strânse din umeri Andy. Ai lovele?

— Nu.

— Atunci trebuie să faci rost. Unde-s ai tăi?

— N-am familie.

— Cineva trebuie să existe. Fiecare avem o familie.

Michel îl privi, și ochii îi scânteiară amenințător. Dar când vorbi, glasul era calm și controlat.

— Nu. Eu n-am.

— Atunci ești mort, clătină din cap americanul. Indienii or să te lase să putrezești aici.

Michel părea că nu-l ascultă. Privea dincolo de bordei, spre pereții închisorii. Strigătele negustorilor din bazar răsunau, reverberându-se din zidurile curții interioare.

— Cât e până la zid?

— Cui îi pasă?

— Dacă l-am putea trece, am fi liberi.

Andy îl privi îngrozit.

— Ești nebun. Dacă te-apropii de el, te-mpușcă ca pe un câine.

— N-o să mă-mpuște dacă n-o să mă vadă.

— Vrei să devii invizibil?

— Nu, răspunse Michel. Vreau să sap un tunel.

* * *

Împărțeau bordeiul cu alți doi prizonieri: un american și un canadian de limbă franceză.

Soni era boboc la UCLA2 când Kennedy fusese asasinat în Dallas. La Universitate descoperise drogurile și formația Doors. Își lăsase părul lung, abandonase facultatea și se mutase în cartierul Haight-Ashbury. În 1965 fusese recrutat în armată. În 1966 își pierduse brațul drept, la nord de Da Nang.

Avea ochii injectați de la fumul iritant al puternicului hașiș afgan pe care i-l procuraseră, contra cost, chiar paznicii. Purta o eșarfă în jurul ciufului de păr castaniu, și alterna între realitate și o lume psihedelică, mormăind neinteligibil în barbă.

Canadianului i se spunea Belmondo. Numele lui adevărat era Serge Duval, dar își căpătase porecla de la Andy, datorită asemănării sale cu actorul francez. Pretindea că avea o casă cu două etaje în Quebec, și, cumva, reușea să-și păstreze aparența unei elegante vestimentare. Era de fapt o iluzie datorată personalității lui

deoarece cămașa de mătase era ruptă la subsuori, iar pantalonii crem din bumbac erau cârpiți și murdari de noroi.

Fusese arestat de poliția indiană sub acuzația de falsificare. Când îi deschiseseră bagajele pe aeroportul Bombay, găsiseră douăzeci și trei de pașapoarte.

Pufnise disprețuitor când Michel îi expuse planul său.

— E fou, zisese el, pământul de-aici. Vezi? e ars de soare. Lovise cu palma în sol, parcă subliniindu-și părerea. E ca și cum ai încerca să sapi cu unghiile în piatră!

— Nu te-am întrebat dacă-i posibil, replicase Michel calm. Doar dacă vrei să ajuți.

— Mais non! i-am băgat bani unui avocat să mă scoată de aici pe cauțiune. De ce să risc totul într-o nebunie ca asta?

Erau adunați într-un colț și vorbeau în șoaptă, o precauție inutilă deoarece niciunul dintre paznici nu putea înțelege franceza. Singura lumină provenea de la opaițul atârnat în tavanul bordeiului.

Michel se întoarse către Soni, care se legăna înainte și înapoi pe călcâie, fără să înțeleagă nimic din conversația ce se purta în jurul lui. Îi vorbi în engleză:

— Vreau să sap un tunel, din colibă, pe sub zid, în bazar. Înțelegi?

Soni chicoti și-și agită ciotul brațului, cu ochii pierduți în luminile lui de vise.

— Să mori tu!

— Ne-ajuți? îl întrebă Michel.

Drogatul bolborosi ceva și continuă să se legene înainte și înapoi, înainte și înapoi.

— În seara asta nu faci nimic cu el, zise Andy. O să-l întrebăm mâine dimineață.

— Bine, înălță din umeri Michel. Întinse mâna: Dă-mi lingura.

— Lingura?

— Cu ce să sap?

Belmondo lăsă capul pe spate și hohoti:

— O lingură! magnifique! pân-o s-ajungi la zid, o să te scoată de-aici în scaun cu rotile.

— Lingura, repetă Michel ignorându-l.

Andy își desfăcu bocceaua micuță și-i întinse lingura lui de metal. Îi plătise unui paznic o ghusa – o șpagă – ca să i-o cumpere din bazar.

Michel se duse în colțul opus al colibei și începu să zgârie pământul tare ca piatra.

— Lasă-l o oră, făcu Belmondo, și-o să se sature. N-o să sape nici măcar cât să umple lingura! dup-aia mai vorbim despre tunele. Imbecile!

* * *

Canadianul îl subestimase. Michel nu intenționa câtuși de puțin să abandoneze lucrul. Săpând, se gândea la Joginder și Adrienne. Râcâia pământul roșcat și dur precum cărămida, cu lingura și cu unghiile, și, în gând, le promitea amândurora că aveau să regrete ceea ce-i făcuseră.

Gândul îi dădea puteri.

Săpă toată noaptea, oprindu-se când pașii gardianului se apropiau, odihnindu-se și trăgându-și răsuflarea, apoi reluând lucrul când bocănitul se îndepărta. Menținu acest ritm: săpat-odihnă-săpat până ce prima geană a zorilor se strecură în bordei.

Când Belmondo și Andy se deșteptară, săpase aproape un metru.

— Patru zile! radie el triumfător. Patru zile și ieșim de aici!

— E nebun! fou! dacă paznicii o descoperă, am belit-o cu toții! belmondo stătea pe marginea gropii și o privea îngrozit. O să-mi distrugă toată munculița!

Ghemuit pe sol, Michel îl privea amuzat.

— N-o s-o găsească. O s-o acoperim cu saltelele.

— Și pământul? ce-o să faci cu el? îl faci grămadă afară?

— Nu, răspunse Michel cu un ton convingător. O să-l întindem prin colibă. Pietrele mari le putem băga sub cămașă și arunca în budă.

Andy zâmbi. Pentru prima dată, înțelegea că planul de evadare putea reuși. Îl privi pe noul-venit cu alți ochi.

Belmondo se uită spre Michel cu o furie neputincioasă, pricepând și el că tânărul era departe de imbecilul de care râsese aseară. Se întoarse către Andy, așteptând să-l susțină.

Americanul înălță din umeri, parcă spunând: Ce-avem de pierdut?

Tremurând de furie, canadianul se aplecă și-l trase pe Michel de picioare.

— Termină! n-o să mă bagi în belea cu tunelul tău idiot!

Zâmbetul îngheță pe chipul lui Michel.

Genunchiul i se înălță și-l izbi pe Belmondo între picioare, iar

mâinile i se mișcară atât de repede încât Andy nici măcar nu văzu loviturile.

Pe neașteptate, canadianul era întins pe spate, cu sângele curgându-i din nas și din gură.

— Iisuse, gemu Belmondo.

Ridică mâna și scuipă un dinte în palmă.

— Iisuse Christoase, ce mi-ai făcut? scânci el ca un copil.

Michel se aplecă și-i vorbi cu glas scăzut, calm și tăios.

— Eu vreau să ies de-aici. Și nimic – nimic – n-o să mă oprească.

* * *

Soni stătea lângă ușă bordeiului, afară, cu tobele bongo între genunchi, bătând un ritm neînțeles, cu brațul cel bun și fredonând fals un cântec despre iubire și frăție.

El trebuia să acopere zgomotele dinăuntru.

Andy intră în bordei, cu o gamelă conținând orez slinos și un chapati pe jumătate crud. Din gaură se vedeau numai tălpile lui Michel.

Americanul îngenunche și-l atinse pe gleznă.

— Michel! ia! trebuie să mănânci.

Întinse mâna și-l ajută să iasă. Michel lucra fără odihnă de aproape optsprezece ore. În mod incredibil, nu dădea nici un semn de oboseală.

— Vii cu mine? întrebă el luând gamela.

Andy încuviință din cap.

— Dacă n-o fac, paznicii ne vor omorî în bătaie. Da, de ce nu?

— Și ceilalți doi?

— Hipiotul vrea și el. Însă pe amicul tău, Belmondo, nu l-am mai văzut de azi dimineață.

— Unde-i?

— Nu știu. Probabil că-și linge rănile pe undeva. Andy îl privi pe tânăr înfulecând, orezul curgându-i prin colțurile gurii. Unde-ai învățat să te bați așa?

— La școală.

— La școală?

Michel își șterse gura cu dosul mâinii și rânji.

— Am urmat o școală foarte dură. Era mare cât orașul, și toți erau profesori. Te-nvățau să supraviețuiești.

Andy simți un fior de spaimă. Ceva din comportarea celuilalt îl speria, ceva rece și ascuns înapoia ochilor negri și scânteietori, care

se dezvăluia pentru câteva clipe, precum un chip îndărătul unei cortine fluturate de vânt.

— Vrei neapărat să ieși.

— Da, neapărat! trebuie să revăd pe cineva. Fiecare zi pierdută înseamnă foarte mult.

— O fată?

— Nu. Taică-meu.

— Bătrânul tău?

— Da, bătrânul meu. Acum e-n Saigon, își regulează târfele galbene, își numără banii și râde cum m-a șmecherit. M-a urcat pe vapor și l-a plătit pe căpitan să mă predea ca pasager clandestin. Crede c-a scăpat de mine.

— Iisuse! ce-i asta, o glumă?

— Da, un fel de glumă. Pe seama mea. Dar când o să ies de-aici, gluma n-o să mai fie deloc mișto. Pentru c-o să-l rad.

Bubuitul tobelor se opri brusc. Era semnalul de avertizare. Soni văzuse un paznic apropiindu-se de ei.

— Fir-ar a dracu! murmură Andy.

Michel țâșni imediat în picioare și întinse rogojina de bambus peste gaura din podea. Americanul porni către ușă, intenționând să-i oprească pe gardieni.

Nu apucă să ajungă acolo. Paznicul-șef urmat de doi soldați, intrară în bordei și unul dintre soldați îl izbi pe Andy cu patul puștii, doborându-l.

Michel era deja în locul din colț, ghemuit lângă rogojină, cu gamela și lingura în poală.

Ridică privirea și surâse nevinovat.

— Unde-i? mârâi șeful pazei.

— Nu înțeleg, se miră Michel.

Paznicul privi rogojina de bambus, se aplecă și o trase brusc. Gura tunelului se căscă întunecată. Michel își drese glasul și scuipă pe jos.

— Belmondo.

— Iisuse Christoase, șopti Andy, și prima cizmă îl izbi în burtă.

Paznicul-șef era un sikh înalt și bățos, prin venele căruia curgea sângele mândru al războinicilor. Purta uniforma de maior a armatei indiene. Avea o barbă bogată, roșcată, și ținuta arogantă a unui ofițer din Raj, rasa atât de disprețuită de strămoșii săi. De când era șef, nimeni nu evadase din închisoare, și descoperirea tunelului îl înnebunise pur și simplu.

Îi aduse pe cei trei în biroul său, cu ușa păzită de patru soldați cu baionetele puse.

— Dezbrăcați-vă, mârâi el într-o engleză puternic accentuată.

— Ei n-au nici o legătură cu tunelul, interveni Michel. A fost ideea mea. Eu l-am săpat.

Șeful îl pocni cu pumnul în stomac, și fu dezamăgit să simtă mușchii încordați absorbind lovitura. Michel se încordă, icni și se frânse de mijloc, dar nu căzu.

Nici măcar nu strigă.

— Lasă-i. Horcăi.

— Dezbrăcarea, repetă indianul.

Așteptă până își scoaseră zdrențele și rânji. Americanul hipiot tremura ca o femeie. Un fir de urină galbenă îi țâșni involuntar. I se înmuiară genunchii. Un soldat păși înainte să-l sprijine, ținându-l de păr.

— Futu-i. Murmură Soni. Dumnezeii și pasca.

Paznicul-șef își desfăcu cureaua groasă din piele și o înfășură în jurul pumnului, cu paftaua masivă în dreptul încheieturilor degetelor.

Se întoarse către cei trei prizonieri dezbrăcați și zâmbi larg, răutăcios și triumfător.

— Acum, articulă el încet, vă voi învăța o lecție. Vă voi arăta ce se întâmplă când încercați să evadați de aici. O să vă fac să vă blestemați și mamele, pentru că v-au adus pe lume.

* * *

Când Andy se trezi, se afla într-un pat, în spital. Un soldat – dintre cei care-l bătuseră – stătea lângă ușă și sorbea ceai dintr-o ceașcă, ținând pușca pe genunchi.

Încercă să miște mâinile și descoperi că încheietura stângă era prinsă că o cătușă de scheletul metalic al patului.

Simțea îndărătul ochilor o durere intensă și ritmică, și când încercă să se ridice, o durere ascuțită îl fulgeră în partea inferioară a abdomenului, făcându-l să geamă și să cadă înapoi. Și-l aminti pe paznicul-șef și paftaua centironului.

Gemu din nou și închise ochii.

Mai târziu, un doctor îl consultă și-i spuse într-o engleză stâlcită.

— Ai comoție și hernie. Cineva te-a bătut foarte rău. Andy remarcă ochii adânci și căprui ai medicului și încruntătura lui îngrijorată. O să încerc să-i conving să-ți scoată cătușele, îi promise

acesta.

A doua zi, cătușele i-au fost scoase.

* * *

Andy rămase trei săptămâni în spital. Când îl aduseră înapoi în închisoare, Michel îl aștepta. Un ochi îi era încă vânăt și umflat, iar rănile de pe buze și deasupra arcadei drepte arătau urât. Slăbise vreo zece kilograme.

Dar când Andy îl văzu stând în pragul bordeiului, Michel îi zâmbi larg și conspirativ, ca niște vechi prieteni întâlnind-se într-un club exclusivist.

Paznicii îl lăsară pe Andy lângă ușă și plecară.

Michel păși spre el și-l îmbrățișă. Apoi își lipi buzele de urechea americanului.

— Am început alt tunel, îi șopti. Am ajuns deja la jumătatea drumului până la zid. Încă două nopți, și suntem afară!

Soni era ghemuit în colțul bordeiului. Lacrimi grele îi curgeau pe obraji și printre cârlionții castanii și prăfuiți ai bărbii. Își adunase genunchii la piept și-i cuprinsese cu singurul lui braț, chircindu-se precum un gnom grotesc și sfârșit. Suspina și scâncea ca un prunc.

— Ce-i cu el? întrebă Andy.

Michel înălță din umeri, nepăsător.

— Așa-i de atunci. E speriat de paznici.

— Ce-o să facem?

— Fumează prea mult drog. Și e slăbit. Nu-i problema noastră.

— Trebuie să facem ceva.

— De ce?

Michel stătea în prag, profilându-se pe zidurile sumbre ale curții. Înfuleca de zor din zeama de lopsi – o fiertură din făină și sare – care era micul dejun din fiecare dimineață. Fața îi era ascunsă de umbre.

Andy simți cum îl cuprinde furia.

— Pentru că nu putem sta așa și să ne uităm cum moare!

Michel nu răspunse. Americanul îl auzi râcâind cu lingura pe fundul gamelei.

— Nu-ți pasă, este?

— Există două feluri de oameni, răspunse Michel. Cei slabi și cei puternici. Cei slabi cedează în fața vieții și mor. Cei puternici o învinge și supraviețuiesc. Prietenul tău e slab. Nu contează ce vom face noi. El va muri oricum!

Soni bolborosi ceva și începu să râdă, ciotul alb al brațului său drept agitându-se spre ei precum tentaculul orb al unui animal marin eșuat pe uscat. Andy își aminti, cum unul din gardieni i-l călcase cu cizma.

— Îi e frică de ce se va întâmpla, continuă Michel, dacă paznicii o să descopere noul tunel.

— Ție nu ți-e frică?

— Ce-o să ne facă? o să ne bată iarăși. Nu-i important. Important e să ieșim de-aici.

— Christoase, ești hotărât, nu?

— Poți să nu te bagi dacă nu vrei. Sau poate te gândești să raportezi tunelul, ca Belmondo?

— Știi că n-aș face așa ceva.

În realitate se gândise la asta.

Andy nu simțise în viața lui o asemenea groază. Pur și simplu, nu putea cuprinde cutezanța faptelor lui Michel. Nu numai că-i sfidase pe paznici; îi ignora de-a dreptul. Ei astupaseră groapa, dar, de cum își revenise; de pe urma bătăilor, reluase săpatul.

Iar de data aceasta izbutise să treacă pe sub zid; izbutise, deoarece nimeni nu-și închipuise că avea să încerce de două ori același lucru.

Spre deosebire de Michel, Andy știa că nu va putea îndura încă o bătaie; dacă aveau să-l ducă iarăși în biroul șefului, avea să urle și să cadă în genunchi, cerșind îndurare.

— Apropo, unde-i Belmondo? întrebă el. L-a scos avocatul?

— A murit.

— A murit?

— A căzut în budă. S-a lovit cu capul de un bloc de beton.

— Iisuse!

Michel lăsă gamela, se scula în picioare și se duse în colțul îndepărtat al bordeiului. Trase într-o parte rogojina de bambus. Dedesubt, gaura se căsca întunecată.

— E timpul să trecem la lucru!

— Michel. Tu ai fost?

— Ce?

— Adică. Nu tu. Nu tu l-ai omorât pe Belmondo?

— Ți-am zis c-a căzut. Michel râse aspru, un sunet de glas-papir. Arăt eu a ucigaș?

* * *

Soni murise.

Zăcea într-un colț, ghemuit cu genunchii la piept, părul lung roșu-castaniu acoperindu-i fața, cu brațul stâng întins, iar ciotul celui drept prins sub trup.

Andy îngenunche lângă el și ridică flaconul gol.

— Iisuse!

— Ce sunt? întrebă Michel.

— Mandrax. Somnifere. Cu două tablete, dormi toată noaptea. Cred c-a-nghițit mai mult de jumătate.

Michel părea mai interesat de pilule decât de cadavru.

— De unde-a făcut rost de ele?

— Cred c-a mituit vreun paznic. Cu bani poți face rost de orice dorești.

Michel goli flaconul și băgă pilulele în buzunarul blugilor.

— Ce faci? întrebă Andy.

— El tot nu mai are nevoie de ele.

— Și ție la ce-ți trebuie?

— Ceva care să-i adoarmă pe oameni s-ar putea să ne fie de folos. Se aplecă și-l apucă de picioare pe mort. Începu să-l târască afară din bordei. Hai să-l scoatem până nu-ncepe să miroasă.

* * *

Tunelul era adânc de trei metri și lung de cinci, ridicându-se până la câțiva centimetri de suprafață de cealaltă parte a zidului închisorii. Pământul excavat înălțase podeaua colibei cu zece centimetri, astfel încât Michel și Andy trebuiau să intre urcând o treaptă.

Însă paznicul-șef, considerând că le dăduse o lecție de neuitat, nu se mai deranjase să-i viziteze.

În fiecare dimineață și seară, Michel alerga în jurul curții, ca să-și alunge crampele din mușchi. Chipurile surprinse sau batjocoritoare ale celorlalți prizonieri îl urmăreau cum făcea turul îngrăditurii, și din când în când un paznic îi striga ceva în hindi, iar galeria de fețe cafenii și mizerabile izbucnea în hohote de râs lipsit de veselie.

Michel nu-i auzea.

Pentru el, nu existau.

Într-o seară, curând după revenirea din spital, Andy hotărâse să-l însoțească, ca să-și pună în mișcare trupul zdrobit. Asudând și străduindu-se să țină pasul cu el, alergau umăr la umăr.

— Diseară, șopti Michel.

— E. Gata?

— Vii?

— Michel. Gâfâi Andy. Nu mai poți aștepta. Câteva. Zile?

Michel se opri brusc. Andy se opri și el, aplecându-se și punând palmele pe genunchi, recunoscător că se putea odihni. Bătaia și cele trei săptămâni de spitalizare îl uzaseră mai mult decât crezuse.

— S-aștept?

— Azi am primit o scrisoare de la tata. Mi-a trimis cauțiunea. O să ies în vreo două zile. Oricum, nu mai mult de o săptămână. Se îndreptă și-și privi rugător partenerul: Michel, nu pot risca. Nu acum.

Pentru o clipă, ochii celuilalt scânteiară de mânie. Vorbi însă calm.

— Bine. Rămâi.

— O s-aștepți?

— Nu. Deja am așteptat prea mult.

— Te rog.

Michel îl prinse de braț.

— Fiecare oră înseamnă încă un risc. Dacă unul din paznici trece prin spatele colibei și cade-n nenorocitul ăla de tunel?! nu! eu plec. Diseară. Privi în susul zidului. Din foișorul de pază, unul din gardieni îi privea atent: Dă-i drumul!

Reîncepu alergarea, suplu și săltat, urmat de Andy care gâfâia jalnic.

— Mi-e frică, Michel.

O vreme alergară în tăcere. În cele din urmă, Michel vorbi:

— Uite ce-o să faci. Ia două Mandrax. O să le spun paznicilor c-ai leșinat. Ei o să creadă că ți-au dat prea repede drumul din spital și-o să te trimită înapoi. Așa că n-o să fii aici când o șterg eu.

Andy simți un val brusc și copleșitor de recunoștință.

— Mulțumesc, Michel.

Ajunseră la bordei. Michel se opri și flutură mâna spre unul din soldații de pe zid. Acesta aruncă spre el mucul țigării și se întoarse cu spatele, pufnind.

Tânărul privi cerul. Pe azurul bolții de seară se vedea o semilună argintie.

— Data viitoare, când vei zări luna, eu o să fiu departe de aici, îi promise. Nimeni n-o să mă mai bage-n cușcă.

* * *

Michel se târa prin tunelul îngust și sufocant pe care-l săpase prin pământul brun și tare. Se rugă să mai reziste câteva minute.

Știa că dacă solul de deasupra lui se prăbușea, avea să moară în mod oribil, sufocat sub greutatea a trei metri de lut pârjolit.

Îi trebuiră numai două minute ca să parcurgă tot tunelul, un drum pe care-l făcuse de nenumărate ori în ultimele câteva săptămâni, iar acum pentru ultima dată. Ajunse în cele din urmă la colțul ascendent din capăt și, îndreptându-se, începu să străpungă ultimii centimetri.

Când pământul i se revărsă în cap, își feri ochii, orbit.

Privi precaut și văzu mulțimea stelelor scânteind într-un salut depărtat. Zâmbi mulțumit și începu să se târască, afară.

Auzi scăpăratul chibritului înainte de a-l zări. Brusc, o flăcăruie portocalie lumină chipul bărbătos al unui sikh cu turban, care patrula prin exteriorul zidului.

Pentru o clipă, cei doi se priviră încremeniți, apoi sikhul ridică pușca și trase, glonțul țiuind la o jumătate de metru peste capul lui Michel. În clipa aceea, tânărul înțelesese că nu putea ieși din tunel înainte ca paznicul să ajungă la el.

Nu avea de ales. Se împinse în jos, și începu să se târască îndărăt, mergând cu spatele.

Când ajunse în tunelul orizontal, simți pământul curgându-i în cap și auzi bubuiturile înfundate făcute de soldatul care surpa gaura cu patul puștii.

Gâfâind și blestemând, Michel se târî înapoi în tunel, știind că în orice clipă pământul se putea prăbuși peste el. Dacă gardienii alergau pe acolo cu cizmele lor grele.

Rosti o rugăciune tăcută spre zeii lui întunecați și continuă mai departe.

— Dumnezeule! ce ți-au făcut?

Andy se ghemui pe vine; Michel era chircit în celula de izolare, o cușcă de un metru și lungă de unul și jumătate. Văzu ceva mișcându-se în colțul celulei; și-și dădu seama cu scârbă că era un păianjen. Avea mărimea unei farfurioare.

Când părăsise spitalul, întorcându-se în închisoare, toți deținuții discutau numai despre încercarea de evadare a lui Michel. Auziseră împușcăturile și-i văzuseră pe gardieni năpustindu-se asupra bordeiului. Îl văzuseră pe Michel, purtat târâș, dar nimeni nu știa dacă era viu sau mort.

Mai târziu în decursul zilei, Andy află că Michel era la „securitate maximă”, o temniță săpată în pământ, adânc sub clădirea principală. Îl mituise pe un paznic să-l lase la el.

— Andy, murmură Michel.

Deschisese ochii, dar nu se clinti. Pe tricou se vedeau pete întunecate și vorbea neclar, ca un beţiv.

Americanul încercă să zărească ceva prin beznă și văzu vânătăile printre zdrenţele tricoului de pe pieptul tânărului, buzele sparte și umflate, dinţii înnegriţi de sânge.

— Sfinte Iisuse!

— E-n regulă, îngăimă Michel. Nu mi-au rupt nimic.

— Futu-i neamul lui de indian!

Michel strecură o mână printre zăbrele. Îl prinse pe Andy de încheietură. Era încă surprinzător de puternic.

— Andy, șopti el, trebuie să scap de-aici.

— Pentru Dumnezeu, te vor omorî dacă mai încerci!

— Vreau să-mi faci rost de ceva.

— Ai auzit ce ţi-am zis?

Michel îi ignoră întrebarea.

— Poţi s-o faci? poţi să mai vii aici?

Andy își umezi buzele.

— O să te-ajut. Dar nu acum. Uită-te la tine. Te-au rupt în bătaie.

— Nu! acum trebuie! azi!

Americanul clătină din cap. Părea de-a dreptul imposibil. Parcă n-ar fi fost om. „Dar ce dracu', lasă-l să se omoare, dacă așa vrea.”

— Bine, strânse el din umeri, ce vrei?

* * *

Paznicul-șef ridică nervos privirea când unul din oamenii săi pătrunse brusc în birou. Nerușinatul uitase să bată la ușă.

— Ce-i? se răsti el.

Gardianul salută repede și neglijent, cu ochii holbaţi de spaimă.

— Deţinutul din izolare, domnule. Moare.

Șeful azvârli stiloul dezgustat. Tocmai redacta o scrisoare către ministru, menţionând cele două tentative de evadare pe care le dejucase.

— Ce-i cu el?

— Peste tot e numai sânge. Nu l-aţi auzit urlând? șeful ciuli urechea. Dinspre beciuri se auzea ceva.

La dracu! poate că mersese prea departe.

Nu era sigur dacă să-și facă griji. Prizonierul avea un nume francez, deși părea grec sau spaniol, și fusese arestat la bordul unui cargobot thailandez, venit dintr-un port vietnamez. Ce naţionalitate

avea? din dosar nu era limpede. Dacă se afla că la urma urmei era european – și cu numele ăla, cum naiba să nu fie?

— Atunci se putea aștepta la destule necazuri. Decesul unui occidental însemna întotdeauna scandal, și doar cu câteva zile în urmă un american murise în celulă, iar consulul american din Bombay începuse să pună întrebări neplăcute.

După aceea, canadianul care căzuse în latrină și-și fracturase craniul. Deja doi morți la un interval de numai câteva zile.

Nu, nu-și putea permite încă unul.

Se hotărî.

— Bine, se scula el fără chef. Ia să văd și eu despre ce-i vorba.

Porni pe coridor, în josul treptelor de piatră care coborau în beciuri și în zona de securitate maximă. Acum auzea limpede răcnetele. Zâmbi, gândindu-se la ironia sorții.

Cu o seară în urmă îl bătuse măr pe șmecherul ăla, dar atunci nu scosese un sunet. Poate că dacă ar fi făcut-o, nu l-ar fi lovit așa tare. Încăpățânarea lui îl stârnise și mai mult.

Acum căcăciosul urla din răsputeri.

Se opri în fața ușii masive din metal care ducea spre celulele inferioare și aștepta până ce gardianul se chinui cu cheile. Era mai răcoare aici și întuneric, și strâmbă din nas înaintea duhorii de putreziciune care părea că se lipește de piele.

Paznicul descuie ușa, și șeful intră și rămase locului câteva clipe, pentru a-și obișnui ochii. Erau șase cuști, câte trei de fiecare parte a culoarului îngust.

Michel era singurul ocupant al „securității maxime”, într-o cușcă din capăt. Directorul se ghemui pe vine și-l privi.

Cămașa îi era acoperită cu pete întunecate. Sângele i se scurgea din gură, în picături mari și vâscoase, atârnându-i de dinți și buze. Pe podeaua murdară se vedeau cheaguri.

Michel continuă să răcnească.

— Hemoragie, șuieră paznicul șef. Pune-i cătușele și du-l la spital, îi spuse gardianului. Repede!

* * *

Medicul privi pacientul de pe targă și nu încercă să-și ascundă dezgustul.

— Încă unul?

Se aplecă să-l examineze. Bărbatul scâncea încetișor, și părea doar semiconștient.

— Ce-a pățit?

— A căzut, răspunse un soldat.

— Aveți niște podele foarte lunecoase.

Paznicii se abținuseră la orice comentariu.

— Scoateți-i cătușele! ordonă medicul.

— Maiorul a zis.

Doctorul se răsuci brusc, alb la față de mânie.

— Scoate-le! uită-te la el! în halul ăsta, nu mai poate fi vorba de evadare! scoate-le!

Gardianul îl ascultă supus.

* * *

Michel deschise un ochi și privi în jur. Paznicul stătea în scaunul tare din lemn de lângă ușă, cu bărbia pe mâinile sprijinite în țeava puștii de calibrul 7,69. Individul căsca plictisit. Nu se clintise de aproape două ore.

„Neanderthal", se gândi Michel. Era însă mulțumit să aștepte.

Deocamdată totul mersese bine. Însă acum nu mai avea să se grăbească să scoată capul din tunel.

Andy se ținuse de promisiune. La numai câteva ore după discuția lor, revenise cu ceșcuța și seringa cerute de Michel. Mituise un paznic să-i facă rost de seringă, și individului nu i se păruse anormal. Drogurile reprezentau ceva uzual în închisoare.

— Ce vrei să faci? îl întrebase Andy.

— Mi-am dat seama, răspunse Michel, că-n timp ce mă sufocam în tunel, tu erai deja dincolo de zidurile închisorii.

— Spitalul?

— Se pare că modalitatea cea mai bună de-a ieși dintr-o închisoare este să-i lași chiar pe paznici să te ducă.

— Și cum?

— Nu contează.

Andy se sculase în picioare.

— Dacă taică-meu nu mă scoate, trimite-mi și mie niște bani, da?

— Sigur că da.

— Promiți?

— Da.

— Bine. Baftă!

După ce plecase, Michel așteptase o jumătate de oră, apoi încet și hotărât introdusese acul în vena de la mâna stângă. Extrăsese după aceea o seringă de sânge și o golise în ceașcă.

Repetase operația de trei ori, umplând ceașca cu fluidul vâscos,

întunecat.

O ridicase apoi la buze și dăduse capul pe spate, silindu-se să se înece cu sânge, astfel încât să-i verse pe cămașă, prin nas, acoperindu-i dinții și bărbia.

Apoi, începuse să urle.

Chiar și acum, rânjea, amintindu-și. Fusese atât de ușor.

* * *

Era noapte. Coridoarele spitalului era tăcute, după nebunia din cursul zilei, când peste tot roia o armată de indieni, târșâindu-și picioarele, implorând, disperați și cu pupilele dilatate, în dhoti și sari țesute în casă. Unii purtând prunci care plângeau sfâșietor. Formau cozi nesfârșite, cu brațele întinse către medicii exasperați.

De afară se auzi un zăngănit familiar. Gardianul ridică privirea, plin de speranțe. Era infirmierul de noapte.

Se uită spre Michel, care se prefăcea că doarme, apoi se sculă și ieși în coridor să ceară o ceașcă de ceai.

Imediat ce ieși pe ușă, Michel deschise dulăpiorul din lemn de lângă pat. Tricoul și blugii erau înăuntru. Tânărul scotoci în buzunarul pantalonilor și scoase un pumn de pilule sfărâmate. Mandrax-urile.

Se întinse pe pat, cu tabletele strânse în pumnul drept. Pe sub pleoape, îl văzu pe gardian revenind în cameră cu ceainicul și punându-l pe podea, la picioarele sale.

Michel gemu.

Soldatul îl privi surprins. Michel se chirci pe o parte și gemu iarăși. Bărbatul se apropie, ținând arma în mână, bănuitor, dar și îngrijorat.

Michel răcni brusc și paznicul se dădu un pas înapoi. Șovăi, apoi ieși pe coridor, să caute o infirmieră.

Michel se întinse din pat către ceainic, atingându-l cu vârful degetelor și simțind cătușele intrându-i în carnea gleznelor. Îl trase pe podea și deșertă pulberea somniferelor în lichidul cafeniu. După aceea îl împinse înapoi către scaunul paznicului.

Când acesta, însoțit de o infirmieră, năvăliră în rezervă, tânărul dormea liniștit, întins pe spate.

— Ziceai că țipa, pufni infirmiera în hindi.

— Așa și era, se apără gardianul. Era alb ca varul.

Femeia apucă încheietura lui Michel și-i verifică pulsul, punând cealaltă palmă pe fruntea tânărului.

— Pulsul și temperatura sunt normale, spuse ea. Poate c-a țipat

în somn.

— Poate, încuviință gardianul.

Infirmiera se încruntă nervoasă.

— N-are absolut nimic, zise ea, și ieși.

Paznicul strânse din umeri, se așeză pe scaun și ridică ceainicul. Își turnă într-o ceșcuță ciobită. Sorbi și-și reluă poziția: bărbia pe palme, palmele pe pușcă, pușca pe podea.

Căscă.

Avea să fie o noapte lungă.

După zece minute, căzu de pe scaun, prăbușindu-se în față, arma zăngănind pe cimentul podelei. „Acum!" își spuse Michel.

Se aplecă în afara patului. Agăță cu degetele inelul de chei de la centura gardianului și trase de el până se desprinse.

Numai de n-ar apare infirmiera!

Descuie cătușele de la glezne.

Doar un minut.

Coborî din pat, și scoase blugii și tricoul însângerat din dulap.

Cât de ușor!

Lăsă capul pe spate și chicoti.

* * *

Peste câteva minute, ieșea pe poarta spitalului. Trecuse o lună de când fusese arestat.

Acum era iarăși liber, și de-abia aștepta să-l vadă pe Joginder Krisnan, croitorul.

Bombay.

Bombay se află pe o peninsulă îngustă ce se întinde în Marea Arabiei. Bazarurile aglomerate și sărăcăcioase precum și mahalalele sordide contrastează cu zgârie-norii cu geamurile – oglinzi de pe Capul Nariman. Văzduhul răsuna de claxoanele asurzitoare ale circulației care șerpuiește pe străzi, iar trotuarele sunt presărate cu gunoaie intrate în putrefacție. Vocile sacre își croiesc drum alături de cerșetori jegoși, femei în sari unduitoare și oameni de afaceri grăbindu-se la întâlniri.

Chawl-urile tot mai întinse și oamenii care dorm pe trotuare stau mărturie numărului celor care vin în Bombay și găsesc doar boală, îmbulzeală și deziluzie. Ei continuă totuși să se reverse din provinciile învecinate; zilnic, aproape șase mii de familii noi.

Peste tot în oraș există imagini țipătoare, împodobite cu ghirlande roz, ale lui Ganesha, creatura dolofană cu membre de copil, cap de elefant și o țesătură poleită în jurul coapselor. Este

simbolul Bombayului, zeul hindus al bunăstării materiale.

Populația e cosmopolită, conținând toate rasele din India; glasurile orientale psalmodiază și flecăresc în hindi, marathi, gujarati, tamil, telugu, sindhi, kannada și engleză; religiile cuprind hinduși, musulmani, catolici, budiști, jaini, parsee, sikhi și evrei. Străinii vin de peste tot; arabi bogați din statele Golfului, hippy din San Francisco, turiști grăsuți și avuți din Occident, oameni de afaceri eleganți din Franța și Germania. Într-un asemenea furnicar de omenire, Michel Christian deveni instantaneu invizibil.

* * *

Ieși din spital și se alătură celor care trăiesc, mănâncă și dorm pe stradă. Merse aproape o oră, depărtându-se cât mai mult de spital. Apoi se ghemui pe trotuar, la capătul unui șir lung de forme chircite sub zdrențe. Adormi imediat.

Când se trezi, dimineața era cenușie și umedă. Din jurul lui, oamenii se sculau precum niște spectre. Copii zdrențuroși și ciufuliți, cu ochii gravi, se jucau pe stradă lângă părinții lor, încă adormiți. Lângă un hidrant, se formase o coadă lungă de oameni cu gamele sau canistre ca să-și ia apă pentru restul zilei.

Îi privi pe lucrătorii sociali, adunându-i pe cei care muriseră în timpul nopții și îngrămădindu-i pe bordură unde o călugăriță fragilă, îmbrăcată în albastru, făcea semnul crucii.

„E foarte ușor să renunți, să mori”, se gândi Michel. „Dar eu voi supraviețui”.

Pentru Joginder.

Pentru Adrienne.

Se spălă la hidrant, unde indiencele aruncau apă peste copiii dezbrăcați și le frecau părul cu ulei de nucă de cocos, lipindu-l de țeastă. Proprietarii prăvăliilor ieșeau ca să urineze în rigole și să-și curețe dinții cu degetul și pulbere albă de maimuță.

Când soarele răsări, Michel porni spre centrul Bombay-ului.

În mai puțin de o oră, orașul adormit se transformase într-un caleidoscop mișcător, vibrând asurzitor de praf, soare, circulație, oameni și smog.

Întrebând, Michel găsi drumul spre Gara Victoria, principala gară a orașului, o clădire neo-gotică murdară, cu ornamente oribile, înconjurată de o mulțime de cerșetori și taxiuri negre și galbene.

Tânărul pătrunse înăuntru. Gara era ticsită de călători, bogați și săraci, strecurându-se prin mulțime cu bagajele, sau așteptând cu picioarele încrucișate și o răbdare specifică.

Michel zări în câteva locuri rucsacurile și pletele unor tineri occidentali.

După numai câteva minute, golise, rapid și expert, rucsacul unui student canadian adormit. Când ieși din gară, avea cecuri de călătorie în valoare de o sută de dolari canadieni și un aparat foto Instamatic. Le vându pe stradă, după o oră, și-și cumpără haine noi: blugi, sandale și o cămașă din bumbac cu broderii – apoi înfulecă trei porții de curry și pau bhaji într-un restaurant vizavi de gară.

Acum era pregătit să înceapă.

* * *

Michel știa că, într-un oraș cu patru milioane de locuitori, n-avea să poată da de urma tatălui său doar pe baza numelui, dar bănuia că trebuia să existe o Companie Saigon Bombay.

De fapt existau două. Ambele aparțineau lui Joginder.

* * *

Tânărul hindus cu chipul plin de acnee, îmbrăcat în cămașă albă și dhoti albaștri, îl privi suspicios.

— Tata nu-i aici, rosti el într-o engleză sacadată. Cine sunteți?

Michel stătea în prag, privind peste umărul lui în penumbra răcoroasă a croitoriei. Zări o indiancă micuță și grasă, având într-o nară un ineluș din rubine.

— Unde-i?

— S-a întors în Saigon. Acum două zile.

— Saigon?

Deci fusese aici. Își ascunse dezamăgirea. Plăcuta reîntâlnire se amână.

— Cine sunteți? întrebă tânărul.

— Nimeni, răspunse Michel, și-și dădu seama că, printr-o ironie a sorții, era adevărat.

Totul însă avea să se schimbe.

* * *

În aceeași după-amiază, Michel se plimbă prin labirintul de hoteluri ieftine și restaurante din Colaba, în extremitatea sudică a golfului Back. Era cartierul turistic, zona hipioților cu haine viu colorate, eșarfe în jurul capului, mărgele și brățări. Michel îi studie cu atenție.

Singurii occidentali pe care-i întâlnise până atunci fuseseră bogați, siguri pe ei și aroganți. Aceștia însă păreau diferiți. Unii erau tineri, cu fețe inocente, dar alții uzați și obosiți de droguri și drum. Aveau să fie o pradă ușoară pentru un hoț de buzunare

priceput, totuși, nu reprezenta un răspuns la problema cu care se confrunta.

Nu mai era vorba de supraviețuire.

Avea nevoie de bani; de mulți bani. Nu putea rămâne în Bombay. Poliția avea să-l caute și era sigur că paznicul-șef pregătise deja o răzbunare teribilă.

În fața lui se înălță splendoarea cupelor roșii, gotice și sarazine, ale vechiului Hotel Taj. Portari cu turbane de gală se repezeau la Mercedes-urile și BMW-urile ce trăgeau în fața intrării. Prin recepție se plimbau arabi bogați și oameni de afaceri occidentali în costume din mătase. Era un loc cu bani grei.

Michel zâmbi, expresia unui vânător care adulmecă prada.

* * *

Tânărul urcă treptele din granit până în Harbour Bar. Se așeză, și comandă o bere Golden Eagle.

Privind pe fereastră, vedea arcada din bazalt galben a Porții Indiei de pe Apollo Bunder, și apoi mai departe, Insula Elefanților, și vapoarele ruginite ancorate în radă. Se gândi că unul dintre ele putea fi Siam.

Amintindu-și de trădarea lui Joginder se simți iarăși clocotind de mânie. Era aidoma unui vulcan, forțele sale învolburându-se sub suprafață, otrava lui topită adunându-se crescând. Știa că în curând n-o mai putea stăvili.

Acela avea să fie momentul reîntâlnirii cu Joginder.

Pentru asta trebuia să facă rost de bani și să plece din Bombay. Își cercetă încă o dată averea. Câteva Mandrax sfărâmate, talentele cu care se născuse și cele învățate pe străzile Saigonului.

„Mai mult decât suficient” își spuse zâmbind.

Întoarse capul spre bar și văzu o fată care-i răspunse zâmbetului. Știu că găsise soluția.

* * *

Alana Regan nu era o frumusețe în sensul clasic al cuvântului; era pistruiată și avea un nas puțin cam lătăreț. Își vopsea în negru părul șaten. Natura însă o compensase cu un trup ieșit din comun. Era înaltă, cu solduri largi și sâni mari și grei. Își dădea seama de efectul lor asupra bărbaților, așa încât îi punea în evidență, purtând tricouri subțiri fără sutien.

În ciuda acestei etalări de sexualitate provocatoare, educația rigidă a Alanei, singura fiică a unei văduve din Baton Rouge, o făcuse timidă și introvertită. Maică-sa o încurajase să devină

infirmieră, aidoma ei.

La douăzeci și trei de ani, Alana sa răzvrătise în sfârșit și părăsise respectabilitatea sufocantă a casei din Baton Rouge. Spre disperarea maică-sii, solicitase – și obținuse – postul de infirmieră a unui șeic din Oman.

Petrecuse douăsprezece luni în Orientul Mijlociu și se bucurase de fiecare clipă. Bărbații arabi o făcuseră să se simtă precum Raquel Welch.

Când contractul îi expirase, hotărâse să mai călătorească înainte de a reveni acasă. Pentru scurtă vreme, avusese o legătură pasională cu fiul unui diplomat din Beirut, un spaniol arătos, cu voce răgușită, piele aromată și gene coborând seducătoare. Era diferit de toți bărbații pe care-i cunoscuse până atunci. Cel puțin așa crezuse.

Însă, precum băieții stângaci, și duhnind a bere, din Baton Rouge, în scurtă vreme se dovedise că nu-i dorise decât trupul. „N-o să mă-nvăț chiar niciodată?" se întrebase Alana. Iubirea vieții ei durase numai trei săptămâni.

Plecase după aceea spre India, în special pentru a vedea Taj Mahal-ul. Coborâse către sud, amânând inevitabila întoarcere la viața jalnică din orășelele Louisianei.

Ajunsă în Bombay, decise să se răsfețe cu o noapte petrecută în faimosul Hotel Taj, deși auzise că prețul unei camere era mai mare decât câștigul mediu anual al unui țăran indian. „Dar la urma-urmei" își spuse „îmi pot permite". Mai avea o mie de dolari din salariul primit de la generosul șeic.

După ce luase o cameră, se plimbase o vreme prin Apollo Bunder, dar în cele din urmă, prea obosită și încinsă ca să mai reziste asaltului cerșetorilor, revenise la hotel, în Bar Harbour, ca să bea ceva rece.

* * *

Îl remarcase pe bărbat din clipa când intrase în local. Era înalt, cu pielea măslinie și ochii negri, romantici. Mai avea ceva: degaja un magnetism, o senzație de forță sălbatică, dar controlată. Oftă. Era genul de bărbat de care se îndrăgostea în vise.

Stătea singur la masă, având în față o sticlă de bere și un pahar umplut pe jumătate. Alana se întrebă cine, sau ce, era. Ochii negri, tenul cafeniu. Un actor de film, cum erau cei care locuiau în palatele albe de pe Colina Malabar.

Nu, hotărî în cele din urmă, altceva îl caracteriza, un anume aer de pericol și mister. Asta îl făcea atât de atrăgător. Și cu părul

blond. Nu putea fi asiatic. Poate de undeva din Orientul Mijlociu. Poate libanez.

Brusc, bărbatul se întoarse, și Alana îi zâmbi. El îi răspunse surâsului și porni spre ea.

Tânăra își ținu răsuflarea, și zâmbetul îi încremeni.

— Bună, spuse el cu un puternic accent franțuzesc, ești singură?

Alana încuviință din cap, paralizată.

El se așeză, luă pachetul de Stuyvesant din fața ei, scoase o singură țigară, și-o aprinse cu un chibrit rupt din plicul luat de Alana din cameră. Trase un fum și-i întinse țigara, continuând să surâdă.

— Michel, rosti și se întinse peste masă.

Îi apucă mâna. Avea degete lungi, subțiri iar palma îi era uscată și rece.

Fata zâmbi, simțindu-și gura uscată.

— Pe mine mă cheamă Alana, reuși să articuleze.

Continuând să surâdă orbitor, Michel își aprinse și lui o țigară.

— Spune-mi Alana, murmură el aplecându-se spre ea, crezi în Destin?

— Camera 210, murmură somnoros Michel la telefon. Două mic dejunuri occidentale. Și multă cafea.

Lăsă receptorul și porni, gol, spre baie. Făcu un duș fierbinte și prelungit, simțind acele de apă înțepându-i pielea, masându-i capul. Se rezemă de faianță, strângând pleoapele.

La ușă se auzi un ciocănit, Michel își înfășură un prosop în jurul mijlocului și, fără să se șteargă, luă tava de la indianul în livrea imaculată.

— Așteaptă, îi spuse.

Scotoci în poșeta Alanei, luă două monezi și i le azvârli. Băiatul prinse una, dar cealaltă zăngăni pe pardoseală. Michel îl privi nemulțumit, bâjbâind după ea.

Închise ușa, se duse la masa din colțul camerei cu ferestrele spre Bunder, și deschise un exemplar din Times of India. Era dis-de-dimineață, și pe docurile din Sassoon, pescarii își descărcau captura din dhow-urile cu pânze alb-roșii.

Vântul sufla puternic dinspre ocean, și pe faleză un hindus ras în cap își agita umbrela spre valurile agitate și întunecate. La fiecare câteva minute, talazurile se spărgeau dedesubtul digului împroșcându-l din cap până în picioare. Continua să zbiere și să amenințe, un lunatic solitar într-un oraș de nebuni.

Michel deschise ziarul și cercetă situația din Saigon. În Vietnam era Tet. Anul acesta, armistițiul fusese declarat numai pentru treizeci și șase de ore. Luase sfârșit chiar în dimineața aceea. Reportajele reproduceau obișnuitele declarații și proteste referitoare la încălcarea lui de ambele părți.

Tânărul citi atent, mâncând ambele dejunuri – chifle, ouă, șuncă și fulgi de cereale. Își turnă încă o ceașcă din cafetiera de argint și se opri lângă pat.

Alana era moartă. Zăcea cu fața în jos, cu un braț atârnând inert și chipul relaxat. Puteai crede că dormea, însă trupul îi era rece ca piatra.

Michel ridică din umeri. Păcat!

Probabil că pusese prea mult Mandrax în vinul pe care o convinsese să le fie adus în cameră. Extrem de scump, într-adevăr, însă ea insistase să-l plătească. În cele din urmă, o costase mai mult decât bănuise.

Apoi, cu oftatul unuia care scormonește printr-un morman de scoici în căutarea unei perle, ridică pașaportul, îi mângâie coperta verde și netedă, și-l strecură în buzunarul din spate al blugilor.

— Mulțumesc, Alana, rosti el cu glas tare. O noapte extrem de plăcută.

O privi și, din cine știe ce motiv, se trezi gândindu-se la maică-sa. Fusese zveltă, cu păr lung și negru, și foarte frumoasă. Nimic din toate astea nu se putea spune despre Alana.

Și totuși, cumva, era mulțumit că murise.

În zorii dimineții următoare, un Pan Am 747 ateriza pe aeroportul Tan Son Nhut din Saigon, și un cetățean american pe nume Alan Regan coborî pe betonul încins, în clădirea aeroportului, funcționarul vietnamez de la controlul pașapoartelor nu întrebă de ce tânărul înalt și brunet care-i zâmbea purta un nume de fată în pașaport.

Pentru el, numele străine reprezentau un mister absolut.

După câteva minute, Michel urca într-un taxi din fața aeroportului, zâmbind încântat la gândul unei fericite reîntâlniri cu tatăl său.

Saigon.

Tet. Anul Nou Lunar. Pentru vietnamezi este principala sărbătoare a anului, Crăciunul și Paștele laolaltă pe durata a patru zile. Este ziua de naștere a tuturor. Vietnamezii nu-și sărbătoresc zilele de naștere individuale: la Tet, toți devin mai bătrâni cu un an.

Tet. Nimeni nu muncește și piețele sunt închise. Casele sunt pline de flori și toată lumea se îmbracă cu hainele cele mai bune. Până și cerșetorii de pe stradă își cumpără o cămașă sau o pereche nouă de pantaloni.

Tet. Văzduhul este un vacarm de pocnituri și trosnituri, provenind de la artificiile și pocnitorile cu care se alungă spiritele rele. Negustorii cheltuiesc sume importante pe artificii, atârnând ghirlande întregi în fața prăvăliilor, cu credința că vor avea mai mulți bani în anul viitor, dacă fac un zgomot cât mai mare.

Tet. Perioada celebrărilor și ospețelor. Ocazia de a-ți vizita familia și de a-ți achita toate datoriile. Ocazia de a-ți cinsti strămoșii și părinții.

* * *

Era o după-amiază toridă și dezolantă, animată doar de pârâitul artificiilor. Strada Nguyen Hue, strada Florilor, era inundată de culori. Apariția florilor pe străzi, în fiecare an, era aproape un miracol într-o țară ce părea că nu este alcătuită decât din cratere de bombe, jungle desfrunzite și culturi de orez înconjurate de garduri din sârmă ghimpată.

Mergând pe lângă piața de pânzeturi, Michel se gândise la următorul pas. Ajunsese la concluzia că moartea ar fi fost prea ușoară pentru Joginder Krisnan. În plus, ar fi reprezentat o răzbunare inutilă pentru că-i putea aduce închisoare. Pierdut în asemenea gânduri de ură și răzbunare, se plimbase printre flori și oameni râzând, fericiți în hainele lor noi.

„Cumva”, își promise el, „îmi voi cinsti părinții”.

* * *

În seara aceea, Michel adormi cu greu în camera lui confortabilă din Hotelul Continental, fără să aibe un plan bine conturat. Din depărtare, bubuiturile înfundate ale artileriei acopereau zumzetul ventilatorului din plafon, totuși războiul părea îndepărtat. Aidoma tuturor locuitorilor orașului, se obișnuise cu sunetele nocturne ale Saigonului.

Auzise zvonuri despre un atac iminent al Vietcong-ului, dar nu le băgase în seamă.

I se părea ceva imposibil.

* * *

Se trezi la două noaptea, datorită exploziilor stridente de pe stradă. La început, crezu că erau tot artificii, dar după aceea se auzi o bubuitură, și geamul camerei se albi și se prăbuși înăuntru, într-o

cascadă de cioburi. Michel sări din pat și se întinse pe dușumea.

O altă explozie răsună în piață, și suflul ei împinse perdelele în odaie.

Ghemuindu-se, Michel ieși pe balcon și privi în jos. Șase vietnamezi îmbrăcați în salopete negre și înarmați cu AK-47 țâșniră dintr-un canal, precum furnicile dintr-un mușuroi năruit.

Porniră la fugă în direcția ambasadei americane.

— Vietcongul! șopti Michel.

Își aminti zvonurile auzite pe stradă. Fusese deci adevărat. Comuniștii atacau Saigonul.

Auzi un răpăit de automat, și unul dintre vietnamezi se împletici și căzu. O grenadă detona în piață, și o schijă țiui peste capul lui, izbindu-se de zidul hotelului la nici un metru depărtare.

Tânărul se târî înapoi în cameră, căutându-și înfrigurat hainele în întuneric. Nu simțea teamă, doar o aţâţare bruscă, copleșitoare. Inspirația îl fulgeră pe neașteptate. Problemele țării lui de baștină îi ofereau ocazia dorită.

Indiferent cum aveau să cadă zarurile, în noaptea aceea avea să-și încheie niște conturi.

Zorile se iviră peste un Saigon cu străzile pustii. Nu se mai auzea obișnuitul vacarm de claxoane și sonerii de biciclete, dispăruseră strigătele vânzătorilor și cerșetorilor. Fuseseră înlocuiți de soldați din marina americană și ARVN, care se înfruntau cu siluete în salopete negre, alergând prin umbre; pe străzi răsunau focuri de armă și explozii asurzitoare ale montierelor și rachetelor.

Locuitorii Saigonului se pitiseră în cocioabe, bordeie și vile și trăgeau cu ochiul deasupra baricadelor, șocați, neîncrezători, speriați.

Joginder alerga pe străzile goale, agitând disperat o batistă albă în mâna dreaptă. Când începuse atacul, dormea în bordelul lui favorit, la cinci străzi depărtare de atelier. Ar fi rămas locului chiar și o săptămâna dacă ar fi fost nevoie, însă îi era frică să-și lase croitoria nepăzită.

În seiful micuț de la etaj avea douăzeci de milioane de piaștri, bani gheață.

Zări pe trotuar, în fața lui, trei vietnamezi morți, purtând salopetele negre ale Vietcongului. Lângă bordură se răsturnase un Citroen, cu portierele ciuruite de gloanțe.

Croitorul păși atent printre cadavre. Un norișor de muște verzui-fosforescente se înălță de pe ele, bâzâind. Joginder privi

morții și zări cămășile albe din bumbac și lanțurile de aur de sub salopete. Își dădu seama că erau saigonezi, civili vietnamezi care așteptaseră acest moment, al întoarcerii armelor.

Văzând sclipirea aurului, simți un neașteptat val de curaj. Se aplecă, și cu degete tremurânde smulse lănțișorul de la gâtul unui mort, apoi se grăbi mai departe.

În față, în direcția ambasadei americane, se auzeau focuri de armă. Decisese să părăsească strada Tu Do, și coti pe o străduță laterală. Ocolea puțin, dar poate că era mai sigur. Știa că putea fi împușcat de lunetiștii Vietcongului, dar și de americanii cu nervii întinși la maxim.

Era o dimineață caldă de vară, cu cer senin. Exploziile și răpăiturile reverberau din clădirile de cărămidă. Nu puteai fi sigur dacă luptele se duceau la o sută de metri depărtare, sau la cinci kilometri. Înălță o rugăciune tăcută spre zeii săi hinduși și alergă mai departe. Ajunsese foarte aproape.

„Du-mă acasă", se rugă în gând. „O, Ganesha, du-mă acasă și voi face o mare jertfă în cinstea ta."

Traversă strada și goni, gâfâind, prin fundătura de lângă croitorie, apoi ciocăni în ușa de lemn, care ducea în grădinița dinapoia clădirii.

— Sai, șuieră el înăbușit, eu sunt, Joginder! deschide!

Casa era tăcută. Croitorul ar fi vrut să strige și să bată cu pumnii în ușă, însă se temea să nu atragă o nedorită atenție.

Apăsă pe clanță și, spre surprinderea lui, ușa se deschise.

Fu gata să leșine de spaimă. Era sigur că o încuiase la plecare.

Examina broasca și-și dădu seama că fusese forțată. Cineva o spărsese în timpul nopții.

Vietcongul!

Primul impuls fu să fugă. Dar, încotro?

Tremurând de spaimă, împinse ușor ușa cu piciorul. Se deschise pe jumătate, apoi se opri. Ceva o bloca.

O picătură de sudoare se prelinse în ochiul lui Joginder.

Înaintă și privi înapoia ușii. Involuntar, icni. Era unul dintre cei doi copii ai lui Sai, băiatul cel mare. Zăcea pe podea cu fața în jos.

Peste tot era împroșcat sânge.

Croitorul duse mâna la gură și vomită de frică și repulsie.

— Joginder! sus!

Tresări surprins. Era vocea lui Sai. Se afla la etaj.

Însemna că era bine. Comuniștii plecaseră. Intră în cameră cu

picioarele nesigure.

Brusc, își aminti. „îi găsiseră banii?” Alergă spre scară.

În penumbra încăperii, se împiedică de celălalt trup. Dârdâind de frică, se sculă de jos și-și privi sângele de pe mâna dreaptă.

„Pentru numele lui Ganesha!” îi uciseseră pe ambii copii.

— Sai?

Glasul i se auzi precum un scâncet stins.

— Sus! repede!

„Poate c-au legat-o”, se gândi. „Oare au torturat-o, ca să le spună unde-s banii?”

Își șterse sângele cu batista, blestemând și asudând, și porni pe scară spre cabinetul său.

Sai stătea pe scaunul lui, înapoia mesei, tremurând, albă la față. Croitorul se opri în prag, privind-o.

— Ce s-a-ntâmplat?

Nu-i răspunse.

Ochii ei erau ficși într-o teroare încremenită. Părea că-l imploră să facă ceva, sau poate încerca să-i transmită ceva. Nu pricepea.

Intră în odaie ca să-și vadă prețiosul seif; dacă ușa mai era încuiată.

Oftă ușurat. Da, totul era în regulă. Totuși ceva era suspect.

Simți un cerculeț tare, apăsându-l chiar la baza craniului.

Scoase un țipăt.

Apoi auzi un glas familiar, aproape de urechea lui.

— Tată! cât mă bucur să ne revedem!

— Așează-te pe scaunul ăla!

Joginder nu credea că picioarele îl mai pot asculta.

— Michel?

Încercă să se întoarcă, să vadă cu ochii lui, dar țeava pistolului îl apăsă mai tare, oprindu-l.

— Se pare că te surprinde apariția mea.

Croitorul ar fi dorit să răcnească. Apoi auzi răpăitul mitralierelor pe stradă și-și dădu seama că nu avea cine să-l ajute. Viața lui era neînsemnată în comparație cu războiul ce se purta afară.

— Stai jos, repetă Michel.

Joginder se împletici spre scaun și căzu în el, ținându-se cu toată puterea de marginea mesei. Sai se retrase, dârdâind, într-un colț, ușurată că nu mai era centrul atenției lui Michel.

Indianul ridică ochii și zări gura neagră și rece a revolverului pe

care tânărul îl luase din tocul unui mort de pe Tu Do.

Se uită în ochii fiului său. Știu din acea primă privire, că Michel avea să-l omoare.

— Nu. Te rog, se bâlbâi el. O să fac orice. Vrei bani? îți dau.

— Gura, șopti blând Michel. Întoarse capul spre Sai: Vino aici. Îi azvârli o bucată de sârmă dintr-un balot de țesături: Leagă-i mâinile la spate. Strâns. Foarte strâns! dacă nu i se albesc degetele, te-am împușcat în picior.

Femeia luă sârma și se apucă de treabă. Croitorul urlă de durere. Sai dovedea un entuziasm excesiv.

— Îmi intră-n carne, cățea! zbieră el.

Michel rânji, lipsit de orice veselie.

— Bravo. Acum, înapoi la perete.

Sai execută imediat porunca. Îl văzuse pe tânăr împușcându-i băieții. Era sigur că n-avea să aibă remușcări, s-o ucidă și pe ea.

Michel păru mulțumit. Se așeză pe colțul mesei, cu țeava revolverului, la câțiva centimetri de fața lui Joginder.

Croitorul își simți urina prelingându-se pe picior. Era fierbinte. Sau poate că propriu său trup înghețase brusc.

— Ce vrei?

— Cred că știi ce vreau.

— Te rog. Michel.

Tânărul îi făcu semn să tacă. Când vorbi, glasul îi era blând, aproape șoptit. Joginder trebui să ciulească urechile.

— Deseori m-am întrebat de ce ai făcut ceea ce ai făcut. Puțini tați au ocazia de a-și abandona de două ori copiii.

— Uite. Începu Joginder simțind că degetele începuseră să-l furnice și să-i ardă, pe măsură ce sârma intra în piele. Am bani. Cât vrei? cincizeci de mii de piaștri? o sută de mii? nu câștigi nimic, omorându-mă. Nu-nțelegi?

— Poate.

Joginder își permise o scânteie de speranță.

— Ai dreptate. Nu neg că ai motive să mă urăști, dar gândește-te la bani. Cât vrei? spune-mi prețul.

— Cât e-n seif? întrebă Michel.

Croitorul înghiți un nod. Douăzeci de milioane de piaștri! bineînțeles, viața lui merita mai mult decât atât, însă trebuia să încerce să se târguiască.

— Spune cât vrei?

— Tot ce ai.

Joginder amuți. Își simți gura uscată. Se răsuci spre Sai.

— Deschide seiful!

Femeia se aplecă lângă ușa seifului, și Joginder îi recită cifrul, cu un glas obosit de disperare și înfrângere. Douăzeci de milioane de piaștri!

— Șapte-trei-nouă-cinci-șase-trei-opt-opt, Auzi încuietorile făcând clic, apoi Sai deschise ușița masivă.

— Pune totul pe masă, rosti Michel.

Sai se supuse, scoțând teancurile groase de bancnote albastre. Joginder se simți cuprins de un val de auto-compătimire. Atâția bani, atâția ani de muncă, totul pierdut. Nu bănuise niciodată că o plăcere de moment cu blestemata aia de curvă franțuzoaică avea să-l coste atâta!

Invocă în gând o mie de morți teribile pentru Adrienne și bastardul ei cu ochi de gheață.

Michel aruncă o geantă de voiaj spre vietnameză.

— Pune-i acolo, zise el. Și pașaportul lui.

— Te rog, nu totul, scânci Joginder. Vederea întregii sale averi îi dădea curaj.

— I-ai și inelele, porunci Michel.

Joginder își înăbuși un suspin de regret. Era inutil să-l mai implore. Măcar de l-ar lăsa în viață.

O simți pe Sai scoțându-i smaraldul de pe degetul mic al mâinii stângi, apoi rubinul cu pecete de pe mijlocul mâinii drepte.

— Dacă le iei și pleci, îți promit că.

— Doar nu crezi că reprezintă o compensație pentru ce-am suferit, nu-i așa? ești tatăl meu. Asta nu-i o pedeapsă. Este pur și simplu moștenirea mea.

— Te rog, Michel, am.

— Ce altă moștenire mi-ai lăsat? trei ani într-un orfelinat. Restul vieții mele a fost petrecut dormind în clădiri dărâmate de bombardament sau prin magazii, unde șobolanii încercau să-ți mănânce degetele, și mirosul de canale ți se lipește de piele. Dar nimic nu s-a comparat cu închisoarea indiană. Știi ce mi s-a întâmplat acolo? paznicii m-au răstignit, gol-pușcă, pe o masă și m-au bătut două ore cu un furtun de cauciuc și o centură cu pafta.

Pistolul tremura în mâna tânărului. Joginder îi privi degetul lipindu-se de trăgaci, hipnotizat, așteptând ca încheietura degetului să se albească și să scuipe gloanțele care să-i pună capăt vieții.

— Nu, șopti el, și un fir de salivă i se prelinse pe bărbie.

Sai terminase de băgat teancurile de bani în geantă. Michel i-o smulse, cu arma în continuare îndreptată asupra croitorului.

— Ce fel de om i-ar fi dăruit astea fiului său?

Joginder încercă să vorbească, dar cuvintele i se opriră în gât. În minte i se formase un plan vag de a țâșni din scaun și să-l izbească pe Michel cu capul în stomac. Încercă să se scoale, însă picioarele îi erau paralizate de groază.

Putea doar privi cum degetul lui Michel se strânse pe trăgaci.

— Nu dorm nopțile, visând la momentul ăsta, tată, rosti Michel.

Se auzi un bubuit.

Joginder urlă, închizând ochii, și așteptă durerea, neantul. Nimic.

Deschise ochii. Tânărul rânjea.

— A explodat o grenadă, tată. Vietcongul are războiul lui. Eu îl am pe al meu.

Ridică brusc țeava armei și trase. Joginder auzi ceva greu căzând pe podeaua din lemn, înapoia lui. Se răsuci.

Michel o împușcase pe Sai în frunte. Auzi picioarele femeii zvâcnind și lovind cu tocurile dușumeaua, apoi simți un miros greu în odaie.

Își dădu seama că făcuse pe el.

— Nu te pot ucide, șopti Michel. Dar Destinul mi-a surâs. Orașul este în război. Peste tot sunt morți și răniți, și nimănui nu-i pasă de țipetele unui sărman croitor ca tine. Iar acum, pentru Tet, trebuie să mă comport așa cum mi-o cere partea vietnameză a sufletului. Îmi voi onora strămoșii.

Joginder nu auzi focul de revolver. Michel ținea arma în jos, la nivelul coapsei. Cunoscu doar durerea, durerea teribilă și agonizantă când gloanțele îi zdrobiră genunchii. Crezu că avea să moară pe loc, sufocat, deoarece suferința păru că-i paralizează până și inima. Se răsturnă pe spate, pe podea, cu mâinile legate înapoia sa.

Urlă, iarăși, și iarăși.

Nu-l auzi pe Michel părăsind camera, coborând grăbit scara spre străzile pustiite de război.

* * *

Abia după o săptămâna, cursele aeriene de pasageri și-au putut relua activitatea de pe asediatul Tan Son Nhut. În tot acest timp, Michel rămase în izolarea inviolabilă a Continentalului, în vreme ce, la un kilometru depărtare, Joginder Krisnan zăcea în spital,

urlând ca poliția să-l găsească pe cel care-l jefuise.

Poliția însă, ca și armata, avea probleme cu Vietcongul.

Așa încât, Alana Regan părăsi liniștit Saigonul, într-un avion al companiei Cathay Pacific, cu destinația Hong Kong.

Exact la o săptămâna după reîntâlnirea cu tatăl său, Michel ocupa un apartament de lux în Peninsula Hotel din Kowloon, și toasta cu șampanie franțuzească, în cinstea generoasei moșteniri, gândindu-se la următorul pas.

Sorbind din cupă, își promise două lucruri.

În primul rând, n-avea să mai fie vreodată sărac. Viața îl înzestrase cu niște însușiri speciale; avea să se folosească de ele.

Și în al doilea rând, avea s-o găsească pe Adrienne.

PARTEA A PATRA.

Reunirea 1972

Paris.

Interpol este un nume care trezește imagini romantice ale unei vaste și complexe rețele de super-polițiști, ale căror legături trec dincolo de frontierele internaționale și politica internă. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr.

Nu este cu mult superior unui oficiu poștal, iar agenții n-au puterea de-a aresta și nici măcar de-a interoga suspecții, acționând doar în calitate de consilieri și intermediari pentru polițiile altor state.

Cartierul general se află în St. Cloud, una din suburbiile înstărite ale Parisului, la numai trei kilometri de Turnul Eiffel. Este adăpostit într-o clădire anonimă din beton cenușiu, înconjurată cu ronduri de lalele și azalee, lângă hipodromul Longchamps. Doar ocazionalele trenuri care trec prin apropiere tulbură liniștea patriarhală a cartierului.

Din exterior poate fi confundat cu ușurință cu sediul unei societăți pentru asigurări. Singura trăsătură aparte o constituie pădurea de antene și transmițătoare de pe acoperiș.

Înăuntru, birourile au anonimatul spartan al secțiilor de poliție din toată lumea: mese metalice acoperite de dosare, scaune din plastic și cămăruțe strâmte.

Organizația e împărțită în trei compartimente: Administrație Generală, Cercetări și Studii și Cooperare Internațională. La rândul său, ultimul compartiment este alcătuit din cinci sectoare: escrocherii internaționale; falsuri; fraude bancare; trafic de droguri; crime și furturi.

Fiecare sector are în compunere un număr de ofițeri de legătură, responsabili cu coordonarea eforturilor poliției în anumite zone ale globului. În după-amiaza aceea friguroasă de martie, Ofițerul de Legătură pentru Asia de Sud-Est era căpitanul René Budjinski.

Budjinski era un polițist înfigăreț, fumător înveterat, care lucrase șaptesprezece ani în brigada de criminalistică pariziană. Anterior fusese membru al SDECE francez în Indochina. Era brunet, cu trăsături galice, și fața acoperită de cicatrice lăsate de acnee. Avea degetele pătate de nicotină. Purta un costum gri boțit, cu turul pantalonilor și coatele lucind de uzură; gulerul era deschis și nodul cravatei lărgit. Oricine l-ar fi văzut pe stradă nu l-ar fi crezut mai mult decât un funcționar sărăntoc.

Interpolul nu-l plătea însă pentru aspectul lui. Budjinski avea mintea ageră, capacitatea de-a elimina uriașe cantități de amănunte pentru a obține câteva fapte importante și semnificative, și tenacitatea unui buldog.

În după-amiaza aceea, stătea la biroul său acoperit cu hârțoage și scrum de țigară și privea o telegramă, sosită cu o oră în urmă din Singapore.

Lăsându-se pe spate în scaun, aprinse încă o Gauloise. În sine, telegrama nu însemna nimic, actul disperat al unui detectiv hărțuit de probleme și lipsit de orice pistă. Săptămânal, sute de telegrame similare se revărsau în St. Cloud:

CĂTRE: IP PARIS.

VĂ INFORMĂM ASUPRA UNEI SPARGERI RECLAMATE ÎN 28/12/71 LA HOTEL MANDARIN STOP AUTOR UNA SAU MAI MULTE PERSOANE NECUNOSCUTE STOP PROPRIETAR GIUVAERGIE ATRAS ÎN CAMERA ȘI ATACAT STOP OCUPANTĂ CAMERĂ UCISĂ STOP IDENTIFICATĂ DREPT TURISTĂ AMERICANCĂ ALICE CONNORS DIN HUSTON TEXAS STOP.

DORIM ANCHETARE SUSPECT STOP PROBABIL STRĂIN 20-25 ANI ORIGINE LATINĂ 185 CM PAR NEGRU FOLOSEȘTE NUME ALAN REGAN STOP.

SOLICITĂM AJUTOR URGENT ÎN LOCALIZARE STOP ÎN CAZ ARESTARE DORIM EXTRĂDARE STOP.

SFÂRȘIT IP SINGAPORE.

Semnat: Roland Tan (Administrator Sef)

SINGAPORE POLICE (Secția Interpol)

Budjinski mai verifică data – 23 decembrie, aproape cu trei luni

în urmă. Încă o întârziere datorată unei neglijențe sau unei fundături birocratice, undeva printr-un departament de poliție. Deși nu conta prea mult. Avea să declanșeze alertă generală și apoi să trimită telegrame sus la Arhivă.

Împinse hârtia într-o parte, aprinse altă Gauloise și trecu la următorul mesaj.

* * *

Serge Danton avea un birou micuț pe Rue St. Lazare, la capătul a două paliere de trepte înguste. Era un breton îndesat, cu păr des, foarte negru, tuns perie. Părea veșnic neras; chiar și imediat după ce se bărbierea, obrajii și falca erau acoperite de o umbră albăstruie, întunecată.

Stătea la birou și cântărea în mâini un plic subțire. Patru ani, și nu găsise nimic. Se întrebă cât timp avea să-l mai plătească clientul.

Își reamintea prima zi când tânărul intrase în birou. Îi evaluase dintr-o privire ceasul Patek Philippe cu diamante încrustate în cadran – valorând cel puțin două mii de dolari – costumul Cardin, cămașa din bumbac egiptean, cravata gri de Sulka. În mod evident, un bărbat avut.

Avea să-și adapteze onorariul în mod corespunzător.

Fusese greu să-i aprecieze naționalitatea. Vorbea o franceză perfectă, totuși cafeniul pielii și ochii întunecați, hipnotici sugerau o origine asiatică. Tânărul mai deținea și altceva: o charismă, prezență care n-avea nici o legătură cu aspectul său fizic. Știuse imediat că urma să fie un caz mai deosebit decât gelozia unui soț sau suspiciunile unui patron.

— Cu ce vă pot ajuta? îl întrebase.

— Trebuie să găsesc pe cineva.

— De ce?

— Mă privește personal.

— Cum doriți. Încuviințase Danton.

— Se numește Adrienne Christian. Cel puțin, așa o chema. Tatăl ei era funcționar în Serviciile publice din Saigon, la sfârșitul anilor patruzeci. Ea a părăsit Saigonul în '51 sau '52.

Danton mâzgălise câteva însemnări pe o hârtie.

— Și după aceea?

— Asta-i tot ce știu.

— Domnule, nu sunt niște date de mare ajutor. Lăsase pixul din mână: Când ați văzut-o pentru ultima dată?

— Înainte să plece din Saigon.

Danton făcuse un rapid calcul mental.

— Pot să vă întreb ce relație există între ea și dumneavoastră?

— E lipsit de importanță.

— Am înțeles. Este măritată?

— Așa cred.

— Și nu cunoașteți numele soțului?

— Nu.

— Știți cumva dacă s-a măritat în Saigon?

— Habar n-am.

— Ea trăiește acum în Franța?

— Poate.

Detectivul se lăsase pe spate, bătând darabana cu degetele în brațul scaunului.

— Am niște relații prin Saigon care ar putea căuta, prin arhive după actele de naștere și căsătorie. Dacă mai există. Multe s-au pierdut după Separare. Dacă-i putem afla noul nume, s-ar putea să reușim ceva. Însă va costa mult.

Privise cum tânărul scosese un teanc gros din portofel. Îl aruncase pe masă.

— Nu mă interesează cât costă. Găsește-o!

Danton atinsese o bancnotă cu vârful degetelor și înălțase o sprânceană.

— Se pare că doriți foarte mult s-o găsiți, remarcase el.

— Da, domnule. Așa este.

De atunci trecuseră patru ani. După cum bănuise Danton, actele se pierduseră sau fuseseră distruse în haosul din 1954, când francezii părăsiseră Saigonul. După multe săptămâni de cercetări inutile, descoperise în arhivele Serviciului Public numele unui Marcel Christian. Individul fusese fonctionnaire în administrația colonială și fusese ucis în 1951. Nu se menționau alte rude în viață. Apoi, vreme de trei ani, doar piste false. Clientul continuase să-i plătească onorariul, în vreme ce epuiza toate căile posibile.

Nimic.

Danton se gândi cât costaseră investigațiile de până atunci. Cu siguranță, câteva sute de mii de franci. Cu ce se ocupa tânărul încât să-și permită să plătească asemenea sume uriașe unui detectiv particular?

La urma urmei, nu era treaba lui. El primea bani ca să rezolve un caz.

Se întrebă cât putea să mai continue. Lunar, primea din Asia un

plic înăuntrul căruia era un cec. Misteriosul client refuzase să-i lase adresa, sau măcar numele. Însă la fiecare câteva luni, Danton era sunat din străinătate, sau chiar tânărul apărea pe neașteptate, ca să-l întrebe despre evoluția cercetărilor.

Danton puse dosarul într-un sertar și trecu la alte probleme curente.

Un caz fascinant, și cu siguranță cel mai dificil de până acum. Pe de o parte, avea să fie mulțumit să-l rezolve.

Pe de altă parte, aveau să-i lipsească banii aceia.

New Delhi.

Noelle Giresse stătea la fereastra apartamentului ei din Hotelul Ashoka și privea luna răsărind deasupra vechiului oraș indian. Uriașă, purpurie și pestriță, luna atârna jos deasupra Fortului Roșu, scăldând zidurile străvechi într-o lumină fosforescentă. Pe străzi, în vasele pentru jăratic, tăciunii străluceau aidoma ochilor unor animale sălbatice. Aroma florilor înmiresma aerul.

Ashoka era un palat întins, și zidurile sale păreau făcute din zahăr candel roz. Era înconjurat cu grădini parfumate de orhidee și bougainville purpurii. Fusese ridicat de Nehru, un gest extravagant pentru a celebra nașterea noii națiuni, cu intenția de-a impresiona șefii de state care urmau să vină în India pentru a face curte noii conduceri, după plecarea britanicilor. Noelle îi iubea farmecul arhaic.

Era începutul anotimpului secetos. În curând, soarele avea să ardă pământul tare și cafeniu, crăpându-l și fărâmițându-l. Era anotimpul cel mai teribil al Indiei, cu astrul zilei înălțându-se în fiecare dimineață, amenințător ca un călău. Musonul avea să vină abia după multe luni.

Totuși Noelle se simțise cuprinsă de nostalgie, când coborâse din 747 la Palam, și simțise iarăși răsuflarea fierbinte a Asiei. Trecuseră aproape șaptesprezece ani.

Fuseseră însă niște ani buni pentru ea. La treizeci și șapte de ani, era încă zveltă și grațioasă. Avea un păr blond-cenușiu și ochi blânzi, căprui. Pielea albă și delicată dezicea cei douăzeci de ani petrecuți în Indochina. În tinerețe fusese frumoasă; acum, bănuia că putea fi numită „atrăgătoare”. O atrăgătoare franțuzoaică divorțată. Buzele i se subțiară într-un zâmbet amar.

Țigara îi sclipi în umbrele întunecate ale balconului.

Divorțul fusese o afacere neplăcută și tergiversată. Bineînțeles, Noelle nu-și făcuse nici un fel de iluzii. Își văzuse părinții

sfâșiindu-se unul pe celălalt, când ea avea șaisprezece ani. Nu se așteptase ca propriul divorț să fie altfel.

Îl cunoscuse pe Jacques în Paris. Ea era manechin, iar el studia comerțul la Sorbona. O curtase cu stângăcie și, la început, fetei îi era aproape milă de el. Purta fulare lungi din lână și ochelari cu rame de baga, care-l făceau să semene cu o bufniță. Părea ușor ridicol, însă sinceritatea și cinstea lui făcuseră să fie tolerat de Noelle.

Abia mult mai târziu, ea își dădu seama că Jacques considerase că el o ocrotea.

Deveniră amanți destul de târziu. Jacques ajunsese agent de bursă al unei firme mijlocii Ia Bourse des Valeurs, bursa franceză, și renunțase la fulare și ochelari în schimbul costumelor cu vestă și lentilelor de contact.

Când hotărâseră să se căsătorească, atât părinții lui cât și tatăl ei – maică-sa murise cu un an înainte – se împotriviseră. Ai lui îi spuseseră că se însura sub rangul său. Tatăl ei fusese mai dur. Pentru el, Jacques era un puțoi încăpățânat și egoist.

„Tocmai tu zici asta", își amintea ea că se gândise atunci.

În ciuda obiecțiilor părinților, Jacques și Noelle se căsătoriseră primăvara.

„N-o să-i luăm în seamă", îi spusese ea într-o seară, pe când se plimbau ținându-se de mână pe Avenue de l'Opéra. „Iubirea poate învinge orice".

Cu timpul, femeia descoperi că supraestimase puterea iubirii. Dragostea nu putea învinge sterilitatea. Soțul ei era adeptul valorilor tradiționale. Dorea o nevastă frumoasă care să-l poată însoți cu succes la reuniunile mondene, importante pentru afacerile sale, și dorea un fiu. Odată cu scurgerea anilor, când deveni limpede că nu putea avea copii, căsătoria lor intră pe coborâșul lent dar sigur ce-i precedă sfârșitul.

Tatăl Noellei fusese alături de ea și se abținuse să triumfe. La urma urmei, căsătoria durase mai mult decât prevăzuse. O ajutase să-și găsească avocați, și-i oferise o casă unde să locuiască și un umăr pe care să plângă.

Dacă din divorț se alesese și cu un lucru bun, acesta fusese reconsiderarea relațiilor cu tatăl ei. Fusese întotdeauna grosolan și introvert, dar îi sărise în ajutor ori de câte ori avusese nevoie.

Nu-și dăduse seama niciodată cât de mult o iubea.

* * *

De ce se întorsese în Asia? nu-și putuse justifica motivele; dar o făcuse. Fusese un impuls romantic, și doar Dumnezeu știa că în ultimii cincisprezece ani nu prea avusese parte de așa ceva.

Pe de o parte, fusese ideea tatălui ei; după partaj, rămăsese cu o mulțime de bani, și el îi sugerase să facă un voiaj mai lung, ca să uite prin ce trecuse.

Michel reprezentase o complicație neașteptată. Sau dimpotrivă? îl remarcase în recepție, înalt, brunet, cu ochii negri și în permanentă mișcare. Avea o energie primară; fiecare gest conținea o sexualitate arogantă.

Ea se afla pe una din terasele umbrite de deasupra grădinii, sorbind din ginul cu tonic, când, deodată, simțise pe cineva înapoia ei. Bănuise că era chelnerul. Golise paharul și-l ridicase, fără să-și desprindă privirea de la scrisoarea pe care o ținea în mâna dreaptă.

— Da, mai vreau unul, te rog.

— Cu plăcere, se auzi un glas profund și cu un ușor accent franțuzesc.

Noelle se întoarse derutată. Era el.

— Oh. Iertați-mă. Am crezut.

Michel zâmbise, luase paharul și dispăruse în bar. Femeia îl urmărise cu un amestec de surpriză și neliniște. Ce să facă? să plece, să revină în cameră și să dezamorseze situația? nu, nu putea face una ca asta. Ar fi fost prea nepoliticoasă. Când se reîntorcea tânărul, avea să-i explice confuzia, să-i mulțumească pentru pahar și să converseze amabilă. Nu era nevoie de mai mult.

Doar dacă ea nu dorea altceva.

Lăsă scrisoarea pe masă. În mod neașteptat, simțea inima bubuindu-i în tâmple. Ridicol! își netezi rochia cu palmele. Și le simțea transpirate.

— Gin cu tonic!

Michel puse paharul pe masă și se așeză pe scaunul din trestie din fața ei. Purta o cămașă Cardin din mătase albă, deschisă la gât, care-i accentua pielea întunecată. Pe buze îi flutura un zâmbet ironic.

— Semăn cu un chelner? poate din cauza cămășii.?

— Nu, bineînțeles că nu. Am crezut că. Vreau să spun că nu m-am uitat. Stăteați în spatele meu.

— Vă admiram.

Noelle își ținu răsuflarea. Luă paharul, apoi îl puse înapoi pe masă când, își dădu seama că-i tremurau mâinile. Nu se așteptase la

așa ceva. Se simțea ca o școlăriță. „De ce”? se întrebă.

Sexul. Nu, nu sexul, seducția. Uitase.

Încercă să-și recapete siguranța.

— Mă admirați? ar trebui să fiu măgulită.

Deschise poșeta să-și caute țigările.

— Totuși, sunteți măgulită, nu-i așa? scoase din buzunar o brichetă Dupont de aur și-i aprinse țigara: Vă numiți Noelle Giresse. Locuiți în Paris și sunteți foarte frumoasă.

— De unde știți toate astea?

— Numele și adresa le-am aflat de la recepție. Restul. Mi se pare că restul e evident. Știți, v-am urmărit. Și dumneavoastră m-ați remarcat.

Noelle îl privi uluită.

— Prostii!

O dăduse peste cap. Îl studie mai atentă. Era tânăr, sub treizeci de ani. Purta blugi Givenchy și mocasini Gucci, moi, cenușii. Pe unul din degete sclipea un rubin mare. Îndrăzneț, bogat, și aventurier.

Se relaxase nepăsător în scaun, în vreme ce ea alterna între țigară și pahar, gândindu-se ce să facă. De ce oare o speria atât de mult gândul de a face ceea ce dorea cu adevărat? îi fusese credincioasă lui Jacques, chiar și în ultimele luni când el își afișa amanta în public.

— Mi-ați spus cum vă numiți? izbuti să rostească.

— Michel.

— Sunteți francez, nu? păreți indian.

— Sunt un cetățean al lumii. Brusc se aplecă înainte și ochii săi o sfredeliră: Pot fi orice doriți să fiu.

— Nu sunt sigură că înțeleg ce vreți să spuneți.

Michel privi scrisoarea de pe masă.

— Doriți să plec? poate preferați să terminați de citit scrisoarea.

— Nu, răspunse ea, și-și dădu seama că se grăbise prea tare, parcă speriată să nu-l piardă. De fapt, cum doriți.

— Îi scriați soțului?

— Nu, tatei. De soțul meu am divorțat luna trecută.

— Mă scuzați.

— N-aveți de ce vă cere scuze. Era un nenorocit!

— Ah! atunci îmi pare rău pentru dumneavoastră.

Noelle aprinse altă țigară. De ce era atât de nervoasă? de ce-i spunea toate astea unui străin? poate tocmai pentru că era un

străin.

— N-ar trebui să vă spun toate astea.

— Atunci de ce continuați s-o faceți?

Femeia decise că tânărul nu-i plăcea deloc. Era prea îndrăzneț, prea direct. Nu-i plăceau întrebările lui.

— Nu știu. De ce facem ceea ce facem? întrebă ea arogantă.

Michel zâmbi și se aplecă peste masă. Își puse palma peste mâna ei.

— Spune-mi, Noelle, crezi în Destin?

* * *

Noelle stinse țigara și se întoarse cu spatele la balustrada balconului. Nu putea să nu se gândească la Michel. O făcuse să se simtă tulburată, nervoasă și tânără. Trecuse multă vreme de când nu mai trăise așa ceva.

Cum să procedeze cu el?

Un ciocănit scurt se auzi la ușă. Tresări surprinsă, și aprinse veioza de pe noptieră.

— Cine-i?

— Michel.

Michel? se așeză pe marginea patului. Simțea în tot trupul un val de ațâțare și teamă. Știa ce dorea tânărul. Însă ea voia același lucru?

N-avea decât să deschidă ușa.

Când o deschise, el zâmbi în felul lui obișnuit, ironic.

— Te-am trezit?

— Nu puteam dormi.

— Nici eu.

Trecu pe lângă ea, în cameră, și Noelle încuie ușa.

* * *

Se așeză pe marginea patului și aștepta. El rămase în mijlocul odăii, cu mâinile în buzunare, privind-o.

— Nu credeam c-o să deschizi, rosti Michel.

— Nici eu nu crezusem.

Își simți degetele înfigându-se în așternuturi. „Pentru Dumnezeu!" se gândi. „Fă ceva!" Tânărul începu să-și descheie cămașa.

— Stinge lumina.

— S-o lăsăm aprinsă.

— Stinge-o!

Noelle ridică din umeri și stinse veioza. Auzi foșnetul hainelor

lui căzând pe podea. Luna urcase mai sus acum și se zărea prin ușile de sticlă ale balconului. Îl auzi pe Michel pășind prin încăpere și, pentru o clipă, silueta, trupului său gol trecu prin fața lunii.

Michel se așeză lângă ea pe pat, dar n-o atinse. Noelle întinse mâna și-i simți pielea sub vârful degetelor. Era netedă și răcoroasă, iar mușchii aveau elasticitatea cauciucului. Soțul ei avea carnea moale și era gras. Coborî degetele peste stomacul plat, spre coapsă și-și simți mâna atingându-i penisul. Brusc avu impresia că i se usucă gura.

— Te rog, șopti ea.

Michel îngenunche în fața ei, și Noelle îi simți dezlegându-i cordonul cămășii de noapte. I-o ridică după aceea peste umeri, și degetele lui puternice îi țintuiră încheieturile mâinilor pe pat.

Buzele lui îi atinseră gâtul, coborând încet spre sâni, limba mișcându-se cu delicatețea unui fluture în jurul sfârcurilor.

O întinse apoi pe spate, iar limba coborî pe pântece, și mai jos, unde se contopeau coapsele, cu mișcări iuți care o făceau să se zvârcolească și să geamă. Nimeni nu-i făcuse vreodată așa ceva, nici măcar soțul ei.

Închise ochii și se lăsă în voia simțurilor.

* * *

Când se trezi, era singură. Întinse brațul și atinse cearșaful, dezamăgită. Era cald încă. El plecase în camera lui.

Jaluzelele erau trase. Printr-o fantă a perdelelor putu să vadă că discul lunii fusese înlocuit de soarele strălucind puternic. Se înfioră. Înainte de-a pleca, Michel închisese fereastra și pornise climatizarea. Se întinse languroasă pe burtă și se gândi la noaptea trecută.

Avea senzația că-și pierduse virginitatea pentru a doua oară. Nu-și făcea iluzii că fusese începutul unei mari iubiri. Dimpotrivă, se prăbușise într-un somn greu, cu senzația că fusese lucrată de un profesionist. Ideea o făcu să zâmbească.

Se rostogoli pe o parte și deschise ochii. Camera era scufundată în penumbră. Brusc își dădu seama că tânărul nu plecase. Stătea în scaunul de lângă pat, privind-o. Noelle își înăbuși un strigăt.

— Michel?

— Bună dimineața.

— Oh. Dumnezeule!

Avea un pistol îndreptat spre ea. Gura micuță și neagră a țevii era la numai un metru de fața ei. Ce faci?

— Stai cuminte, Noelle. Nu face gălăgie și n-o să pățești nimic…

Imediat, femeia înțelese de ce el insistase să se dezbrace pe întuneric. Nu dorise să-i zărească arma.

— Ce vrei?

Michel zâmbi.

— Exact ce-o să-ți spun să faci. Să știi că n-o să ezit să folosesc revolverul.

Noelle îl privi în ochi și-l crezu.

— Spune-mi ce vrei să fac, încuviință ea.

Rajastan Emporium era unul dintre cele mai renumite magazine de bijuterii din New Delhi. Făcea parte din duzina de magazine din incinta Hotelului Ashoka, acordate de conducerea hotelului unor negustori selectați pentru a putea satisface orice capriciu al clienților. Rajastan Emporium era condus de Sunil Pradesh.

În dimineața aceea, telefonul său sună puțin după ora zece.

— Rajastan Emporium.

— Sunt doamna Giresse, de la camera 289. Aș dori să cumpăr ceva de la dumneavoastră.

— Desigur, doamnă. Aici, în Emporium, avem cele mai.

— Nu, nu, n-ați înțeles. Nu pot părăsi camera. Nu mă simt bine.

— Pardon? se încruntă Pradesh.

— O indigestie. Nu pot ieși din cameră, repetă, ea.

— Extrem de neplăcut, încuviință bijutierul…

— Da, așa este. Deci trebuie să veniți dumneavoastră.

— Bineînțeles.

— N-aș dori să-mi aduceți ceva de mâna a doua.

Pradesh se înroși la față. „Lua-i-ar dracu' pe francezii ăștia aroganți! cine se cred?”

— Desigur, doamnă. Vă voi trimite numaidecât pe cineva.

— Imediat.

— Exact.

— Camera 289.

— Da, doamnă. Sunt sigur că veți fi mulțumită.

Pradesh puse receptorul în furcă, și zâmbetul profesional îi dispăru de pe chip. Se răsuci către unul din vânzători.

— Sanji, pune aceste trei tăvi într-o casetă și du-te la camera 289. Doamna Giresse.

Băiatul încuviință și luă tăvile.

— Da, domnule.

Se întoarse să plece.

— Și încă ceva, Sanji. Nu stai la târguială. Dacă se crede Regina Indiei, poate plăti prețurile cele mai mari. Ai înțeles?

* * *

Mâinile Noellei tremurau atât de tare încât nu mai putea așeza telefonul la locul lui. O făcu Michel, cu mâna liberă. Cu cealaltă ținea micul Beretta lipit cu gura de gâtul femeii.

— Bravo, șopti el. Frumos jucat.

Noelle simțea cum o părăsește auto-controlul. Instinctul o îndemna să țipe, dar metalul cald al țevii ce-i apăsa jugulara o făcea să tacă.

— Te rog, nu m-omorî!

— Fă ce-ți spun. Nu-i nevoie să moară nimeni.

— Ce vrei să faci?

— Mai întâi, trebuie să te îmbraci. Scoală-te.

Se ridică, sprijinindu-se de scaun. Genunchii îi tremurau. Niciodată până atunci nu cunoscuse teroarea pură; credea că are să leșine, totuși o altă parte din ea îi refuza această cale de scăpare. Se clătină.

— Vreau să-ți cauți rochia cea mai frumoasă și să te îmbraci.

Noelle își înghiți un icnet.

— Te rog, Michel, am.

— Fă-o!

Amenințarea din glasul lui o convinse că era inutil să încerce să apeleze la rugăminți. O prinse de braț și o trase în dreptul dulapului.

— Mă doare! scânci ea.

Tânărul o ignoră.

— Aceea! îi arătă.

Noelle scoase rochia de mătase turcoaz.

— E de seară. Protestă ea.

— Îmbrac-o!

Ezită, apoi scoase cămașa de noapte, lăsând-o să lunece pe podea. Simți cum îi ard obrajii, în vreme ce căuta prin sertare după lenjerie. Michel o privea, rezemat de perete, ținând neglijent arma.

Brusc izbucni în râs.

— Termină, făcu Noelle.

— Ai roșit ca o fată mare.

— Nu te mai holba la mine.

— Dacă te scap din ochi, o să începi să țipi și să fugi la ușă.

Noelle își puse slipul, conștientă de mișcările sânilor ei grei

atunci când se aplecă. Bâjbâi, chinuindu-se cu sutienul. Amintirile plăcute ale nopții dispăruseră ca prin farmec. Se întrebă ce fel de bărbat putea face dragoste cu o femeie pentru ca apoi, cu nepăsare, s-o utilizeze și s-o umilească. Era un coșmar.

Ridică ochii. Michel continua s-o fixeze cu privirea.

— Ești foarte frumoasă, șopti el.

— Te rog, termină, scânci femeia. Lasă-mă să plec!

— Nu încă. Mai ai de jucat o scenă. Desprinse rochia de pe umeraș și i-o aruncă: îmbracă-te. Noelle trase rochia peste cap.

Tânărul își scoase rubinul de pe degetul mic al mâinii stângi și i-l întinse.

— Ia-l.

Îl ascultă. Spaima îi amorțise creierul.

— Ce vrei să fac?

— E un element de decor, ca să-l impresionăm pe domnul Pradesh. Pune-l pe deget.

— Nu-nțeleg.

— E pentru tine. Ți-l împrumut. Dacă-ți joci rolul la fel de bine ca prima dată, poate c-o să ți-l dau de tot. Acum, încalță-te, și ne ducem în salon să-l așteptăm pe domnul Pradesh.

* * *

Sanji făcu o plecăciune, și țeasta rasă îi luci cafenie.

— Bună dimineața, doamnă. Sunt de la Rajastan Emporium.

Noelle îl examina câteva momente cu o privire critică, așa cum o învățase Michel.

„Ca și cum ar fi un gunoi", îi spusese. „Atunci va bănui că într-adevăr ai foarte mulți bani."

— Intră, rosti ea.

Se întrebă dacă există vreo cale prin care să-l avertizeze despre ce avea să se întâmple. Știa că Michel urmărea fiecare gest al ei, cu Beretta ațintită asupra cefei.

— Domnul Pradesh vă roagă să-l scuzați că n-a putut veni personal. Mă numesc Sanji.

Michel o avertizase asupra acestei posibilități. Se întoarse și traversă maiestuoasă salonul. Sanji o urmă, cu caseta din lemn de trandafir care conținea cele trei tăvi cu bijuterii alese de Pradesh.

Noelle se așeză în fotoliul îndreptat cu fața spre ușa băii. Acolo fusese instruită să stea. Prin ușa întredeschisă putea zări ochiul negru al amortizorului îndreptat spre inima ei. Michel era ghemuit înăuntru, privind.

Rânjea către ea.

— Ia loc, se adresă Noelle indianului, arătându-i celălalt fotoliu.

— Mulțumesc, doamnă.

Dacă îl intrigau jaluzelele coborâte și penumbra odăii, nu se trăda în nici un fel. Așeză caseta pe măsuța ei și o descuie.

— Bănuiesc că veți fi înaintată să vedeți câteva dintre cele mai prețioase bijuterii din Delhi.

Noelle luă un inel cu diamante și-l examină în lumina veiozei de pe măsuță.

— O piesă deosebită, se aplecă Sanji spre ea.

Femeia lăsă inelul cu o indiferență studiată. Îl privi pe Sanji. Îi venea să strige: Pentru Dumnezeu, nu-ți dai seama ce se-ntâmplă? sunt albă ca vărul, și-mi tremură mâinile; chiar așa imbecil ești?! ochii ei îl sfredeleau căutând o cale de a-i comunica spaima.

— S-a întâmplat ceva? se încruntă indianul.

Noelle fu gata să leșine. Privi iute spre baie.

— Nu, doar că nu mă simt prea bine. Ce mai puteți să-mi arătați?

Sanji ridică un colier de smaralde, ținându-l cu ambele mâini.

— O piesă excepțională. Unul dintre cele mai celebre coliere din toată Asia.

Franțuzoaica îl luă și-l examina cu atenție. Nu se pricepea deloc la bijuterii, dar Michel îi spusese că era lipsit de importanță.

„Primele lor bijuterii vor fi mediocre, în cel mai bun caz. Când o să le arunci înapoi, o să creadă că ești cunoscătoare și atunci vor deschide seiful."

Lăsă colierul să cadă pe catifeaua verde a tăvii. Se rezemă de spătarul fotoliului, jucându-se cu rubinul de pe deget.

— Doar nu crezi că mă pot interesa tinichelele astea?

Sanji îi privi inelul. Femeia îl simți că era impresionat.

— Te rog, spune-i patronului tău că sunt extrem de dezamăgită. Mi se dăduse de înțeles că ar avea o reputație.

Indianul părea zăpăcit.

— Vă asigur, doamnă, că.

Noelle își mută privirea asupra țevii ucigașe. Moartea – la numai câțiva metri depărtare. Gândurile îi goneau prin minte. Exista vreo scăpare? putea oare să-l prevină pe bijutier despre ce se întâmpla, fără ca Michel să-și dea seama? nu, era convinsă că tânărul îi urmărea fiecare expresie. Îi putea zări ochii, fixând-o din baia întunecată, aidoma unui animal sălbatic care-și pândește

prada. Se înfioră.

— Doamnă?

Reveni cu ochii la Sanji, care o privea nedumerit.

— Spune-i domnului Pradesh că sunt dezamăgită.

— După cum spuneam, doamnă, sunt sigur că în magazin s-ar putea să existe și alte obiecte. Cele pe care le păstrăm pentru clienții noștri mai exigenți. Dacă-mi permiteți să revin.

— Da, da, încuviință femeia, fluturând o mână în direcția ușii. Du-te.

Brusc se simțea amețită. Avea impresia că nu mai putea rezista.

Sanji încuie caseta, făcu o plecăciune și porni spre ușă. Noelle îl auzi închizând-o. Își coborî fața în palme și izbucni în lacrimi.

— Ei bine? întrebă Pradesh.

— Domnule, începu Sanji aţâţat, zice că nu-i place niciuna.

— Nu-i plac?

— A zis că se aștepta la altceva.

— Am înțeles, încuviință Pradesh.

Poate că o judecase greșit pe franțuzoaică. Era gata să-și schimbe părerea despre oricine care dorea să-l îmbogățească.

— Spunea că-i bolnavă.

— Da, e adevărat. Stă cu jaluzelele trase, e palidă și dârdâie, ca și cum ar avea febră.

— Crezi că-i bogată?

— Purta un inel cu rubin birman, montat în aur alb. Foarte scump. Bănuiesc că dorește să facă o achiziție importantă.

Pradesh își umezi buzele, încântat.

— Perfect. O să vedem dacă o putem mulțumi. Luă caseta din mâinile vânzătorului. Rămâi în magazin. Mă voi ocupa eu de doamna Giresse.

Intră în biroul său, încuind ușa. Apoi se apropie de seif și formă cifrul.

* * *

Michel se așeză și-și aprinse o țigară. Avea arma în poală.

— Ai fi fost o actriță extraordinară, îi spuse.

Noelle continua să-și țină capul în palme. Se întrebă cum de putuse să-l considere atractiv pe bărbatul acesta. Era un monstru.

— Și-acum?

— Acum îl așteptăm pe domnul Pradesh.

— Pentru ce ai avut nevoie de mine?

— Ca să nu fiu văzut.

— Dar. Începu Noelle și se opri.

Brusc înțelesese. Indiferent ce urma să se întâmple, el avea s-o ucidă. Și pe Pradesh. Ei aveau să fie singurii care să-i cunoască identitatea.

— Dacă faci ce-ți spun, n-o să ți se întâmple nimic. Poate că ai putea veni cu mine.

— Să vin cu tine?

— Să devenim parteneri.

Noelle se holbă la el. Era nebun. Citise undeva că una din trăsăturile unui psihopat era viclenia deosebită. Îi privea ochii și se întrebă ce se petrecea înapoia lor.

Trebuia să facă ceva. Avea s-o ucidă.

— Te rog, dă-mi drumul, scânci ea.

— Bineînțeles, dar mai trebuie să mă ajuți o dată.

— Nu pot. Nu mai pot să.

Dădu ochii peste cap. Începu să alunece ușor de pe canapea.

— Fir-ar a dracu', șuieră Michel.

Instinctiv, puse arma pe măsuța dintre ei și se întinse s-o prindă. Însă Noelle nu leșinase.

Se feri, luă revolverul și se azvârli într-o parte. Se răsuci, ridicând-se în genunchi, ținti spre Michel, apăsă trăgaciul și țipă.

Pradesh se opri în fața ușii camerei 289. Tuși, și-și aranjă cravata. Îndreptându-și spatele, își compuse o expresie de slugărnicie și ciocăni de două ori.

Ușa se deschise.

Pradesh se încruntă. În prag era un bărbat.

— Mă scuzați. Am crezut că este apartamentul doamnei Giresse.

— Exact, rosti bărbatul. Sunt secretarul personal al doamnei.

Indianul se întrebă de ce Sanji nu-i pomenise nimic despre asta. Strânse din umeri. Era lipsit de importanță.

— Am aici câteva piese deosebite pentru doamna.

Atinse caseta.

— Mă tem că omul meu a adus din greșeală alta.

Michel se trase într-o parte. Pradesh intră.

Odaia era semiîntunecată, așa cum spusese Sanji. O zări pe doamna Giresse pe un scaun, în capătul opus al salonului. Avea genunchii acoperiți cu o pătură. Înaintă zâmbitor, cu mâna întinsă.

— Bună ziua, doamnă! mă numesc Sunil Pradesh. Am.

Se opri brusc. Femeia avea un căluș în gură. Se zbătu și pătura îi căzu de pe genunchi. Mâinile îi erau legate la spate, iar gleznele îi

fuseseră legate de picioarele scaunului cu fâșii de cearșafuri, Fruntea îi era însângerată, iar ochii holbați de groază.

În acele scurte clipe înainte de a avea timp să reacționeze, văzu gaura de gloanțe din spătarul fotoliului. Deschise gura surprins. Vru să se întoarcă și să fugă, dar ceva îl lovi cu putere în creștetul capului, picioarele i se înmuiară și lumea se înnegură.

* * *

Michel îl târî pe Pradesh în baie. Ieși, după câteva clipe, ștergându-se pe un prosop. Ochii Noellei îl urmăriră în jurul camerei, clipind des, orbiți de sângele care-i curgea din frunte, unde fusese lovită cu scrumiera.

Tânărul se aplecă și ridică de jos caseta. Zâmbi mulțumit. Scoase câteva bijuterii, o broșa din jad de forma unui elefant și un colier din rubine cu clipsuri asortate. Le ținu în palma dreaptă.

— Privește, Noelle. Puteau fi ale tale.

Femeia se zbătu în legăturile ce o țineau captivă. Începuse să fie cuprinsă de panică. Michel simți fiorul familiar al victoriei și puterii. Își trase fotoliul lângă ea.

— Ai încercat să mă omori, Noelle. Ți-am oferit bogăție, dar tu ai încercat să mă păcălești și să mă omori. Voi, femeile, sunteți toate la fel. Dăruiți bărbaților dragoste, și apoi încercați să-i distrugeți.

Întinse mâna și-i desfăcu colierul de safire de la gât. Îl strecură în buzunarul sacoului și începu să-i dezmierde albeața gâtului. Noelle se împinse cu tălpile în podea, încercând să răstoarne scaunul pe spate. Își pierduse complet uzul rațiunii.

Michel prinse spătarul cu un braț și continuă să-i mângâie grumazul cu vârful degetelor.

— Nimeni n-a făcut dragoste cu tine așa cum am făcut eu, nu-i așa, Noelle? drept răsplată nu ți-am cerut decât să mă ajuți. Însă tu ai vrut să mă ucizi. Erai gata să strici totul. Ce să fac cu tine?

Femeia întoarse capul într-o parte, gemând încetișor, cu trupul încordând-se în legături. Michel o privi, încruntându-se dezgustat.

Femei.

Nu te poți încrede în niciuna.

Montmartre, Paris

— Bun, Valentine, acum vino spre mine. Leagănă-ți fusta. Așa! așa!

Clic-vrrr.

— Acum lângă perete. Te uiți departe. Departe. Minunat!

Clic-vrrr.

Paul Poleski era excitat. Câteodată știa că fotografiile pe care le făcea erau excepționale, chiar înainte de a le developa. Acum era unul dintre acele momente. Toată pielea i se înfiorase, însă nu din cauza frigului după-amiezii. Da, erau excepționale.

Pe fundal, bătrânii așezați la masă pufăiau Gauloise și o priveau, glumind între ei. În sacou alb, proprietarul stătea și el la o masă, cu ochii fixați asupra picioarelor Valentinei.

„O poză grozavă", se gândi Paul, și-l încadră în obiectiv.

Clic-vrrr.

— Danielle, Isabella, aici!

Celelalte două fotomodele își schimbaseră hainele; una într-o bluză Dior cu fustă neagră din trei volane, cealaltă într-o rochie Givenchy din jerseu. Coborâră din rulotă și imediat își puseră hainele de blană pe umerii goi.

— Aici, lângă perete.

Pentru o clipă, soarele apăru între norii groși, împestrițați cu cenușiu, și scânteie pe domul Bazilicii Sacré-Coeur de pe colina Montmartre. Poleski hotărî că avea să fie un fundal excelent pentru rochiile negre ale fetelor.

— Danielle, scoate haina.

— Acuși o să ningă, scânci fata.

— Cherie, noi facem aici colecția de primăvară. Scoate haina!

— Pe vremea asta o să-mi înghețe țâțele.

— Dacă o să-ți cadă pe jos, eu o să le iau primul. Acum scoate dracului haina aia, hai fetiță!

Fata țuguie buzele, făcând pe supărata, și se dezbrăcă. Câțiva tineri care treceau pe stradă fluierară și aplaudară. Danielle privi spre ei.

Paul schimbă filmul din aparat.

— Gata, acum fii cât poți mai sexy.

— Cum dracu să fiu sexy pe vremea asta de rahat?!

Tânărul se strâmbă, auzind-o. Era extraordinară.

Până deschidea gura. Accentul ei breton îl călca pe nervi. Spre deosebire de Valentine. Glasul blând și melodios al Valentinei îl înnebunea, pur și simplu. Era prima fată care-i provoca o erecție, doar ascultând-o.

— Stai jos, la masă. Bun. Așa. Acum te uiți la mine. Nu, nu așa, tâmpito! fii sexy, pentru Dumnezeu! gândește-te la bărbatul care ți-a plăcut cel mai tare.

— N-ai fost tu, mon petit chou.

— Atunci gândește-te că te culci cu Alain Delon.

— Mai bine cu Warren Beatty.

— Bine, gândește-te la el!

— Cum să mă gândesc, când mi-a înghețat păsărica?!

— Petite conne!

Fata ar fi trebuit să fie o profesionistă! se întrebă, așa cum o făcuse de nenumărate ori până atunci, dacă era bine să te culci cu fotomodelele. Le scapi complet din mână.

— Isabella, vino-aici!

Când se întoarse după ea, o văzu pe Valentine. Traversase strada și privea un circar care înfrunta frigul după-amiezii.

Paul puse mâinile în șolduri. „Iisuse, de unde dracu le găsesc agențiile pe tipele astea?"

— Valentine!

Fata se întoarse. În jurul înghițitorului-de-flăcări se strânseseră mai mulți spectatori, care acum se depărtară, formând un semicerc. Parcă erau și ei uluiți de o asemenea apariție fermecătoare în după-amiaza aceea plumburie.

Deodată, Paul întrevăzu posibilitățile. Luă aparatul și traversă în goană strada, ignorând înjurăturile vehemente ale șoferului Citroenului care vira și frână ca să nu-l lovească.

Valentine adoptă cu naturalețe o poză cu mâinile în șolduri, buzele întredeschise și nările dilatate. Înapoia ei, circarul scuipă fluidul volatil, și o ciupercă de foc se-înălță spre cer.

Clic-vrrr.

Paul îngenunche, zâmbind larg. Fantastic!

— Pune-ți mâinile-n păr. Dă capul pe spate. Așa. Așa!

Trăgea cadru după cadru. Clic-vrrr. Clic-vrrr.

Valentine coborî o mână, încet, pe coapsă, își zvârli părul pe spate și duse cealaltă mână la ceafă. Era născută pentru așa ceva. Clic-vrrrr.

Circarul își abandonă ocupația și alergă spre fotograf. Mai fusese păcălit în felul ăsta. Întinse palma, cerând bani. Blestemând, Paul scotoci în buzunarul blugilor și azvârli câteva bancnote pe caldarâm, fără să le numere.

— Dépechez-vous! îi strigă bărbatului. Grăbește-te!

Înghițitorul de flăcări își reluă poziția și sorbi o gură de lichid, stând acum mult mai aproape de fată. Lăsă capul pe spate, întinzând în lateral mâna stângă, care ținea sticla, și ridicând cu

cealaltă torța aprinsă. Din nou, jetul de foc se înălță spre cer, aruncând o scurtă licărire portocalie pe chipurile privitorilor. Însă ochii acestora nu-l priveau; erau ațintiți asupra Valentinei. Fata părea că nu-i observă nici pe ei și nici fotograful. Paul își umezi buzele, refocalizând, cu gura uscată. Își simțea erecția dureroasă în blugii foarte strâmți. Continuă să tragă cadru după cadru, până când filmul din Nikon se termină, și atunci se întrebă cum s-ar fi putut culca cu fata, fără să aibă scandal cu Danielle.

— Minunat, zâmbi spre Valentine, când termină. Magnifique!

* * *

Paul Poleski stătea în camera obscura a apartamentului său din Montmartre și privea fotografiile lucioase, agățate de frânghia lungă ce șerpuia prin odaie.

— Incredibil, șopti el.

În lumina roșiatică a becului cu infraroșii, examina suita de poze încă ude, dominate de Valentine; rochia stacojie și norul de foc portocaliu într-un contrapunct dramatic cu chipurile pământii ale spectatorilor și peretele cenușiu dinapoia ei. Mingea de foc își proiecta strălucirea pe fețele oamenilor, și dorința din privirile lor părea aproape satanică. Prin contrast, Valentine apărea angelică; chipul ei poseda o inocență fragilă, necunoscătoare a propriei frumuseți.

Fotograful zâmbi. Existau triburi primitive care credeau că într-o fotografie poți captura sufletul. „Au dreptate”, își spuse. Prin obiectivul unui aparat de fotografiat poți extrage esența psihicului; imaginile dinaintea lui constituiau o dovadă. Valentine era precum torța înghițitorului-de-flăcări: ajungea să fie atinsă de o pasiune arzătoare pentru ca să explodeze.

I-ar fi plăcut să aibă el pasiunea aceea.

Existau și alte fotografii, făcute ulterior, în studioul lui. Nu aveau aceeași forță precum cele din Montmartre, însă continuase să-i exploateze calitățile speciale pe care le surprinsese în după-amiaza aceea.

Fata era încă novice, dar Paul recunoștea un talent nativ atunci când îl întâlnea. Deținea ceva care o ridica deasupra artificialului. Nu era inhibată în fața obiectivului, și exuberanța ei tinerească se combina cu puterea arzătoare a ochilor adumbriți, realizând un efect extraordinar. N-o făcea mai frumoasă decât alte fete frumoase; dar îi conferea unicitate.

Paul știa că o revistă avea să-i publice fotografia pe copertă, și

în scurtă vreme, Valentine urma să fie extrem de solicitată. Păcat că refuzase să se culce cu el. Mai exista totuși o cale prin care putea profita de relația lor.

Aprinse lumina și traversă apartamentul, spre telefonul din dormitor. Avea de mai multă vreme un aranjament cu o agenție de fotomodele din New York, pentru descoperirea de talente excepționale, pentru care primea o sumă frumușică, plus comisionul.

Așteptând legătura cu America, examină din nou fotografia. Valentine îl privea și ea: chipul unui copil; frumos, cu ochi de sfântă.

Extraordinar!

* * *

Petrecerea se ținea în apartamentul din St. Germain al unuia din editorii lui Cosmopolitan. Când Paul și Valentine ajunseră, după ora nouă, salonul era plin cu grupuri de oameni, discutând și râzând gălăgioși. Toți făceau parte din lumea modei și a revistelor, editori, agenți, designeri, fotografi și manechine.

Paul o prezentă pe Valentine unuia din designeri, un ochelarist grăsuț, într-o cămașă hawaiană. După ce le făcu cunoștință, fotograful se pierdu imediat în mulțime. Valentine rămase descumpănită că o părăsise atât de repede.

Designerul îi aduse șampanie și întreținu o conversație superficială, în vreme ce trăgea cu ochiul spre un tânăr blond și înalt, aflat în cealaltă parte a salonului, pe care Valentine îl recunoscu ca fiind tot fotomodel.

Amândoi priveau în jur, căutând o scuză să se despartă.

Valentine detesta petrecerile mondene, flecărelile inutile și intrigile cauzate de invidie și răutate. N-ar fi venit, însă Paul insistase să întâlnească pe cineva. Acum o părăsise.

Poate că ar fi fost mai bine să plece și ea. Brusc îi auzi glasul la ureche:

— Valentine, aș dori să faci cunoștință cu cineva.

Se întoarse și dădu cu ochii de un tânăr înalt, elegant îmbrăcat, într-un costum albastru la două rânduri. Purta părul lung.

— John Cassavettes, continuă Paul. John, ea este fata despre care ți-am povestit, Valentine Jarreau.

— Enchanté, rosti bărbatul într-o franceză foarte accentuată.

Îi întinse mâna; era rece și puternică.

— Bună seara, răspunse Valentine.

Auzise de el. În numai șase ani își adusese agenția, Fashion Incorporated, de la zero la poziția a doua în New York.

— Paul a avut dreptate, spuse Cassavettes. Ești deosebit de frumoasă.

— Mulțumesc, zise Valentine acceptând privirea lui scrutătoare.

— Mi-a mai spus că ar trebui să-ți văd portofoliul. Am auzit că de altfel Cosmopolitan te publică pe copertă luna viitoare. Sunt în permanentă căutare de tinere frumoase și talentate.

Deci de asta o adusese aici.

— E foarte drăguț din partea lui Paul. Cred că ar trebui să fiu măgulită. Însă nu mă interesează.

Cei doi bărbați schimbară priviri surprinse:

— Nu?

— Nu pentru că nu m-ar interesa să lucrez cu dumneavoastră. Dar nu vreau să părăsesc Parisul.

— Cât câștigi aici, în Franța?

— Sunt convinsă că în America aș putea câștiga mult mai bine. Dar nu.

Cassavettes ridică o mână, oprind-o cu blândețe:

— Valentine, fetele mele sunt cele mai bune din lume. Chipurile lor apar pe coperțile lui Vogue și Cosmopolitan. Vorbesc de edițiile americane. Ajung să câștige o mie de dolari pe zi. Poți refuza așa ceva?

— În viață există lucruri mai importante decât banii, domnule Cassavettes.

Bărbatul îl privi pe Paul cu o surpriză prefăcută.

— Așa să fie?

— Vă mulțumesc pentru ofertă. Îți mulțumesc și ție, Paul.

Era sinceră.

Cassavettes înălță din umeri și-i întinse o carte de vizită.

— Dacă te răzgândești vreodată.

Îi sărută mâna și se îndepărtă. Fu acostat imediat de o blondă înaltă.

Paul clătină din cap.

— Valentine, cred că nu ești în toate mințile.

— Poate.

— De ce? nu înțeleg. O mulțime de fete și-ar da și. Nu-știu-ce, ca să primească o asemenea ofertă.

— Poate că fără. Nu-știu-ce, n-ar mai fi niște foto-modelele la fel de bune. Oricum, nu mi-a făcut nici o ofertă. Voia doar să-mi

vadă portofoliul.

— L-a văzut deja! a spus-o din politețe.

Valentine îl atinse pe braț.

— Mulțumesc, Paul. Nu știu cum ai făcut-o, dar îți mulțumesc.

— Nu-mi mai mulțumi. M-ai costat un comision. Goli o cupă de șampanie și luă alta. Nu-nțeleg! de ce l-ai refuzat? nu i-ai dat nici măcar o șansă. Ce vrei, de fapt?

— Nu știu.

Fata bău paharul și i-l întinse.

— Nu mai stau. În seara asta n-am chef de nimic. La revedere.

Îl atinse cu buzele pe obraz și plecă, plutind prin mulțime și lăsându-l să privească uimit după ea.

Teheran.

Un tânăr înalt și arătos, cu piele cafenie și un păr surprinzător de deschis la culoare, aruncă o privire asupra standului de presă din aeroportul internațional, așteptând legătura cu Singapore. Se opri brusc, fixând o revistă.

Valentine îl privea de pe copertă.

Mișcându-se lent, ca în transă, cumpără revista și se plimbă prin aeroport continuând să privească coperta.

După un timp, strecură revista în geanta diplomat, alergă până la cel mai apropiat telefon și ceru o convorbire cu domnul Serge Danton, în Paris.

Aprilie.

Paris.

Michel simți roțile avionului atingând pista aeroportului Orly. Motoarele urlară frânând, și 747 se opri. În sfârșit, o găsise. În sfârșit!

În curând avea s-o revadă pe Adrienne.

Își aminti multele scene pe care și le repetase în minte. Unele din ele se încheiau printr-o întâlnire lacrimogenă; altele prin violență. Își imaginase furie, acuzații, tristețe, ușurare, împăcare. Și moarte.

Se întrebă ce avea să fie.

Așteptase atâta vreme momentul acesta. Adrienne. În sfârșit.

„Mă întorc!”

Primăvara în Paris. „Nu e ca-n cântece”, se gândi Danton, ștergând cu degetele geamul aburit. Rafale cenușii de ploaie, și circulație vuind cu zgomot pe bulevarde. Pe trotuar, un bărbat se lupta cu o umbrelă ruptă.

O auzi pe secretară deschizând ușa, apoi închizând-o. Se întoarse încet.

— N-ați adus vreme bună, rosti el.

— N-am venit să discutăm despre vreme… Michel deschise geanta diplomat și scoase un Paris-Match. Îl aruncă pe masă: Ea e!

Detectivul ridică revista.

— E prea tânără. Femeia pe care o căutăm are vreo patruzeci de ani.

— Ea e, repetă Michel lovind cu degetul, coperta lucioasă. Găsește-o. Află cine e. Apoi o vom găsi pe Adrienne Christian. Închise cu zgomot capacul; servietei și porni spre ieșire. Îți dau trei zile.

Danton privi ușa trântindu-se înapoia lui

— Ați avut dreptate, rosti detectivul. Scoase un dosar din dulap. Se numește Valentine Jarreau. Pe maică-sa o cheamă Adrienne, iar numele de fată Christian. Uluitor! împinse dosarul pe tăblia lustruită a mesei. Poftiți! numele, adresa, biografia.

Michel i-l smulse și-l deschise:

— Jarreau. Rue St. Luc. Iisuse, e la câteva străzi de-aici!

— Iertați-mă, nu puteam ști. Sunt un detectiv particular, nu un vrăjitor. Danton se așeză și-și aprinse o țigară. Îl privi atent pe tânăr: Vă deranjează dacă acum îmi spuneți și mie despre ce-i vorba?

— Te plătesc să rezolvi un caz. Atât.

„Puțoi îngâmfat", se gândi Danton. Era cu atât mai încântat să-i dea următoarea veste.

— Oricum, mă tem că-i lipsit de importanță, comentă el aparent nepăsător.

— Cum adică?

— Citiți ultimul paragraf.

Michel privi dosarul mult timp, apoi îi lunecă dintre degete, și foile se risipiră pe podea.

— Nu se poate.

— A murit acum câteva luni. Au îngropat-o lângă taică-său.

Îl studia atent pe tânăr, simțind o mulțumire răutăcioasă.

— Trebuie să fie o greșeală.

— Pardon?

— Am zis. Că trebuie să fie o greșeală.

— Eu nu greșesc.

— Nu se poate să fi murit.

— Toți murim. Îmi pare rău, domnule. Am făcut tot ce-am putut. Mi-ați cerut s-o găsesc. Am găsit-o.

Detectivul fu complet luat prin surprindere de ceea ce se întâmplă în continuare. Dintr-un salt, Michel traversă distanța care îi despărțea, îl înșfacă de guler și-l trânti din scaun. Danton se prăbuși, cu mâna stângă a tânărului înfiptă în gâtul său și genunchiul apăsându-l pe piept.

Michel îl prinse cu cealaltă mână de păr și-i împinse capul cu

putere în spate.

— Ticălosul dracU. Ai tocat banii degeaba, și ea era la doi pași de tine!

— Pentru Dumnezeu. Lasă-mă. Iisuse.

Danton nu-l văzu scoțând șișul. Îi apăruse brusc în mână, cu vârful de oțel la câțiva centimetri de ochii lui. Încercă să țipe, dar degetele lui Michel îl sugrumau.

„Dacă mă clintesc, sunt mort”, se gândi. „Blestematul e nebun. Înlemnește! roagă-te! roagă-te!”

Simți strânsoarea slăbind și greutatea ridicându-se de pe piept. Când deschise pleoapele, Michel era tot lângă el, dar cu chipul schimonosit într-o grimasă de furie și suferință.

— Morții mă-sii! patru ani, și zici că-i moartă!

Danton rămase neclintit, prea îngrozit ca să se miște, sau să vorbească.

Cu o mișcare rapidă, Michel mătură biroul cu brațul, aruncând totul pe dușumea. O scrumieră de cristal se sparse, făcându-se țăndări de fișier.

— Morții mă-sii!

Ridică scaunul și-l zvârli în ușă, rupându-i un picior.

— Morții mă-sii!

Se auzi un țipăt. Danton își văzu secretara în pragul ușii, privind cu ochii holbați. Încercă un gest cu mâna, s-o atenționeze să plece.

Femeia țipă din nou, când telefonul îi trecu pe lângă cap.

Michel căzu în genunchi pe podea. Lăsă capul în palme și începu să plângă ca un copil.

— Moartă.

Danton se sculă, își îndreptă cravata și ieși din birou. Monique ridică receptorul și începu să formeze un număr.

— Ce faci?! se răsti el.

— Sun la poliție.

Detectivul lovi cu pumnul în furca aparatului.

— Nu fi tâmpită. Nu vreau să-și bage jandarmii nasul pe-aici. Fă o cafea. Tare și fără zahăr. La urma urmei, tot ce-a spart a fost cumpărat cu banii lui.

* * *

Mișcarea lină a ștergătoarelor de parbriz curăța picăturile fine de ploaie, lacrimile lui aprilie. Michel se înfioră, deși încălzirea Mercedesului era reglată pe maxim. Parcă în viața lui nu se simțise

atât de înghețat.

Nu-i trecuse prin minte că s-ar fi putut să n-o mai vadă niciodată pe Adrienne.

Nu putea să creadă că-l trăsese pe sfoară într-un asemenea hal. Îl lăsase cu povara lui de ură, disperare și lipsuri. Îl abandonase din nou, iar acum nu se mai putea răzbuna și nici nu mai putea evada din propriul său trecut.

Doi îngerași albi încadrau poarta cimitirului. Parcă mașina și coborî, simțind cum ploaia îi biciuie chipul.

Trecu încet printre crucile ce mărgineau aleea, pe lângă heruvimii cenușii care se iveau din ploaie, cocoțați în vârful pietrelor funerare. Își dădu seama că existau mii de morminte. Căutarea lui putea dura ore întregi, iar umbrele amurgului creșteau.

De fapt, nici nu conta. Putea reveni mâine. În cele din urmă avea s-o găsească; de fapt era singurul motiv pentru care venise în Franța.

Era aproape întuneric când o zări; lespedea din marmură, nu fusese încă roasă de vreme, iar la piciorul mormântului erau flori proaspete într-un vas.

ADRIENNE JARREAU.

Mamă minunată și soție iubitoare.

Nu te vom uita niciodată.

Fii binevenită printre îngerii Domnului.

Michel rămase mult timp lângă mormânt, fără să se clintească. Deodată, dădu capul pe spate și hohoti:

— Printre îngerii Domnului! răcni el.

Privi cortina sură de nori de deasupra, lăsând ploaia să-i pătrundă în gură și nări, iar lacrimile sărate îi curseră pe obraji.

Acum nu se mai putea elibera de ea.

Decât în ziua morții.

Michel trase Mercedesul negru lângă trotuar și opri motorul.

Apartamentul se găsea într-o clădire de la sfârșitul secolului, lângă Rue Amali, între Bulevardul Invalizilor și Turnul Eiffel. Era flancat de o charcuterie și un magazin de antichități.

Aprinse plafoniera și deschise dosarul lui Danton. Apartamentul Jarreau era la etajul șase.

În mașină se făcuse rece. Tânărul se înfioră și privi perdelele de ploaie luminate de lămpile străzii.

Frigul primăverii pariziene era în ton cu dispoziția lui sufletească. Încă se simțea șocat după vestea aflată.

— Adrienne e moartă, își repetă el, din nou și din nou, încercând să se convingă de adevărul cuvintelor sale. După atâta timp! după ce așteptase atâta!

De ce se afla aici? doar din curiozitate? nu era sigur. O parte a lui refuza să uite trecutul, un trecut care însemnase totul. Fără el nu exista nici prezent, și nu putea exista un viitor. Fără trecut, era inutil să mai continue. Nu putea să plece pur și simplu, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Nu încă.

Privi iarăși în dosar.

Subiectul are o fiică, Valentine Michelle, născută în 23/7/52. Nu se cunosc alți copii.

Închise dosarul și stinse plafoniera.

Se uită la ceas. Cifrele verzi străluceau în întuneric. Stătea aici de aproape o oră. Ei bine, o să aștepte și toată noaptea dacă trebuia. Avea s-o vadă.

După încă o oră, auzi pe stradă ecouri de pași, țăcănitul unor tocuri de femeie, trezind amintirea dureroasă a altor pași pe o scară din lemn, cu mult timp în urmă.

Apoi o zări.

N-a fost nevoie s-o vadă urcând treptele clădirii. A știut că era ea, chiar din singura clipă când fusese luminată de felinarul de pe stradă.

Arăta exact ca în fotografie.

Părul lung și negru sub o eșarfă din mătase. Trăsăturile rasate, mândre, aproape aristocratice. Năsucul obraznic, pomeții înalți, gura plină și senzuală. Degetele lungi, elegante strângând mânerul umbrelei.

Nu-i putuse zări ochii în penumbră, dar știu că erau verzi.

Își simți răsuflarea oprindu-se în piept.

Era ea. Până și felul cum umbla.

Era ea.

Și apoi dispăru. Reglă oglinda retrovizoare și o văzu urcând în fugă treptele, oprindu-se pentru o clipă să-și scuture umbrela de apă și după aceea dispărând înăuntru.

Michel simți cum inima îi bubuia sub șocul recunoașterii. Durerea, ațâțarea, confuzia se succedară rapid. La urma urmei, Adrienne nu murise. O parte din ea continua să trăiască.

Nu, de fapt nu se terminase.

De abia începea.

— Bună, tată!

Valentine își scoase haina și eșarfa și le atârnă în spatele ușii. Se grăbi către foc, dârdâind:

— Il fait froid!

Jean-Claude stătea într-un fotoliu lângă cămin. Purta același halat pe care-l avusese dimineață, când plecase ea. Părea bătrân, gârbovit și sfrijit. După moartea Adriennei, parcă îmbătrânise cu douăzeci de ani. O cochilie uscată, pustie.

Fata se așeză pe brațul fotoliului și-l cuprinse după umeri.

— Iar te-ai gândit la Maman?

— Cred că da.

Ea privi la foc.

— Ar trebui să plecăm pentru o vreme. Să mergem undeva. Îl putem vizita pe unchiul în Nimes.

— Nu vreau să merg nicăieri.

— Trebuie să mai ieși din apartamentul ăsta. Nu poți sta așa, zi de zi.

— N-am nimic.

— O să plecăm, și-am încheiat discuția. O să-i scriu unchiului și-o să pregătesc totul. Îl sărută în creștetul capului: Mă duc să pregătesc cina.

* * *

O privi intrând în bucătărie. Era atât de tânără și atât de frumoasă. Pe zi ce trecea, semăna tot mai mult cu Adrienne. „Doar în exterior”, se gândi cu amărăciune Dacă mama fusese crudă, fiica era blândă. Dacă mama pedepsise, fiica ierta.

Ea reprezenta unica consolare pentru felul teribil în care își irosise viața și iubirea.

Totuși, recunoștința era însoțită de o permanentă senzație de pericol. Văzuse cum bărbații întorceau capetele ca s-o privească pe stradă. În curând, ea avea să plece. Avea s-o ia un bărbat.

Se ruga doar să fie un bărbat bun.

Și. Nu încă.

Nu încă.

* * *

În dimineața următoare, când Valentine plecă de acasă, Michel o aștepta.

De fapt aștepta de la ora cinci, cu mult înainte să se lumineze de ziuă. Când fata porni pe stradă, el coborî din Mercedes și o urmă la vreo douăzeci de pași.

O urmări prin Gara Invalizilor și în metrou. Intră în vagonul vecin, privind-o prin geam. Când ea coborî la Operă, Michel era înapoia ei. O văzu pătrunzând într-o clădire din Avenue de l'Opera.

Intră după ea. În hol era un avizier. Etajele doi și trei erau ocupate de agenția de modele Elite.

Rămase locului mult timp, gândindu-se, apoi se întoarse și porni către metrou.

* * *

La orele de vârf, înghesuiți în stația subterană, pasagerii degajau un iz de umezeală și transpirație. Era acel moment al serii pe care parizienii îl numesc L'heure bleu.

Glasul metalic al difuzorului anunță metroul care sosea.

Valentine simți un curent rece de aer dinspre gura neagră a tunelului, auzi uruitul familiar și îndepărtat al roților, apoi peronul îi vibra sub tălpi precum primul val al unui cutremur.

— Excusez-moi, Mademoiselle. Aveți un foc?

Era un glas bărbătesc, vorbind o franceză perfectă, însă cu accent evident. Valentine se răsuci.

Bărbatul era înalt, bronzat, cu păr lung și blond și trăsături latine. „Un turist", se gândi imediat fata. „Spaniol sau italian."

Apoi îi observă ochii. Erau întunecați și ușor inegali, iar efectul era atât de tulburător încât nu se putea concentra asupra chipului său. O privea cu atâta intensitate, încât simți cum îi năvălește sângele în obraji.

— Mă scuzați, se bâlbâi ea. Nu fumez. M-am lăsat.

— Nu contează. Mulțumesc.

Metroul apăru în stație, scârțâind asurzitor din frâne și Valentine își feri fața dinaintea curentului de aer rece. Când ușile se deschiseră și mulțimea începu să intre, Valentine privi în jur, căutându-l pe necunoscut.

Dispăruse.

După o jumătate de oră, când coborî din vagon, continuă să se gândească la el. Cumva, întâlnirea i se păruse mai mult decât o simplă tentativă de acostare. De ce?

„Ai înnebunit", își spuse. „Uită-l!"

Înfundă mâinile în buzunare și se grăbi mai departe.

Strada lucea în amurg precum pielea unui șarpe negru, iluzie amplificată de șuierul roților automobilelor pe asfaltul ud. Coti pe Rue Amali, cu capul aplecat și ținând umbrela împotriva ploii.

O dată i se păru că aude pași alergând înapoia ei, și se răsuci

alarmată. Strada era însă goală.

Se pomeni iarăși gândindu-se la străinul din stație. Oare ce i se păruse atât de familiar la el? nu putea să-și dea seama. Sau poate că rămăsese impresionată de aspectul lui; nu-și amintea să mai fi cunoscut vreun bărbat cu un chip așa de interesant. Un chip angelic.

„Dar cu ochi și rânjet de lup", își reaminti. „Foile! ai nevoie de un alt amant".

Auzi pași înapoia ei, foarte aproape, și se întoarse brusc. Trotuarul pustiu și întunecat îi râdea în nas. O luă la fugă. Nu se opri până ajunse la treptele casei.

Ploua tot mai puternic. Mai privi o dată strada și i se păru că zărește o umbră mișcându-se în pragul unei clădiri, dar când se uită mai atentă nu mai zări nimic. Se auto-ironiză pentru copilăriile ei și intră.

* * *

Scrumul țigărilor se revărsa din scrumieră. Strâmbându-se Budjinski o goli în coșul de hârtii și-și aprinse altă Gauloise.

Cu o oră în urmă, recuperase textul de la Arhive. Îl luă din nou și-l studie.

CĂTRE: IP PARIS.

VA INFORMĂM ASUPRA UNEI SPARGERI RECLAMATE ÎN 28/12/71 LA HOTELUL MANDARIN STOP AUTOR UNA SAU MAI MULTE PERSOANE NECUNOSCUTE STOP PROPRIETAR GIUVAERGIU ATRAS ÎN CAMERĂ ȘI ATACAT STOP OCUPANTA CAMERĂ UCISĂ STOP IDENTIFICATĂ DREPT TURISTĂ AMERICANĂ ALICE CONNORS DIN HOUSTON TEXAS STOP.

DORIM ANCHETARE SUSPECT STOP PROBABIL STRĂIN 20-25 ANI ORIGINE LATINĂ 185 CM PĂR NEGRU FOLOSEȘTE NUME ALAN REGAN STOP.

SOLICITĂM AJUTOR URGENT ÎN LOCALIZARE SUSPECT STOP ÎN CAZ ARESTARE DORIM EXTRĂDARE STOP.

SFÂRȘIT IP SINGAPORE.

Semnat: Roland Tan (Administrator șef)

SINGAPORE POLICE (Secția Interpol)

Mâinile lui Budjinski tremurau de ațâțare. Surâse fără pic de veselie și se uită pe fereastră spre Hipodromul Longchamps. Era zi de curse și din locul unde se afla el, se puteau desluși tribuna oficială și petele de culoare ale jocheilor.

Privea însă fără să vadă ceva. Era concentrat asupra unei idei.

Vânător înnăscut, simțea acum mirosul prăzii. Un bărbat se folosește de femeie ca să jefuiască, o bijuterie. Întâi în Singapore. Apoi în New Delhi.

Era oare același „Alan Regan”?

Trebuia să fie.

În ambele cazuri, reușise să rămână invizibil. Exista doar o descriere vagă a unui bărbat care stătuse de vorbă cu victima, cu o zi sau două înainte de jafuri. Avea nevoie de date mult mai concrete.

Existau oare și alte infracțiuni similare, nerezolvate, prin dosarele poliției din alte țări? în curând avea să afle. Își trase în față un blocnotes, aprinse o țigară și se apucă de lucru.

* * *

Aflat la ultimul etaj al sediului Interpolului, compartimentul telecomunicații nu cunoștea odihnă. Pereții dubli de sticlă izolează fonic permanentele țăcănituri metalice ale telexului, teletipului și telegrafului. Jumătate din cele o mie de mesaje primite zilnic continuau să sosească în alfabetul Morse, deoarece țările mai sărace ale organizației nu-și puteau permite echipamente mai scumpe.

Într-una din încăperi, patru operatori experți Morse transmiteau combinațiile de cinci litere care alcătuiau codul Interpol, în engleză, spaniolă, franceză sau arabă.

În seara aceea, un bărbat slăbuț și palid, purtând ochelari, se așeză în fața radioului pe unde scurte și puse arătătorul pe clapa Morse. Începu să transmită, cu viteza de 35 cuvinte pe minut.

Emisia se făcea printr-una din antenele de pe acoperiș, spre o pajiște aflată lângă satul St. Martin d'Abbat, la optzeci de kilometri spre sud. De acolo, transmițătorul gigantic răspândea mesajul lui Budjinski în întreaga lume, din Elveția până în Filipine.

Acum nu-i mai rămânea decât să aștepte.

Era o zi senină și frumoasă. „Poate că a venit în sfârșit primăvara”, se gândi Valentine. Mașinile aglomerau strada îngustă, iar o briză răcoroasă flutura contraventions de sub ștergătoarele de parbrize și franjurile umbrelelor multicolore ale cafenelelor.

Fata se așeză afară, ca să se încălzească la soarele călduț al după-amiezii, și comandă cafea cu lapte și un croque monsieur. Adolescenți veseli se hârjoneau, gonind pe motorete.

Chelnerul îi aduse comanda. Mâncă încet, privindu-l pe flautistul care încerca să smulgă centime de la trecători. Termină cafeaua și, când se întoarse și-l zări la două mese mai departe, abia

își reținu o exclamație de surpriză.

Era el, necunoscutul din metrou. O privea cu un surâs blând, aproape ironic.

Se sculă și se apropie de ea.

— Vă deranjează dacă iau loc? o întrebă, dar nu așteptă răspunsul.

„Ce-i cu tine?" se întrebă Valentine. „Te holbezi la el ca o școlăriță".

— Vă cunosc, domnule?

— Din păcate nu. Am vorbit puțin aseară, în timp ce vă așteptați metroul. Doream un foc.

— Scuzați-mă, domnule, Nu-mi amintesc.

— Te rog, nu-mi mai spune „domnule". Mă cheamă. Făcu o scurtă pauză: Michel. Pe tine cum te cheamă?

— Sunteți foarte direct, domnule.

El zâmbi, și efectul dinților albi ca zăpada pe fondul pielii întunecate era amețitor.

— Da, mă tem că sunt oarecum stângaci cu cuvintele. Sper să fiu iertat.

„Stângaci ca un vulpoi", se gândi Valentine. Surâse pentru prima oară.

— Mă numesc Valentine.

— Este un nume frumos.

— Mulțumesc.

— Lucrezi prin apropiere?

— Pe Avenue de l'Opéra. Lucrez. În domeniul modei.

— Și-ți place?

— Da. De ce?

— O fată ca tine merită cele mai bune lucruri pe care i le poate oferi viața.

— Mulțumesc, domnule, sunt destul de mulțumită cu viața mea.

El desfăcu brațele într-un gest de resemnare și se lăsă pe spate în scaun, zâmbindu-i. Părea complet relaxat. Aura de siguranță ce emana dinspre el era copleșitoare.

Îl studie cu atenție. Avea părul lung, blond și întunecat. Purta ochelari de soare Bronzini și un rubin uriaș pe degetul mic al mâinii drepte. Ceasul de aur de la mână era un Lucien Piccard.

Foarte bogat. Foarte sexy. Genul de animal de pradă,.

— Dumneavoastră cu ce vă ocupați, domnule?

— Sunt un simplu turist.

— Și ce faceți când nu sunteți turist?

— Călătoresc.

— Sunteți foarte misterios.

— Asta pentru că adevărul este întotdeauna banal. Se aplecă spre ea. Știi, ești o femeie foarte frumoasă.

Valentine își privi ceasul. La ora două avea o ședință de lucru la un studio foto.

— Trebuie să mă întorc la muncă.

Așteptă ca bărbatul să spună ceva, însă el se mulțumi să surâdă, citindu-i mesajul din ochi și părând că-l ignoră.

Fata se sculă.

— Poate că ne vom mai întâlni, domnule.

— Poate.

Ea ezită o clipă, așteptând. Nu voia să-i propună o întâlnire. „Lua-l-ar dracu! alt bărbat căruia îi place să se joace."

— La revedere, domnule, rosti ea și plecă, furioasă pe ea, dar și pe el.

* * *

În ziua următoare, în recepția agenției o așteptau două duzini de trandafiri roșii.

Valentine deschise plicul ce însoțea florile, simțind cum o sfredeleau ochii recepționerei.

— Norocoasa naibii! șuieră aceasta. E nemaipomenit tipul!

Valentine citi: „Unei doamne frumoase. Domnul"

— Cum îl cheamă?

Fata ignoră întrebarea.

— Le-a adus personal?

— Ieri după-amiază. Îl cunoști?

— Nu.

Reciti cartonașul din plic. Cine era acest individ care își putea permite să trimită două duzini de trandafiri unei femei pe care o întâlnise întâmplător?

— Mie până acum nu mi-a trimis nimeni două duzini de trandafiri, vorbi recepționera. Mai ales un bărbat pe care nici nu-l cunosc.

— Atunci, ia-i tu, făcu Valentine, și-i azvârli spre ea.

„Lua-l-ar dracu!" Se aștepta să-i cadă la picioare, pentru că era bogat.

„Lua-l-ar dracu!"

— Așa, Valentine. Aici. Vino spre mine. Leagănă poalele. Așa.

Așa! clic-vrrrr. Treci în fața pictorului de acolo. Uită-te într-o partE. La depărtare. Minunat! clic-vrrr.

Vremea se schimbase, și după-amiaza era surprinzător de caldă. Poza pentru Vogue o nouă colecție de vară realizată de Patou, și ideea lui Paul fusese să iasă printre culorile vii ale pictorilor și turiștilor de pe malul stâng al Senei, cu Notre-Dame și Ile de la Cité pe fundal.

— Pune mâinile în păr. Capul pe spate! așa. Așa.

Valentine privi dincolo de fotograf și brusc înlemni. Era el. Un Mercedes negru era oprit lângă bordură, și Michel zâmbea rezemat de el.

Îi făcu semn cu mâna.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Paul. Valentine!

— Iartă-mă, Paul.

— Ce s-a-ntâmplat? la ce te uiți?

— La nimic.

Paul se întoarse.

— Cine-i tipul?

— O cunoștință.

— Aha. Bun, acum nu te mai holba ca o pușcoaică. Avem treabă!

Valentine întoarse capul și încercă să se concentreze. Se simțea însă stânjenită, oarecum artificială. Simțea ochii bărbatului urmărind-o, examinând-o mai indiscret decât o făcuse vreodată obiectivul foto.

„Lua-l-ar dracu!”

— Bună ziua, Valentine.

— Bună ziua, domnule, răspunse ea stăpână pe sine. Mulțumesc pentru flori.

— Mașina noastră, arătă Michel spre Mercedes. Am închiriat-o cu destui bani ca să te pot duce la supeu.

— De unde ați știut unde să mă găsiți?

— Fata de la agenție. Recepționera. Sper că n-o să-i faci necazuri, nu?

Ochii îi sclipeau amuzați.

— Ce i-ai spus?

— Am torturat-o cu fiare înroșite. Era foarte încăpățânată.

„Fac pariu”, se gândi Valentine. „Te-ai uitat la ea cu ochii ăștia negri și frumoși, și tipa s-a topit toată.”

— N-avea voie să dezvăluie asemenea informații.

— Te-ai supărat?

Valentine îl privi. Recepționera avusese dreptate, era extrem de arătos. Și foarte curtenitor. Surâse fără să vrea.

— M-am înfuriat.

— Atunci e momentul să te relaxezi. Am rezervat o masă la Tour d'Argent la ora șapte.

— La Tour d'Argent? dar nu-s îmbrăcată.

Își privi hainele. Pentru ședința de pozare, venise cu o rochie neagră, simplă.

— Ești minunată așa.

Deschise portiera Mercedesului. Valentine ezită o clipă, apoi urcă.

* * *

Michel căută sub bord și scoase o cutiuță capitonată cu velur. Luă dinăuntru un colier de diamante și doi cercei cu perle.

— Poftim, rosti el, sunt pentru tine.

Valentine privi bijuteriile pe care i le pusese în palmă. Valorau zeci de mii de franci.

— Sunt. Autentice? se bâlbâi ea.

— Bineînțeles.

— Dar. Nu le pot lua.

— De ce?

— Mi se pare evident.

Michel acceleră, trecând pe roșu ia intersecția dintre Rue St. Antoine și Boulevard de Sevastopol.

— Perfect. Atunci consideră că ți le împrumut. Mi le poți restitui când plecăm de la restaurant, dacă ții neapărat.

— Dar.

— Nu poți intra fără bijuterii în Tour d'Argent. Mai bine apari în pielea goală.

— Bine, strânse din umeri Valentine. Dar când plecam, le luați înapoi. Își puse colierul. Întotdeauna aveți bijuterii în mașină?

— E meseria mea.

— Pietrele prețioase?

— Da. Le export. În special din Asia.

— Și unde locuiți?

— În hoteluri. Coti pe Quai Tournelle. Aproape am ajuns. O să-ți povestesc în timpul mesei.

Tour d'Argent era unul din cele mai faimoase restaurante din Paris. Michel rezervase o masă lângă fereastra care dădea spre Sena

și Ile de la Cité. Catedrala Notre-Dame domina linia orizontului, luminată pe cerul purpuriu închis.

Valentine privi în jur, copleșită.

— Arăți extraordinar. Practic, toți bărbații te-au urmărit cu privirea când am intrat. N-ai remarcat?

— Am văzut vreo doi. Zâmbi ea.

Michel comandă pâté de foie gras.

— Rața de aici e legendară, spuse el.

— Sună interesant, încuviință fata.

După ce chelnerul plecă, adăugă:

— Mulțumesc încă o dată pentru flori.

— A fost plăcerea mea. Sunt un bărbat romantic.

— Cum ați aflat unde lucrez?

— Tu mi-ai spus.

— Eu?

— Bineînțeles.

Li se aduse o sticlă de Moët et Chandon. Era rece și pișcătoare.

Valentine îl studie peste marginea cupei.

— Vorbiți franceza ca un parizian. Totuși accentul este. Cumva diferit. Și nu semănați a francez. Deci, cine sunteți dumneavoastră, domnule Michel?

— Mama a fost franțuzoaică, tatăl indian. Nu-i ceva neobișnuit.

— Și cât veți rămâne la Paris?

El strânse din umeri.

— Până îmi termin treburile.

— După aceea vă întoarceți acasă?

— Nu există un acasă. Ți-am spus. Trăiesc în hoteluri. Afacerile mă poartă prin toată lumea.

— Sunteți norocos.

— Poate. Deși uneori, sunt prea singur. Există momente când doresc să mai existe cineva cu care să împart toate astea.

O fixa cu o intensitate ciudată. Valentine roși și se uită în altă parte.

— Nu aveți o familie?

— Au murit toți. Pe tata n-am apucat să-l cunosc. Iar mama. Mama a murit, când aveam patru ani.

— Mi-e greu să-mi imaginez cum poate fi fără familie. Cine v-a crescut?

— Am trăit într-un orfelinat. În Saigon.

Valentine fu surprinsă de amărăciunea vocii lui. Buna dispoziție

îi dispăruse în timp ce vorbea, și-l privea acum cu alți ochi. Îl considerase un simplu playboy; zărind licărul de mânie, își dădu seama că dedesubtul pojghiței de superficialitate se ascundea un caracter de oțel. Îi făcea cu atât mai atrăgător.

— Trebuie să fi fost îngrozitor, rosti ea, și-și dădu seama că suna penibil de fascinată.

— Am supraviețuit. De fapt, e singura lecție pe care mi-a oferit-o copilăria. Să supraviețuiesc.

Chelnerul sosi cu aperitivele, și vraja fu brusc întreruptă. Michel se aplecă și umplu paharul fetei.

— Hai să nu mai vorbim despre asta. Povestește-mi despre tine. Unde ai crescut. Cum e familia ta. Familiile mă fascinează. Probabil pentru că n-am avut parte de așa ceva.

Valentine îi povesti despre Dakar și despre copilăria ei în minunata vilă albă; despre șocul mutării dintr-o locuință cu șaisprezece camere, în apartamentul cu două dormitoare din Paris; despre tatăl ei și cum fusese îndepărtat din Serviciul Public.

Când termină, constată că cina luase sfârșit și ea băuse prea multă șampanie.

— Iertați-mă. Probabil că v-ați plictisit. N-am vorbit decât despre mine.

— E perfect. Vreau să aflu cât mai multe despre tine. În glasul său apăruse o notă ciudată de insistentă. Totul!

— Bănuiesc că vi s-au părut lucruri banale.

— Câtuși de puțin. Un singur lucru mi se pare straniu.

— Ce anume?

— N-ai pomenit aproape deloc de mama ta.

— Nu prea am ce spune despre ea.

— Chiar așa? mă faci curios. Se aplecă înainte, stăpânit de un interes brusc: Cum era?

— De ce?

— AM. Eh, e lipsit de importanță. Scuză-mă.

Scurse ultimele picături de șampanie în cupă.

Valentine sorbi încetișor. Se simțea alunecând în vin tristesse. Privi în flacăra luminării de pe masă, a cărei lumină se reflecta în cristalul paharului.

— Chiar vreți să vă povestesc despre mama?

— Nu, te rog să mă ierți. Îi plictisesc pe toți cu întrebările mele. Cred că de vină e faptul că am fost orfan.

— Aș vrea să vă pot ajuta. Mă tem că n-am cunoscut-o prea

bine.

— Nu înțeleg.

— De când o știu, mama a fost alcoolică. Vorbeam rar cu ea. A murit acum câteva luni, într-un azil. V-am șocat. Îmi pare rău. Goli cupa. E târziu. Să plecăm.

Valentine se trezi imediat cum ieșiră în stradă. Inspiră adânc aerul rece al nopții și simți cum i se limpezește mintea. „Proasto”, își spuse. „Ai stricat totul”.

Merseră tăcuți spre mașină.

Michel îi deschise portiera. Ea se aplecă să intre, însă bărbatul o prinse brusc de braț.

— Valentine.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic. Totu-i în regulă. O trase spre el și o sărută apăsat pe buze. Ea le depărta și simți căldura delicioasă a limbii lui.

Îi cuprinse ceafa cu mâinile și-i răspunse cu o senzualitate la fel de nestăvilită.

Șofând către hotel, Michel o privi cu coada ochiului în lumina bordului. Asemănarea era uluitoare. Arăta exact așa cum fusese ea când o văzuse ultima dată.

Montajul vieții lui reîncepu să se deruleze în fața ochilor.

Adrienne pieptănându-se.

Spunând: Trebuie să plec. Puțin.

Vuietul obuzului înainte de-a cădea peste orfelinat.

Thien descheindu-și cureaua: Și-acum să-ți arăt cum îi tratăm pe hoți, aici, la Van Trang.

Șeful gardienilor din închisoarea Port Bombay: O să vă fac să vă blestemați și mamele pentru că v-au adus pe lume. Și privind-o pe fată, simți ura clocotind în el.

Michel avea un apartament în Hotel Bristol, pe Rue du Fauborg St. Honoré.

Stând lângă canapea, lumina palidă a lampadarului îi acoperea cu umbre jumătate din față. Trase din țigara subțire și așteptă.

Valentine se aplecă, și cu o mișcare rapidă și tăcută își trase rochia peste cap. Era goală cu excepția unui slip din mătase.

Îl scoase și pe acesta și traversă odaia.

Îi luă țigara dintre degete și o strivi în scrumiera masivă din cristal.

— Te crezi probabil foarte inteligent. Obținând atât de ușor tot ceea ce vrei.

— Nu, clătină el din cap. Nu vreau însă doar trupul tău. Te doresc cu totul.

Ea întinse brațele și-i cuprinse gâtul, apoi îl trase spre ea, zdrobindu-i buzele cu gura.

Michel o ridică în brațe și o duse în dormitor.

O așeză încet pe pat, sărutându-i buzele, obrajii, gâtul, mângâindu-i părul. Apoi coborî în josul trupului, cu limba mișcându-se, delicată precum un fluture, peste pântece și peste mătasea coapselor fetei, până când ea gemu.

Îngenunchind pe pat, se dezbrăcă. Trupul lui era neted și catifelat, cu pielea strălucitoare de culoarea coniacului. Mâinile Valentinei îl cuprinseră după mijloc și-l traseră către ea. Icni când Michel o pătrunse.

Bărbatul începu să-și legene șoldurile într-un ritm lent, străvechi. Valentine lăsă capul pe spate, cu gura deschizându-se și închizându-se într-un țipăt mut.

— Doamne, da, suspină ea. Așa.

Chipul lui Michel încremeni în masca goală a unui surâs. Ea îi dădu drumul, brațele îi căzură pe pat în spate și degetele se înfipseră în pernă de ambele părți.

Michel se mișca iute acum și Valentine strigă, un icnet necontrolat de plăcere. Pe neașteptate, el se opri.

— Ce s-a-ntâmplat?

Nu-i răspunse. Îi simțea degetele plimbându-se pe gât.

— Michel?

Degetele lui se încordară ușor.

— Michel?

Brusc îi dădu drumul și coborî cu gura peste buzele ei, iar ea gemu și se zbătu disperată dedesubt.

— Te rog, scânci.

El reîncepu mișcarea de du-te-vino, și șopti:

— N-o să te mai las să pleci.

Nu avea nici un înțeles. Dar era iarăși înăuntrul ei și Valentine uită de tot. Artificii îi explodau în interiorul corpului și-i încolăci picioarele, corpul cald, puternic, mișcându-se împreună cu el.

* * *

Valentine dormea, cu părul negru răsfirat pe pernă și mâinile ridicate deasupra capului într-un gest de abandon și încredere, aidoma unui copil.

Umbra lui Michel poposi peste fața ei. Da, aici în întuneric, era

ușor să-și închipuie că era Adrienne. Părea geamăna ei, încremenită în timp, în vreme ce propria lui mamă îmbătrânise și murise. Semănau extraordinar de mult – până și în privința ticurilor, a felului cum își azvârlea pe spate pletele lungi.

Se aplecă mai aproape. Trăsăturile acelea perfect sculptate, buzele fără cusur, pomeții înalți. Exact așa cum și-o reamintea cu mulți ani în urmă, într-o altă dimineață.

Buzele lui îi atinseră obrazul.

Intenționase să se folosească de ea ca să se răzbune. Chiar când o întinsese pe pat, simțise mânia aceea teribilă urcându-i tot mai sus în piept, însă apoi dispăruse brusc. În locul ei se instalase o neașteptată și copleșitoare mulțumire.

Nu mai simțise niciodată așa ceva. Întotdeauna când făcuse dragoste cu o femeie, simțise ură și mânie. Ușurarea și fericirea îl inundaseră și în clipa aceea știuse că nu putea s-o ucidă.

Nu-i putea face nici un rău. N-avea să lase pe nimeni să-i facă vreun rău. Își redescoperise Madona personală. Iar aceasta era pură, fără de prihană.

De data aceasta, ea n-avea să-l mai trădeze.

Valentine se foi în somn. Deschise ochii.

— Michel?

Bărbatul o sărută cu blândețe.

— Cât e ceasul?

El se întinse către noptieră.

— E trecut de miezul nopții.

— Trebuie să merg acasă.

— Nu încă, rosti el lăsându-și palma pe un sân.

— Nu face asta.

— Vreau să mai stai.

— Te rog Michel. N-o face.

— O să te duc mai târziu acasă. Nu încă.

O sărută pe gât.

— Michel.

— Te iubesc, Valentine. S-ar putea să nu te mai las să pleci niciodată.

Și începu din nou s-o iubească.

* * *

Când Valentine ajunse acasă, lumina era aprinsă în cabinet. Se furișă până în dreptul ușii. Jean-Claude dormea în fotoliul cel mare cu o cane deschisă în poală, veioza de lângă el proiectând un

cerculeț de lumină în colțul camerei.

„Ce bătrân arată”, se gândi ea. Șuvițele sure de păr erau lipite de țeastă, și în penumbră, chipul lui părea cenușiu și scofâlcit.

Îl atinse ușor pe umăr.

— Tată. El tresări. Eu sunt, tată, Valentine.

— Valentine.

— Ce faci aici? e târziu. Trebuia să fii în pat.

— Cât e ceasul?

— Unu și jumătate.

Ochii cenușii erau acuzatori.

— N-o să te-ntreb unde-ai umblat până la ora asta.

— Tată, am aproape douăzeci de ani. Nu-mi mai poți conduce viața. Oricum, când te-am sunat, ți-am zis c-o să întârzii. Ai mâncat ceva?

— Nu mi-a fost foame. Se sculă în picioare, înfiorându-se. Înlătură mâna fetei. N-am nimic. Mă descurc și singur.

— Lasă-mă să te-ajut.

— Ți-am spus că n-am nimic. Va trebui să mă descurc și după ce-o să pleci tu, nu?

— Să plec? cum adică „să plec” '?

— Știi bine ce vreau să spun.

— Tată.

Îl privi târșâindu-și picioarele în dormitor și închizând ușa înapoia lui.

Valentine stinse veioza.

— N-o să te părăsesc, tată, murmură ea în beznă, îți promit. Indiferent ce va fi, n-o să te părăsesc.

Așezat la biroul său, Budjinski simțea vibrația aceea interioară pe care o încerca ori de câte ori descoperea o conexiune vitală într-un caz. Reciti maldărul de telegrame din fața lui.

În ultimele săptămâni, sosiseră în St. Cloud venind din toată Asia. Căpitanul rămase surprins de numărul lor. Erau din Manila, Kuala Lumpur, Karachi, Teheran, Beirut, Calcutta, Jakarta, Jogjakarta, Tokio și Osaka. Unele cazuri datau tocmai din 1968.

După ce le elimină pe cele care nu păreau să se potrivească cu ceea ce căuta el, telegramele se clasificau în două grupuri distincte. Primul grup le conținea pe cele similare crimelor din Singapore și New Delhi De pildă, cea din Manila:

CĂTRE: IP PARIS.

CA RĂSPUNS LA SOLICITAREA 5/4/72 VĂ INFORMĂM

ASUPRA UNUI DOSAR NEREZOLVAT DE JAF LA HOTEL SHERATON 23/10/70 STOP TURISTĂ ȘI BIJUTIER GĂSIȚI MORȚI ÎN CAMERA HOTEL STOP TURISTĂ IDENTIFICATĂ JENNY MARKOWITZ DOUĂZECI ȘI TREI DE ANI DIN STATELE UNITE STOP AU DISPĂRUT BIJUTERII ÎN VALOARE DE MII PESOS STOP.

SOLICITĂM ASISTENTĂ ÎN DEPISTAREA ȘI REȚINEREA POSIBILILOR SUSPECȚI STOP SOLICITĂM EXTRĂDARE STOP.

SFÂRȘIT: IP MANILA.

Semnat: Sergio Osmena (Col.)

DEPARTAMENTUL POLIȚIEI FILIPINE (Divizia Interpol)

Exista însă un al doilea grup de cazuri nerezolvate care, deși aparent complet diferite, îl intrigau pe Budjinski. Ele implicau o femeie, de obicei tânără, și aproape totdeauna un vânzător dintr-un magazin de bijuterii. Femeia utiliza droguri pentru a-l ameți pe vânzător, dispărând apoi cu pietrele prețioase.

De pildă, telegrama din Hong Kong:

CĂTRE: IP PARIS.

CA RĂSPUNS LA SOLICITAREA 5/4/72 VĂ INFORMĂM ASUPRA UNUI DOSAR NEREZOLVAT DE JAF 18/5/71 LA NG FAT CHOW TRADING PTY LTD NANKING ROAD KOWLOON CU BIJUTERII ȘI PIETRE PREȚIOASE ÎN VALOARE DE PATRU SUTE DE MII DOLARI HONG KONG STOP JAF FĂCUT DE VÂNZĂTOARE CARE A DROGAT PATRONUL CU SUBSTANȚĂ NECUNOSCUTĂ STOP.

SUSPECTA IDENTIFICATĂ DREPT ROSE KEE DE DOUĂZECI DE ANI STOP PROBABIL FUGIT HONG KONG STOP ANEXAM FOTOGRAFIA SUSPECTEI ȘI DESCRIEREA FIZICĂ STOP.

SOLICITĂM ASISTENȚĂ URGENTĂ ÎN LOCALIZAREA SUSPECTEI STOP SOLICITĂM EXTRĂDARE STOP.

SFÂRȘIT IP HONG KONG.

Semnat: Arthur Greaves (Inspector Departamental)

POLIȚIA REGALĂ HONG KONG (Divizia Interpol)

Erau o duzină de telegrame similare provenind de la departamente de poliție din toată Asia. Un singur raport indica prezența unei persoane: păr blond, european, 20-25 ani, 185 cm, folosind numele Hans Lothar. Nici o asemănare cu Alan Regan „origine latină 185 cm, păr negru”, căutat de poliția Singapore.

Era oare altcineva? oricine își putea schimba aspectul.

Din detaliile aproximative pe care le deținea se părea că existau asemănări remarcabile, în stil și execuție, între toate jafurile și

crimele.

Exista o altă duzină de cazuri de asemenea similare în multe detalii. Toate implicau femei. Toate se refereau la jefuirea unor magazine de bijuterii, urmate de dispariția femeilor.

Dar dacă nu ele fuseseră autoarele jafurilor? dacă și ele fuseseră ucise, iar cadavrele ascunse?

Dacă toate aceste crime erau opera unui singur om?

Era imposibil.

Rânji fără veselie și strivi în scrumieră chiștocul de Gauloise.

— Te-am prins, blestematule, șuieră Budjinski și, înșfăcând un teanc de telegrame, ieși din birou.

* * *

Directorul general se încruntă, răsfoind telegramele azvârlite pe biroul său.

— Nu sunt dovezi evidente. Aste-s numai bănuieli, Budjinski.

— Nu-s simple bănuieli! e limpede ca lumina zile!

— Oricum nu justifică o anchetă în țările respective. Nu pentru așa ceva ești plătit, Budjinski.

— S-ar putea să fi descoperit un ucigaș cu vechi state de serviciu. Primul caz e tocmai din februrie 1968! au trecut patru ani, și îl consider implicat în cel puțin șaisprezece crime.

— Posibil. Totuși nu văd cum l-ai putea urmări prin toată Asia. Vom opera prin canalele obișnuite.

Mâinile uriașe ale lui Budjinski se încleștară de maginea mesei din lemn de trandafir.

— Vă rog, domnule, am.

— Ai muncit mult în ultima vreme, René. Ia-o încet. Analizează mai pe îndelete.

— Nu-i nevoie!

— Ai avut destule probleme. Chiar dacă aș considera că-i nevoie să deleg un ofițer de permanență pentru acest caz – ceea ce nu cred – tu ai fi ultimul pe care l-aș propune.

— Vreau să-l prind, domnule.

— Foarte bine. Asta-i meseria ta. Însă fă-o prin metodele oficiale. Asistență și informare, căpitane. Acum nu mai ești la Omucideri.

— Da, domnule. Budjinski luă telegramele și părăsi biroul, dezamăgit.

„Alan Regan.

Dacă acesta era adevăratul lui nume.

Oriunde ai fi.

Voi pune mâna pe tine.

Cumva.

Voi pune mâna pe tine!”

— Deci când îl voi întâlni pe prietenul tău?

Valentine trecu din baie în dormitor. Jean-Claude șchiopătă până în prag și o privi rujându-se.

— Te-am întrebat: când o să-l cunosc pe noul tău prieten?

Fata se examina în oglindă.

— În curând. Îți promit.

— L-ai putea aduce într-o după-amiază, la ceai.

Valentine îl privi.

— Poate când o să fim mai apropiați.

— Adică nu vrei să mă cunoască?

— Prostii! nu mi-ai văzut eșarfa? hermesul roz.?

— E pe dulapul din hol, unde-ai lăsat-o aseară. Vreau să-l întâlnesc doar o dată. Nu trebuie să te rușinezi de mine. Știu cum să mă comport. Când eram în Serviciul Public, am supat cu regi și ambasadori.

Valentine ieși în hol și-și legă eșarfa în jurul părului.

— Atâta doar că ceaiurile de la ora cinci nu prea sunt genul lui.

— Dar care-i genul lui?

— Îi plac restaurantele, localurile de noapte. Cazinourile.

— Cazinourile! ar fi prea mult să-i ceri să renunțe într-o după-amiază la ruletă, ca să ia ceaiul cu noi?

— Unde mi-e poșeta?

— În dormitorul tău, sub pat.

Valentine alergă în odaia ei, se lăsă în genunchi, și scotoci sub pat. Îi amintea lui Jean-Claude de fetița zvăpăiată din Dakar.

— Vreau să-l cunosc și eu, atâta tot.

— Atunci de ce nu coborî cu mine? o să vină să mă ia.

— El de ce nu urcă?

— Pentru că am stabilit că ne întâlnim jos, de-aia. Valentine se ridică. Cum arăt?

Jean-Claude o examină cu atenție. În ultimele săptămâni, de când avea acest nou prieten, Valentine se schimbase. Devenise distrată și radia cu un fel de lumină interioară.

Acum, în imitația Patou neagră, care-i dezvelea picioarele sculpturale, și cu părul revărsându-se de sub eșarfă pe spate, într-o cascadă întunecată și ondulată, arăta teribil de tânără și

extraordinar de frumoasă.

— Ești mortală.

Ea îl sărută pe obraz.

— Mulțumesc, tată.

— Tipul ăsta e ceva special, nu?

— Cum adică?

— Păi, de vreo trei săptămâni vă întâlniți zilnic. Îl iubești?

Din stradă răsună un claxon.

— A venit! exclamă Valentine și alergă surâzătoare spre ușă.

— Are altă mașină.

— Le închiriază.

— Le închiriază?

— Au revoir!

— Valentine!

— Tată?

Erau multe de spus. Era timpul s-o lase să plece, se gândi bărbatul.

— Distracție plăcută. Ușa se trânti înapoia ei.

De la fereastră, Jean-Claude o privi traversând în fugă strada și sărind în Porsche-ul negru. Mașina dispăru, vuind.

Simți copleșindu-l o presimțire teribilă. Oftă și se întoarse cu spatele la fereastră. „Un boșorog plângând după fiica lui care-și are viața personală", își spuse. „Atât."

Atât.

* * *

Pont D'Alexandre Trois se profila pe albastrul întunecat al cerului de amurg. De-a lungul parapetului străluceau lampadare ornate. Mână în mână, Michel și Valentine se îndreptau spre domul sclipitor al Invalizilor.

— În curând trebuie să plec.

Valentine întoarse capul, ca să-și ascundă lacrimile care-i năpădiseră brusc ochii.

— Când?

— Peste trei zile.

Ea rămase tăcută, neîncrezându-se în propria voce. De fapt, știuse că nu putea dura veșnic. Știuse de la început.

— Ei bine, trei zile e timp destul.

— Trebuie să plec. E vorba de afaceri.

— Bine. Promit să nu fac nimic care să te amărască.

Michel o răsuci brusc către el.

— Nu mă poți amărî și mai mult. De asta. Vreau să vii cu mine.

— Dar. Michel. Nu pot.

— Ce?

— Nu pot.

— De ce?

Valentine se desprinse din mâinile lui.

— Parisul e căminul meu.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Iartă-mă. Pur și simplu, nu pot pleca.

— Dar mă iubești!

Fata îl privi uluită de neașteptata lui răbufnire nervoasă. Era o declarație ciudată. Nu spusese: „Te iubesc". Mă iubești.

— Da, te iubesc.

— Atunci, de ce?

Ea clătină din cap. Știa că n-o putea înțelege. Poate că cineva care n-avusese familie nu putea pricepe niciodată ce însemna genul acela de loialitate.

— Din cauza tatălui tău, nu? întrebă încet Michel.

— Dacă plec, o să moară. Trebuie să rămân în Paris. Nu-l pot abandona pur și simplu.

— Noi avem toată viața înaintea noastră! el și-a trăit-o pe a lui!

— Iartă-mă. Te rog, încearcă să înțelegi.

Se întoarse cu spatele la ea, înfrânt. Valentine îi atinse ușor brațul.

— Mai avem trei zile.

— Te invidiez, să știi! regret că pe mine nu mă iubește cineva într-atâta.

— Eu te iubesc.

— Nu, nu mă iubești. Nu încă.

— Hai să nu mai vorbim despre astea. Doar să ne iubim. Te rog!

Michel se răsuci către fată și-i atinse obrazul cu vârful degetului.

— Mă iubești, Valentine? mă iubești cu adevărat?

Brusc păru extrem de trist, și parcă gârbovit. Începu să plângă, iar Valentine îi lipi capul de umărul ei și-i mângâie părul, surprinsă și cumva temându-se pentru el. „De fapt, toți bărbații sunt niște copii mari", se gândi.

Înapoia fațadelor afișate pentru restul lumii nu erau decât niște copii mari.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, tată.

— Ba s-a întâmplat ceva. Ți se răcește cafeaua, și de pâinea prăjită nici nu te-ai atins.

— Nu mi-e prea foame.

— Ai plâns toată noaptea. Te-am auzit. Știi bine că pereții ăștia sunt subțiri.

— Nu plângeam.

— Nu sunt naiv, Valentine. Te-ai uitat în oglindă de dimineață? îmi pot da seama când o femeie a plâns.

Fata împinse ceașca de cafea și-și lăsă capul în mâini.

— El pleacă. Se întoarce în Hong Kong, sau Singapore. Nu știu exact unde.

— Prietenul tău?

Valentine încuviință din cap.

— Venise în Paris doar pentru afaceri. Acum trebuie să se întoarcă.

Jean-Claude își desfăcu larg brațele. Valentine se sculă și ocoli masa, căzându-i la piept.

— Te-am prevenit asupra bărbaților, nu? ar fi trebuit să mă asculți. Îi cunosc. Și eu am fost cândva așa.

— Îl iubesc, tată!

— Dar el nu te iubește, așa-i? simți cum Valentine i se încordează în brațe. Așa-i?

Fata se ridică și se îndreptă spre balcon. Jean-Claude se încruntă bănuitor.

— Ei. Te iubește?

— Cred că da.

— Crezi. Sau știi?

— Voia să-l însoțesc.

— Și ce i-ai spus?

Valentine nu răspunse.

— Vrei să pleci cu el?

Fata aprobă din cap.

— L-ai refuzat din cauza mea.

Mâna lui Jean-Claude se încleștă pe brațul scaunului. „Bătrân egoist", își spuse. „Ai încercat să găsești o cale s-o păstrezi, și ai reușit. Ai făcut-o să simtă că ai atâta nevoie de ea, încât e gata să sacrifice totul pentru tine. Nu asta ai dorit?"

— Da, dar n-am vrut să-i fac nici un rău.

— Tată?

— Nimic. N-am spus nimic.

Ea reveni de la geam.

— Mă duc să mă pregătesc pentru lucru.

— Valentine. Vorbește cu el. Dacă dorești. Spune-i că poți pleca. Te rog. Nu-ți face griji pentru mine.

Valentine îl sărută pe frunte.

— Mă întorc pe la șase. O să-ți gătesc ce-ți place ție cel mai mult, bourguignon.

Peste un sfert de oră, când își puse eșarfa și haina, Jean-Claude era tot la masă, uitându-se în gol.

— La revedere, tată! strigă fata.

Dar el nu-i răspunse. Valentine închise încet ușa înapoia ei.

* * *

Din pragul băcăniei de vizavi, Michel o privi plecând.

„Frumoasa mea Valentine," gândi el, „N-o să renunț la tine. Nu acum. Nu după atâtea. Chiar crezi c-o să te las?"

Așteptă câteva minute, apoi își puse mănușile de piele neagră și traversă grăbit strada.

* * *

Jean-Claude auzi soneria sunând o dată. Merse șovăielnic până la ușă, îmbrăcat tot în halat. Bănuia că era Valentine. Probabil uitase ceva.

Deschise ușa.

— Jean-Claude Jarreau? întrebă bărbatul.

Jean-Claude îi privi haina din piele neagră, lungă până la genunchi și ceasul scump din aur.

— Da.

— Eu sunt Michel.

Bătrânul continua să-l fixeze, uluit.

— Pot intra?

— Ce? ah, da, da, desigur. Scuzați-mă. Intrați! mă scuzați că sunt în halat. M-am. Nu m-am simțit prea bine.

Michel nu spuse nimic. Intră în sufragerie și rămase în mijlocul încăperii, cu mâinile în buzunare.

— Valentine tocmai a plecat.

— N-am venit pentru ea. Am venit să discut cu dumneata.

— Cu mine?

Tânărul îl prinse de gulerul halatului și-l împinse în fotoliu.

— Da. Cu tine.

Brusc, Jean-Claude simți că îngheață de spaimă.

— Ce este? ce doriți?

— Nu știi cine sunt? ea nu ți-a spus niciodată?

— Valentine spunea că sunteți.

— Nu Valentine! adrienne!

— Adrienne?! nu înțeleg.

— Nu ți-a spus niciodată, eh? nici când era beată? maică-mea nu prea avea ținere de minte. Se pare că m-a uitat complet după ce am împlinit patru ani.

— Dumnezeule!

Jean-Claude avu impresia că fusese cufundat într-o baie de gheață. Acum înțelegea ce demon o chinuise atâta vreme pe soția lui, distrugându-i frumusețea și sufletul, în ciuda încercărilor lui de-a o ajuta.

— Văd că-ncepi să înțelegi. Da, eu sunt micul secret al Adriennei. Michel se aplecă spre el, punându-și mâinile înmănușate pe brațele fotoliului. Nu voiam să vin. Însă Valentine mi-a spus de nu știu câte ori că „Tata moare să te vadă". Am venit.

— Valentine! icni Jean-Claude. Dar voi doi. Nu! nu trebuie să faci așa ceva! ea nu știe! ea.

Michel îi astupase gura cu o palmă, prinzându-l cu cealaltă mână de beregată.

— Gura! moș tâmpit, bineînțeles că nu știe. N-o să știe niciodată. Nu-mi pasă cine-i ea. Acum e a mea. Sau va fi. Un singur lucru îmi stă în cale. Tu!

Jean-Claude nu asculta. În clipa aceea nu se mai temea pentru el. Se temea pentru fiica lui. Nu putea să lase să se întâmple așa ceva. Trebuia să-l oprească!

Zvârli cu disperare din picioare, căutând să se rostogolească într-o parte. Însă Michel era prea puternic pentru el, și-l ținea locului.

Încercă apoi să strige, dar gura îi era astupată. Mușcă cu sălbăticie și zări chipul tânărului contorsionându-se de durere.

Pentru o clipă, strânsoarea slăbi și bătrânul căută să se aplece în lateral. În același moment îl văzu pe Michel scoțând din buzunar un baston scurt din cauciuc negru.

Îl ridică deasupra capului și, în secundele înainte să-l lovească și să-l cuprindă bezna, Jean-Claude se gândi la Valentine și se rugă Domnului cumva, cineva s-o salveze de acel demon.

În salonul cel mare din Ritz se prezenta colecția de vară Mary Quant. În vestiar, Valentine o ajuta pe altă fată să se îmbrace, când

Marco, coaforul agenției, o anunță că afară o așteptau doi bărbați, dorind să-i vorbească.

— Polițai, adăugă el într-o șoaptă speriată.

Cei doi păreau stânjeniți, și atrăgeau atenția prin costumele lor boțite în mijlocul atâtor toalete scânteietoare.

— Domnișoara Jarreau?

Valentine îi privi și știu. Simți cum i se oprește inima.

— Da?

— Cu părere de rău, trebuie să vă înștiințăm asupra unui accident.

— Tata?

— Mă tem că da.

Se priviră o clipă, fiecare așteptându-l pe celălalt să vorbească. Din expresia lor, Valentine știu că tatăl ei era mort. Fu surprinsă cât de calmă se simțea.

— A murit, da?

— Condoleanțele noastre.

— Să-mi iau haina.

Valentine nu mai reținu nimic din drumul până la spital în tovărășia celor doi polițiști sobri, stânjeniți. Durase probabil cel puțin o jumătate de oră, totuși i se păruse că trecuseră doar câteva secunde. Abia când ajunseră la spital, timpul reveni la curgerea lui normală.

— A fost găsit azi dimineață, pe la ora opt, pe trotuar. Se pare că nimeni n-a auzit sau văzut ceva. Bănuim că a căzut din balcon.

Fata insistă să-l vadă. Un îngrijitor în halat alb o conduse în morgă. Individul avea păr în urechi și Valentine se gândi că era oarecum obscen ca un om cu păr în urechi să aibă grijă de morți.

„Nu mai există respect”, își spuse ea și se pomeni chicotind.

Bărbatul o privi, ușor nervos. Deschise un sertar și trase cearșaful.

Valentine îl privi ultima dată pe Jean-Claude.

Avea o culoare gri-albăstruie. Obrazul drept era spart și osul alb sclipea în lumina tuburilor fluorescente. Dinții îi erau dezgoliți într-un țipăt mut de o indescriptibilă teroare, încremenit acolo pentru totdeauna de rigor martis.

Parcă ar fi încercat să spună ceva, s-o prevină. Chicoti din nou.

Indivizii cu urechi păroase n-ar fi trebuit lăsați să se ocupe de morți.

— S-a întâmplat ceva, domnișoară? întrebă îngrijitorul.

— Nu, absolut nimic, răspunse ea.

Apoi leșină.

Când se deșteptă, se afla în patul ei. Se simți extraordinar de ușurată. Slavă Domnului! totul nu fusese decât un coșmar.

Însă când întoarse capul, zări un bărbat grizonat, în costum negru, stând pe un scaun lângă pat.

Necunoscutul o bătu ușor pe mână.

— E în regulă. Stai cuminte. Ai suferit un șoc teribil. Ți-am administrat un sedativ. Acum trebuie să te odihnești.

La piciorul patului era un alt bărbat. Îi punea întrebări: De ce ar fi dorit tatăl ei să se sinucidă?

„Oh, nu, tată! nu trebuia să faci asta. Pentru mine. Nu trebuia să faci așa ceva". Scutură din cap, fără să poată vorbi. Individul grizonat se sculă.

— Domnule inspector, șocul a fost groaznic pentru ea. Deocamdată fără întrebări.

Ieșiră din odaie, și un alt chip se apropie.

Michel se apropie peste pat și o sărută ușor pe frunte.

— Iubito, cât de rău îmi pare. Când am telefonat la agenție să-mi iau rămas bun, mi-au zis de accident. Am venit cât am putut de repede.

— Nu pleca, șopti Valentine. Te rog! nu pleca!

— Bine. N-o să plec. Nici acum și nici altă dată. Totul va fi bine.

* * *

În ziua înmormântării lui Jean-Claude Jarreau a plouat.

Valentine nu auzi nimic din slujbă. Se rezemase de Michel, simțindu-i brațele puternice cate o sprijineau. „Ce ud și rece e pământul", se gândi ea. „Ar fi trebuit să i-l încălzească puțin. Nu-i plăcea frigul. Sărmanul tata".

Auzise bufniturile bulgărilor de pământ pe capacul sicriului, apoi Michel o condusese printre spectrele albe și tăcute ale crucilor, înapoi la mașină.

Nu voia să se mai întoarcă în apartamentul acela. Nu acum. Niciodată. Dorea să fugă și să se ascundă undeva, până putea accepta durerea.

— Du-mă din Paris, șopti ea. Chiar azi. Ia-mă de aici.

— Orice dorești, murmură Michel. Acum eu voi avea grijă de tine. Pentru totdeauna.

PARTEA A CINCEA.

MUȘCĂTURA ȘARPELUI.

Aprilie – Iunie 1972

Michel o duse peste tot.

În Atena, mâncară icre roșii și taramasalata pe taratza din faimosul Hotel Grande Bretagne, privind fântânile, portocalii și cafenelele din Syntagma, în vreme ce apusul soarelui scălda Partenonul într-o culoare aurie ca mierea.

Câteva zile locuiră într-o casă plutitoare de pe lacul Dai din Kashmir, unde lotușii creșteau pe apă precum un covor gros, verde strălucitor, iar pești multicolori țâșneau prin apa întunecată. Stăteau pe punte și priveau shikara lunecând peste lac, în timp ce o doamnă cu glas catifelat citea știrile din All India.

În India, Michel închirie o limuzină de la hotelul lor, Oberoi-Intercontinental, ca să viziteze Taj Mahalul din Agra. Valentine fu impresionată. O mărturie a puterii și dragostei extravagante a unui bărbat, edificiul se ridică pe marginea unei stânci, pe fundalul cerului, un palat de gheață parcă plutind în văzduh.

— E incredibil, șoptise ea, ca să faci așa ceva din dragoste.

— Nu din dragoste, o corectase Michel. Din suferință.

— Ce vrei să spui?

— Șahul Jahan n-a clădit Taj Mahalul în decursul vieții soției lui. Abia după moartea ei și-a dat seama cât de mult o iubise. Suferința e un sentiment mult mai puternic decât iubirea. Din pricina suferinței, oamenii ajung să facă aproape orice.

În Katmandu, ochiul atotvăzător al lui Buda îi privi din înălțimile stupa-lor, cum urcau potecile șerpașilor spre Nagarkot, singuri în liniștea muntelui, întreruptă doar de talăngile iacilor și fâlfâiturile prapurilor de rugăciune în vânturile Himalaiei.

A doua zi în zori, priviră soarele ridicându-se deasupra acoperișului lumii, Himalaia, întins panoramic în fața lor, de la Dhaulagiri, în vest, până la Kanchenjunga, spre răsărit.

Michel nu semăna cu nici un alt bărbat pe care-l cunoscuse Valentine vreodată. Părea că pulsează de energie, și ori de câte ori apăreau într-un loc public vedea privirile celorlalte femei întorcându-se către el. Și totuși Michel n-avea ochi decât pentru ea.

Era ca un vis transformat în realitate, însă, precum orice vis, Valentine se întreba când urma să ia sfârșit. Bărbatul nu părea să aibă vreodată grija banilor, cheltuind sume uriașe pe automobilele care le închiria, în restaurante, trăgând la cele mai bune hoteluri și achitând totul cu o serie aparent interminabilă de cărți de credit.

Se părea că uitase totul despre „afacerile” care fuseseră atât de importante înainte de moartea tatălui ei. Când fata întreba despre ele, ocolea subiectul sau devenea nervos. Valentine trăise aproape două luni alături de el și totuși, își dădea seama că îl cunoștea foarte puțin.

Bănuia că-i ascunde ceva, dar încerca să nu se gândească la asta. Deocamdată vroia doar să trăiască din plin. El o ajutase în acele prime săptămâni teribile de după sinuciderea lui Jean-Claude; și fata știa acum că-l iubea mai mult decât iubise vreodată pe cineva. Era imprevizibil, excitant; și o făcea să se simtă femeie în adevăratul înțeles al cuvântului.

Nu se putea sătura de el. În unele nopți făceau dragoste ore în șir adormind adesea epuizați și îmbrățișați, cu trupurile încă acuplate.

Erau însă momente când o înspăimânta, și Valentine se întreba dacă nu cumva ea era paranoică. Chipul lui Michel avea o duritate și o cruzime care – simțea fata – n-ar fi trebuit să existe. Își pusese întrebarea dacă afacerile lui cu pietre prețioase erau cu adevărat reale. În ce altceva putea fi implicat pentru a putea avea atâția bani? contrabandă cu arme? trafic de droguri?

Acum însă era prea târziu pentru asemenea întrebări, îl iubea, și nu mai exista cale de întoarcere.

Într-o noapte, în Bangkok, pe când zăceau goi în patul din camera hotelului, Michel șoptise:

— Ești tăcută azi. La ce te gândești?

— Mă gândeam că eu ți-am spus totul despre mine, dar nu știu mare lucru despre tine.

— Nu-s multe de știut. Sunt un individ foarte simplu. Cu nevoi simple.

Îi mângâiase pielea mătăsoasă a coapselor. Buzele i se depărtaseră în surâsul leneș și ironic.

— Așa trăiești tot timpul? n-ai o casă?

— Am apartamente în Hong Kong și Manila. Dar nu prea merg pe acolo.

— Și afacerile tale? n-ai un birou?

— Afacerile le port cu mine, își ciocănise el fruntea cu degetul. Tot ce câștig – cheltuiesc. Nu vreau să clădesc un imperiu. E ceva rău în asta?

— Nu, sigur că nu.

Totuși îndoielile rămăseseră.

— Dacă dorești să avem o casă undeva, se poate aranja. Pot închiria și niște birouri, dacă ele te fac fericită.

— Râzi de mine.

— Vorbesc serios. Când termin treburile aici în Bangkok, o să te duc în Hong Kong să aranjăm apartamentul de acolo. Dacă vrei, ne putem căsători.

— Dacă vreau?

— Vrei?

— Știi bine că da. Îngenunchease pe pat, cu mâna coborând între picioarele lui, și căutându-i gura cu buzele. Oh, Doamne, da!

Îndrăznea să spere că visul era adevărat Poate că n-avea să se sfârșească niciodată.

Bangkok, Thailanda.

Bangkok, Krung Thep – pentru thailandezi. Orașul îngerilor. Temple sclipind, poleite în aur, încețoșate în fum de mirodenii, unde călugări în rase galbene cântă mantra unor Buda obsceni, cu buze roșii, și cabinete de masaj, unde clienții pot alege fetele prin intermediul oglinzilor false, anunțând numărul dorit unui thailandez voinic, îmbrăcat în frac. Ratchadamri Road este aglomerat de camioanele vopsite în toate culorile curcubeului, cu șoferii așezați doar pe marginea scaunului. Aidoma majorității thailandezilor, ei lasă restul locului pentru Buda, nevăzutul protector și tovarăș prin circulația teribilă a Thailandei.

În depărtare, stupă poleite par vulgare în căldura sufocantă și pâcla smogului după-amiezilor, alături de scânteierile turnurilor din beton și sticlă ale hotelurilor moderne.

Bangkok, arhetipalul oraș asiatic, spiritul și carnalul alăturate prin tușe viguroase.

* * *

Ocupau un apartament luxos la etajul zece al Hotelului Indra. Grace Somppol era întinsă goală pe patul dublu, moale. Era tânără, cu un chip angelic, încadrat de părul negru și mătăsos, și pielea perfectă de catifea maro cu care sunt binecuvântate atâtea tinere thailandeze.

Îl privea pe Michel dezbrăcându-se.

— Mi-e teamă, murmură ea.

— O să fie ușor, spuse bărbatul. N-o să dureze deci câteva minute, și după aceea vei fi mai bogată decât ai visat vreodată. Nimeni n-o să pățească nimic. Ai încredere în mine.

— Și dacă cineva trece pe lângă prăvălie și se uită înăuntru?

— O să fie întuneric. N-o să te vadă nimeni.

Grace îl examină. Avea trupul zvelt și musculos, precum al boxerilor la galele cărora mergea uneori în Lumpini Stadium. Traversă încăperea și se așeză pe marginea patului. Îi cuprinse un sân cu palma.

— Nu putem termina pur și simplu? aici? în seara asta?

— Mai întâi trebuie să mă ajuți.

— Nu știu dacă o pot face.

— Bineînțeles că poți. Ți-am zis, o să fie simplu. Când o să se trezească bătrânul Chaowas, noi o să fim la mii de kilometri depărtare. Nu trebuie să-ți faci griji.

Michel se sui în pat și se așeză ușor peste fată. Începu să se miște lent.

— Promite-mi că n-o să se întâmple nimic.

— Îți promit.

— Spune-o!

— Ș-ș-ș, ai încredere în mine. Îți promit, totul va fi perfect.

Când Michel intrase prima dată în bijuteria Indra Siam, ea bănuise că era un hoț. Cunoscuse destui până atunci; îi trădau ochii.

Bărbatul era însă extrem de atrăgător, și în mod evident bogat. Un rubin mare îi scânteia pe degetul mic, în buzunarul de la piept al sacoului avea o batistă de mătase purpurie, iar pe încheietura mâinii purta un Omega masiv din aur.

Ceruse să vadă câteva inele, apoi începuse o conversație cu Grace. Înainte de plecare, ea îi acceptase invitația la cină.

O dusese în Sheraton, unde o impresionase cu cunoștințele lui în domeniul nestematelor și cu poveștile despre o viață nouă în America. Fata știa că puteau fi minciuni; era totuși gata să riște.

Se împinse mai adânc în ea, și Grace gemu.

— Mai spune-mi despre America, șopti fata.

— O să avem o casă mare, murmură Michel, și o mașină mare. În toate camerele o să fie televizoare, și poți avea piscină și telefoane peste tot.

— O să mă duci în Disneyland?

Îi povestise visele ei de o sută de ori.

— Oriunde vrei. Mă iubești?

— Da, șopti el.

Fata închise ochii și se concentră să simuleze un orgasm. Altfel avea s-o țină așa, toată noaptea. Părea că nu-i pasă de propria lui satisfacție, și era singurul lucru care nu-i plăcea la el.

Uneori avea impresia că totul nu era decât un joc.

* * *

Valentine stătea la fereastra camerei de hotel privind luminițele roșii ale stopurilor mașinilor de pe Rama I Road. În odaie era răcoare, aproape frig; arșița, gălăgia și izul de benzină ale orașului părând în altă lume, deși se aflau la numai câțiva centimetri, dincolo de sticla geamului.

Se simțea aidoma unei prințese într-un turn de gheață. Așteptând prințul care s-o salveze.

Totul începuse când sosiseră în Bangkok, și Michel își vopsise părul în negru. Nu-i oferise nici o explicație. Apoi începuse să plece la întâlniri de afaceri, lăsând-o în hotel. Valentinei nu i se păruse nimic suspect.

Încercase să-și umple zilele, vizitând templele și târguind prin bazare și în târgurile hoților. Se plictisise destul de repede.

Uneori nu-l vedea toată ziua, iar el revenea abia la miezul nopții. Devenise posac și neatent. Parcă brusc își pierduse interesul față de ea.

Furioasă și jignită, Valentine se gândise să revină în Paris. Dar ce o aștepta acolo? un apartament pustiu și poate altă slujbă în Avenue de l'Opéra. Nu dorea să reînceapă o astfel de viață.

Îl voia pe el.

Nu putea suporta să fie despărțită de Michel, îl iubea așa cum nu mai iubise nimic în viață. Știa că ar fi fost în stare de orice, ca să-l păstreze.

Adevărul acesta o înspăimânta, deoarece știa că bărbatul îi ascundea ceva; ceva ce poate că n-ar fi vrut să afle.

Însă indiferent despre ce era vorba, trebuia să cunoască tot adevărul. Trebuie să știe de ce fel de bărbat era îndrăgostită.

Își privi iarăși ceasul. Poate că în seara asta n-avea să vină deloc.

Sună room service și comandă încă un scotch cu sifon.

* * *

Michel ajunse înaintea apartamentului lor din Siam Intercontinental. Răsuci cheia în broască și intră. În colțul camerei ardea o veioză, iar Valentine era ghemuită pe canapeaua din piele de lângă fereastră, cu degetele strânse în jurul unui pahar gol.

— Nu te-ai culcat încă?

— Cum te-ai distrat azi?

— Te rog, chérie, sunt obosit. N-am chef de ceartă.

— Ai zis c-o să întârzii câteva ore. E două și jumătate noaptea.

Vorbea împleticindu-se.

— Am avut probleme.

Michel începuse să se dezbrace. Valentine îl privi, cu ochii încercănați de oboseală și supărare.

— Altă femeie?

— Bineînțeles că nu! pentru Dumnezeu, e vorba de afaceri! ți-am mai spus!

— Ce fel de afaceri te pot ține până la două și jumătate noaptea?

— Afacerile mele.

— Comerțul cu nestemate.

— Hai la culcare.

— Cred c-aș mai bea un scotch.

Se ridică și se împletici spre telefon. Michel o prinse de încheietura mâini și o trase spre pat. Ea țipă de durere și încercă să se smulgă. Bărbatul o apucă și de cealaltă mână și o țintui cu greutatea trupului său.

— Termină! te iubesc! de câte ori trebuie să ți-o repet?

— De ce te-aș crede?

— Pentru că-i adevărat!

— Dacă-s afaceri, de ce nu mă iei niciodată cu tine?

— Lucrez numai singur.

— De ce?

— Pentru Dumnezeu, explodă Michel, nu mai pune atâtea întrebări: nu sunt altceva decât afaceri!

De ce dracu' trebuia să înrăutățească într-atât lucrurile? nu-nțelegea că făcea totul pentru ea?

Ea reprezenta ceea ce căutase toată viața. Nu era o femeie obișnuită. Era parte din Adrienne.

Nu Adrienne cea pe care o urâse. Adrienne cea pe care o adorase ca pe o zeiță. Frumoasă. Perfectă.

Pură.

Acum, Valentine însemna totul. Ea conferise vieții lui un scop.

Nu pricepea asta?

Fata îl privea, cercetându-i chipul, dorind să creadă. Ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Ai zis c-o să mergem în Hong Kong. Ai zis c-o să ne căsătorim.

— Așa o să facem.

— Când?

— Imediat ce termin aici cu afacerile.

— Când?

— Peste două zile. Mâine seară, termin. După aceea putem merge. Îți promit.

Îi eliberă încheieturile mâinilor. Slăbi cordonul cămășii de noapte din mătase și-și strecură mâna dedesubt. Simți rotunjimea caldă și fermă a sânului și-și coborî buzele peste sfârc.

— Totul o să fie în regulă, murmură el. Îți promit. Totul o să fie în regulă. Mâine seară, afacerea e încheiată.

Grace mergea pe coridorul întunecos spre recepția viu luminată a Hotelului Indra. Avea nevoie de toată voința ca să n-o ia la goană. Oricine ar fi privit-o mai atent pe frumoasa thailandeză – însă puțini o făcură – ar fi observat că strângea atât de puternic cureaua poșetei din piele încât încheieturile degetelor se înălbiseră. După câteva clipe, dispăruse prin ușile largi de sticlă, deschise de un portar în livrea, și se pierduse în noaptea fierbinte.

* * *

Mercedesul 460 SEL negru, cu motorul torcând ca o felină agilă și răsfățată, se îndrepta spre nordul orașului, pe fâșia neagră a autostrăzii ce ducea la aeroportul Don Muang. Ocazional, plantațiile de orez și culturile de tapioca erau întrerupte de insule de clădiri puternic luminate, adăpostind magazine și restaurante cu program permanent, pentru șoferi.

La volan se afla Michel. Luminile și umbrele proiectate dinspre cadranele bordului i se perindau pe chip, adăugând o nuanță demonică furiei sale tăcute.

Nu-i venea să creadă. Nu putea crede că fata putuse pleca din magazin doar cu cele câteva flecuștețe pe care i le întinsese cu atâta mândrie. Toate laolaltă nu făceau nici cinci mii de dolari. El se așteptase la cel puțin de zece ori mai mult.

— A venit cineva, gâfâise ea, trăgându-și răsuflarea, când urcase în mașină. Era să mor de frică. Se uită pe geam. Am așteptat până a plecat și am fugit cât mai repede.

Mâinile îi tremurau și pupilele i se dilataseră de spaimă.

— Probabil un turist, o liniștise Michel. Nu putea vedea înăuntru. De ce ar bănuit ceva?

Îi luase poșeta și o deșertase pe scaun. Erau vreo zece bijuterii. Încercase să-și ascundă nemulțumirea.

— Era să mor de frică, repetase Grace. Ia-mă-n brațe.

O strânsese în brațe, privind hotelul de peste drum, ale cărui lumini albe și aurii îl atrăgeau precum un far. Înăuntru exista o avere, lipsită de orice pază.

— Grace, îi șoptise, trebuie să te întorci.

— Nu pot!

— Liniștește-te. Nu-i nici un pericol. Trebuie!

— Te rog. Michel. Mi-e atât de frică.

Se gândise să meargă el. Ar fi îndemnat însă echivalentul unei sinucideri. Marele succes al operațiunilor lui era că nu fusese văzut niciodată. Nu lăsase nici o urmă care să poată reprezenta o pistă către el.

Fata i se agățase de gât, plângând în hohote.

— S-a zbătut.

— Ce?

— Chaowas. Cred că și-a dat seama. Cum s-a uitat la mine. A-ncercat s-ajungă la ușă. A trebuit să mă lupt cu el, chiar acolo în biroul lui. Devenise isterică: Ai zis c-o s-adoarmă imediat!

— Poate că n-a băut suficient, răspunse Michel, și pornise mașina. Acum, liniștește-te. Totul o să fie bine.

Pe drum, Grace se calmase, iar acum stătea ghemuită lângă el, privindu-l cu ochi mari, înspăimântați.

La zece minute de Don Muang, Michel ieșise de pe autostradă și cotise pe un drum de țară întunecat și acoperit cu pietriș, mărginit pe ambele părți de culturi de orez.

— Unde mergem? întrebă Grace.

— Trebuie să ne gândim la un loc unde să ascundem bijuteriile, explică Michel. Nu le poți lua în avion.

Privi scurt în oglinda retrovizoare. Drumeagul era pustiu. Frână și opri motorul. Grace îi zâmbi.

— Am reușit, șopti ea.

— Da, iubito.

„Proasta dracului! cinci mii de dolari! nici cât să plătesc o cină în Taj, sau în Hong Kong! crezi că pot trăi cu atât?”

— La ce oră pleacă avionul nostru? întrebă Grace.

— La unu. Zborul Pan Am spre San Francisco. Era o cursă care nu exista.

— Era să mor de frică, repetă Grace.

Michel surâse. Chipul frumos și prostuț zâmbi și el. Se întinse și o cuprinse în brațe. Îi zărea pulsul bătând sub pielea gâtului. Atât de fragil, atât de moale. Degetele lui o mângâiară acolo, ca pe o

pasăre mică și speriată.

Cealaltă mână se ridică din jurul mijlocului fetei și îndepărtă o șuviță de păr, dezgolindu-i complet gâtul.

Îi venea mai greu să le urască acum. De la Valentine încoace. Reprezentau doar o bătaie de cap.

— Mă iubești? murmură Grace.

— Bineînțeles.

Cum putea fi atât de proastă? lăsase în urma ei o adevărată avere. Investise atâta timp și speranțe în ea, ca să iasă din magazin cu câteva inele lipsite de valoare. „Cum poate cineva să fie atât de idiot?!"

— O să fie bine, nu? întrebă Grace.

— Bineînțeles, totul o să fie-n regulă.

„Lua-o-ar dracu!" Fusese pur și simplu timp irosit zadarnic. Acum trebuie să ia totul de la început.

* * *

Zorile proiectau o lumină gălbuie deasupra Golfului Thailandei. Pe sub palmierii și casuarinii mângâiați de briză, un bătrân pedala încet spre o plajă îndepărtată, ia nord de sătucul de pescari Sri Racha.

Pe portbagaj purta un coș de bambus, ticsit cu banane, ouă și legume pentru piață. Fâșia lungă și sură a plajei se întindea până la orizont, către Cambodgia. Se luminase de-a binelea când zărise un corp nemișcat la mal, acoperit și descoperit pe rând de spuma albă a valurilor. La început, crezu că era o broască țestoasă moartă. Unele ajungeau la mărimea unui om, și carapacele lor erau foarte căutate.

Coborî de pe bicicletă și se îndreptă într-acolo, să vadă mai bine.

Bătrânului îi slăbise vederea, și abia când ajunse la un metru depărtare își dădu seama că privea trupul unei tinere farang care zăcea pe spate. Corpul gol era umflat, și pielea căpătase o culoare cenușiu-albăstruie presărată cu fragmente minuscule de scoici roz, asemănătoare unor micuțe nestemate. Pletele se legănau în valuri precum algele.

Corbii trecuseră pe acolo, și chipul lipsit de ochi și buze rânjea, parcă batjocoritor.

Bătrânul fugi de pe plajă și pedală spre Sri Racha.

Trebuia să spună puyabain-ului să anunțe poliția.

Paris.

Căpitanul René Budjinski stătea în biroul său din sediul Interpolului din St. Cloud și citea telegrama de-abia primită din Bangkok.

CĂTRE: IP PARIS.

DORIM SĂ INFORMĂM ASUPRA UNUI JAF RAPORTAT ÎN 5/6/72 LA BIJUTERIA INDRA SIAM DIN HOTELUL INDRA STOP SUSPECTA ESTE VÂNZĂTOARE ȘI L-A DROGAT PE PROPRIETAR DUPĂ ÎNCHIDERE STOP VALOAREA JAFULUI 10.000 BAHT STOP.

SUSPECTA IDENTIFICATĂ GRACE SOMPPOL DOUĂZECI ȘI UNU DE ANI STOP SUSPECTA GĂSITĂ MOARTĂ LÂNGĂ PATTAYA 7/6/72 STOP CAUZA DECESULUI STRANGULARE STOP SUSPECTA GOALĂ NICIUNA DIN BIJUTERII N-A FOST GĂSITĂ STOP.

NATURA JAFULUI ȘI MANIERA DECESULUI SUSPECTEI INDICĂ EXISTENȚA UNUI COMPLICE STOP SUSPECTA VĂZUTĂ ÎN HOTEL INDRA CU BĂRBAT PROBABIL STRĂIN 25-30 ANI ORIGINE ORIENTUL MIJLOCIU SAU INDIA 185 CM PĂR NEGRU TEN MĂSLINIU STOP SOLICITĂM ASISTENȚĂ ÎN DEPISTAREA ȘI REȚINEREA POSIBILILOR SUSPECȚI STOP. SFÂRȘIT IP BANGKOK.

Semnat: Prenom Chittagorn (Lt. Gl.)

POLIȚIA REGALĂ THAILANDEZĂ (Divizia Interpol)

Budjinski privi multă vreme telegrama în vreme ce scrumul țigării cădea pe costumul lui șifonat. Brusc scoase o exclamație și mătură cu brațul toate dosarele și celelalte hârtii de pe birou, aruncându-le pe podea. În încăpere, mai mulți întoarseră capetele, privindu-l. Căpitanul sări în picioare, și scaunul se răsturnă înapoia lui. Strângând telegrama în mâna dreaptă, se grăbi spre lifturi și urcă până la ultimul etaj, spre directorul general.

— Nu, Budjinski. Răspunsul e nu!

— Dar, domnule.

— Nici nu poate fi vorba.

— El este! nu poate fi altcineva!

Directorul general era un individ amabil. Însă în ultimele două luni, ofițerul lui de legătură cu Asia de Sud-Est îi pusese nervii la grea încercare. Niciodată nu-i plăcuse să vadă un om capabil auto-distrugându-se în felul acesta.

— Să zicem că ai dreptate, căpitane. Unde o să-nceapă vânătoarea? în Bangkok? probabil că deja e în altă țară.

— Urma e proaspătă, insistă Budjinski. Trebuie să facem o anchetă amănunțită. Îi știți pe thailandezi: n-ar fi în stare să urmărească un elefant care sângerează pe o câmpie proaspăt ninsă.

— Slujba ta e asigurarea legăturii cu ei, căpitane. Asta înseamnă să cooperezi, nu să-i înveți cum să-și facă meseria.

— Totuși dacă l-am putea urmări acum.

— Nu, căpitane. Este o urmărire inutilă. Te rog, nu uita că noi ne ocupăm de strângerea datelor, nu de acțiunile comando.

— Trebuie să punem mâna pe individul acesta.

Directorul general îl studie atent pe Budjinski. Părea obosit. Avea cearcăne întunecate sub ochi, și slăbise. Lăsa impresia că fumează și mai mult, dacă așa ceva era posibil. În ritmul acesta avea să cedeze cu mult înainte de pensionare.

— Se pare că problema a devenit o obsesie personală, căpitane. Nu pot permite așa ceva.

Budjinski păru că se înmoaie în scaun.

— Da știu. Mă scuzați, dar trebuie să înțelegeți.

— Înțeleg. Aceasta însă este o organizație profesională. Rolul meu este de a mă asigura că va continua să funcționeze conform principiilor înscrise în statutul nostru. Nu te voi autoriza să vizitezi Thailanda pentru anchetarea cazului. E o tentativă inutilă și disperată.

— Noi ar trebui să fim disperați. Individul e psihopat.

— Dacă într-adevăr este vorba de un singur om, ai dreptate. Va fi prins. Însă vom respecta procedurile regulamentare.

Căpitanul își frecă fața cu palmele.

— Da, domnule, aveți dreptate. Cred c-a ajuns să mă obsedeze. Poate că ar trebui să fac o pauză.

— Poți intra în concediu, Rene. Ia-ți o lună sau două, și pleacă din Paris. Ar fi trebuit s-o faci mai de mult.

— Da, domnule. Aveți dreptate. Mulțumesc.

Budjinski se sculă și pomi spre ușă.

Înapoia lui, glasul directorului general răsună aspru:

— Apropo, căpitane! sper că nu te gândești să-ți petreci concediul în Thailanda, nu? dacă aud că te-ai fi.

— Nu, domnule. Bineînțeles că nu. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte.

Bangkok.

Dusit Thani este unul din cele mai luxoase hoteluri din Bangkok, un palat alb, strălucitor, cu zece etaje, în capătul sudic al lui Rama Thai Road. Este proprietatea unor asiatici extrem de bogați, iar recepția și coridoarele lui sunt pline de cafenele, restaurante, buticuri și magazine de bijuterii elegante.

Majoritatea clienților aveau dificultăți să-i pronunțe numele Mahanorn, așa încât ea le sugera să-i spună May. Lucra în bijuteria Naree zilnic de la opt dimineața până la nouă seara. Lunar avea dreptul la o duminică liberă și primea un salariu de 250 baht, adică aproape o sută douăzeci de dolari. Era o slujbă bună. May dădea banii maică-sii și, laolaltă cu ceea ce câștiga tatăl ei pe taxi, era suficient pentru a-i crește pe cei cinci frați și surori mai mici și pentru căsuța lor din lemn pe lângă aeroport.

Cei mai mulți cumpărători erau japonezi și malaezieni, și aceștia n-o interesau pe May. Însă într-o după-amiază se trezi privind un bărbat înalt, cu părul blond-nisipos și chip extrem de atrăgător. Primele lucruri pe care le remarcase la el fuseseră ochii negri, hipnotici, și zâmbetul, orbitor de alb față de pielea cafenie. Purta un costum Cardin gri și pantofi Gucci din piele.

Nu-i veni să-și creadă ochilor. În magazin mai eram alte trei vânzătoare, dar el veni direct spre ea.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă May în engleză, limba comercială a orașului.

— S-ar putea. Mă interesează niște diamante, răspunse bărbatul.

Ochii lui nu părăseau chipul fetei, și May se simți roșind sub căutătura aceea intensă. Nu putea crede că un asemenea bărbat o putea găsi atrăgătoare, totuși îi oferi surâsul cel mai larg, sperând că era adevărat.

* * *

Valentine ezită, cu degetul deasupra discului cu cifre. Alături de ea, pe pat, se afla cartea de telefon, iar numărul lui Air France era încercuit cu roșu.

Michel tocmai plecase.

Era absolut sigură că el îi ascundea niște adevăruri teribile. De ce altceva s-ar fi tuns scurt și ar fi revenit la blondul inițial?

Spusese că afacerile trebuiau terminate acum cinci zile. Rămăseseră însă locului, în Bangkok, iar Michel se întorcea regulat după miezul nopții.

Continua să afirme că o iubea mai mult decât orice altceva din viața lui. I-o repeta mereu și mereu, cu o încrâncenare aproape înspăimântătoare.

Atunci de ce o mințea?

Valentine trânti receptorul. Trebuia să afle. Nu putea fugi pur și simplu. Trebuia să afle. Își luă poșeta și ieși.

Portarul în livrea o recunoscu și îi zâmbi.

— L-ați văzut pe domnul Giresse? întrebă ea.

Bărbatul încuviință.

— M-a rugat să-i chem un taxi.

— În ce direcție?

Portarul șovăi. Valentine scoase o bancnotă de douăzeci baht și i-o întinse.

— Hotelul Sheraton.

— Mulțumesc.

— Vă pot ajuta și cu altceva? surâse individul, brusc îndatoritor.

— Da, cheamă-mi un taxi.

— În ce direcție?

— Hotelul Sheraton.

* * *

May privi împrejurul restaurantului Sheraton, copleșită de chelnerii în uniforme albe imaculate, de tacâmurile masive din argint, de meniurile și listele de vinuri cu coperți din piele. Ceilalți meseni erau în majoritatea europeni bogați, bărbați, în costume scumpe ca Michel – femeile în rochii Givenchy, cu smaralde și diamante scânteind în jurul gâtului și la încheieturile mâinilor. Fata se foi stânjenită în scaun și încercă să-l asculte pe Michel.

— Pari nervoasă, remarcă bărbatul.

— N-am mâncat niciodată în așa mare restaurant, răspunse May conștientă de engleza ei stâlcită.

Michel îi spusese că el vorbea patru limbi. Oare ce credea despre ea?

— Relaxează-te, spuse Michel desfăcând brațele volubil. O să comand eu pentru tine. Tu simte-te bine.

— Mulțumesc.

Nu știa ce altceva să spună.

Îi simți genunchiul atingând-o pe sub masă și-și ținu răsuflarea. Nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Bărbatul era bogat, superb, stilat. Din clipa în care intrase în magazinul din Dusit Thani, păruse interesat de persoana ei.

De ce o alesese pe ea? may știa că era foarte frumoasă. Bărbații i-o repetau întruna. Totuși ea nu-și dăduse niciodată seama că frumusețea ei putea constitui pașaportul spre o altă lume.

— La ce te gândești? zâmbi Michel.

— Nimic, răspunse fata.

Se blestemă în gând pentru stângăciile și mutenia ei. Ar fi dorit

să fie fermecătoare, rafinată ca femeile occidentale pe care le zărea zilnic în hotel.

— Ești foarte frumoasă, May, șopti el. Aș dori să te măriți cu mine.

May îl privi amuțită. Sala părea că se învârte în jurul ei.

— Vreau să vii cu mine în America, continuă Michel. Ți-ar place?

— Da. Da, repetă ea.

America!

Sosi șampania. Franțuzească și foarte scumpă. Chelnerul turnă puțin în cupa lui Michel, care gustă și încuviință. Chelnerul umplu ambele pahare și se îndepărtă.

Michel înălță cupa:

— Pentru noi doi, murmură el.

May simți că se i se usucă gura. De abia vorbi.

— Noi, spuse ea, și se întrebă ce noroc incredibil îl adusese pe acest bărbat minunat în viața ei.

* * *

René Budjinski stătea pe balcon, privind amurgul stacojiu. Apunând, soarele sclipea pe stupa aurie a unui templu, iar cocotierii înșiruiți pe Convent Road se pierdeau în depărtare sub forma unei siluete întunecate.

Paul Herbin ieși pe balcon și i se alătură. Îi întinse un pahar și turnă bere dintr-o sticlă de San Miguel.

— Mi-ai făcut o surpriză plăcută, Rene.

— Mă bucur să te revăd, Paul.

— Ai venit în concediu, nu?

Budjinski își căută țigările și aprinse una. Tuși.

— Așa ceva.

— Ți-a mai zis cineva s-o rărești cu țigările?

— Toți.

— Și de ce n-o faci?

— Acum câțiva ani, mă uitam la fetele drăguțe de pe Champs Elysées și mi-am dat seama că-s destul de bătrân ca să le fiu tată. M-am gândit că viața nu mai prezintă multe bucurii. Așa că de ce să-mi fac griji?

Herbin răsuci paharul între degete.

— Să știi că mi-a părut rău s-aud că.

— Las-o baltă. N-am chef să discut despre așa ceva.

— De asta ți-au dat un concediu atât de lung?

— Nu, eu l-am cerut așa.

— Nu prea e stilul tău.

— Păi, rânji Budjinski, nu-i tocmai un concediu.

— Nici nu crezusem. Se aplecă spre el: Fii prudent, René. Dacă Parisul aude ceva, când te întorci în Franța, te găsești scos la pensie.

— Mă doare-n cot, Paul.

Herbin goli paharul și mai turnă unul.

— Bun! ce vrei să faci?

— Jaful de săptămâna trecută de la Hotel Indra. Ăla-i tipul pe care-l vreau.

— Ești sigur?

— Da.

— Christoase, René, ai citit descrierea anunțată de poliție? înalt, părul negru, ten măsliniu. Asta reduce numărul suspecților din Asia la vreo zece milioane.

— Lasă descrierea aia. Tipul e implicat în cel puțin șaptesprezece crime într-o duzină de țări. Acum dacă ai fi în locul lui, cum ai călători dintr-o țară în alta fără să fii descoperit?

— Aș folosi alte nume.

— Adică?

— Pașapoarte diferite.

— Exact. Vreau să încep prin a-i verifica pe cei care au reclamat furtul pașaportului în Bangkok în ultimele două săptămâni.

— Păi știi câți?

— Și după aceea să controlez dacă nu cumva vreunul din numele respective apare pe pistele de pasageri a doua zi după jaf. Dacă știu că a plecat, pot.

— Rene, oprește-te! știi care sunt șansele de a-l găsi în felul ăsta?

— E mai bine decât să stau pe scaun în St. Cloud și să trimit alerte generale: „Căutați un străin înalt și brunet.” Ce dracu Paul, cineva trebuie s-o facă!

Herbin clătină din cap.

— Îți urez noroc.

— Mulțumesc la fel.

— De ce „la fel”?

— Pentru c-o să mă ajuți.

— Tocmai mă-ntrebam când o să mi-o ceri.

— Trebuie să m-ajuți, Paul. Știi că.

Herbin ridică ambele palme în semn de predare.

— Nu trebuie să mi-o spui, René. Noi doi ne cunoaștem de multă vreme. Știi bine că o să te ajut cum pot mai bine. Dar nu cred să reușim mare lucru.

— Încearcă.

— Bine.

— Îmi trebuie o listă cu toate pașapoartele raportate furate sau dispărute cu două săptămâni înainte de jaf.

— Asta n-ar fi ceva complicat.

— Dar la celelalte ambasade?

— N-o să mai fie la fel de simplu. Oricum, majoritatea vor coopera. De la care vrei?

— Toate consulatele europene. Plus Malaezia, Singapore, Hong Kong și, poate, India.

— Merde. Altceva? nu vrei și-o minune divină?

— Nu, asta nu ne trebuie, Paul. Doar puțintel noroc. Puțintel. De restul mă ocup era.

Valentine traversă holul Hotelului Sheraton. Oamenii de afaceri asiatici erau tolăniți pe banchetele din piele, iar în jurul recepției se înghesuiau turiști în cămăși de vară multicolore, majoritatea purtând statuete sculptate în tec sau cochilii suvenir. Alt grup revenit recent din Phuket sau Pattaya.

Fata trecu printre ei.

— Îmi puteți spune la ce cameră stă domnul Michel Giresse? îl întrebă ea pe recepționer.

Bărbatul verifică registrul.

— Nu avem pe nimeni cu numele acesta.

Valentine se întoarse în barurile de la subsol, apoi luă liftul spre restaurantul de la ultimul etaj.

Michel stătea la o masă de lângă fereastră, împreună cu altă femeie.

Blestematul!

Femeia era tânără, cu un chip oval, frumos și un zâmbet sclipitor. Purta o fustă mini, și mâna lui Michel se afla pe coapsa ei, sub masă.

Valentine avu senzația unei lovituri în plex.

Blestematul!

Michel ridică privirea și o zări. Se întoarse către fată, o prinse de braț și-i șopti ceva la ureche. Apoi se ridică și traversă grăbit restaurantul spre ea. Valentine se răsuci, intră în lift și apăsă butonul pentru parter. Ușile începură să se închidă și în aceeași

clipă Michel sări înăuntru.

— Valentine! ce cauți aici?

— Porcule!

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ce s-a-ntâmplat?" Am văzut-o pe fata aia! ai altă prietenă!

— Este o asociată în afaceri.

— Care afaceri? proxenetism?

— Te rog, Valentine. Întoarce-te la hotel. Discutăm când mă întorc. Te rog, chérie, crede-mă: e vorba numai de afaceri.

Ușile ascensorului se deschiseră. Valentine traversă în fugă recepția și sări într-unul din taxiurile ce așteptau în fața hotelului.

— Siam Intercontinental, îi spuse șoferului.

Trânti portiera. Pe neașteptate, Michel apăra lângă fereastra deschisă.

— Te rog, chérie, o să fie-n regulă. Îți promit!

— Lasă-mă-n pace! se întoarse către șofer. Dă-i drumul!

Îl auzi pe Michel strigând-o, însă goneau deja pe Rama I.

„Ei bine", se gândi, „ai găsit ce-ai căutat. Ai descoperit că el e tot un blestemat cu limba mieroasă și creierul în pantaloni." Lacrimile fierbinți îi împăienjeneau vederea. Până atunci nu mai plânsese pentru un bărbat.

Acum se terminase totul. Visul luase sfârșit. Vraja se destrămase.

Închise ochii și inspiră adânc aroma bogată a tropicelor, umedă, putredă și coruptă. Privi afară. Noaptea era neagră și fără stele.

* * *

Valentine își turnă un scotch mare din barul apartamentului și-l goli dintr-o înghițitură. Apoi se dezbrăcă și intră sub duș.

Se strădui să îndure jetul rece ca gheața, până ce acele de apă o făcură să se înfioare de durere, încercând să-și scuture amorțeala ce-i cuprinsese corpul. Trebuia să se gândească, să plănuiască, să decidă. Mai târziu putea încerca să descifreze totul.

Nu auzi cheia răsucindu-se în broască.

* * *

Michel închise ușa și intră în baie. Când trase perdeaua dușului, Valentine se răsuci, speriată.

Bărbatul privi șiroaiele de apă ce i se scurgeau pe trup. Apa rece îi întărise sfârcurile, creând iluzia excitării. Instinctiv, fata își încrucișa palmele pe sâni, acoperindu-se.

Își reveni însă repede, își recapătă ținuta și-și îndepărtă

cârlionții uzi din ochi.

— Ai ajuns repede.

— Am luat următorul taxi.

— Un tip ocupat ca tine ar trebui să-și mai cruțe energia.

— Nu-i ceea ce crezi, chérie.

— Pleacă de aici!

— Trebuie să mă crezi.

— Dă-mi un prosop.

— Promite-mi că n-o să faci vreo prostie.

Fata dârdâia.

— Te rog, dă-mi un prosop.

— N-o să te las să mă părăsești.

Valentine încercă să treacă pe lângă el. Michel închise dușul și o împinse înapoi.

— Câți ani are? doisprezece, treisprezece?

— Discutăm mâine dimineață. Ești obosită.

— Bineînțeles că-s obosită, cheri. Am obosit să te aștept aici toată ziua. Am obosit să mă prostești într-atât. De ce nu te duci să-ți vezi de afaceri? eu vreau să dorm. Mâine mă așteaptă un zbor lung.

— Nu mă părăsi!

— Pentru Dumnezeu, Michel! începu să plângă: Ce crezi că sunt? o gâsculiță pe care s-o folosești când ai chef?

— Te ador.

— Cum poți.?

— Nu mă părăsi!

Încercă din nou să treacă pe lângă el.

— Dă-te la o parte!

— Nu te las să mă părăsești iarăși.

— Iarăși? când te-am mai părăsit?

Bărbatul o prinse de brațe și o lipi de faianța albă și rece.

— Dă-mi drumul.

Surâse, simțindu-i teama în glas.

— Știi că nu poți fugi de mine. Te voi găsi, oriunde ai merge în lume.

O strânse și mai puternic de încheieturi. Valentine încercă să se desprindă, dar o ținea cu ușurință.

— Mă doare.

— Destinele noastre sunt aceleași, Valentine. Nu poți scăpa niciodată de mine, și nici eu nu pot scăpa de tine.

O apăsă de perete și, ridicând mâna stângă, îi strânse bărbia

între oțelul degetelor sale. Apoi o sărută violent pe gură.

Valentine se zbătu, simțind cum gura și dinții îi strivesc buzele. Nu putea respira. Încercă să se apere cu mâna liberă, unghiile înfigându-se în mătasea cămășii și sfâșiind-o.

Michel îi prinse ambele brațe și i le țintui de o parte și alta a trupului. O ridică, presând-o de perete și o coborî încet peste el.

— Ești a mea, chérie, șopti el. Pe vecie.

Când termină, îi dădu drumul și o lăsă să lunece, suspinând, pe gresia rece a pardoselii.

* * *

Ieși din baie închizând ușa după el. Peste câteva minute, Valentine auzi trântindu-se ușa apartamentului. Se ghemui ca o fetiță, și plânse.

Blestematul era nebun. Înțelegea acum, cu o certitudine oribilă, că făcuse o greșeală îngrozitoare.

Se privi în oglinda băii. Lacrimile îi brăzdau obrajii. Era albă ca varul. Pe obrazul stâng îi apăruse o vânătaie.

Trebuia să părăsească hotelul, și Bangkokul.

Acum.

În seara asta.

* * *

Când Michel reveni în restaurant, majoritatea clienților plecaseră. Zâmbi ușurat când o văzu pe May.

Luară liftul și urcară în tăcere în camera rezervată de Michel la etajul patru.

Abia după ce intrară, May vorbi:

— Cine era femeia?

Michel închise ușa și aruncă cheia pe noptieră.

— Nu vreau să discut despre chestia asta.

May rămase în mijlocul camerei, strângându-și poșeta roz la piept, parcă apărându-se.

— Cine era femeia?

— Am avut o legătură cu ea, oftă Michel. I-am spus că s-a terminat, dar acum nu mai scap de ea. Mă urmărește peste tot.

— Atunci de ce ai plecat?

— Mă simt încă responsabil de soarta ei. Mi-e frică să nu facă vreo prostie.

May știa că mințea. Încă nu voia să se gândească la asta. Dorea să creadă că-i spunea adevărul.

Îl privi dezbrăcându-și sacoul.

— Cămașa, șopti ea. E spartă.

Era ruptă de-a lungul cusăturii, și prin ruptură se vedea pielea însângerată.

— Ruptă, rosti el automat. Nu spartă, ci ruptă. Se privi în oglindă. Au apucat-o istericalele. Era geloasă pe tine.

Fetei îi plăcu ideea. Brusc își dădu seama că, de fapt, nu conta dacă o mințea. Trebuia să pună mâna pe el și să capete visul de aur pe care i-l oferise atât de ispititor. Probabil că el o dorea. Nu i-ar fi propus căsătoria doar ca să se culce cu ea. În Bangkok, sexul putea fi obținut mult mai ieftin.

Probabil că o dorea.

Se imagină trăind într-o vilă cu piscină, și având propria ei mașină. Lunar avea să le trimită bani părinților și poate că, în cele din urmă, îi putea aduce și pe ei în America.

Altceva nu conta. Îi spusese că avea s-o ducă în America. Trebuia să fie adevărat.

Michel o luă în brațe și o sărută.

— Ai încredere în mine, nu-i așa? murmură el.

— Da. Da.

— Spune-mi că mă iubești.

— Da, te iubesc, șopti May. Fac ce vrei.

* * *

Valentine își lua poșeta de pe masă. Scotoci grăbită înăuntru.

Pașaportul îi dispăruse.

— Nu se poate, șuieră ea, doar n-a făcut așa ceva.

Cât timp trecuse de când părăsise baia și până îl auzise închizând ușa apartamentului? cinci minute? zece? suficient.

Privi disperată prin cameră. Îl luase cu el? probabil. Dar dacă totuși îl lăsase aici, unde putea fi? servieta-diplomat din piele de crocodil! căută prin noptiere și în servantă. O găsi pe raftul de sus al dulapului îngropat în perete. Era încuiată.

— Merde! o azvârli pe pat.

Își amintea că tatăl ei avusese o servietă cu zăvor-cifru pe bază de șase cifre, asemănătoare acesteia, pe când lucra în Serviciul Public. Își reglase combinația folosind data lui de naștere: 15 decembrie 1920. Cifra era 15-12-20. Zăvorul din stânga era acționat de 151, iar cel din dreapta de 220. Îi spusese atunci că era un sistem destul de folosit.

Michel îi povestise că, deoarece nu știa când se născuse, își sărbătorea ziua de naștere la Tet, Anul Nou Vietnamez – 31

ianuarie.

Însemnă că primele patru cifre ale combinației puteau fi 31-01. Reglă zăvorul din stânga minerului la 310. Se deschise.

Dar câți ani avea? nu-și putea aminti. Douăzeci și cinci ori douăzeci și șase? încercă cu douăzeci și cinci. Asta însemna că anul nașterii era 1974. 31-01-47. Potrivi cifrele zăvorului din dreapta la 147.

Nu.

Încercă 146. Zăvorul se deschise. Ridică încet capacul valizei.

— Dumnezeule!

Înăuntru era o duzină de pașapoarte. Americane, italienești, indiene și unul franțuzesc cu coperta roșie. Citi câteva nume: René Dhuisme, Giovani Carella, Sanjay Réddy. Numele difereau, însă fotografiile erau toate ale lui Michel. În unele era blond, în altele brunet. Existau câteva fotografii în care purta barbă, mustață, părul lung pe umeri sau tuns perie.

Era visteria unui cameleon.

Totuși nici un pașaport nu era al ei.

Le lăsă și privi derutată la ceea ce se găsea dedesubt. Alături de câteva seringi cu unică întrebuințare se aflam niște flacoane mici, lipsite de orice inscripție, conținând un lichid incolor.

Deșurubă capacul unui flaconaș. Nici un miros. Puse capacul înapoi, derutată.

Erau și alte flacoane, cu tablete. Mandrax și Mogadon. Și bani. Aproape zece mii de dolari, în teancuri ordonate și banderolate.

— Michel, șopti fata, cine dracu ești de fapt?

Puse pașapoartele la loc, încuie servieta și o așeză pe raftul de unde o luase.

Nu înțelegea nimic.

Înspăimântată își luă valiza și poșeta și părăsi camera, trântind ușa înapoia ei.

Când May deschise ochii, Michel era deja treaz. Trăsese draperiile și stătea la măsuța de lângă fereastră. Avea în față o tavă de argint pe care se aflau o cafetieră, suc de portocale, șuncă, ouă, pâine prăjită și fulgi de cereale. Privi spre ea și zâmbi.

— Bună dimineața!

— Ora cât este? îl întrebă.

— Șapte.

— Trebuie să grăbesc. Lucrez la opt.

Îi aduse o ceașcă de cafea și se așeză pe marginea patului.

— Relaxează-te, bea-ți cafeaua. Cât faci duș, îți chem un taxi.

May privi în jurul camerei, la draperiile groase din catifea, divanul de piele neagră din colț și lambriurile din lemn. Se auzea muzică în surdină dinspre radioul-ceas, iar instalația de climatizare bâzâia, răcorind odaia.

Fata se gândi la căsuța strâmtă și sufocantă pe care o aveau părinții ei lângă Don Muang.

Luă ceașca de cafea și plecă ochii, stânjenită de intensitatea privirii bărbatului. Mâna lui Michel se strecură pe sub cearșaf și-i mângâie coapsa.

— A fost bine pentru tine? o întrebă.

May încuviință, derutată. Thailandezii nu puneau asemenea întrebări. Femeia trebuia să ofere plăcerea bărbatului. Nu-l înțelegea deloc pe americanul acesta.

Oare mai voia să se însoare cu ea? nu, fusese probabil doar o glumă răutăcioasă. Pesemne că băuse prea multă șampanie, dacă putuse crede așa ceva. Își aminti cât de stânjenită se simțise când în restaurant apăruse străina aceea.

Poate că era nevasta lui.

Fusese totuși o cină bună, și poate că avea să-i lase un cadou de valoare. Atunci ar fi meritat.

— Mâine trebuie să plec din Bangkok, vorbi el brusc.

— Da.

Îl privi, așteptând să vadă ce avea să-i ofere.

— Trebuie să vii cu mine.

May fu gata să scape ceașca din mână.

— Spui adevărat?

— Bineînțeles. Se aplecă deasupra patului, zâmbind. Mă iubești, nu-i așa?

Fata încuviință.

— Spui adevărat?

— Ești o fată deosebită. Vreau să fii veșnic cu mine.

May nu știa ce să răspundă. Anul trecut, una din prietenele ei, o fată drăguță și durdulie pe nume Roong, se măritase cu un australian. Bărbatul semăna cu o maimuță. Tot trupul îi era acoperit cu păr negru, creț și avea o burtă uriașă, iar May nu mai putuse de invidie. Dintotdeauna visase să se mărite cu un străin.

Roong îi trimisese o scrisoare, lăudându-se că trăia într-o vilă cu piscină, și că avea propria ei mașină. May fusese sigură că mințea deoarece australianul nu păruse prea bogat. Cu siguranță, nu atât de

bogat pe cât era Michel.

— Noi căsătorim? întrebă ea.

— Merde, ce țărăncuță proastă ești, rosti Michel în franceză, apoi râse și vorbi în engleză: Bineînțeles. Nu vrei să te căsătorești cu mine?

— Trăim în America?

— Dacă vrei tu.

— Da, da, încuviință May. Dar nu pot. Pașaport nu am.

Haina lui Michel era pusă pe spătarul unui scaun. Luă un carnet dintr-un buzunar și-l azvârli pe pat. Fata îl privi. Era un pașaport american.

Îl ridică și citi:

Nume: DANIELS.

Prenume: May.

Locul nașterii: Thailanda.

Naționalitatea: Statele Unite ale Americii

— Ce este?

— E al tău. Ne trebuie doar o fotografie. Se uită de la bărbat la pașaport. Nu înțelegea. Arătă spre numele DANIELS.

— Este numele tău?

— Da, răspunse Michel după o scurtă șovăială.

— De unde ai luat?

— Nu contează. Important e că mâine seară poți veni cu mine.

May privi cu venerație pașaportul verde. Mângâie paginile de parcă ar fi fost din pânză de păianjen, obiecte fragile, din vise ce se puteau preschimba în pulbere precum pergamentele vechi. Dintotdeauna visase să plece din Bangkok, așa cum făcuse Roong, însă totul se petrecuse atât de repede.

Michel se apropie și mai mult de ea.

— Te pot ajuta să-ți îndeplinești toate visele. Poți avea hainele cele mai bune, bijuterii, orice dorești. Nu mai trebuie să lucrezi în magazin. Poți avea o casă în America și să călătorești în toată lumea. Asta vrei, nu-i așa, May?

Fata încuviință.

— Dar mă ajuți și tu pe mine?

Brusc totul căpătă un înțeles.

Voia de la ea altceva decât sex. Asta dorise de la început. Noaptea trecută fusese doar un avans. Acum urma adevărata ofertă.

În mod, ciudat, înțelegerea aceasta o liniști. Cel puțin avea să afle exact care urma să fie târgul.

Privi pașaportul pe care-l ținea cu dragoste în mâini.

— Ce dorești? îl întrebă, și chipul lui se lumină cu un surâs minunat.

* * *

Jean-Luc Chirac era secretar adjunct la secția „Pașapoarte” în ambasada franceză din Bangkok. Nu era mai vârstnic decât Valentine, dar arbora un aer de importanță despre care fata bănui că avea rolul de a impresiona. Dădu mâna scurt și oficial, dar îl simți dezbrăcând-o din priviri.

Nu-i plăcu din capul locului.

— Luați loc, vă rog, domnișoară.

— Jarreau.

Îi arătă scaunul din fața biroului. Odaia era micuță, la etajul întâi, cu ferestruică spre New Street. Nu avea instalație de climatizare și aerul era îmbâcsit eu fum de țigară și miros de transpirație.

— Bun. Cu ce vă pot ajuta?

— Mi s-a furat pașaportul.

— Am înțeles. Scoase din sertar câteva hârtii. Este un accident frecvent și regretabil, dar în același timp serios. Trebuie să completăm un formular.

— Bineînțeles.

Luă un pix. Valentine observă că era un Bic, al cărui capăt era ros. Bărbatul se foi sub privirea ei scrutătoare.

— Mai întâi, câteva detalii.

Îi puse numeroasele și obișnuitele întrebări solicitate de orice birocrație.

— Bien, Mademoiselle, sfârși el. Acum, pașaportul, îmi puteți spune unde l-ați pierdut?

— Nu l-am pierdut. Mi-a fost furat. Din poșetă.

— Unde anume? pe stradă?

— Din cameră. Mi l-a furat din cameră.

— Cine anume?

— Prietenul meu. I-am spus că-l părăsesc, și mi l-a luat din poșetă.

Funcționarul se încruntă.

— O situație mai puțin obișnuită. Ați anunțat poliția?

— Da, bineînțeles. Mi s-a spus că vor cerceta cazul. Nu păreau prea interesați.

— Unde se află acest. Prieten?

— Cred că e tot în hotel. Nu știu, eu am plecat aseară.

— Înțeleg.

— Adevărat?

Bărbatul examina formularul din fața lui:

— Mă tem că acum nu putem face nimic. Aveți bani?

— Vreau să mă întorc în Paris.

— Îmi pare rău, domnișoară. Lucrurile acestea durează. Nu putem elibera imediat un pașaport care a fost furat, altfel.

— Da, da, înțeleg. Dar nu s-ar putea aranja un permis de trecere „de urgență”?

— Durează câteva zile, domnișoară. Trebuie să facem niște cercetări, să stabilim dacă.

— Pentru Dumnezeu! sări în picioare Valentine. Individul mi-a furat pașaportul!

— Îmi pare rău. Există o anumită procedură ce trebuie respectată.

Fata își puse geanta pe umăr.

— Da, sigur. Aștept să mă anunți atunci?

— Vă asigur că n-o să dureze mult.

Valentine se îndreptă spre ieșire. Bărbatul se grăbi să-i deschidă ușa.

— Domnișoară. Poate că s-ar rezolva mai repede dacă ați rezolva problema cu. Prietenul dumneavoastră. Dacă într-adevăr pașaportul e la el.

— Este la el. Și da, probabil că s-ar rezolva mai repede. Dar n-o s-o fac.

— De ce? ridică sprâncenele funcționarul.

— Deoarece mi-e frică, domnule. Când îmi căutam pașaportul, am găsit și alte lucruri în valiza lui.

— Ce alte lucruri, domnișoară Jarreau?

— Droguri. Și bani.

— Bănuiesc că ați informat politia, nu?

— Nu.

Tânărul o privi cu gura căscată.

— Dar, domnișoară. Mi se pare ceva foarte serios.

— Nu vreau necazuri. Vreau doar să mă întorc în Franța. Dacă anunț poliția thailandeză, de unde știu că nu voi fi și eu implicată în afacerea asta?

— Înțeleg, totuși.

— O să aștept permisul, domnule. Sper că nu va dura prea mult.

Banii mei au o limită.

— Totuși, domnișoară, aveți o datorie.

Ochii Valentinei sclipiră de furie:

— Domnule, te rog! nu-mi insulta inteligența. Sunt o franțuzoaică în străinătate, fără relații, și acum fără pașaport, și sunt extrem de speriată. Nu vreau decât să mă întorc la mine acasă! mulțumesc pentru ajutor, domnule. A bientôt.

Părăsi biroul, coborî scara și ieși în arșița soarelui de dimineață.

* * *

Terasa lui Alliance Française din Bangkok se întinde deasupra râului Chao Phrya. Bărci lungi din lemn, cu motoare exterioare, ticsite cu rambutani și duriani noduroși traversează în ambele sensuri apa cafenie, care curge încet.

La ora aceea a după-amiezii, clubul era liniștit. Un chelner în haină albă le aduse celor doi bărbați o sticlă de San Miguel și două pahare.

— Ai ceva pentru mine, Paul?

Herbin scoase un plic gros din buzunarul sacoului.

— Lectură plăcută! sunt peste o sută de nume.

— Mulțumesc, Paul. Îți rămân dator.

— Ai să-mi dai un sutar.

Rene deschise plicul și examina foile dactilografiate, cu nume, naționalități și numere de pașapoarte.

— Eu continui să cred că-ți pierzi timpul, comentă Paul.

— Mulțumesc.

Herbin sorbi tăcut din bere, în vreme ce sirenele sampanelor răsunau peste râu.

— René, azi dimineață s-a întâmplat ceva. Nu știu cât de important este, m-am gândit că te-ar interesa să auzi.

— Dă-i drumul, Paul. Spune!

— Ți-am zis, s-ar putea să n-aibă nici o legătură cu cercetările tale.

— Pentru Dumnezeu.

— Gata, am terminat. Unul din adjuncții mei, Chirac, a înregistrat o reclamație privind furtul unui pașaport. Discuția cu reclamanta l-a pus pe gânduri. N-a fost deloc obișnuită. De aceea, mi-a raportat-o.

— Și?

— Păgubașa i-a spus că pașaportul i-a fost furat de prietenul ei. Când a scotocit prin camera lor de la hotel, căutându-l, a găsit mai

multe pașapoarte – pe diferite nume – și droguri.

— A anunțat poliția?

— Nu. A spus că-i este frică. S-a mutat la Dusit Thani, folosind alt nume. Zicea că vrea doar să se întoarcă în Franța și să uite totul.

— Crezi că există vreo legătură?

— Nu știu. Ți-am spus: m-am gândit că te-ar interesa. Dacă vrei să vorbești cu ea, îți pot spune cum o cheamă.

— De ce nu?

Budjinski azvârli mucul țigării peste parapetul terasei.

— Ce obicei urât, René.

— O viață avem, replică Budjinski.

* * *

Michel privi odaia goală.

— Valentine?

Nu, nu-l putuse părăsi. Îl iubea. Ieșise să cumpere ceva. Poate că se dusese să bea o cafea.

Deschise ușile dulapurilor. Hainele ei dispărură. Și valiza.

Nu, nu, nu!

Nu-i putuse face așa ceva. Îl iubea. Se împletici în baie. Se întoarse și-și blestemă imaginea reflectată în oglindă.

— E vina ta, rosti cu glas tare. Ce-i cu tine? de ce niciodată nu te poate iubi atât de mult încât să rămână?

Nu!

— Nu!

Lovi cu pumnul în fața care-l privea din oglindă. Sticla se sparse și-i însângeră încheieturile degetelor. Se schimonosi de durere.

Spusese că-l iubea. Erau doar afaceri. De ce nu înțelegea? de ce?

Reveni în dormitor, smulse telefonul din perete și-l azvârli în noptieră.

N-avea s-o lase să plece. Avea s-o regăsească și s-o facă să-l iubească. Nu-l putea părăsi. Îl iubea.

Trebuia să-l iubească. Dacă nu, avea s-o ucidă.

Cele șase benzi ale lui Suriwongse Eoad erau ticsite de tuktukuri, camioane și autobuze atât de aglomerate încât pasagerii atârnau agățați de ele, precum cochiliile încrustate în chila unui vapor. Văzduhul era plin de gazele de eșapament, și cu tot soarele puternic al după-amiezii, aerul părea cețos, parcă văzut printr-un geam aburit.

La ușă se auzi un ciocănit.

Valentine se întoarse cu spatele la fereastră, simțind cum i se

întețesc bătăile inimii. De noaptea trecută, părăsise camera numai ca să meargă la Ambasada Franceză. Era îngrozită că avea s-o găsească.

Hotărî să nu răspundă.

Alt ciocănit.

— Domnișoara Jarreau?

Nu recunoștea glasul.

— Cine-i?

— Mă numesc Budjinski. Trebuie neapărat să vorbim.

Fata întredeschise ușa. În coridor stătea un bărbat scund, voinic, într-un costum cenușiu, șifonat, cu capul învăluit într-un nor de fum de țigară.

Necunoscutul scoase o legitimație și i-o arătă.

— Căpitan René Budjinski, rosti el în franceză. Interpol. Putem discuta?

Budjinski se trânti într-un scaun din trestie împletită și luă paharul cu coniac oferit de Valentine, încuviințând imperceptibil din cap. Îl puse pe masă în fața lui, stinse țigara și imediat scoase un pachet de Gauloise din buzunarul hainei. Aprinse o țigară și-și căută carnețelul.

Valentine îl privi cu un amestec de uimire și dispreț. Individul părea un pierde-vară.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule inspector?

— În primul rând, termină cu politețurile. Știi de ce sunt aici. În al doilea rând, sunt căpitan, nu inspector.

— Ambasada. Bineînțeles. Trebuia să-mi fi ținut gura.

— Din punctul tău de vedere, domnișoară.

— Uite ce-i. Eram agitată atunci, aproape isterizată. Nu știu ce-am spus. Nu vreau decât să mă-ntorc în Franța.

Budjinski scutură țigara. Scrumul căzu pe covor.

— Te întrebi probabil ce caută în Thailanda un detectiv al Interpolului.

— Nu.

— O să-ți spun oricum. Anchetez asasinatele acestor femei.

Rupse o filă din carnețel și o azvârli pe masă. Valentine o ridică și o privi, încruntându-se. Conținea o listă cu peste douăzeci de nume.

— Nu putem fi siguri că au fost ucise. Deocamdată, n-am găsit decât șapte cadavre. Toate numai femei. Credem că asasinul a ucis și bărbați. În majoritate, proprietari ai unor magazine de bijuterii.

Individul s-a specializat în domeniul ăsta.

— Tot nu înțeleg. Ce legătură am eu cu toate astea?

— Mai ascultă puțin, domnișoară. Eu am o teorie. Cred că cineva le-a sedus pe aceste tinere, le-a folosit pentru a-l ajuta să jefuiască o bijuterie, apoi le-a omorât. Unii oameni au niște obiceiuri cam excentrice.

— Și?

— Acum vreo două ore am discutat cu un coleg. El mi-a povestit că un prieten apropiat de-al tău ți-a furat pașaportul. Și că ai descoperit că acest prieten furase multe alte pașapoarte. În plus, purta asupra lui sume mari de bani și droguri.

— Nu-mi amintesc.

— Speram c-o să-ți amintești. Speram că vei putea infirma bănuiala mea că prietenul tău e omul pe care-l căutăm.

Valentine rămase tăcută. Simți sângele scurgându-i-se din obraji, amintindu-și de Michel și tânăra thailandeză din restaurantul Sheraton.

Doar afaceri.

Foaia de hârtie îi lunecă dintre degete și căzu pe covor. Se sculă în picioare.

— Scuză-mă un moment, căpitane. Nu mă simt bine.

* * *

Când se întoarse, Budjinski era la a patra țigară. Valentine era pământie la față și mâinile îi tremurau.

Se duse la frigider și scoase o carafă de apă rece Umplu un pahar, apoi se așeză.

— Inspectore.

— Căpitan, o corectă bărbatul.

— Omul care-l căutați. Le-a ucis pe toate femeile acelea de pe listă?

— Sunt multe, nu? rosti Budjinski parcă cu încântare. Părerea mea este că nu-i prea plac femeile. Trase adânc din țigară și începu să tușească: Ar trebui să mă las de fumat.

— Credeți că. Prietenul meU. Ar putea fi. Ucigașul?

— Nu știu. De asta am venit să discutăm. Oricum, acțiunile lui par în mod vădit dubioase. Un individ cinstit n-are nevoie de un maldăr de pașapoarte și nici nu transportă droguri în valiză. Așa ai afirmat, nu?

Valentine încuviință tăcută.

— Apropo, ce fel de droguri erau?

— Sedative, de fapt: Mandrax și Mogadon. Seringi. Și niște flacoane cu un lichid incolor și inodor.

— La ce crezi că le folosea?

— Nu știu. O să-l. Arestați?

— Nu am autoritatea respectivă, înălță din umeri Budjinski. Noi nu suntem James Bond, domnișoară. Suntem niște funcționari obișnuiți. Putem doar informa și oferi sfaturi.

— Și ce sfaturi veți oferi?

— Păi, dacă povestim toate astea poliției thailandeze, individul va fi arestat, însă numai pentru acuzația de falsificare a unor pașapoarte. Dacă iese pe cauțiune, îl vom pierde din nou. Își va face rost de alt pașaport și va părăsi țara. Și în mod sigur, va depune cauțiunea fixată.

— Dar în privința drogurilor?

— Nu are propriu-zis droguri prohibite. Mai degrabă medicamente cu acțiune extrem de puternică.

— Și atunci, ce veți face?

— Voi cere thailandezilor să-l pună sub supraveghere ca suspect de jaf. Dacă el este cel pe care-l căutăm, trebuie să-l surprindem în flagrant, pentru ca thailandezii să-l aresteze. În curând, voi afla dacă el este omul căutat.

— Cu mine ce se va întâmpla?

— Nimic din toate astea nu trebuie să te afecteze, domnișoară. În câteva zile vei căpăta permisul și te vei întoarce în Franța. Nu doresc decât să-mi spui numele lui și unde îl putem găsi.

Întinse peste masă blocnotesul și un pix. Valentine scrise numele lui Michel și numărul apartamentului din Siam Intercontinental.

Budjinski luă carnețelul și citi. Tot sângele i se scurse din obraji.

— Căpitane?

Bărbatul trase din țigară. Mâinile îi tremurau.

— Mi-ai fost de mare ajutor.

— Asta-i tot?

— Aproape.

— Ce mai e? se încordă fata.

— De cât timp îl cunoști?

— De câteva luni.

— Ai bănuit ceva?

— Bineînțeles că nu, îl. L-am iubit. De fapt, poate, spre sfârșit. Totuși nu credeam că-i un asasin. De fapt, nici acum nu-mi vine să

cred.

— Acum ce simți despre el?

— Cum adică?

Țigara lui Budjinski arsese până la filtru și, când făcu o mișcare, scrumul îi căzu pe pantaloni.

— Să-ți explic. După cum ți-am zis, când o să-l punem pe prietenul tău sub observație, vom descoperi dacă el este cel pe care-l căutăm. În cazul când este, nu trebuie lăsat să ne scape. În nici un caz!

— Și?

— Dacă se greșește undeva. Dacă peștișorul găsește o gaură în năvod. Atunci va dispare, așa cum a făcut-o de cincisprezece ori până acum. Am nevoie de o asigurare.

— Ce fel de asigurare?

— Tu, domnișoară Jarreau. Vreau să te întorci la el.

— Regret. Poate că ai nevoie de o asigurare, dar eu n-am. Riscul e prea mare.

— Nu cred că-ți va face vreun rău.

— Prea puțin convingător. N-o să fii un bun agent de asigurări, căpitane.

Budjinski strivi țigara și scoase pachetul. Se încruntă. Era gol.

— La dracu. O privi pe fată. Fumezi?

— M-am lăsat, clătină din cap Valentine. Doresc să rămân sănătoasă. Un motiv în plus să spun nu.

— Pot să fiu mai direct? întrebă Budjinski.

— Până acum, ai fost.

— Sunt curios. De ce nu ești moartă? de ce nu ți-a făcut nici cel mai mic rău, deși pe toate celelalte femei le-a omorât?

— Habar n-am. Nu cred că vreau să aflu.

— E foarte ciudat. Nu te încadrezi în tiparul de până acum. Toate femeile. Victimele. Ocupau o anumită funcție din care îl puteau ajuta să obțină ceva. Tu însă. Ești un fel de joker din jocul de cărți. Poate că reprezinți tocmai punctul lui slab.

— O știi precis, sau e doar o bănuială?

— Poți s-o numești o ipoteză bine întemeiată. Sunt convins că nu-ți va face nici un rău.

— De ce?

— Pentru că dacă ar fi dorit-o, ar fi făcut-o de mult.

Valentine arătă vânătaia de pe obrazul drept.

— O vezi, inspectore? nu-i un semn din naștere.

Budjinski ridică din umeri.

— Deci nu ești convinsă că-i omul nostru?

— Nu sunt convinsă că ai avea cel mai mic drept să-mi ceri să-mi asum un astfel de risc.

— Bine, atunci gândește-te că nu ți l-am cerut eu. Imaginează-ți că ți-l cer toate femeile pe care le-ar putea adăuga pe listă, dacă nu-l oprim. Budjinski își frecă nervos degetele pătate de nicotină: Ești sigură că n-ai nici o țigară pe aici?

— Sunt sigură că-ți poți cumpăra de afară. Au revoir, Monsieur.

Budjinski se sculă în picioare.

— Perfect. Mulțumesc pentru discuție. Sper că-l vom prinde. Dacă-l scăpăM. Pe polițiștii ăștia thailandezi nu poți pune mare bază. Toți ofițerii lor au Mercedesuri deși salariul e de câteva sute de baht pe lună.

Își înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor și porni spre ușă.

— Căpitane, rosti Valentine. Stai!

Budjinski se întoarse.

— Dacă. Dacă aș fi de acord. Ce ar trebui să fac?

— S-ar putea să nu trebuiască să faci nimic. Doar să fii acolo. Doar să fii. Legătura noastră.

— Nu știu. Fata își îngropă chipul în palme. Lasă-mă să mă gândesc.

— Nu te pot obliga, domnișoară. Și așa, curajul e un lux rar. În fapt, este o problemă de conștiință personală.

Își scoase carnețelul și notă un număr de telefon. Rupse fila.

— Acesta e numărul meu de la hotel. Mă poți suna oricând, zi sau noapte. Aștept.

— Vrei neapărat să pui mâna pe el.

— Da, domnișoară. Unul din numele de pe listă este al fetei mele: Noelle Giresse. A fost ucisă acum trei luni, la Ashoka în New Delhi. Deschise ușa: Trebuie neapărat să-mi cumpăr țigări. În regulă, n-o să te mai deranjez. Au revoir.

* * *

Valentine întinse mâna ca să ciocănească la ușa apartamentului 203. Rămase așa, încremenită. Își privea brațul de parcă ar fi fost ceva independent de trupul ei. Încă avea timp să se răzgândească, să fugă pe coridor, să se întoarcă în Franța și să uite tot coșmarul acesta.

În loc s-o facă, auzi cum ciocănea în ușă. Acum era prea târziu.

Michel o privi mult timp, apoi chipul i se destinse,

recunoscător.

— Slavă Domnului, șopti el. Te-ai întors.

Valentine se așteptase la un triumf răutăcios, ba chiar la violență. Însă lacrimile lui erau atât de surprinzătoare, încât nu știu ce să facă.

Bărbatul o strânse la piept:

— Iartă-mă, murmură el. Te rog, nu mă mai părăsi niciodată.

Fata se gândi la ce-i spusese Budjinski. Șapte femei.

Șovăind, ridică brațele și-l cuprinse după gât.

— Michel.

— Te iubesc! te rog, nu mă mai părăsi niciodată. Fără tine, nimic nu mai e important.

Se agăță de ea precum un om care se înecă, și Valentine îi simți trupul zguduindu-se de plâns.

Șapte femei.

Poate mai multe.

Simți lacrimile lui fierbinți și se gândi dacă nu cumva totul era o teribilă greșeală. Putea bărbatul acesta tandru, fermecător și sensibil să fie cu adevărat monstrul urmărit de Budjinski?

La câțiva pași de eleganța opulentă a Hotelului Dusit Thani, se află Patpang, fâșia de neoane care brăzdează mijlocul Bangkokului promițând aventuri și sex hoardelor de tineri flămânzi care invadează orașul, venind din Germania, Olanda și Australia. Pe numai câteva străzi din centru, sunt îngrămădite cluburile de masaj și localurile de striptease, unde tinerele thailandeze, mlădioase și cu piele netedă, se leagănă și se contorsionează în ritmurile asurzitoare de stroboscoape.

Este un anacronism într-o țară devotat budistă, unde simpla atingere a capului altei persoane – considerat templul sufletului – este privită ca o insultă de moarte. Ocazional, guvernul este silit să ia măsuri împotriva Patpangului, și animatoarele se îmbracă, punându-și sutiene și slipuri minuscule albastre sau roz.

Însă pe străzile secundare, spectacolele continuă netulburate, înapoia unor uși al căror aspect exterior nu lasă să se ghicească nimic. Aici fetele oferă demonstrații anatomice și se angajează în acte sexuale explicite cu tineri thailandezi zvelți și musculoși.

Valentine se întrebă de ce o adusese aici. De când părăsiseră hotelul, Michel păruse încordat; fusese tăcut și nici măcar nu-i spusese unde o ducea.

O thailandeză morocănoasă, cu o cheong-sam lungă până la

glezne, le aduse două whiskyuri. Nu zâmbi nici măcar când Michel îi dădu o bancnotă de cinci sute baht.

— Unde ai stat până acum? o întrebă brusc Michel pe Valentine.

— La un hotel. Dusit Thani.

— Singură?

Doamne, nu! o urmărise? îl văzuse pe Budjinski?

— Bineînțeles.

După bucuria inițială de-a o vedea revenind la el, Michel căzuse într-o mutenie posacă. Neașteptata lui schimbase o speriase pe fată. Se rugase ca totul să ia sfârșit, însă tensiunea părea că sporește cu fiecare minut, cu fiecare secundă, prelungindu-se în tot mai multe ore.

Auzea glasul lui Budjinski întrebând-o: De ce nu ești moartă?

— De ce nu ți-a făcut nici cel mai mic rău, deși le-a omorât pe toate celelalte femei?

„Pentru că nu poate fi el", își spuse. „Nu se poate. Trebuie să fie o greșeală. Nu-l pot trăda, permițând poliției să-l aresteze. Poate dacă discutăm, îmi va putea explica totul, și se va rezolva".

„Încă îl mai iubesc", se gândi, și în clipa aceea se dispreți pentru propria ei slăbiciune. O trădase pentru târfa thailandeză, totuși continua să-l dorească, cu o pasiune ce sfida orice rațiune.

„Este o greșeală. Îl iubesc. Trebuie să fie o greșeală".

— Michel, trebuie neapărat să stăm de vorbă.

— S-s-st. Mai târziu. Începe.

Lumina din sală se reduse, și un singur spot poposi pe scenă. Muzica unduitoare, senzuală, a unui flaut pluti în jur. Un tânăr thailandez păși pe scenă, purtând doar o pereche de pantaloni albi și largi din bumbac. Pielea lui era de culoarea bronzului lustruit, iar trupul îi fusese uns cu ulei, astfel încât fiecare mușchi lucea și se încorda sub razele albe.

Cu o mișcare rapidă își smulse pantalonii și rămase complet gol. Penisul era erect și, de asemenea uns cu ulei, sclipea fluid.

Valentine simți un nod în gât.

Muzica spori în intensitate. Pe scenă apăru, plutind parcă, o thailandeză, purtând un sarong din mătase, cu sânii dezgoliți. Era foarte tânără și extraordinar de frumoasă. Valentine o urmări fascinată. Avea chip de fecioară, dar mișcările din șolduri erau lascive precum ale unei târfe.

Bărbatul o întinse pe platforma care se înălțase din podea și-i

sfâșie sarongul. O pătrunse imediat, și cei doi începură să facă dragoste, trupurile lor zvâcnind ritmic, aidoma unui fabulos animal mitic, încordându-se și unduind sub lumină.

Valentine simți un fior prin tot trupul. Trecuse mult de când Michel nu se mai culcase cu ea. Se răsuci spre el, încercând să-i deslușească chipul în întuneric. Ochii îi scânteiau interesați, iar buzele erau trase, dezvăluind șirul incredibil de alb și regulat al dinților. Putea fi un surâs, sau un rânjet.

Muzica devenise aproape asurzitoare, iar murmurul seducător al flautului era ascuțit și iritant. Pe scenă, cei doi începuseră să mimeze orgasmul, bărbatul mișcând tot mai repede din șolduri. O bubuitură neașteptată de talgere, și deasupra lor fulgeră un stroboscop. Cele două siluete zvâcneau; mușchii gâturilor se încordară în funii groase, iar gurile se deschiseseră în strigăte mute.

Apoi lumina se stinse.

Valentine își dădu seama că, fără să vrea, își ținuse respirația. Expiră încet și prelung și apucă paharul. Palmele îi transpiraseră, și atingerea rece a sticlei era binefăcătoare.

— Așteaptă, șopti Michel. Nu s-a terminat.

Din culise începură să se audă bubuiturile înfundate ale unei tobe. Două spoturi luminoase de culoarea sângelui se aprinseră, luminând fata, rămasă singură pe scenă alături de un coșuleț împletit din trestie.

Thailandeză îngenunche înaintea coșului. Încet, aproape cu venerație, îndepărtă capacul. Ceva se mișcă înăuntru. Valentine recunoscu imediat.

— O cobră, șopti ea.

Ochii șarpelui scânteiau ca două rubine minuscule, iar limba bifurcată șfichiuia, anticipând o pradă. Se ridică din coș, legănându-se și descolăcindu-se odată cu ritmul crescător al tobei, plutind parcă în purpuriul fluid al spațiului de lumină.

Fata unduia în același ritm și se apropia de coș, arcuindu-și spatele, așa încât limba șarpelui ajungea la numai câțiva centimetri de sânii ei ascuțiți. De câteva ori, se retrase gata să atace, dar de fiecare dată mișcările senzuale și sinuoase ale fetei păreau că o liniștesc.

Brusc, toba se opri.

Sala se scufundă într-o tăcere mormântală. Fata lăsă capul pe spate, cuprinzând coșul între genunchi și oferindu-și sânii șarpelui. Valentine își simțea inima bubuindu-i în piept. Nimeni nu se mai

clintea; toate privirile erau ațintite asupra cobrei, așteptând-o să atace.

Șarpele nu se mișca.

În cele din urmă, thailandeza începu să se retragă, milimetru cu milimetru. Valentine auzi suspinele de ușurare ale audienței. Acum fata ieșise din raza de atac a cobrei. Se ridică brusc și dispăru în culisele întunecoase. Valentine se întoarse către Michel.

— Șarpele. A fost muls, nu? nu era nici un pericol.

Bărbatul clătină din cap.

— Așteaptă.

— E o chestie aranjată. Nu poate fi adevărat.

Partenerul fetei reapăru și așeză ceva pe scenă, la un metru de coșul împletit. Valentine icni scurt. Era o colivie din bambus, înăuntrul căreia se afla o găină.

Când pasărea văzu șarpele, încercă să fugă, bătând din aripi și cârâind disperată. Cobra o privi câteva minute, apoi își descolăci trupul sinuos și lunecă peste scenă. Se opri la câțiva centrimetri de zăbrele și înălță capul turtit, încordându-se gata de atac.

Capul șarpelui țâșni înainte. O dată. Și încă o dată. Găina fâlfâi din aripi și se zbătu. Prin aer zburară pene, înjosite de lumina proiectorului.

Pasărea se mai zbătu o dată și rămase nemișcată.

Din difuzoare se auzi un glas:

— Doamnelor și domnilor, după cum ați văzut, frumusețea poate vrăji și îmblânzi șarpele. Dar când frumusețea dispare, șarpele mușcă. Vă mulțumim pentru atenție. Noapte bună!

* * *

Reveniră la hotel.

— Ți-a plăcut? întrebă Michel.

— Absolut deloc.

— Nu era decât o găină, râse bărbatul.

— Nu-i vorba de găină. Tot spectacolul.

Mercedesul opri în fața lui Siam Intercontinental. Un portar în livrea îi deschise fetei portiera.

— Și-acum? întrebă ea.

— Rămâi în cameră. Vin și eu, mai târziu.

— Unde te duci?

— Am de încheiat o afacere.

Din nou, aceeași problemă. „Afaceri. Era vorba de fata cu care-l văzuse aseară? voia s-o seducă? sau s-o ucidă?”

Avea să afle în curând.

— La revedere, Michel.

— Rămâi în cameră. Vin eu.

Privi Mercedesul negru dispărând în traficul de pe Rama I Road.

* * *

May privea chelia sclipitoare a lui Sittakorn, fascinată de felul cum pielea maronie reflecta razele veiozei. Teama îi paraliza mișcările. Se străduia pentru cel mai mărunt gest.

Sittakorn o privi iritat, schimonosindu-se ca o maimuță.

— Grăbește-te, fată! bagă tăvile-n seif!

Reveni cu atenția la registrul de încasări.

Fata se reîntoarse în magazin. Rămăseseră doar ea și patronul. Ceva mai devreme, cealaltă vânzătoare ieșise să-și cumpărase un suc, dar, servind o clientă, uitase sticla sub tejghea.

May turnase înăuntru pulberea primită de la Michel și peste o oră, vânzătoarea îi spusese lui Sittakorn că nu se simțea bine. Fără chef, acesta o învoise să plece mai devreme.

May scoase din poșetă seringa. Cu o oră în urmă, se dusese la toaletă și o umpluse. Mâinile îi tremurau, fără să le poată stăpâni. Inspiră adânc și se strădui să-și păstreze calmul.

Descuie vitrina și luă câteva tăvi. Ținea seringa în palmă, ascunsă înapoia tăvii. Reveni în cabinetul patronului.

— Grăbește-te, repetă Sittakorn. Trebuie să fac și inventarul înainte de închidere.

May băgă tăvile în seif, apoi privi spre bijutier. Stătea cu spatele la ea, lucrând cu calculatorul.

Fata porni iute spre el. Știa că nu trebuia să ezite, altfel hotărârea ei avea să se clatine. Îi înfipse acul în braț. Sittakorn scoase un strigăt și încercă să se răsucească. May îl ignoră. Ținându-l de umăr cu mâna, injectă toată seringa, privind pata de sânge care i se lățea pe mânecă.

— Ce faci? croncăni bărbatul.

Se smulse, privi seringa, apoi pe fată și păli.

— Ce-ai făcut?

Chițăia ca o fetiță. May îl privi fără să spună un cuvânt.

Sittakorn încercă să se scoale, dar picioarele nu-l mai ascultau. Ochii i se holbară când simți că avea să-și piardă cunoștința. Se strădui să se agate de marginea mesei, însă degetele nu se mai mișcau, și rămase cu ele rășchirate. Se aplecă într-o parte cu ochii ațintiți asupra fetei.

— Ai.

Nu mai izbuti să termine. Ochii i se dădură peste cap și căzu în genunchi. Porni să se târască peste covor, apoi membrele îi cedară și se prăbuși cu fața în jos.

May aruncase seringa. Reușise. Nu-i venea să creadă. Reușise!

Reveni în magazin și deșertă pe jos conținutul poșetei. Tot ce lua trebuia să bage numai în gentuță. Michel îi explicase: Nu poți traversa recepția, purtând un sac pe umăr. Trebuie să arăți cât mai normal. Bagi totul în poșetă. Iei mai întâi ce-i mai scump, pietrele mari. Mai bine iei puține și bune, decât multe și mărunte. Lucrezi cât mai repede după aceea stingi luminile și încui ușa. Te aștept afară, în mașină.

Goli vitrina ca în fiecare seară. Stinse luminile, intră în cabinet și închise ușa. Băgă în poșetă bancnotele cu valorile cele mai mari încasate în timpul zilei, așa cum o învățase Michel, apoi se apropie de seif. Nu dură mult să se hotărască ce să ia. Toată ziua nu se gândise la nimic altceva.

* * *

Peste cincisprezece minute, May traversă recepția lui Dusit Thani, cu poșeta atârnată neglijent pe un umăr. Era surprinsă de propriul ei calm. Pentru prima dată în viață, se simțea superioară tuturor din jur. Dacă ați ști ce am făcut îi venea să le strige.

Ieși prin ușile de sticlă și traversă parcarea. Aproape de capătul ei, se aprinseră farurile unei mașini. Michel o aștepta de zece minute. Trase lângă bordură, și fata urcă.

Michel nu văzu Toyota albastră care porni în urmărirea lor pe Ratchadamri Road.

Odată cu lăsarea serii, o furtună se abătu asupra Bangkokului dinspre sud-vest, și începu să plouă cu picăturile grele și calde ale ploii tropicale. În timpul musonului, orașul părea cenușiu și murdar: clădirile, magazinele și bungalourile cu țigle roșii căpătau un aspect mizerabil, deprimat. Budjinski simți o picătură de transpirație care i se prelingea printre omoplați.

— Ce crezi, René? întrebă Herbin. El e?

— Nu știu. Fata e foarte speriată.

— Ți-a mai zis ceva?

— Nu. Dar i se citea pe față. I se părea posibil.

Herbin își privi prietenul mai vârstnic. Se cunoscuseră în Saigon, când el era proaspăt functionnaire în ambasadă, iar Budjinski lucra la SDECE. Niciodată nu-și trăda sentimentele. Cei

care nu-l cunoșteau, îl considerau indiferent.

Auzise că Budjinski venise să lucreze în biroul lui din St. Cloud chiar a doua zi după înmormântarea fiicei sale. Era exact ce ar fi așteptat de la el, ceea ce îi adusese reputația de dur.

Herbin știa însă că era felul lui de-a reacționa în situații critice. În interior, Budjinski se consuma extrem de mult.

O singură dată îl văzuse pierzându-și cumpătul. În Saigon, înainte de Dien Bien Phu. Un Viet Minh trăsese cu pistolul mitralieră într-o cafenea, ucigând unsprezece europeni, printre care și o fetiță de șase ani. Budjinski era pe trotuar și pornise imediat în urmărirea lui. Îl ajunsese într-o fundătură. Automatul se blocase. Budjinski aruncase revolverul și-l doborâse cu mâinile goale.

Sub privirile câtorva ARVN, îl bătuse pe vietnamez până îl omorâse.

Acum nu se auzea decât vuietul înfundat al traficului de pe Suriwongse Road și picăturile de apă scurgându-se din streșini.

Se întuneca. Deasupra lor bâzâiau țânțarii.

— Ce fac thailandezii? întrebă Herbin.

— Oamenii lui Prenom supraveghează Siamul. Va fi urmărit oriunde ar pleca.

— Și dacă nu-i el?

— Atunci o să reiau căutarea. O să-l găsesc, Paul.

— Sper.

— Ei bine, în curând vom ști. Și am senzația că vom afla chiar astă-seară.

* * *

Michel ieși de pe Ratchadamri Road, cotind pe un drumeag îngust pe lângă zidurile înalte ale lui Royal Bangkok Sports Club. Privi în retrovizor, apoi viră pe o potecă întunecată, înaintând încet printre șanțuri și gunoaie, cu farurile pe jumătate stinse.

Frână și opri motorul.

— De ce oprești? se încorda alarmată May.

— E-n regulă, rosti Michel.

Privi în jur. Locul era pustiu.

— Mergem la aeroport?

— Da, da. Așteaptă. Îi luă poșeta din poală. Era extrem de grea. Ai făcut ce ți-am spus?

— Da.

Bărbatul deschise compartimentul de sub bord și deșertă geanta înăuntru. Cu toată lumina slabă a beculețului interior, diamantele,

safirele și smaraldele sclipeau precum măruntaiele unui animal fabulos.

Michel luă câteva în palmă și se aplecă să le examineze mai atent. Încântat de cele văzute, le lăsă să cadă între scaune.

— Bun.

— Mergem la Don Muang? repetă May.

Michel făcu un gest neglijent din mână, parcă alungând o insectă. Îi părea rău de ceea ce avea să urmeze. Valentine complicase totul.

Înainte, ar fi luat-o pe May cu el. În trecut o făcuse, și avusese succes. Le scotea din țară și apoi le omora. Polițiile asiatice nu-și băteau capul cu străinii morți.

Acum însă apăruse Valentine. De aceea, May trebuia să moară aici, în Bangkok.

Întoarse capul spre fată. Îl privea cu ochii ei blânzi și proști, de vacă. Aproape că-i putea mirosi frica, și asta-l enerva.

— De ce am oprit? întrebă ea.

— Taci. Mă gândesc.

Era periculos să o abandoneze aici. Putea arunca o lumină nouă asupra cazului, și poliția ar fi început să-i caute complicele. Deja o găsiseră pe Grace. Fusese un ghinion. El sperase că trupul avea să fie purtat în larg de valuri.

Totuși, n-avea de ales. May se răsuci, ca să deschidă portiera. Michel întinse brațul și o prinse, trăgând-o înapoi în scaun.

— Unde te duci?

Fata țipă.

Înțelesese. Michel i-o citi în ochi. Brusc, înțelesese.

Bărbatul îi puse mâna peste gură ca să-i înăbușe țipetele. Icni de durere, când dinții ei i se înfipseseră în palmă.

Trase brațul, și May se eliberă. Încercă s-o prindă iarăși, și ea îl izbi în față.

— Cățea!

Fata deschise portiera.

Michel izbuti să-i prindă încheietura mâinii. Se străduí din nou să se smulgă, totuși el era prea puternic. De data aceasta, când o trase, o prinse cu mâna cealaltă în jurul gâtului.

May încercă să țipe, dar țipătul i se înăbuși când degetele strânseră de beregată, sufocând-o. Căzu pe scaun, zvâcnind din picioare.

Îl privi cu ochi uriași, înspăimântați, rugători, ca ai unui animal

rănit. Michel însă nu simți nimic.

De ce ar fi simțit?

Femeile nu erau decât niște târfe.

* * *

Valentine stătea la fereastră, privind orașul peste care coborâse noaptea. În cameră era răcoare și liniște, ca într-un cuib izolat de întunericul fierbinte și depravat de afară. Ca într-un uter.

„Oare ce face Michel?" se întrebă.

Descoperi că spera ca Budjinski să se înșele. Era oare vreo șansă ca să fi greșit, ca Michel să fie nevinovat?

Se gândi la seringi și la pașapoarte. Fata din magazinul de bijuterii. Deschise dulapul și căută servieta-diplomat.

Dispăruse.

Era limpede că intenționa să se folosească de conținutul ei.

Iar poliția îl pândea.

Simțindu-se precum Iuda, reveni lângă fereastră și așteptă.

* * *

Zvâcnetele lui May deveniră tot mai slabe, cu brațele zbătându-se precum aripile unei păsări rănite. Michel știu că murea. Zâmbi.

Brusc ridică ochii, simțind pericolul. Spre capătul înfundat al potecii zări niște umbre mișcându-se și auzi țăcănitul ușor al unei piedici.

Oameni înarmați!

Dădu drumul fetei, și trupul inert lunecă de pe scaun. Privi siluetele care se furișau tot mai aproape, venind din spate.

Întinse mâna spre cheia de contact, apoi se răzgândi. De îndată ce avea să pornească motorul, urmau să deschidă focul. În plus, poteca era mărginită de șanțuri pe ambele părți. Nu putea goni prea tare.

Mai exista o posibilitate.

Își scoase pantofii, se întinse peste locul alăturat și coborî din mașină. Simți sub el corpul fetei.

Întins pe burtă, privi înapoi.

Erau trei indivizi, apropiindu-se încet.

Ce puteau fi? polițiști?

Cum îi dăduseră de urmă?

Inspiră adânc și se ghemui pe vine. Apoi se îndepărtă lent, sperând că bezna îl masca. Așteptă strigătele, focurile de armă, dar nu se auzi nimic.

Reușise. Nu-l văzuseră.

Începu să alerge către pata de lumină din capătul opus al potecii. Avea să reușească.

Polițiști.

Niște idioți!

Se opri orbit, când un automobil ce staționa în beznă ceva mai departe își aprinse brusc farurile. Se retrase un pas, ridicând palma pavăză în dreptul ochilor, zăpăcit. Auzi strigăte și pași alergând către el.

Christoase, era încolțit!

Se izbi de ceva, încă năuc. Ferindu-și ochii de razele puternice, zări un bărbat sprintând spre el, cu un revolver în mâna dreaptă.

Michel îl lovi cu piciorul în testicule, și polițistul scoase un urlet.

Se îndoi și dădu drumul armei.

Michel se azvârli în genunchi, bâjbâind după revolver pe pavajul umed. Atinse cu degetul metalul cald.

Alte strigăte.

Din ambele capete ale potecii, polițiștii alergau spre ei. Câți erau? alți doi dinspre Mercedes, conturându-se în lumina farurilor.

Deocamdată, niciunul nu trăsese.

Bineînțeles. Nu puteau. S-ar fi împușcat între ei.

Avea un avantaj de moment. Ridică revolverul, cu degetul strângându-se în jurul trăgaciului.

Simți o durere bruscă, ascuțită, în încheietura mâinii și arma îi căzu dintre degete. Ceva dur i se lipi de tâmplă.

Încremeni.

Unul dintre polițiști îi lipise țeava pistolului de tâmpla dreaptă. De unde apăruse? de fapt, acum nu mai conta.

Michel zâmbi, își ridică brațele și se destinse.

Se terminase. Deocamdată.

Polițiștii se adunară în jurul lui. Unul dintre ei îl îmbrânci trântindu-l pe pământ. Îi traseră brațele la spate și-i puseră cătușe. Cineva – bănui că era cel pe care-l lovise cu piciorul – îl izbi în același loc.

Michel icni și-și strânse genunchii la piept, ca să se protejeze. Îl târâră până la una dintre mașini, și-l împinseră sub bancheta din spate. Pe tot drumul până la sediul poliției, cineva îl apăsă permanent cu talpa pe gât.

Nu mai simțea durerea. Se gândea la alte lucruri.

Încerca, cu disperare, să priceapă ce se întâmplase. Un lucru era foarte clar: fusese trădat.

Din nou.

* * *

Telefonul țârâi.

Valentine ridică receptorul.

— Cine-i?

— Budjinski.

— El e? l-au prins?

— L-au prins.

Valentine căzu pe marginea patului și începu să plângă.

— Gata, domnișoară. S-a terminat totul.

Fata lăsă receptorul din mână „Te-am iubit, Michel".

„De ce ai făcut toate astea?"

Generalul-maior Warong Lekehorn stătea de cealaltă parte a mesei relaxat și senin. În biroul strâmt și fără ferestre era înăbușitor de cald. Un ventilator se rotea ineficient sub plafonul înalt, iar un tub fluorescent bâzâia și pâlpâia deasupra capetelor lor.

Michel se afla într-un scaun metalic, picior peste picior, și cu mâinile încrucișate într-o atitudine răbdătoare de supunere. Îi scoaseră cătușele, însă lângă ușă stăteau doi polițiști înarmați.

— Sunt generalul-maior Warong, rosti thailandezul.

— Bine, domnul general. Credeți că-mi puteți oferi o explicație pentru tot circul ăsta?

Warong ignoră întrebarea.

— Cum vă numiți?

— Dhuisme. René Dhuisme.

— Stați în hotelul Dusit Thani?

— Nu. Locuiesc în Hotel Siam. Aș vrea să știu despre ce-i vorba?

— Domnule. Dhuisme. În seara aceasta, prietena dumneavoastră l-a drogat și jefuit pe proprietarul lui Naree Jewellery Store din interiorul hotelului.

— Ce a făcut? îl privi Michel cu gura căscată.

— După care a ieșit din hotel și a urcat în mașina dumneavoastră.

Michel băgă mâna în buzunarul sacoului și scoase un pachet de țigări rusești subțiri.

— Și?

— Știți ceva despre asta?

— Bineînțeles că nu. Abia o cunosc pe fată. Hotărâsem să cinăm împreună, atâta tot.

— Deci negați orice implicație în jaf?

— Bineînțeles. Totu-i o înscenare.

Warong îl privi aprinzându-și țigara. Nu trăda nici un semn de nervozitate.

— Fata ce a declarat?

— Nimic. E încă inconștientă.

— Inconștientă? ce i-ați făcut?

— Nimic. Oamenii mei mi-au raportat că ați încercat s-o strangulați.

— Prostii!

Warong își frecă nasul, gânditor. Individul era deosebit de calm.

— Au găsit și bijuteriile furate, în bordul mașinii: Nici despre asta nu știți nimic?

— Absolut nimic. Poate că poliția le-a pus acolo. De unde să știu? michel suflă fumul spre tavan. Domnule general, pot pleca?

— Mă tem că nu. Mai întâi avem nevoie de o declarație din partea fetei. Când va putea vorbi.

— Până-și revine poate dura zile-ntregi! mâine am afaceri importante în Hong Kong.

— Vor trebui amânate.

Atitudinea lui Michel se schimbă. Se aplecă înainte și coborî glasul, de parcă ar fi discutat o problemă intimă cu un prieten vechi și de nădejde.

— Uite ce-i, domnule general, știți care-i problema? sunt om de afaceri și lucrez pe cont propriu. Am intrat în bijuteria din Dusit Thani, căutând un cadou, și am cunoscut-o pe fata asta. A fost foarte prietenoasă cu mine, așa că am luat-o la cină de câteva ori. Habar n-aveam că-i o hoață. Toată chestia asta mi se pare de-a dreptul absurdă.

Expresia lui Warong nu se modifică.

— Nu cred că înțelegeți. Este vorba de niște acuzații foarte grave, domnule Dhuisme. Foarte grave.

— Ah, zâmbi Michel, dar înțeleg, domnule general. Voi face tot ce-mi stă în putere să cooperez pentru buna desfășurare a anchetei. De fapt, cred că v-aș putea arăta ceva care să schimbe cu totul datele problemei.

— Spuneți!

— E în servieta mea.

Servieta din piele de crocodil se găsea într-un colț, încă nedeschisă. Polițiștii o luaseră din portbagajul Mercedesului.

Warong o puse pe birou și încercă s-o deschidă.

— E încuiată.

— Aș prefera să o deschid între patru ochi, rosti Michel. Sunt lucruri secrete.

Generalul privi polițiștii de lângă ușă.

— Puteți pleca.

Cei doi salutară și părăsiră încăperea.

— Și acum, vorbi Warong, ce aveți să-mi arătați?

* * *

Locotenent-colonelul Prenom Chittakorn era ofițerul de legătură cu Interpolul din Thailanda. Budjinski îl urmă prin catacombele cu pereți cenușii ale sediului poliției din Bangkok, până la biroul generalului-maior Warong Lekchorn. Sediul poliției era un labirint de coridoare, scări și camere, în care polițiști în uniforme kaki lucrau aplecați deasupra unor Remingtonuri, sau jucau cărți pe mese prăfuite.

Warong avea în față un dosar deschis și completa, concentrat, un raport. Le indică două scaune îmbrăcate în vinilin.

Budjinski se așeză recunoscător. Când Prenom îl sunase, anunțându-l despre arestarea lui Michel, pornise imediat în fugă, din cameră până la lift, apoi prin recepție, pe stradă, unde căutase un taxi. După aceea, o nouă goană până la biroul lui Prenom de la etajul al doilea. Gâfâia sacadat și nu-și putea recăpăta suflul.

Scoase țigările din buzunar și aprinse o Gauloise.

— Unde-i? șuieră către Warong.

Generalul ridică o mână indicându-i că era ocupat, Budjinski privi spre Prenom, care strânse din umeri, spunând parcă trebuie să așteptăm.

„Mai du-te dracului”, se gândi Budjinski. Se aplecă peste birou, ajungând la câțiva centrimetri de chipul thailandezului.

— Am întrebat: unde-i nenorocitul?

Warong înălță capul, și ochelarii îi scânteiară în lumina fluorescentă.

— A scăpat.

— A scăpat? ce vreți să ziceți?

Budjinski azvârli țigara pe podea.

— Ce a făcut?

— A evadat. Acum o oră.

— E un blestemat de asasin în serie! l-ați lăsat să plece?!

— Nu l-am lăsat să plece. A evadat.

Budjinski nu-și putea crede urechilor. Își lăsă capul în palme. Brusc, se simțea foarte obosit. Era inutil. Își căută țigările, apoi mâna îi căzu inertă pe lângă corp. Christoase, nici nu mai simțea nevoia să fumeze!

— Cum a evadat?

— Era pe coridorul din fața biroului meu. Probabil că a fugit.

— Nu era păzit?

— N-am considerat că ar fi necesar.

— Cătușele?

— Fuseseră scoase. Oricum, nu-i important. Avem fata și bijuteriile. El era probabil doar un complice.

Francezul se întoarse către Chittakorn.

— Nu i-ai spus?

Chittakorn își feri privirea și găsi ceva extrem de interesant pe tavan.

— Ce să-mi zică?

— Noi îl puteam extrăda pe bărbatul acela.

— Noi?

— Interpolul.

— Nu mi s-a adus la cunoștință. Se uită amenințător spre Chittakorn: Am fost înștiințat, colonele?

— Nu, domnule.

Budjinski înțelese. Michel nu evadase. Fusese eliberat.

— Cât v-a oferit?

— Sunteți în misiune oficială, căpitane?

— Știți bine că nu.

— Atunci cred că întrevederea noastră a luat sfârșit. Călătorie plăcută spre Franța!

Budjinski se ridică și, cu un gest, mătură pe podea dosarele lui Warong. Se aplecă peste birou, astfel încât fețele lor aproape se atinseră.

— Dobitocul dracului! șuieră el.

Generalul sări în picioare.

— Afară! ieși afară!

Nu putea face nimic. Budjinski își înfrână dorința de a-și înfunda pumnul în chipul arogant al thailandezului. Se întoarse și porni spre ușă.

— Superiorii tăi vor afla comportarea asta!

Budjinski ieși, trântind ușa.

Era într-o cușcă de bambus. Simțea că este privită, și când ridică fruntea văzu că erau ochii mici, portocalii ai unei cobre regale. Capul acesteia dansa și se legăna printre zăbrele, apoi, brusc, o mușcă. O dată. Și încă o dadă. Se auzi țipând, și după aceea capul șarpelui se trasformă într-un chip.

Chipul lui Michel.

Apăruse pe neașteptate lângă ea cu o torță pe care i-o apropia de față. Încercă să fugă, dar brațele și picioarele îi erau paralizate, și țipă, mut și zadarnic ca în toate coșmarele.

— M-ai trădat, repeta întruna Michel. Știu că tu ai fost. M-ai trădat.

Se zbătu, încercând să scape, însă trupul îi părea de plumb.

Se sculă în capul oaselor, scăldată în sudoare.

Cineva bătea la ușă.

Sări din pat și bâjbâi pe noptieră, căutând ceasul. Unu și jumătate. „Cine dracu era? budjinski?" „Sau Michel? nu, nu se putea. Budjinski îi spusese că-l arestaseră".

Își puse capotul de mătase și merse la ușă. Se opri și ascultă.

Auzi o tuse. Budjinski!

Deschise ușa.

— Budjinski? ce s-a întâmplat?

Bărbatul trecu pe lângă ea, intrând în odaie. Valentine aprinse lumina. Francezul purta același costum mototolit, iar cearcănele de sub ochi erau plumburii.

Se trânti pe canapeaua din piele de sub fereastră și începu să-și pipăie buzunarele, în căutarea țigărilor.

— Dormeai?

— Bineînțeles că dormeam. Ce s-a întâmplat? e vorba de Michel, nu-i așa? a evadat.?

— Nenorociții i-au dat drumul.

— Dar. Ziceai că l-au prins cu bijuteriile furate.

— Așa era. Acum o oră, a fugit din sediul central al poliției. Îl lăsaseră pe un coridor. Fără pază și fără cătușe.

— E o nebunie!

— Nu, nu-i nici o nebunie. Generalul-maior Warong a avut un motiv serios s-o facă.

— Nu-mi spune. I-a dat bani, nu?

— Totul se-nvârte în jurul banilor. Ziceai că purta mulți asupra lui.

— Dolari americani, încuviință Valentine. Erau teancuri groase, banderolate.

— În cazul ăsta, bănuiesc că Michel și-a plătit cauțiunea. Neoficial, bineînțeles.

Fata simți că n-o mai țineau picioarele. Se așeză pe pat.

— Dacă apare aici?

— De asta am venit direct la tine. Deci nu te-a căutat?

— Nu.

Budjinski strivi nervos țigara în scrumieră.

— Iisuse! ce țară nenorocită!

— Cum de i-a putut da drumul? mi-ai zis că le-a omorât pe toate femeile acelea.

— Nu în Thailanda. Cel puțin, nimic care să-i privească pe thailandezi. Warong a arestat-o pe fata care a comis jaful, și au recuperat toate bijuteriile. În raportul lui va afirma că Michel era un simplu complice. Șoferul.

— Dar fata? n-o să spună totul?

— Deocamdată nu.

— Nu-nțeleg.

— Prietenul tău a strangulat-o. Era gata s-o ucidă. S-ar putea ca tot restul vieții să vorbească numai în șoaptă. Oricum, n-o s-o asculte nimeni. Este normal să dea vina pe altcineva. Încă n-am întâlnit un criminal care să n-o facă.

— Și nu poți face nimic?

— Chiar dacă aș fi fost în misiune oficială, n-aș fi putut face nimic.

— Parcă spuneai că lucrezi la Interpol.

— Așa-i. Dar nu m-au trimis ei. Sunt pe cont propriu.

— Fata ta.?

Budjinski era gata să-și aprindă altă țigară, însă mâinile îi tremurau atât de tare încât renunță. Azvârli pachetul pe jos.

— Da. Fata mea.

— Deci asta-i? s-a terminat?

— Nu, nu s-a terminat. Nu încă. De asta am venit la tine.

— Crezi c-o să se întoarcă?

— Poate, ridică din umeri Budjinski. Deși e mai plauzibil că s-a dus direct la aeroport. Ziceai că avea mai multe pașapoarte false. Poate l-a ajutat chiar Warong. Cu siguranță că nu-l mai dorește, ar fi prea periculos. Probabil că amicul tău e deja în avion.

— Trebuie să-i admiri ingeniozitatea, remarcă Valentine.

— Nu știu dacă e tocmai cuvântul potrivit.

— Și atunci ce vrei să faci?

— Dintotdeauna mi-a fost frică că s-ar putea întâmpla așa ceva. Se zice că Thailanda are cea mai bine plătită poliție. Surâse amar: De aceea mi-am făcut rost de o poliță de asigurare.

— Eu?

— Da, domnișoară Jarreau.

Valentine clătină din cap.

— Nu. Nu mai rezist.

— Nu te pot obliga. Îl poți lăsa să ucidă în continuare. Nu-i problema ta.

— Te rog, căpitane. Scutește-mă de predici.

— Poate crezi că vorbesc prostii, domnișoară? câte femei vor fi moarte înainte de a înțelege? cincizeci? o sută?

Valentine se aplecă și luă pachetul de Gauloise de pe covor. Aprinse două țigări.

— Credeam că nu fumezi.

— Nu.

— În acest caz, te felicit. Mă bucur ori de câte ori văd fumători reformați care își dau seama de greșeală.

— Ce vrei să fac?

— Acum? să stai aici și să aștepți, atât.

— De ce?

— Poate că va încerca să ia legătura cu tine, ca să vă întâlniți undeva.

— De ce ar face-o?

— Te iubește, domnișoară. Nu crezi?

Fata își îngropă fața în palme.

— Nu știu. Dacă m-ai fi întrebat cu câteva zile în urmă. Însă acum când spui că le-a omorât pe femeile acelea. Un asemenea bărbat poate iubi cu adevărat pe cineva?

— În felul lui, poate.

— Dar dacă știe că eu l-am.

— Cum să știe? dacă te-ar fi bănuit, n-ar mai fi încercat să dea lovitura de aseară.

Poate, rosti Valentine fără convingere.

— O să mă ajuți?

— Ce vrei să fac, dacă mă sună?

— Depinde de ce va spune. Să fii de acord cu orice îți cere. Principalul e să afli unde este. După ce-l găsim, mă ocup eu.

— Și poliția?

— Ce-i cu poliția?

— Unde e?

Budjinski trase din țigară și o privi printre pleoapele mijite.

— Poliția nu știe nimic.

— Fii serios, căpitane. Vrei să zici că suntem pe cont propriu?

— N-am de ce să ți-o ascund. Valentine ridică din umeri, imitându-l.

— Nici eu n-am de ce să refuz.

Ironia păru că nu are nici un efect asupra lui Budjinski.

— Ceea ce fac depășește autoritatea mea. Altfel zis, acționez clandestin.

— Grozav!

— Depinde unde e acum. Am prieteni și contacte în toată Asia. Mă tem că nu și în Thailanda.

— Bun, încă o întrebare. Dacă le-a omorât pe femeile alea, mie de ce nu mi-a făcut nici un rău?

— Nu știu. Însă fiecare om are anumite slăbiciuni. Poate că tu ești slăbiciunea lui.

— Explicația asta nu mă liniștește prea mult.

— Este o întrebare la care numai el poate răspunde. Domnișoară Jarreau, te rog ai încredere în mine. Voi avea grijă să nu ți se întâmple nimic. Îți dau cuvântul meu.

— Ai o armă?

Budjinski se lovi cu palma peste buzunar.

— Bineînțeles.

— Perfect, uneori mă simt mai în siguranță cu armele decât cu vorbele. Îi azvârli o pernă. Ia! culcă-te aici. Noapte bună.

* * *

Valentine stătea la fereastra apartamentului 203 și privea soarele înălțându-se înaintea orașului, luminând stupa și destrămând pâcla de pe râul Chao Phrya. Ochii îi erau umflați și înroșiți de nesomn.

Întins pe canapea, Budjinski sforăia zgomotos. Arăta teribil, neras de două zile, și cu gura căscată.

Fata comandă micul dejun pentru amândoi – zâmbind amar, se întrebă ce avea să spună chelnerul de la room-service când urma să-l vadă pe detectiv în camera ei – apoi trecu în baie. Se dezbrăcă și intră sub duș, lăsând jetul de apă fierbinte să-i spele temerile și transpirația.

Spera ca ipoteza lui Budjinski să fie greșită. Spera că nu va mai auzi niciodată de Michel. Voia doar ca acest coșmar să ia sfârșit, să se poată întoarce în Franța și să încerce să uite totul.

Apoi își aminti ce-i spusese Michel cândva: Știi că nu poți fugi de mine. Te voi găsi, oriunde ai merge în lume.

Se îmbrăcă și se întinse pe pat. Telefonul sună.

Îl privi și-l lăsă să țârâie. O dată. De două ori. De trei ori. Budjinski nu se clinti.

Ridică receptorul, inima bătându-i puternic.

— Alo?

— Domnișoara Jarreau?

Telefonista thailandeză îi înmuia numele, pronunțându-l Jalo.

— Da.

— O convorbire din străinătate. Vă rog să așteptați puțin.

Auzi pârâturile și piuiturile liniei internaționale. Apoi, o voce, vocea lui.

— Valentine?

— Michel?

Tremura din tot corpul.

— Din păcate s-a întâmplat ceva neașteptat. A trebuit să plec imediat.

— Unde ești? șopti ea.

— În India. În Varanasi. Poți veni aici?

„Ce calm vorbește”, se gândi. „Parcă m-ar invita la un weekend în locuința lui de pe malul mării.”

— Spune-mi unde ești.

— Ai cu ce scrie?

Privi spre noptieră. Aseară, Budjinski pusese acolo un blocnotes și două pixuri.

— Da, da. Spune.

Peste câteva minute, Valentine așeză ușor receptorul în furcă. Terminase. Budjinski avusese dreptate. Fiecare bărbat are o slăbiciune.

Chelnerul sosi cu micul dejun. După ce plecă, Valentine își turnă cafea și puse o ceașcă pe măsuța de lângă canapea. Apoi îl trezi pe Budjinski.

Așteptă până ce acesta termină o criză de tuse care dură cinci minute. Când se opri, scoase țigările și-și aprinse una.

— Așa-i mai bine.

— Soția ta cred că a fost o martiră, căpitane.

— De ce?

— Ca să reziste la sforăiturile tale, dacă nu la altceva.

— Nu cred c-a fost martiră, domnișoară, deși nu poate fi vorba de o comparație între noi. În mod curios, nu s-a plâns niciodată de sforăiturile mele.

— Mă surprinde.

— S-a întâmplat ceva?

— A sunat acum zece minute.

— Michel?

— Da. E în Varanasi. Vrea să ne întâlnim acolo, mâine.

Varanasi, India.

Gangele, Mama Vieții, Mama Morții. Pentru indieni, fluviul este Devi, Mama Divină, curgând între ceruri și pământ.

În realitate, Gangele curge din Himalaia în Golful Bengal, de la izvorul lui din gheața cristalină a Kushului cale de patru mii de kilometri peste cele mai secetoase, aride și mai populate câmpii din întreaga lume.

La jumătatea drumului, traversează Varanasi, cel mai sacru dintre orașele indiene, de vechimea Babilonului, un loc unde aceleași ritualuri se practică neschimbate de patruzeci de veacuri. Aici Buda a ținut prima lui predică și tot aici împăratul Ashoka a clădit un templu conținând o coloană din gresie pe care este dăltuită dharma chakra, roata legii, emblema păstrată și azi pe steagul Indiei. Iar toate acestea se petreceau cu trei sute de ani înaintea nașterii lui Christos.

Până ajunge la Varanasi, Gangele s-a transformat într-o apă cafenie, leneșă și urât mirositoare Canalizările orașului supraaglomerat sunt pompate direct în fluviu, și concasoarele de gunoaie, aproape ascunse înapoia norilor de ciori croncănitoare, își deșartă în el încărcăturile puturoase.

Cu toate acestea, credincioșii consideră că nici o altă apă nu este mai pură și dulce. Umpleți o ceașcă din fluviu, și apa va apărea limpede și scânteietoare precum gheața topită. Bacteriile nu supraviețuiesc în apa luată din Gange, iar oamenii de știință încă nu-și pot explica acest fenomen.

Indienii consideră că scăldatul în fluviul celest la Varanasi spală toate păcatele. În fiecare dimineață, mii de oameni vin la ghat-uri pentru a-și dovedi credința, dezbrăcându-se și afundându-se în apele reci și verzui, cu brațele ridicate implorator, salutând globul de foc al soarelui care se înalță peste fluviu. Este considerat un act

mai important chiar decât petrecerea întregii vieți în rugăciuni și meditații.

Iar moartea în Varanasi înseamnă trecerea directă în rai. Pe ghat-urile înșirate de-a lungul apei se află crematorii, pavilioane deschise, unde paria, numiți chandali, aprind rugurile cu trupurile celor morți, în timp ce văduvele în sari alb își tânguie bocetele de jale. Când din cadavre nu mai rămân decât oase și cenușă, acestea sunt azvârlite în undele reci și întunecate, și sunt purtate laolaltă de trandafiri și gălbenele.

În fiecare dimineață, Gangele revine la fidelitatea miilor de credincioși care ticsesc ghat-urile din Varanasi, spălând morțile și păcatele.

E un spectacol mai presus de orice închipuire sau înțelegere, o avalanșă de ocru, cenușiu și alb, de cerșetori, saddhuri și florărese în fața turnurilor orașului întunecat de funinginea rugurilor funerare.

Aici veni Michel într-o dimineață gălbuie, pe treptele ghat-ului Dasaswamedh, și se dezbrăcă încet. Se unse cu ulei de muștar pe piept și brațe, pentru a se proteja împotriva frigului, apoi purtând doar un dhoti alb, coborî treptele lunecoase în undele Gangelui.

Rămase multă vreme, cu mâinile împreunate în rugăciune, și ochii ațintiți asupra soarelui. Apoi se lăsă pe vine, cufundându-se cu capul sub apă, și rămase așa aproape un minut. Când se ridică în cele din urmă, cu pielea ca de găină din cauza frigului, înălță palmele, salutând soarele cald, uriaș și galben acum, răsărind deasupra câmpiei.

Zâmbi. Se mântuise de toate păcatele. Era iarăși întreg.

Era pur.

* * *

Aeroportul Don Muang, Bangkok.

Difuzorul anunțase zborul Air India din Bangkok spre Calcutta. De acolo, Valentine urma să plece spre Varanasi.

Fata îl văzu pe Budjinski croindu-și drum prin mulțimea din sala de așteptare, cu o sacoșă pe umăr. Costumul cenușiu era boțit, iar la subsori era pătat de transpirație.

— Țara dracului, gâfâi el. Prea multă poluare. Păcătoasă pentru plămâni. Se așeză și aprinse o Gauloise. Au anunțat zborul?

— Chiar acum. Unde-ai fost?

— Ieri am telefonat în Delhi, la tipul de la Interpol. Suntem prieteni vechi. L-am rugat să ceară poliției din Varanasi să verifice

hotelul despre care ți-a zis Michel: Clark's. Acum l-am sunat să văd ce-a făcut.

— E acolo?

— Nu există nici un turist care să corespundă descrierii. Bineînțeles, asta nu înseamnă nimic.

— Și. Acum ce se-ntâmplă?

— Facem cum am stabilit. Călătorim împreună până la Varanasi și luăm fiecare o cameră la Clark's. Nu te scap din ochi.

— Poliția indiană o să ne ajute?

— Da. Ți-am spus, tipul din Delhi mi-e prieten vechi. Le-a turnat o grămadă de minciuni polițailor din Varanasi. O să ne ajute.

— Dacă-l arestează. Îl vor reține?

— De data asta, da. Până pot obține extrădarea într-o țară unde există acuzații serioase.

Ridică privirea spre monitorul de sub tavan.

— Iisuse! ultima strigare. Mă duc să dau biletul. De acum, călătorim separat. Nu te teme, voi fi permanent în umbra ta.

Se sculă și porni spre ghișeul Air India, scotocindu-se prin buzunar în căutarea biletului.

Peste câteva minute, Valentine porni către avion, simțindu-se mai speriată și mai singură decât oricând.

* * *

Varanasi, India.

Hotelul Clark's se afla lângă gară. Fusese construit prin 1930: o clădire uriașă, cu două etaje, în stil edwardian, cu cascade de bougainville acoperind porticurile albe și balcoanele. În grădinile atent îngrijite, îmblânzitorii de șerpi stăteau pe vine la umbra bananierilor.

Valentine coborî din taxiul Ambasador galben-negru și intră la recepție. Era obosită, însă încordarea o ținea în alertă.

Se așteptase să-l zărească pe Michel la aeroport. Cercetase chipurile din sala de așteptare și, deși nu-l văzuse, continua să aibă senzația neplăcută că el era acolo și aproape îi putea simți privirea cercetând-o și așteptând.

La recepție, un bărbat citea Times of India. Ridică ochii la intrarea ei, apoi reveni asupra ziarului. Un polițist? spera să fie așa.

— Aș dori o cameră, se adresă recepționerului. Cu un singur pat.

— Pentru câte nopți?

Recepționerul era un tânăr gujarati drăguț cu un surâs care-i

dezvelea un dinte aurit.

— Nu știu încă.

— Bine, făcu el, și-i întinse registrul. Numele și adresa, vă rog. De pe panoul dinapoia lui luă o cheie.

— Am vreun mesaj? îl întrebă Valentine. Mă numesc Jarreau. Valentine Jarreau.

— Ah, domnișoara Jarreau? da, da.

Se întoarse către căsuțele poștale din spate și reveni cu un plic.

Îl așeză pe tejghea în fața ei. Valentine recunoscu scrisul lui Michel.

— Când a fost adus?

— Azi-dimineață.

— Cine l-a adus? cum arăta?

— Nu mai reține, ridică din umeri indianul.

— Nu era un european?

— Ah, nu, cu siguranță!

— Mulțumesc, rosti Valentine.

Deci Michel trimisese pe altcineva să-i aducă mesajul. Era într-adevăr foarte prudent. De ce?

Luă cheia și porni spre cameră, urmată de hamalul care-i ducea bagajele. Intră în odaie, îi plăti și închise ușa. Deschise plicul cu degete tremurătoare.

„Chérie, Iartă-mă pentru tot misterul ăsta. Este necesar. Ne întâlnim mâine la amiază, la intersecția străzii Raj Bazaar cu Mall. O să-ți explic totul.

Te ador, Michel”

* * *

Biroul detectivului-inspector Lal Gupta Singh din Divizia Crime a poliției din Varanasi era strâmt și murdar. Un ventilator se rotea lent sub plafonul înalt, iar pe pereții vernil, mizeria se acumulase de câteva decenii. Deasupra mesei atârna o inscripție: „Un polițist este un cetățean în uniformă, și fiecare cetățean e un polițist fără uniformă”.

Pe una din laturile încăperii se găseau două fișiere metalice, cu câte trei sertare. Un sertar fusese deschis și înăuntru se zărea un maldăr de dosare groase, câteva împrăștiindu-și conținutul pe podea. Biroul vechi și pătat de cerneală era ticsit cu hârtii. Birocrația reprezenta adevărata moștenire a lui Raj. După proclamarea Independenței, toate departamentele guvernamentale indiene o îmbrățișaseră cu entuziasm.

Gupta Singh îl studie pe bărbatul din fața lui. Era neras, iar părul șaten era ciufulit. Semăna cu un jucător după o noapte lungă în cazino. Un jucător care pierduse.

Costumul îi era boțit și plin de scrum de țigară. Dumnezeule! probabil dormise îmbrăcat în el.

Din Delhi i se transmisese să-i acorde tot ajutorul solicitat. Detectivul-șef Engineer făcuse aluzie la faptul că bărbatul responsabil pentru jaful senzațional și crima dublă din Hotel Ashoka se afla acum în Varanasi. Era o șansă extraordinară. Un succes ar fi însemnat fără îndoială avansarea. Putea să-și citească numele în Times of India.

— Delhi m-a anunțat despre sosirea dumneavoastră, rosti Gupta Singh, și vă stau la dispoziție cu toate resursele.

— Mulțumesc, inspectore, încuviință Budjinski. Îți sunt recunoscător.

Micuțul polițist înclină din cap.

— Aveți o fotografie a suspectului?

— Am două, se scotoci francezul prin buzunare. Le-am obținut de la prietena lui.

Le împinse peste birou.

— Fata din poză e prietena lui?

— Exact.

— Mai sunt împreună?

— Nu. Ea a venit cu mine în Varanasi. Sper că ne va conduce la asasin.

— Avem mandate de arestare? domnul detectiv-șef Engineer a menționat că este implicat în crima din Ashoka.

— Așa-i. Interpolul are cel puțin două ordine de extrădare pentru el.

— Am înțeles. Ce nume folosește?

— Mai multe. Poliția thailandeză îl cunoaște ca René Dhuisme. Fetei i-a spus că-l cheamă Michel Giresse.

— Ei bine, dacă e în Varanasi, vă asigur că nu va scăpa. Aveți vreun indiciu?

— Atât, răspunse Budjinski.

Îi întinse lui Gupta bilețelul primit de Valentine.

— Atunci l-am prins, rosti triumfător indianul. Își plesni palmele încântat. L-am prins!

Budjinski stătea în cafeneaua micuță, coșcovită și încinsă, vis-a-vis de piață. Prăvăliile dărăpănate din fața lui Mall purtau

firme scrise de mână în sanscrită și engleză incorectă: „Liacuri și doctori”, iar mai încolo „Croitori și reparați”.

Slăbi nodul cravatei și sorbi din paharul cu Coca-Cola. Se strâmbă. Era caldă.

Se simțea inconfortabil în sacou, totuși nu voia să-l scoată ca să nu se vadă pistolul Beretta pe care-l purta în locul de sub umăr.

Își privi ceasul. Trecuse aproape douăzeci și cinci de minute de la ora stabilită. Ceva era în neregulă. Valentine stătea în același loc, cu chipul ascuns sub borul lat al pălăriei de paie și ochelarii negri. Găsise puțină umbră sub un bananier și privea atentă vacarmul mișcător de scutere, ricșe cu ponei, biciclete și taxiuri.

Pe Raj Bazaar se apropia un alai nupțial. Zăngănitul talgerelor și sousaphone-urile, precum și ritmul profund al tobelor se auzeau tot mai puternic. Budjinski privi indiferent.

Orchestra era purtată pe un car multicolor, iar muzica – „dacă-i puteai spune așa”, se gândi Budjinski – răsuna amplificată de difuzoare. Mulțimea era strânsă în jurul mirelui, care călărea un cal alb. Băiatul părea că ar fi preferat să fie în cu totul altă parte. Îl stânjeneau veșmintele princiare și turbanul galben, sclipind de nestemate false.

Înapoia lui erau purtate candelabre uriașe în care scânteiau lumini acetilenice. Se îndreptau către casa miresei. Cu excepția mirelui, toți păreau că se distrează nemaipomenit.

Budjinski se uită iarăși la ceas. Trecuse o jumătate de oră.

Ce se întâmplase?

Bănuise ceva de ieri, când sunase Valentine. De ce să-i fi lăsat o scrisoare, de ce nu fusese acolo, s-o întimpine?

Probabil simțise că era urmărită.

Nu îndrăznea să se întrebe dacă Michel știa că ea îl trădase.

Nu exista totuși nici un pericol. În jurul pieței exista o duzină de polițiști în civil, în mașini sau pe jos, așteptându-i semnalul. Lucru cel mai rău ar fi fost ca Michel să nu apară.

Fata nu era în pericol.

Fata!

Privi după ea.

Dispăruse!

* * *

Valentine se întrebă cât trebuia să mai aștepte. Trecuse deja o jumătate de oră. În mod clar, Michel n-avea să mai vină.

Se uită la alaiul nupțial care se apropia de ea. Atmosfera era

veselă, exuberantă. Fără să vrea, Valentine zâmbi.

Orchestra, îmbrăcată în haine albe, pantaloni albaștri; și șepci roșii, atinsese apogeul. Armoniile fuseseră sacrificate în favoarea volumului. Zgomotele tobelor și trompetelor erau asurzitoare.

Distrasă de zgomote și culori, Valentine nu văzu scuterul Vespa decât când ajunse lângă ea. Se opri lângă bordură, la mai puțin de un metru depărtare. Motociclistul, un indian brunet cu turban și dhoti, începu s-o strige și să-i facă semne cu mâna.

Îl privi uluită. Brusc îl recunoscuse.

Era Michel.

— Repede! suie! suntem urmăriți!

Fata șovăi. Budjinski se găsea la numai cincizeci de metri, de cealaltă parte a străzii, însă alaiul se afla acum între ei. Văzuse oare ce se întâmpla?

— Valentine! repede!

Dacă nu-l însoțea, Michel și-ar fi dat seama ce făcuse. Avea să dispară pentru totdeauna. Sări pe șaua scuterului.

Peste câteva clipe, dispărură. Michel slaloma cu dexteritate prin circulația de pe Grand Trunk Road.

* * *

Michel se îndrepta către pakku mahals, labirinturile de gulli medievale dintre ghaturi și Madanpura Road. Vira scuterul pe străduțe, speriind copiii, ba chiar și pe un bătrân saddhu. Valentine putea auzi, îndepărtate, sirenele poliției. Cât de departe? era imposibil de apreciat.

Bărbatul frână și sări de pe Vespa.

— Repede! pe-aici!

O înhăță de mână și porniră pe stradă. Deasupra orașului se adunau nori negri de muson. Se apropia o furtună.

Valentine alerga, copleșită de spaimă și alarmată. Planul dăduse greș complet. Michel o târî prin altă gulli îngustă. Era o fundătură, calea spre fluviu fiind blocată de o movilă de sfărâmături, acolo unde o clădire de pe mal se prăbușise în Gange.

Michel se opri, gâfâind, cu transpirația curgându-i șiroaie.

— Michel.?

Îi dădu drumul mâinii.

— Bună, Valentine.

— Ce se-ntâmplă?

El ridică brațele și-și smulse turbanul. Valentine rămase șocată. Își vopsise din nou părul în negru, și culoarea accentua cutele

întunecate, adânci ale chipului. Părea tras la față și obosit.

— Ne urmăresc.

Fata își dădu seama că trebuie să se prefacă neștiutoare.

— CinE. Cine ne urmărește?

— Poliția. Nu i-ai văzut? înconjuraseră toată piața.

— N-am văzut nici un polițist. De ce să ne urmărească?

Nu-i răspunse. Lumina sumbră dinaintea furtunii îi scânteia în ochi, conferindu-i aspectul de tigru încolțit în peșteră. Părea în același timp hăituit și foarte periculos.

— De unde știau că vin acolo?

— Nu-nțeleg despre ce vorbești. Ce s-a întâmplat?

Michel întinse brusc mâna și o prinse de braț.

Valentine își ținu răsuflarea.

— Michel.

— Așteaptă aici, șopti el. Mă duc să văd dacă ne-au pierdut urma.

Dispăru printre dărâmături. Fata privi după el. O altă gulli intersecta fundătura în care se găsea.

Alergă până la colț.

Doi bărbați trecură pe lângă ea, purtând pe o năsălie un trup învelșmântat în alb, pregătit pentru incinerare. La câțiva metri mai încolo un bătrân saddhu cu barbă albă, stătea pe pământ, cu picioarele încrucișate sub el, mânjit cu cenușă albă pe trupul gol. Michel dispăruse.

Valentine începu să fugă. Trebuia să scape.

Gulli-urile din pakku mahal se răsuceau printre case înalte, de culoarea nisipului, prăvălii mohorâte și intrări întunecoase, din care cerșetori orbi și zdrențăroși se aplecau spre ea, implorând-o cu croncănituri jalnice. Valentine căuta disperată drumul de întoarcere pe străzile principale, însă părea că se afundă tot mai mult într-un labirint strâmt și întunecat.

Simțea mâna rece a spaimei strângând-o de beregată. Lumea de coșmar a chipurilor ce se holbau, neînțelegătoare și sinistre, aidoma unor idoli pictați, îi juca înaintea ochilor.

O vacă costelivă, suflând aburi pe nări, trecu pe lângă ea, silind-o să se lipească de un zid. Începu să plouă.

„Budjinski! unde dracu ești?”

* * *

René Budjinski coborî din Fiatul albastru și privi furnicarul din jur. Femei în sari țesute în casă, bărbați cafenii în kurta și dhoti

albe, purtători de ricșe și turiști revenind de la ghaturi, cu Nikonuri și Canonuri atârnate de gât.

Nici urmă de Michel sau de fată.

Încleștă pumnii într-o furie neputincioasă.

„Iisuse Christoase!”

O pierduseră.

* * *

Valentine simți disperarea ridicându-se de undeva din adâncul ei. Un indian foarte slab o privea cu o curiozitate fățișă, cocoțat pe un taburet în prăvălia lui micuță. Era aproape pierdut printre nenumăratele obiecte puja pe care le avea de vânzare, sticluțele cu apă sfințită, pudra tilak colorată, imaginile sfinte și tăvile cu lat-i-dana, dulciurile albe pe care indienii le oferă zeilor.

Rânjea spre fată cu dinții sparți și pătați de betel. Un ochi era lipsit de vedere, acoperit cu pelicula opacă a cataractei. Legănă capul în direcția ei, asemenea unui spirit rău, ieșit în mod misterios dintr-una din sticlele întunecate ce-l înconjurau.

— Vă rog. Cum ajung în stradă? îl întrebă Valentine.

Vânzătorul îi întinse o sticluță, dezvelindu-și dinții negri în parodia unui zâmbet.

— Stradă! repetă fata. Hotel!

Bărbatul clătină din cap și-i răspunse ceva în hindi.

— Hotel Clark's! strigă Valentine.

Degetele indianului îi atinseră mâneca, iar cealaltă mână scutură sticluța.

Era inutil. Voia doar să-și vândă marfa.

Se trase înapoi cu un scâncet de disperare.

Era inutil.

* * *

Michel o privise fugind pe gulli, spre Templul Maha Durga. O lăsase singură în mod intenționat. Fusese un test, ultima ocazie a fetei de a-și dovedi nevinovăția. Dacă ar fi așteptat, așa cum îi spusese, ar fi știut că nu ea îl trădase.

Însă acum îl convinsese asupra unui lucru pe care el încercase să nu-l admită.

Madona lui era ca toate celelalte.

O târfă.

* * *

Gulli se termina într-o curte mare. Valentine o traversă în fugă și se rezemă de zid, gâfâind.

Ploaia răpăia pe dale.

Se afla într-un templu. Privind în jur, zări un chip care o fixa din umbre, înapoia unei arcade din construcția centrală. Era un fel de statuie.

Păși într-acolo.

Statuia era adăpostită într-un pavilion boltit, și protejată de zăbrelele poleite ale unei colivii. Apropiindu-se, fata se strâmbă involuntar.

Capul statuii era micuț și negru ca tăciunele, cu colți și ochi demenți. În nasul coroiat, aidoma unui plisc, era fixat un inel cu pietre prețioase. O mână ținea un laț, alta un toiag cu un craniu în vârf, iar a treia mână purta un cap retezat din care picura sânge. Piciorul cu gheare era așezat pe trupul unui șobolan negru.

Era hidos.

Niște brațe o înconjurară pe Valentine și o strânseră. Țipă îngrozită.

— Valentine! ai pățit ceva?

— Michel?!

— Ce s-a întâmplat? ți-am spus să m-aștepți.

Fata își simțea inima bătând atât de puternic încât părea că-i umplea gâtlejul, înăbușindu-i cuvintele.

— Am. M-am speriat.

— E ușor să te pierzi prin pakku mahal. Ai avut noroc că te-am găsit.

Ridică ochii spre statueta dinapoia ei.

— Știi ce este?

— E oribilă. Hai să plecăm.

Michel păru că n-o auzise.

— Bhagwan Bhavani. Mama Neagră.

— Este rea.

— Bineînțeles, zâmbi bărbatul. Ea este Kali. Ai auzit de thuggee, bandiții care trăiau cândva prin regiunile astea? era zeița lor. Atacau călătorii și-i otrăveau, îi sugrumau sau, uneori, îi ardeau de vii. Apoi aduceau prada la templul Kali, în semn de venerație.

— Te rog. Michel.

— Uite! pe altar!

Un șarpe mic și negru intrase, cine știe cum, în templu. Acum, în timp ce ei priveau, se încolăci lent în jurul piciorului statuii, pe sub brațe, spre gura rânjind, căscată.

— Nega, șopti Michel. Aici, în India, se crede că e încarnarea

unui zeu, datorită ușurinței cu care-și leapădă pielea, a mușcăturii mortale și a efectului hipnotic ai ochilor.

— Nu mai vreau să mă uit.

El o răsuci ușor și, cu blândețe, îi aranja o șuviță de păr.

— Gata, șopti. Nu te teme. Au plecat.

— Cine?

— Polițiștii. Nu ne mai pot găsi. Suntem în siguranță.

Îl apucă fața între palme și o sărută. Valentine își învinse valul de repulsie și se strădui să-i răspundă sărutului. Cât știa?

— Te doresc, îi șopti el desprinzându-se.

„Dumnezeule, nu", își spuse fata. „Nu acum". „Te rog, nu acum."

Bărbatul o conduse afară, ținând-o strâns de mână.

— Pe aici. Am o cameră în apropiere. Acolo nu mă vor găsi niciodată.

* * *

Din toată India, pelerinii soseau anual în Varanasi și pentru a se scălda în Gange, așa cum făcuseră de mii de ani strămoșii lor. Apoi, prin anii șaizeci, au început să vină și hippy. Unele familii din oraș au profitat de afluxul vizitatorilor, completându-și veniturile sărăcăcioase, prin închirierea de camere.

Unele erau curate, majoritatea erau murdare. Toate erau ieftine.

Odaia închiriată de Michel se găsea deasupra firmei „Bedi State Silk Co-op Marketing Federation Ltd." Urcă pe o scară întunecată, care mirosea urât. Pereții camerei erau pătați și jupuiți pe alocuri. Singurul mobilier era un pat metalic, un dulap vechi și o masă din trestie. Din tavan picura apă.

Valentine se gândi la apartamentul luxos din Siam Intercontinental în Bangkok. Și se întrebă dacă Michel alesese acest loc silit de împrejurări, sau o făcuse cu intenție.

Bărbatul închise ușa înapoia lor.

„Trebuie să scap de aici", se gândi Valentine și-l întrebă:

— Ce este? ce s-a întâmplat?

— Sărăcuța de tine. Tremuri.

— Trebuie să-mi spui ce se întâmplă. De ce te urmărea poliția?

— N-am parcat legal.

— Nu râde de mine!

— Nu vreau să discutăm acum despre asta.

— Trebuie să-mi spui!

— Vrei să zici că nu știi?

— De unde să știu?

La ușă se auzi un ciocănit. Michel deschise. Era proprietarul, Bedi, un indian micuț, neras, cu dinții stricați și pătați de betel, și ochii străbătuți de dâre galbene. Pe o tavă veche din argint adusese o cană cu ceai și două cești. Așeză totul pe masa de lângă fereastră.

După ce ieși, Michel umplu cestile și întinse una fetei.

— Ia.

Valentine o luă, recunoscătoare. Gura i se uscase de praf, căldură și frică. Ceaiul era fierbinte și neîndulcit. În timp ce-l sorbea, se gândea cu disperare. Trebuia să găsească o soluție pentru a ieși de acolo.

— Nu putem rămâne aici. E mizerabil!

— Îmi pare rău, dar e necesar.

— Atunci, măcar să-mi aduc bagajele.

— E prea periculos.

Lăsă ceașca pe masă. Poate reușea totuși să-i păcălească.

— Nu-mi place aici. Vreau să mă întorc la hotel.

— Nu poți. O apucă de mâini și o trase spre el. Nu te bucuri că mă revezi?

— Ba da, dar.

Michel o sărută.

Degetele lui îi descheiară bluza, și o împinse încet pe patul jerpelit.

„Nu te împotrivi”, gândi Valentine. „Faceți dragoste. După aceea, când adoarme, poți scăpa.”

— Iubește-mă, Valentine, murmură el, iubește-mă așa încât să-mi amintesc întotdeauna.

* * *

Michel era întins lângă ea, răsuflând adânc și regulat, cu chipul destins în somn. Părea un băiețel.

Și ea se simțea istovită. Ar fi dorit să doarmă, însă știa că trebuie să se lupte cu oboseala. Trebuia să plece.

Încercă să se scoale din pat.

Odaia începu să se învârtă.

Închise ochii și aștepta să-i treacă amețeala. Ce se întâmpla?

Se strădui iarăși să se ridice, însă brațele și picioarele refuzau să se miște.

O sudoare rece îi scaldă trupul. Panica o sugrumă, când camera începu să-i joace înaintea ochilor.

„Ceaiul! îi pusese ceva în ceai?”

Un fior înghețat o străbătu. „Nu! dumnezeule, nu!” Făcu o ultimă încercare de-a se rostogoli din pat, însă nici un mușchi nu răspundea comenzilor.

„O să mă ucidă.”

O melasă roz, zumzăitoare, îi acoperi vederea, apoi bezna se lăsă brusc, complet, întunecând întreaga lume.

Cei doi polițiști se opriră în fața lui „Bedi State Siik Co-op Marketing Federatioh Ltd.”. Intrară. Bedi apăru dinapoia unei draperii zdrențuite care izola odăița întunecoasă folosită drept birou, de piciorul scării.

Îi privi pe polițiști, bănuitor, dar și alarmat.

— Ce doriți?

Sergentul scoase una din fotografiile, uzate de acum, aduse de Budjinski din Thailanda.

— Îl căutăm pe acest individ. L-ai văzut cumva?

Bedi luă fotografia și o studie. Clătină din cap.

— Nu, nu l-am văzut niciodată.

— În clipa de față, găzduiești pe cineva?

— O persoană. Un domn respectabil din Jodhpur.

Sergentul mârâi și vârî poza înapoi în buzunar.

— Bun, dacă-l zărești, ne anunți imediat.

— Ce-a făcut?

— Este un celebru infractor internațional.

În glasul polițistului se simțea o undă de mândrie. Implicarea într-o asemenea anchetă îi sporea prestigiul.

— Ce fel de infractor? se încruntă Bedi.

— Un ucigaș, răspunse al doilea polițist.

— Nu uita, în caz că-l zărești, ne anunți imediat, repetă sergentul.

Bedi îi urmă afară. Tuși și scuipă zeamă de betel.

— Pe cine a ucis? întrebă el.

— O femeie. De fapt, mai multe. Poate chiar. O sută, exageră sergentul.

Polițiștii plecară. Inspectorul Gupta îi trimisese să verifice toate hotelurile și pensiunile din Varanasi.

Bedi se scarpină gânditor sub pântece și intră înapoi.

Michel apăru rânjind dinapoia draperiei.

— Nu trebuie să pui atâtea întrebări, rosti el în hindi.

— Eram curios.

— Ei bine, nu fi prea curios. E periculos. Bagă mâna în buzunar

și scoase cinci bancnote de o sută de rupii. Poftim! cum am stabilit.

Indianul strecură banii în buzunarul Kurtei.

— Mai capeți cinci sute când plec, adăugă Michel. Nu uita: nu m-ai văzut.

Se întoarse să plece.

— Cred că vor neapărat să pună mâna pe tine, remarcă Bedi. Poate că există și o recompensă.

Bărbatul se răsuci, strâmbându-se disprețuitor.

— Bine, o mie de rupii.

— Trei mii.

— Ar fi mai ieftin dacă ți-aș tăia beregata.

Bedi îl privi îngrozit. Deja dorea să nu fi dat ochii niciodată cu acest farang.

— Sunt sărac, mormăi el. Îți fac un serviciu important.

— Două mii. Și dacă te gândești măcar să anunți poliția, s-ar putea să-l întâlnești pe Shiva mai devreme decât te aștepți.

Părăsi odăița, și indianul îi auzi pașii, moi ca de pisică, urcând treptele de lemn. Se așeză pe un taburet și, strecurându-și mâna sub Kurta, se scărpină nervos. De unde să fi știut că albul acesta nebun era un criminal! toți polițiștii din Varanasi îl căutau.

Nu-i plăcea chestia asta.

Nu-i plăcea absolut deloc.

* * *

Michel se așeză pe marginea patului și o privi dormind, cu părul negru ca tăciunele răsfirat pe pernă. Se întinse și o mângâie ușor pe obraz. Cum putea să-i facă așa ceva?

La început refuzase să creadă, într-atât de mult dorise ca ea să fi fost inocentă. Încercase să se auto-convingă că era o greșeală. Dar când o văzuse așteptând în piață, și-i zărise pe toți polițiștii aceia – idioții! pentru că se îmbrăcaseră în civil crezuseră că erau invizibili, atunci fusese sigur.

Îi oferise totuși o ultimă șansă. Dacă l-ar fi așteptat în fundătură, ar fi putut crede că fata fusese urmărită fără să știe. Ea însă fugise ca un iepure înspăimântat și nu mai putea exista nici umbră de îndoială.

Bangkok îl costase enorm; câștigurile din Dusit Thani, aproape toți banii gheață, plus pașapoartele – cu o excepție. În noaptea aceea prinsese primul avion care pleca din Bangkok, un zbor Burma Airflight spre Calcutta via Rangoon. Din Calcutta luase trenul până la Varanasi, pentru a-și exorciza în sfârșit demonii care-i

controlaseră viața.

Valentine se întorsese împotriva lui. Acum era clar. Așa cum și Joginder și Adrienne se întorseseră împotriva lui. Tot ceea ce iubise căuta doar să-l distrugă.

Pentru asta era nevoit să distrugă ceea ce iubea.

Acesta urma să fie Actul Final. Trebuia s-o rupă cu trecutul aici, în Varanasi, și să-i potolească pe zeii tatălui său. Avea să fie un sacrificiu și un act de purificare.

Adrienne se foi. Efectul Mandraxului începuse să treacă. Îi apucă brațul drept și-l așeză în poala lui, privind vena subțire și simțind-o cum pulsează. Luă seringa pregătită pe noptieră și privi lichidul incolor picurând prin ac. Avea s-o facă să doarmă toată noaptea. Dimineața, totul urma să fie pregătit.

Înfipse acul.

Femeile. Toate erau niște târfe.

* * *

Budjinski și Lai Gupta Singh se aflau în recepția hotelului Clark's.

— O să-l găsim, spuse inspectorul. N-are cum scăpa.

Budjinski aruncă chiștocul țigării în ceașcă. Sfârâi și se afundă. Gupta Sihgh se strădui să nu se strâmbe dezgustat. Ca sikh devotat, nu fuma, și detesta mirosul țigărilor. În plus, îl revolta ca buna cafea Mysore să fie folosită drept scrumieră.

— Vă asigur, căpitane, că-l vom găsi, repetă el.

— Dacă o mai fi în Varanasi, mormăi Budjinski.

— Toate ieșirile din oraș au fost blocate. E undeva aici.

— Trebuie să oferim o recompensă.

Gupta Singh își desfăcu brațele neajutorat.

— Nu pot cheltui banii guvernului fără permisiune. Am înaintat o cerere.

— Până atunci o să fie prea târziu.

— O să-l găsim.

— Altceva nu-mi zici!

Gupta Singh nu aprecie tonul ce implica o insultă, totuși zâmbi amabil, prefăcându-se că-l ignoră.

— De ce nu mergeți la culcare? întrebă el. Vă anunț imediat cum dăm peste o urmă.

Budjinski își căută țigările, apoi, spre ușurarea indianului, păru că se răzgândește. Își trecu mâna peste față și umerii părură că i se gârbovesc.

— Nimeni nu poate face altceva, adăugă inspectorul.
— Bine, încuviință francezul.

Apoi, spre oroarea lui Gupta Singh, sorbi din cafeaua în care, cu numai câteva momente în urmă, azvârlise țigara. Părea că nu-și dăduse seama. Trânti cafeaua pe masă și porni pe coridor.

— O să-l găsim, strigă Gupta Singh, după el, n-are cum scăpa.

* * *

Budjinski stătea singur în camera lui, privind în gol.

Ce făcuse?

Știa că-și distrusese cariera. Îl minți pe indian în legătură cu ordinele de extrădare, în legătură cu totul. Aveau să-i ia capul la întoarcerea în Franța.

A-și risca propria carieră era una. Dar în obsesia de a-l prinde pe ucigașul fiicei sale, riscase viața altei femei. Iar asta era de neiertat.

Încleșta pumnii de furie și neputință.

— Doamne, șopti el în beznă, ce-am făcut?

* * *

Era cu puțin înaintea zorilor, și luna apusese. Însă chiar și la această oră, miile de credincioși ai Lordului Shiva cel cu trei ochi străbăteau străzile cufundate în beznă, așa cum făceau în fiecare dimineață, spre limba neagră și lată a Gangelui.

Cel Pur. Veșnicul. Scara spre Ceruri.

Pășeau desculți pe străvechile trepte din piatră ale ghaturilor așa cum făcuseră strămoșii lor în fiecare dimineață, de patru milenii încoace. În ciuda frigului, și a apei reci, erau pregătiți să se afunde în fluviu.

Brahmanii panda stăteau sub umbrele din bambus, de-a lungul malurilor, vânzând pastă, din lemn de santal și cinabru, cu care proze liții să-și mânjească frunțile după scufundarea rituală în Mama Sfântă.

Clopotele răsunau în temple, și un proiectil de manevră bubui în depărtare, ecourile rostogolindu-se de-a lungul Gangelui.

Saddhii se ghemuiseră pe maluri lângă vasele cu jăratic, dezbrăcați și spectrali, cu trupurile pictate cu cenușă albă, purtând ghirlande portocalii strălucitoare de gălbenele. Țineau ochii închiși și cântau mantrele sacre, iar mulțimea se strângea în jurul lor, unii atingând cu venerație picioarele oamenilor sfinți, alții luând câte un pumn din țărâna peste care călcase un saddhu.

Incantațiile pluteau prin văzduhul nemișcat al dimineții: „Hare Rama, Hare Krishna, Hare Om.” Așteptau zorii, victoria simbolică a

soarelui asupra beznei și a nopții.

* * *

Valentine începu să se trezească din somnul negru și amar. Sunetele și imaginile se filtrau ca printr-un văl fin până ajungeau la conștiința ei. Forme întunecate pâlpâiau deasupra, în dansuri satanice. Umbre pe tavan, își dădu seama. În apropiere pâlpâia vreun felinar.

Încercă să-și miște brațele și picioarele, însă erau inerte.

Ce se întâmplase? se strădui să-și amintească. Ar fi vrut să strige, dar își simțea limba umflată și grea, și nu izbuti să articuleze nici un sunet.

— Ah, te-ai trezit, auzi o șoaptă. Bun. E aproape dimineață.

Un chip îi apăru, parcă plutind, în fața ochilor. Michel.

Michel.

Își aminti.

Încercă disperată să se scoale, dar în zadar. Era paralizată, prizoniera propriului trup.

— Ketamină, rosti bărbatul. Am cumpărat-o acum câteva luni, în Hong Kong.

Farmacistul care i-o vânduse îi spusese că reprezenta echivalentul chimic al unei cămăși de forță.

„Nu!” gândi Valentine. „Nu, Doamne, te rog.”

— Mai ții minte ziua când m-ai părăsit? întrebă Michel. Erai frumoasă, așa cum ești și acum. Atât doar că aveai pielea mai albă. Își plimbă vârful unui deget pe brațul ei. Era înaintea zorilor, ca acum. Încă întuneric. Dar foarte cald. Îmi amintesc o picătură de transpirație; o priveam, prelingându-se printre sânii tăi. Erai minunată, minunată. Erai totul.

Vorbea atât de încet încât Valentine trebuia să-și încordeze atenția ca să-l audă.

— Purtai o rochie verde, ca asta.

Fata nu-și putea clinti capul, ca să vadă, însă bănui că o îmbrăcase cât timp zăcuse drogată.

„Ce înseamnă asta? ce avea să-i facă?”

Încercă să țipe. Nu se auzi nimic.

— Eram neajutorat, așa cum ești tu acum. Nu puteam face absolut nimic. Nimic să te opresc să nu mă părăsești.

Un geamăt se desprinse pe buzele Valentinei, însă nu era decât o șoaptă, un murmur de disperare.

E nebun!

— Ieri mi-am spălat păcatele în Fluviul Sfânt, urmă Michel. Acum e rândul tău. Trebuie să te facem iarăși pură.

Îi trase peste chip o pânză fină și albă. Apoi o ridică fără efort de pe pat și, purtând-o în brațe, ieși din odaie și coborî scările.

Fata simți frigul când ieșiră pe stradă și-l auzi pe Michel vorbind ceva în hindi. Îi răspunse vocea unui bărbat. Se simțea un miros pătrunzător de animal, iar niște copite bocăneau nervoase caldarâmul.

„O tonga", gândi Valentine. „Un ponei cu o cabrioletă. Dar unde mă duce?"

Michel o așeză pe bancheta moale, capitonată cu piele, și urcă alături. Valentine simți tonga pornind prin întuneric. Auzea țăcănitul monoton al potcoavelor pe stradă.

„Vizitiul!" se gândi. „El m-ar putea ajuta!" încercă să strige, dar nu se auzea nici un scâncet.

— Iartă-mă, șopti Michel. Dar m-ai trădat. Este Karma. E legea. Trebuie să te facem iarăși pură.

Brusc, fata înțelese.

Vizitiul n-avea s-o ajute, deoarece credea că era moartă. Țesătura cea albă era un lințoliu. El însă nu avea de unde știi adevărul.

Îl auzi din nou pe Michel murmurând:

— Te voi ajuta. Te voi face pură. Ai încredere în mine, Adrienne. Ai încredere în mine.

Bedi auzi pași pe scară și se apropie neauzit de ușa dormitorului. Din umbră privi cum farang-ul purta trupul învelit în alb în josul treptelor, spre tonga care-l aștepta.

Shiva! o ucisese. Aici, în casa lui. Dacă poliția îl prindea acum, o încurca. Putea să-l arunce și în închisoare.

Se blestemă din nou pentru că luase banii. Ar fi trebuit să se ducă direct la poliție și să ceară o recompensă. Nu făcuse bine, nu făcuse bine deloc!

Îl auzi pe farang poruncindu-i vizitiului să-l ducă la ghaturi. Apoi țăcănitul copitelor se îndepărtă pe stradă.

Bedi ezită, oscilând între groaza față de farang și faptul că știa precis ce urma să-i facă poliția dacă aflau că-i mințise.

„Nu", hotărî. „Era un risc prea mare, chiar pentru două mii de rupii."

Peste câteva clipe, alerga desculț pe străzile întunecate, spre secția de poliție. Se rugă lui Shiva ca sergentul Madan Lal să fie

treaz.

* * *

Valentine pendula între somn și trezie. Nu mai știa de cât timp se afla în tonga. Brusc, simți că legănatul cabrioletei se opri, apoi o ridicară niște brațe puternice. Știu că era Michel; îi recunoscu mirosul senzual, aparte.

— De ce-ai făcut-o? șopti el. De ce m-ai abandonat? totul ar fi fost bine. Te-am adorat. Iar tu m-ai abandonat.

Fata auzi clipocitul apei. Erau undeva pe ghaturi.

— Tot ce-am făcut, am făcut pentru tine, vorbea bărbatul. Voiam să fii mândră de mine, Adrienne.

Valentine simți că-i îngheață sângele.

Adrienne.

Numele mamei ei. De ce o numise așa? „Pentru Dumnezeu, ce se întâmpla?”

Un fragment de amintire îi reveni, precum o pagină smulsă dintr-un jurnal vechi. Auzi un mistreț adulmecând prin grădină, zări umbre gonind peste o verandă albă. În aer plutea mirosul de alune prăjite.

Mama ei adormise în balansoar. În colțul gurii îi sclipea o picătură de salivă, iar răsuflarea avea izul acrișor al vinului roșu.

— Michel, murmură ea. Iartă-mă, Michel.

Apoi auzi pe André Gondet: „Tata zice că ai sânge amestecat”.

Acum înțelese totul.

Michel. Fantoma care o hăituise pe mama ei până în mormânt. Acest Michel.

— Gata, Adrienne, șoptea el. În curând se va termina. Te voi face iarăși pură.

* * *

Sergentul Madan Lal adormise pe patul de lemn din colțul biroului. Gupta Singh își mobilizase toți oamenii în alertă permanentă, și sergentul era epuizat. Petrecuse toată ziua străbătând orașul, căutându-l pe blestematul farang, și era istovit. Ura serviciul de noapte. Ar fi preferat să fie acasă, în pat cu soția lui, Moni, strângându-i în brațe trupul durduliu.

Acum însă dormea întins pe spate, pe patul tare, în haina kaki și pantalonii scurți, cu bastonul de cauciuc pe piept. Gura îi era căscată, ca la un pește mort. Datorită propriilor sforăieli nu auzi primul ciocănit șovăielnic în ușa din lemn.

Afară, Bendi se simțea tot mai înspăimântat și mai agitat,

Ciocăni iarăși, mai tare.

Încercă din nou. Și din nou.

Prin fereastra zăbrelită putea zări silueta polițistului întins în pat. În cele din urmă, încleștă mâna pumn și lovi de o duzină de ori în ușa masivă din tec.

Madan Lal deschise un ochi și încercă să se dezmeticească din pâcla oboselii. Cineva bătea la ușă.

— Vezi cine-i, Moni, murmură el.

Bubuielile nu conteniră.

Brusc își aminti unde era. Shiva! poate că era inspectorul. Cu inima cât un purice, sări în picioare și se împletici până la ușă. O deschise și clipi surprins spre omulețul în Kurta zdrențuită ce stătea în lumina palidă a felinarului cu gaz suspendat deasupra intrării.

— Ce vrei?

— Farangul! șopti Bedi. L-am văzut.

— Ce farang? întrebă Madam Lal, încă nedezmeticit din somn. Ucigașul? tresări el.

— Da, da! am venit cât am putut de repede. Iute!

— Trebuie să-i telefonez inspectorului, rosti polițistul, și revenind înăuntru, ridică receptorul negru de pe birou.

* * *

Budjinski se sculă în capul oaselor, când telefonul începu să țârâie. Bâjbâi orbește după întrerupătorul veiozei. Ridică receptorul.

— Budjinski.

— Gupta, se auzi. L-am găsit. V-am trimis o mașină. Peste trei minute să fiți în recepție.

* * *

Valentine zăcea în brațele lui Michel precum o păpușă dezarticulată. Prin lințoliul subțire putea vedea că se lumina de ziuă. Se apropiau zorii.

Undeva cântau glasuri și se simțea aroma dulceagă de santal.

— E gata? îl auzi pe Michel.

— Da, sahib, mârâi o voce.

— Nu te teme, Adrienne, șopti Michel. O fac pentru tine. Vreau să te salvez.

O lăsă jos, și fata îi simți buzele atingându-i obrazul prin țesătura fină.

— Adio, Adrienne.

O străbătu un fior înghețat de spaimă. „Ăsta era sfârșitul?” „Ce avea el să facă?” „Doamne, Dumnezeule! nu așa ceva!

Nu, Michel!

Nu așa ceva!”

* * *

Budjinski sări de pe bancheta din spate a Fiatului polonez albastru și privi, zăpăcit și disperat, umbrele sure. Peste tot, polițiști în uniforme kaki luminau cu lanternele chipurile pelerinilor surprinși. De-a lungul fluviului răsunau strigăte mânioase.

Gupta Singh apăru lângă el.

— E undeva pe ghaturi! trebuie să ne grăbim!

Se aflau pe ghatul Hari Schandra. Budjinski alergă în beznă, spre apă. Prima rază a soarelui, orbitor de galben, se ivi deasupra orizontului îndepărtat, proiectând pete aurii pe întinderea cenușie a Gangelui.

De-a lungul fluviului, mulțimile se adunară derutate, alarmate de prezența neașteptată a unui număr atât de mare de polițiști. Se auzeau răcnete furioase, sau speriate. Pe deasupra tuturor, Budjinski auzi și altceva: vocea profundă a unui bărbat, un țipăt de teribilă și neașteptată teamă.

De pe ghat se ridica o dâră de fum.

* * *

Valentine gemu iarăși.

O rafală de vânt îi suflă lințoliul de pe față. Văzu atunci năsălia din lemn și grămezile de santal din jurul ei, fumegând din inimile lor de flacără portocalie. Norii galbeni se destrămară pentru câteva clipe, și-l zări pe Michel. Era ras în cap și purta doar o țesătură grosolană, albă, de doliu.

Înapoia lui se afla chandal-ul. Chipul ridat și cafeniu al acestuia se încruntă, surprins. Păși către ea, nesigur.

„Sunt vie, nu poți vedea?

„Sunt vie!”

Valentine făcu o ultimă încercare.

Cu un suprem efort de voință, își deplasă mâna un centimetru spre stânga. Era îndeajuns ca s-o dezechilibreze pe marginea năsăliei, și brațul căzu de sub lințoliu, bălăngănindu-se.

Bătrânul răcni alarmat, strigătele lui răsunând ca niște focuri de armă în lungul fluviului.

Se repezi către ea.

Michel îi tăie calea, și lama cuțitului din mâna lui dreaptă răsfrânse primele raze ale soarelui.

Chandalul se opri când zări tăișul. Mugind precum un taur, se

răsuci și urcă în goană treptele ghatului.

Michel trase lințoliul peste chipul fetei. Valentine știu că era sfârșitul.

Fumul o făcea să icnească și putea simți căldura flăcărilor întinzându-se flămândă către ea. În curând, avea să înceapă durerea. „De s-ar termina cât mai repede", începu ea să se roage.

„Numai de s-ar termina mai repede".

Budjinski îl văzu primul.

În ciuda țestei rase și a veșmântului alb, îl recunoscu după statură, după ținuta arogantă a capului. El trebuia să fie.

După aceea îl zări pe bătrânul chantal, alergând pe treptele ghatului, spre el, arătând către silueta învelită cu lințoliu alb de pe năsălie, aproape invizibilă înapoia norului de fum galben.

Budjinski se năpusti într-acolo.

Michel ridică privirea și-l văzu. Dispăru aproape instantaneu, topindu-se în mulțime.

Căpitanul nu încercă să-l urmărească. Trebuia s-o salveze pe Valentine.

„Ajută, Doamne, să nu fie prea târziu!"

Se repezi în fum și flăcări și începu s-o tragă afară.

PARTEA A ȘASEA.

PROCESUL.

August 1973

Delhi, India.

În India nu se poate vorbi de justiție, doar de procese. Tribunalele sunt supraaglomerate, sufocate de un aparat birocratic gigantic și indiferent. Sistemul e contaminat de amânări, mituiri și ineficiență. Există un caz, inițiat în secolul X, care se mai judecă și acum.

După Independență, în 1948, sistemul legislativ britanic a fost menținut, renunțându-se însă la juriați. Vinovăția sau nevinovăția este decisă de un singur judecător.

Într-un tribunal indian, surprizele sunt puține, și nu se poate vorbi de răsturnări spectaculoase de situații. După formularea capului de acuzare în privința unui delict, poliția și procurorul public pregătesc așa-numitul Prim Raport de Informare. Acest PRI conține toate dovezile referitoare la caz: declarațiile acuzaților, martorilor, medicilor legiști și poliției, precum și probe concrete și, frecvent, informații neconfirmate.

Magistrații de rang inferior citesc PRI-ul pentru a aprecia dacă

există un caz prima facie. Dacă sunt de acord în această privință, cazul e adus la tribunal. În momentul începerii procesului, PRI-ul a fost parcurs de toți cei implicați: consilierii acuzării și apărării, avocații, până și presa. Adesea, conține câteva sute de pagini zdrențuite și legate cu sfoară, și treptat ajunge uzat, cu colțurile îndoite, mototolit și pătat, aidoma unui manuscris refuzat de toți editorii.

Apărarea face puține investigații pe cont propriu. Rareori sunt aduși martori-surpriză, și nu apar nici probe „bombă". Avocatul apărării încearcă doar să discrediteze afirmațiile acuzării, așa cum sunt expuse în PRI. Michel așteptase aproape un an înapoia zidurilor groase și hâde ale închisorii Tihar, monotonia fiind întreruptă numai de drumurile în Parlament Street, pentru ancheta preliminară.

În mod incredibil, scăpase de polițiștii lui Gupta Singh în Varanasi. Fusese arestat în Calcutta, după patru zile, și acuzat de deținerea unui pașaport furat. Autoritățile au avut nevoie de trei zile să-și dea seama că prinseseră pe bărbatul căutat în toată Asia.

Cazul ajunsese pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume. Pe măsură ce lista prezumtivelor victime creștea, începură să sosească cererile de extrădare mai întâi din Grecia, apoi din Filipine, Hong Kong, Singapore, Malaezia și Thailanda.

Interesul publicului crescu enorm. Se spunea că Michel Christian era acuzat de uciderea a douăzeci și una de femei, împroșcând o dâră de sânge peste Asia în ultimii cinci ani. Era prezentat în toate edițiile de duminică ale gazetelor indiene.

Acum, după un an, în îmbulzeala forfotitoare a tribunalului Tis Hizari, procesul lui Michel Christian era pe cale să înceapă.

* * *

Mohinder Singh își șterse picăturile de transpirație din colțurile ochilor și-și împinse mai sus ochelarii pe nas. Se înclină spre judecător și anunță primul martor.

Sanjoy Bedi intră, clipind descumpănit spre mulțimea de chipuri care-l examinau. Era cocârjat, parcă așteptându-se să fie atacat în orice clipă. Mohinder Singh ciocăni nervos cu degetul în masă. Bănuia ce avea să facă avocatul apărării.

* * *

Un tribunal indian aduce prea puțin cu Old Bailey-ul londonez, sau cu sălile de judecată din Manhattan. Nu existau boxe ale acuzaților sau martorilor. Sanjoy Bedi, îmbrăcat în inevitabilul

dhoti și Kurta lungă, albă, stătea printre avocați și consilierii acestora. La câțiva metri depărtare, Michel îl privea cu ură. Nawabul și suita lui se aflau lângă Michel, procurorul și consilierii săi fiind de cealaltă parte.

— Cum vă numiți? întrebă Mohinder.

Bedi îl privi pe Michel și se înfioră. Nu mai fusese niciodată într-o curte de judecată. Nu știuse cum avea să fie.

— Te omor când scap de aici, șuieră Michel.

— Cum vă numiți? repetă Mohinder.

— B. Bedi, sahib.

Judecătorul Reddy se aplecă înainte, încercând să audă peste zumzetul monoton al ventilatoarelor de sub plafon.

— Numele complet, insistă Mohinder Singh.

— Sanjoy Bedi.

— Ce-a zis? întrebă judecătorul.

— Sanjoy Bedi, îi spuse Mohinder.

Răbdarea procurorului era legendară. Trebuia să fie așa. Sarcina lui era să-i poarte pe martori prin declarațiile incluse în PRI.

— Ce ocupație aveți?

Bedi își începu recitalul. Avusese timp suficient să-l repete. Ca și Michel, era ținut în Tihar de un an de zile. Era procedura uzuală, permițând martorilor-cheie să fie anchetați oricând. Nimeni nu se gândea că niște oameni nevinovați puteau suferi în felul acesta.

— Sunt un om cinstit, sahib.

— Cum? întrebă judecătorul.

— A spus că este un om cinstit. Repetă Mohinder.

— Există și altfel de oameni? replică nawabul, și se întoarse spre audiență, solicitând aprobarea.

Publicul hohoti.

— Suntem convinși că sunteți un om cinstit. Dar ce ocupație aveți? întrebă Mohinder.

— Am o companie care se ocupă cu mătasea, sahib.

— În ce oraș?

— Varanasi.

Judecătorul se aplecă din nou, încruntându-se.

— N-aud. Spuneți-i martorului să se apropie mai mult de bară.

Procurorul gesticula spre Bedi. Bătrânul se apropie, târșâindu-și picioarele. Acum stătea desculț într-o băltoacă de apă, ce picurase prin tavan, când începuse ploaia. Avea un aspect jalnic, de parcă era acuzatul.

— Ne puteți spune ce s-a întâmplat.? zise Mohinder.

— O clipă, îl opri judecătorul Reddy, luați-o de la început. N-am auzit nimic până acum.

Mohinder Singh încuviință, zâmbind. Era obișnuit cu asemenea întreruperi.

— Și-acum, rosti el cât putu mai tare, cum vă numiți?

* * *

Ploaia reîncepuse. Mohinder trebuia să strige ca să se facă auzit. Îi puse bătrânului o serie de întrebări de rutină, pentru a-l obișnui să vorbească tare. În cele din urmă, întrebă:

— Aș dori să-l priviți pe bărbatul din stânga. L-ați mai văzut?

Bedi se întoarse și-l privi pe Michel, mulțumit că farang-ul era încătușat în lanțurile grele de dandaberi.

— Ești mort, șopti Michel.

Indianul simți cum i se înmoaie genunchii.

— Vă rog să răspundeți, repetă procurorul. L-ați mai văzut?

— Da, sahib.

— Vă rog să ne spuneți unde, și când.

— Dorea să închirieze o cameră, sahib. I-am dat-o pe cea mai bună.

— Spălătorul, bănuiesc, comentă nawabul.

Mohinder privi spre judecător, sperând într-o intervenție. Nu se auzi nimic.

— Aceasta se întâmpla în 5 iulie 1972?

Bedi șovăi.

— Da, sahib.

— Cum era îmbrăcat?

— Purta un turban, sahib. Dhoti și o cămașă albă.

— Deci era deghizat?

— Obiectez! sări în picioare nawabul. Clientul meu nu era deghizat. Apărarea intenționează să demonstreze că persoana respectivă nu era clientul meu. Deci nu putea fi deghizat.

Judecătorul căzu pe gânduri. În tribunalele indiene, procedurile nu se înregistrează integral; judecătorul dictează după bunul plac ce anume să se rețină dintr-o depoziție.

— Se aprobă.

Se întoarse către grefier, un sikh cu o barbă uriașă, sârmoasă, și turban albastru-auriu.

— În ziua de 5 iulie 1972, un bărbat, cu turban și dhoti a venit la pensiunea mea. Semăna cu acuzatul.

Remingtonul vechi începu să țăcăne. Judecătorul reveni către procuror:

— Continuați.

Mohinder Singh oftă și clătină din cap. Lucrurile nu mergeau deloc bine.

— Ați mai văzut-o pe această femeie?

Procurorul luă un dosar maro și uzat. Scoase dinăuntru fotografia alb-negru a Valentinei Jarreau și o întinse lui Bedi. Trecu apoi din mână în mână pe la tot completul de judecată. Spectatorii de la galerie și ziariștii își întoarseră gâturile să o vadă și ei.

— Da, încuviință Bedi. A adus-o la hotel.

— Și probabil a impresionat-o, comentă nawabul.

Suita lui chicoti prompt.

Mohinder Singh privi disperat spre judecătorul Reddy, care, în mod intenționat, nu-l băgă în seamă „Până și el e intimidat", își spuse cu amărăciune Mohinder. „Lua-l-ar dracu". Continuă cu întrebările:

— Asta se întâmpla pe 7 iulie 1972?

— Da, sahib.

— La ce oră?

— După-amiaza, sahib. Nu știu pe la ce oră.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— A suit cu ea în odaie. Le-am adus ceai. El îl comandase.

— Curajos bărbat, strigă nawabul în râsetele generale.

— În continuare, ce s-a întâmplat?

— N-am mai văzut-o, sahib. A doua zi.

— Da, da, îl opri Mohinder. O să ajungem și acolo. Ajunsese la acea parte a depoziției în care nici el nu avea completă încredere. Când a venit poliția la pensiune?

Bedi mormăi ceva și privi podeaua. Toată lumea ciuli urechile, străduindu-se să distingă ceva peste răpăitul ploii, zumzetul ventilatoarelor și pălăvrăgelile a doi dintre asistenții nawabului, care discutau aprins între ei.

— Deci, când a sosit poliția?

— Nu sunt sigur, sahib.

— După venirea acuzatului și a fetei?

— Da, sahib.

— V-a arătat fotografia acestui bărbat? arătă spre Michel.

— Da, sahib.

— De ce n-ați spus poliției că omul pe care-l căutau era în

pensiune?

Bedi privi speriat spre judecător, și Mohinder văzu cu groază că picioarele bătrânului tremurau. „Dumnezeule!”

— Nu l-am recunoscut, sahib. În fotografie avea veșminte occidentale și era blond. Abia a doua zi, dimineața, când a plecat cu fata și l-am văzut fără turban.

Glasul i se stinse. Nawabul rânji triumfător, și procurorul se grăbi să continue:

— Bun. Povestiți-ne ce s-a petrecut în dimineața aceea.

* * *

Hotelul Oberoi este unul din cele mai selecte din New Delhi.

Inaugurat în 1965, e o clădire scânteietoare din sticlă și beton, înălțându-se deasupra terenurilor de golf și a mormântului lui Humayun. Adăpostește singurul bar dintr-un zgârie-nori al orașului: „Ciocârlia”.

Detectivul-șef Ravi Engineer își conduse invitatul la o masă de lângă fereastră și comandă două ginuri cu tonic.

Engineer și Budjinski se întâlniseră de multe ori la diferite conferințe mondiale pe teme de poliție și se împrieteniseră cu prilejul ultimelor două vizite ale francezului în capitala Indiei, în probleme de Interpol. Engineer anchetase uciderea Noellei și supraveghease personal formalitățile de expediere a sicriului la Paris.

Când Budjinski revenise în India pentru proces, Engineer îl invitase să locuiască în casa lui din Delhi.

Engineer era brahman, un bărbat slab, ascet, cu pielea palidă și părul scurt și grizonat. Fusese educat la Cambridge, iar lui Budjinski i se părea că seamănă cu un ofițer britanic. O mustață tunsă perie sporea impresia.

— Ei, bătrâne, ce zici de justiția indiană?

Budjinski goli paharul.

— O bătaie de joc!

— Ia-o încet, se încruntă Engineer. O semăna el cu apa, dar are patruzeci de grade.

— Nu-i un proces, ci un circ.

— Oh, n-aș zice. Azi chiar mi s-a părut plin de demnitate. Alteori lucrurile scapă rău de sub control.

— Procurorul ăla. Cum îl cheamă? e un idiot și jumătate.

— Nu, nu-i adevărat. Doar neinspirat. În meseria asta trebuie să ai inspirație. Nu-i vina lui.

— Așa o poate ține luni de zile.

— Se poate.

Engineer privi pe fereastră. În depărtare, dincolo de mormântul lui Humayun, fulgerele pâlpâiau pe cerul nopții.

— Dacă-l achită, îl omor cu mâinile mele. Ți-o jur!

— Dumnezeule! fără vărsare de sânge, bătrâne. Să rămânem civilizați și să facem totul ca să-l spânzure. E mult mai curat.

— Nu-mi pasă cum anume. Dar trebuie să moară pentru ce i-a făcut Noellei.

— O să-l condamne, René.

— Crezi?

— Să-ți mai comand ceva de băut. Și nu-ți face griji. Ce Dumnezeu, mâine lucrurile o să meargă mai bine.

* * *

Era a doua zi a procesului.

Nawabul de Pashan se sculă încet de pe scaun, aidoma unei păsări negre de pradă care se înălță lent în văzduh, bătând arogant din aripile uriașe. Purta un sacou negru, impecabil croit, cu pantaloni reiați și bluză albă cu guler pe gât. Îl domina prin statură pe bătrânul negustor de mătăsuri, și contrastul era evident pentru toată lumea. Deja îngrozit, Bedi părea gata să se prăbușească la picioarele avocatului.

Nawabul rămase tăcut multă vreme, examinându-l peste nasul său lung și coroiat. Apoi întinse un braț și, imediat, unul din asistenți îi depuse o fotografie în palmă.

— Aceasta este fotografia cu care a venit poliția, rosti el.

— Da, sahib.

— În momentul acela nu l-ai recunoscut pe clientul meu?

Bedi părea că avea dificultăți de exprimare.

— Nu, sahib.

— De ce?

— Din cauza hainelor. A părului.

— Ce anume diferea în privința părului?

— Era negru, sahib.

— Mai înainte, ai spus că purta turban.

Bătrânul își dădu seama în ce capcană căzuse. Coborî privirea.

— De câte ori l-ai văzut pe chiriaș înainte de venirea poliției?

— Nu sunt sigur, sahib.

— O dată? de două ori? de zece ori? de trei sute de ori?

Bedi tremura acum din tot trupul. Mohinder Singh privi în altă

parte. Nu mai suporta să-l vadă.

— De vreo zece ori.

— Și totdeauna a purtat turban?

— Da, sahib.

— Totuși știai că avea părul negru?

Negustorul nu răspunse. Nawabul privi triumfător în jur.

— Bun: atunci când ai ajuns la concluzia că chiriașul era omul căutat de poliție?

— A doua zi, sahib.

— Pe la ce oră?

— Nu sunt sigur.

— Înainte de zori?

— Da, înainte.

— Deci era întuneric.

— Da, sahib.

— Nu dormeai?

— M-am trezit, sahib. L-am auzit pe scări.

— Și l-ai recunoscut pe întuneric, deși în cele zece ocazii anterioare nu l-ai putut identifica? așa este? bedi nu răspunse. Am întrebat: așa este?

Bedi părea în pragul leșinului. Fixa pardoseala, incapabil să scoată o vorbă.

Mohinder așteptă ca nawabul să-i aplice coup de grace.

— Toate acestea s-au întâmplat pe 8 iulie 1972. Așa este? când Bedi nu răspunse, nawabul strigă: Așa scrie și în declarația pe care ai dat-o! ai afirmat că în ziua de 8 iulie 1972, bărbatul despre care credeai că e clientul meu a dus pe ghaturi un trup învelit în lințoliu. Flutură PRI-ul zdrențuit în fața bătrânului: E aici! bedi încuviință din cap. Vorbește! judecătorul nu te poate auzi!

— D. Da, sahib.

— Ce zi e azi?

— Nu știu, bolborosi Bedi.

Nawabul se întoarse către spectatori, radiind triumfător.

— Nu știe.

Puse mâinile în șolduri și păși către martor. Instinctiv, bătrânul își ghemui capul între umeri.

— Toată mărturia ta nu-i decât un șir de minciuni, nu? șuieră avocatul.

— Da, sahib, încuviință Bedi.

Mohinder Singh oftă și-și coborî capul în mâini.

Budjinski stătea în balconul vilei lui Engineer din vechiul Delhi. Florile grădinii străluceau multicolore. Graurii patrulau pe zidurile înalte, iar o privighetoare se certa cu o familie de vrăbiuțe pentru un lămâi. Era o dimineață caldă și luminoasă, dar la orizont, cumulușii se adunau pentru furtuna după-amiezii.

Un servitor aduse o carafă cu limonada. Engineer zâmbi în semn de scuză spre francez:

— Iartă-mă. Nu beau în fața servitorilor.

Budjinski nu-i răspunse, cufundat în propriile gânduri.

Indianul îl privi, apoi umplu două pahare. Era îngrijorat.

Budjinski slăbise foarte mult de când îl văzuse ultima dată. Părea fragil și îmbătrânit. Nu mai avea aceeași agresivitate în purtare. Își târșâia picioarele, parcă împovărat.

— Ce crezi despre el? rosti brusc francezul.

— Despre Christian? e greu de zis. În privința psihologiei, îi las pe experți să se pronunțe.

— Femeile continuă să se dea în vânt după el. Ieri, în sala de judecată, am văzut o fată – o albă, o occidentală!

— Aruncându-i o floare. A ucis douăzeci de femei! se pare că nu contează. Ele continuă să-l trateze ca pe o stea de cinema.

— Poate tocmai pentru că le urăște. Dacă-mi permiți o observație, femeile sunt atrase întotdeauna de bărbații care le disprețuiesc. Poți vedea reacția aceasta peste tot. Am crezut că tu, care ești francez, vei înțelege lucrurile. În Anglia există chiar o vorbă, bătrâne. Fiecare femeie iubește o brută.

— Însă el e un monstru!

— Da, prietene, așa-i. E înspăimântător, nu?

— Mă poți băga în Tihar, Ravi?

— De ce?

— Știu că pare o nebunie, dar vreau să stau de vorbă cu el. Vreau să înțeleg. Vreau să aflu. Ce-a fost cu Noelle. Trebuie să înțeleg, altfel înnebunesc.

— Îmi pare rău. Este peste puterile mele. Și chiar dacă aș putea aranja ceva, n-aș face-o. Nu te-aș lăsa.

— Ce să mă lași, Ravi?

— Ai uitat că te cunosc de mult. Cam cât o să poți discuta cu el înainte de-a te hotărî să-l strângi de beregată? după aceea vei ajunge și tu în închisoare.

— Ar merita.

— Nu cred.

Instinctiv, Budjinski își scoase țigările din buzunarul cămășii și aprinse una. Îi tremurau mâinile.

— Crezi că-i nebun, Ravi?

— Poate, clătină din cap indianul. Se pot considera ambele puncte de vedere. Uciderea femeilor. Într-adevăr, trebuie să fii dement ca să faci așa ceva. Pe de altă parte, dă dovadă de inteligență. Ba chiar de geniu. Să pui pe altcineva să comită jaful, apoi să-l scoți din țară, să-l ucizi și să abandonezi cadavrul.

— Crezi că l-ar fi putut găsi cineva? nu, adevărata demență este ceea ce a vrut să-i facă fetei.

— Zi mai departe.

— Deci, dacă n-ar fi existat fata, probabil că încă îl mai căutai. El a lăsat-o să-l scoată din umbră. Chiar și atunci, ar fi putut să scape. A riscat însă totul pentru a încerca s-o ucidă. Iar modul în care s-a gândit s-o facă. Nu, mie asta nu mi se pare nebunie.

— Îl cunoști pe scriitorul ăla? cel care-i scrie biografia pentru o editură new-yorkeză?

— Da, am auzit câte ceva.

— M-a sunat să ne întâlnim. Voia să mă întrebe despre Valentine Jarreau. Am căzut de acord să schimbăm niște informații între noi.

— Ai aflat ceva interesant?

— Se pare că Christian e incoerent. Le confundă permanent pe Valentine și pe maică-sa.

— Atunci poate că ai dreptate. O fi într-adevăr nebun.

— Poate.

— Foarte ciudat. Tăcu câteva clipe: Apropo, știi unde-i fata?

— Nu, răspunse Budjinski. A dispărut.

* * *

Era a patra zi a procesului.

Mohinder Singh își chemase al doilea martor, bătrânul Chandal din Varanasi. Acesta era îmbrăcat într-o salopetă soioasă din bumbac, iar turbanul devenise cenușiu din cauza murdăriei din Tihar. Era un Harijan, și grupul de consilieri și asistenți ai avocatului se retrase din fața lui.

Procurorul se ridică, încrezător. Era convins că astăzi lucrurile aveau să se desfășoare mult mai bine.

— Cum vă numiți?

— Morarji Chowdhury.

Vocea bărbatului era profundă, melodioasă și sigură pe ea. Deși

dintr-o castă inferioară, păstra o demnitate reținută.

— Ce ocupație aveți?

— Sunt chandal la ghatul Hari Schandra, sahib. În Varanasi.

Ca și în cazul lui Bendi, Mohinder puse o serie de întrebări biografice de rutină, pentru a-l obișnui pe bătrân cu atmosfera sălii de judecată. Apoi arătă spre Michel:

— L-ați mai văzut pe acest bărbat?

Chowdhury întoarse capul încet și privi. Michel îi întoarse căutătura, zâmbind ușor.

— Da, sahib.

— Când l-ați văzut?

— Cu o zi înainte de-a încerca s-o ucidă pe femeie.

Nawabul stătea întins pe o banchetă din lemn, dedesubtul jilțului judecătoresc, aidoma unui senator roman la o orgie. Țâșni în picioare de parcă ar fi fost mușcat.

— Obiecție!

— Se admite, încuviință judecătorul.

Mohinder Singh reformulă expresia:

— Cu o zi înainte de tentativa de asasinat: 7 iulie 1972. Așa este?

— Da, sahib.

— Cu ce ocazie l-ați văzut?

— A venit și mi-a spus că-i murise soția. Voia să fie incinerată pe ghat, iar cenușa ei să fie azvârlită în Mama Gange.

— Nu vi s-a părut ciudat? o asemenea solicitare din partea unui european?

— N-am știut că era european. Purta turban și dhoti. L-am crezut indian., Nawabul sări în picioare:

— Obiecție! apărarea susține că persoana la care se referă martorul era într-adevăr indian.

— Se admite.

— Deci ați căzut de acord, urmă procurorul.

— Da, sahib.

— Când l-ați mai văzut după aceea?

— În dimineața următoare, sahib. A adus femeia. Era învelită într-un lințoliu. O purta în brațe. Nu mi s-a părut nimic suspect.

— Apoi ce s-a întâmplat?

Chowdhury privi spre Michel, hârâi din fundul gâtlejului și scuipă pe podea. Avocații din jur lungiră gâturile ca să se holbeze la flegma de culoarea betelului, de parcă ar fi reprezentat o nouă

dovadă.

— Martorul se va abține să expectoreze în sala de judecată, anunță judecătorul Reddy.

— Apoi ce s-a întâmplat? repetă Mohinder.

Nu era deloc sigur că gestul martorului său îi plăcuse bătrânului judecător.

— A așezat-o pe catafalc și a aprins focul. Atunci cearșaful a căzut și am zărit fața femeii. Buzele i se mișcau. Mi-am dat seama că era încă vie.

— Atunci ați încercat s-o salvați?

— Da, sahib.

— Iar acuzatul a încercat să vă oprească?

— Stătea în fața catafalcului, amenințându-mă cu un cuțit. Atunci am alergat după ajutor.

— Și a apărut poliția?

— Da, sahib.

— Mulțumesc. Puteți interoga martorul.

Nawabul se ridică impunător și se îndreptă spre sectorul presei. Rămase câteva clipe cu profilul întins într-acolo, oferindu-le reporterilor posibilitatea să-l pozeze. Apoi se răsuci către Chowdhury.

— Ești sigur că clientul meu este bărbatul pe care l-ai văzut în prima zi pe ghat?

— Da, sahib.

— Era îmbrăcat ca atunci?

— Nu, nu exact. Atunci purta turban, dhoti și.

— Deci arăta altfel?

— Da, sahib.

Judecătorul Reddy se întoarse către grefier:

— Martorul afirmă că bărbatul văzut în ziua dinaintea crimei arăta altfel decât acuzatul.

Remingtonul începu să țăcăne.

— Continuă, vorbi judecătorul.

Mohider Singh clătină din cap, simțind un fior de neliniște.

— Câți indieni vin anual la tine? continuă încurajat nawabul.

— Nu știu, sahib.

— Câteva sute?

— Foarte mulți.

— Foarte mulți. Totuși îți reamintești un anumit bărbat îmbrăcat în dhoti.

— Nu poți uita un om care te amenință cu cuțitul.

— Aha, înțeleg, aprobă nawabul și se încruntă, părând că face un efort supraomenesc pentru a înțelege. Deci, mi-au spus că ți-l reamintești doar din ziua următoare. Când a avut loc accidentul.

Chowdhury ezită, nesigur.

— Da, încuviință el.

— Pe la ce oră s-a întâmplat?

— În zori, sahib.

— În zori. Deci era întuneric?

— Da, sahib.

— Crezi deci că clientul meu era bărbatul pe care l-ai văzut în dimineața aceea pe ghat, bazându-te pe amintirea unui incident petrecut pe întuneric acum douăsprezece luni?

— Sunt sigur că el este bărbatul.

— Ai afirmat însă că incidentul s-a petrecut înainte de ivirea zorilor. Probabil că ai niște ochi extrem de buni. Nawabul se întoarse și indică ceasul atârnat deasupra intrării în sala de judecată: Cât e ora?

Chowdhury miji ochii.

— E. Nu știu.

— Este unu fără un sfert. Iar ceasul se află la mai puțin de douăzeci de metri. Într-adevăr, ai o vedere extraordinară. Extraordinar de proastă. Nu mai am alte întrebări.

— Chem martorul Andrew Kaplan.

Americanul avea părul blond și ciufulit, lung până la umeri, și purta o barbă rară. Slăbise în decursul lungilor sale întemnițări prin închisorile indiene, iar cămașa murdară din bumbac îi atârna largă pe umeri.

Intră în sală, evitând ochii lui Michel.

Mohinder Singh își puse ochelarii și-și consultă carnetul.

— Cum vă numiți?

— Andrew Kaplan.

— Ce naționalitate aveți?

— Americană.

— Cetățean al Statelor Unite?

— Da.

— Ocupația?

— Student.

— Ha.

Nawabul stătea pe un scaun la numai doi metri depărtare, cu

mâinile în șolduri și mantia desfășurată înapoia lui. Părea o uriașă pasăre de pradă cocoțată pe e creangă.

Mohinder ignoră întreruperea înțelegând că nu se putea aștepta la vreun ajutor din partea judecătorului. Arătă spre Michel.

— Uitați-vă la acest bărbat.

Andy privi fără chef. Michel se aplecă spre el.

— Îți tai oușoarele și ți le bag pe gât.

— Îl recunoașteți?

Americanul înghiți un nod. I se promisese eliberarea în schimbul acestei depoziții. N-ar mai fi rezistat cinci ani în Tihar. Trebuia s-o facă.

— Am întrebat: îl recunoașteți?

— Da.

— Unde l-ați mai văzut?

— În Bombay. Stăteam în aceeași celulă.

— Ați fost tovarăși de celulă în închisoarea Port Bombay?

— Da.

— Ne puteți spune ceva despre el?

— Păi, era destul de. Violent. A ucis un tip. Un canadian.

— A ucis pe cineva?

Michel se îndreptă pe scaun și șuieră:

— Ești mort!

— De fapt, nu l-am văzut omorându-l. Umbla un zvon prin închisoare. Se zicea că l-a încolțit pe un tip în latrină și i-a zdrobit capul de un bloc de beton.

— Ce altceva vă mai amintiți?

— Păi, se străduia teribil să scape din închisoare.

— Exista un motiv anume?

— Da. Spunea că are de plătit o datorie moșului.

— Moșului?

— Tatăl lui. Spunea c-o să-l omoare.

Mohinder Singh își agăță degetele mari în buzunarele vestei, simțind cum îi revine încrederea. În mod surprinzător, nawabul, tăcea.

— Când l-ai văzut ultima oară?

Transpirația strălucea pe chipul lui Andy. Părea că se sufocă.

— Înainte. De-a.

— Spuneți.

— Înainte de a evada.

— Înainte de a evada?” Așa ați spus?

— Da.
— Deci bărbatul acesta e un condamnat care a evadat.
— Nu-l condamnaseră.
— Și când a evadat din închisoarea Bombay?
— În ianuarie 1968.
— Mulțumesc. Puteți interoga martorul.
* * *
Nawabul părea că adormise. După câteva clipe, căscă teatral, întinzându-și membrele, apoi se ridică încet în picioare, de parcă ar fi făcut un efort deosebit.
Îl privi îndelung pe Andy Kaplan, și se strâmbă dezgustat.
— Câți ani ai?
— Douăzeci și trei.
— Douăzeci și trei. Ai muncit vreodată?
— Ce?
— Am întrebat: ai muncit vreodată? ai avut vreo slujbă?
— V-am spus: sunt student.
— Ce-a zis? se aplecă înainte judecătorul Reddy.
— A zis că are douăzeci și trei de ani și n-a muncit niciodată în viață, explică nawabul.
Judecătorul repetă fraza stenografului.
— Ce ocupație ai în prezent?
— Ce-i asta? se întoarse Andy spre procuror, care înălță neajutorat din umeri.
— Ai vreo ocupație în prezent?
— Știți bine că nu. Sunt în Tihar.
— Adică în închisoarea din Delhi?
— Da.
— Sub ce acuzație?
— Că aveam niște iarbă.
Judecătorul se încruntă și-l privi pe nawab.
— A fost arestat pentru posesia de droguri.
— Nu erau droguri. Erau niște nenorocite de țigări.
— Martorul a fost arestat pentru trafic de heroină, dictă judecătorul.
— Cât ai stat aici în închisoare?
— Doi ani.
— Și mai trebuie să rămâi încă cinci?
— Da.
— Mai înainte ai fost închis în Bombay?

— Numai pentru două luni. După aceea m-am întors în America.

— Când ai revenit în India ai fost arestat din nou pentru consum de droguri?

— Da, am o karma păcătoasă.

— De când consumi droguri?

— Nu mai știu. De pe la cincisprezece, șaisprezece ani.

— De când? întrebă judecătorul.

— De când era copil, înălțimea voastră, explică nawabul. Reveni spre american: Deci utilizezi droguri în mod curent?

— Ca toată lumea, nu?

— Și ai deseori halucinații?

— Nu, n-am halucinații. Ce-i asta?

— Atunci de ce iei droguri?

— E bine. Te face să te simți grozav. Fac lumea mai frumoasă.

— Îți schimbă percepțiile?

— Da, cred că da.

— Fiind așadar un consumator constant, obișnuiești să vezi lucruri pe oare alții nu le văd?

— Hei, n-am zis așa ceva.

— Ai fost silit de poliție să depui mărturie pentru acuzare. Așa-i?

Fusese ultima lui șansă. Taică-său refuzase să-l mai ajute: Îmi strici reputația și dezonorezi întreaga familie. E momentul să înveți o lecție. Asta se întâmplase cu doi ani în urmă. La fel de bine puteau fi și două sute.

Nu mai putea îndura alți cinci ani în Tihar. Trebuia s-o facă.

— Nu, n-am fost silit.

Nawabul surâse, cu zâmbetul lung și lent al unei vulpi gata să înfulece o găină grasă.

— Descrie-ne închisoarea Tihar.

Andy fu derutat, de brusca schimbare a interogatoriului.

— E o budă.

— Poftim?

— Un iad.

— Ce vă dau de mâncare?

— O dată pe zi, un chapati și o jumătate de cană de lapte. Eventual niște dal. Dacă n-ai ceva bani, mori de foame. Paznicii te pun să plătești pentru orice.

— Unde dormi?

— Dorm pe jos, pe piatră, cu o pătură subțire, iarnă sau vară. Peste tot sunt șobolani. Andy simți lacrimile auto-compătimirii inundându-i ochii. Nu se mai putea controla: E oribil. Nu vă puteți închipui cât de groaznic e!

— Cred că deținuții ar fi în stare de orice ca să scape dintr-un asemenea loc.

— Aș vinde-o și pe mama dacă.

Se opri, dându-și seama ce spusese. Privi spre procuror, însă indianul fixa podeaua cu pumnii strânși de ciudă.

— Noroc că n-a fost nevoie de așa ceva, rosti triumfător nawabul. Acuzatul nu ți-e nici măcar rudă. N-am alte întrebări.

Era a cincea zi a procesului.

Nu mergea bine. Stilul apărării fusese evident de la început, Nawabul exploata fiecare imperfecțiune, și în fiecare zi capetele de acuzare se mai năruiau puțin. Își confirmase reputația, manipulându-i și intimidându-i pe martorii acuzării așa încât atunci când termina cu ei, dovezile clare deveneau simple speculații, fantezii sau închipuiri.

Budjinski venea zi de zi, și simțea cum se adună în el o furie neputincioasă. Se părea că blestematul avea să scape.

Ceva trebuia să se întâmple. Ceva.

* * *

Mohinder Singh avea biroul într-o clădire veche de lângă Parlament Street. Budjinski trecu pe lângă ușă pe care scria „Inginer V. S. Dr. Lit. (Oxford). Avocat Dr. Drept, Tribunal Suprem”., sau „D. K. Chandrasekhar, Avocat, Prestare, Jurământ. Ex-procuror Departament Poliție. Decorații: Medalia Președintelui, Medalia Servicii Poliție și Pompieri”.

Birourile slab luminate și puternic mirositoare erau pline de stenografe în sari-uri roșii, verzi și aurii, cu degetele dansând peste mașini vechi de scris. Coridoarele erau ticsite cu mesageri în uniforme albe, purtând dosare, sau cărând în spinare avocații cu serviete și umbrele până la holurile de intrare, pentru a nu-și uda picioarele în străzile inundate de ploaie.

Biroul lui Mohinder se afla la etajul trei. Plăcuța de pe ușă anunța simplu: „Mohinder Singh, Procuror Public”. Ușa era întredeschisă, și bărbatul lucra la masă, aplecat deasupra unor hârtii. Turbanul său bleu era ușor strâmb și pătat de transpirație. Ascuțea concentrat un creion.

Budjinski deschise larg ușa și intră.

— Domnule Singh, rosti el.

Indianul nu păru surprins să-l vadă. Indică un scaun.

— Luați loc, domnule.

Continua să ascută creionul.

Budjinski se așeză și privi în jur. Odăița era micuță și ticsită cu cărți de drept și dosare, așezate pe rafturile care acopereau toți pereții.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

— Vreau să știu când mă veți chema să depun mărturie, rosti Budjinski în engleză.

— Toate la vremea lor, domnule, toate la vremea lor.

— Să fiu mai direct. Budjinski se aplecă în față și ciocăni cu vârful degetului în tăblia mesei: Pierdem procesul.

— Pierdem", domnule?

— Uitați ce-i, toată viața am fost polițist. Am asistat la multe procese. Simt când un caz e belit.

— Belit"? nu cunosc cuvântul. E franțuzesc?

— Peștele scapă din cârlig, domnule Singh. Vin zi de zi la tribunal, asist la farsa aia și nu-mi vine să-mi cred ochilor. Individul e hoț, ucigaș și sadic, dar îl lași pe șmecherul ăla de avocat să-și facă de cap.

— Credeți că mărturia dumneavoastră ar putea schimba situația, domnule?

Mohinder nu părea ofensat de manierele francezului, care sperase să-l atâțe, era dezamăgit.

— Da, așa cred.

Procurorul își împinse ochelarii în susul nasului.

— Mda. Spuneți-mi ceva, domnule, am auzit că ați fost demis de organizația în care lucrați. Poliția Internațională, nu?

— Interpol. Și n-am fost demis. A fost o pensionare înainte de termen. Din motive de sănătate.

— E același lucru.

— Nu-i același lucru, Monsieur!

— Văd că sunteți încă sensibil la acest aspect. Și dacă eu, un amărât de procuror public, pot trezi o asemenea reacție, cum veți rezista înaintea strălucitului meu coleg, nawabul?

Budjinski se lăsă pe spate, înfrânt.

— Touche. Îmi cer scuze, domnule Singh. Fiica mea.

— Înțeleg, domnule. Știu în același timp că nu mă pot compara cu ilustrul meu coleg, și cu tacticile lui. Totuși n-am dezarmat,

domnule. Mai am un as în mânecă.

— Care anume?

— Veți vedea, domnule. Veți vedea.

* * *

Budjinski stătea pe balconul vilei și asculta răpăitul ploii pe frunzele bananierilor. Se scărpină nervos la subsuori și pe spate, unde sudoarea devenise iritantă. Dincolo de gardul grădinii, strada era inundată de potop. Privi un bărbat suflecându-și dhoti-ul și traversând torentul, cu o umbrelă neagră deasupra capului.

Vremea i se potrivea stării sufletești.

Se întrebă dacă avea să se descurce ca martor.

Împinse într-o parte castronul cu porridge dulce și orez negru și privi perdeaua, cenușie de ploaie. Se gândi iarăși la Noelle, și mânia clocoti din nou în el, iar mâinile i se încleștară în pumni. Nu mai exista nici o speranță.

— Bună dimineața, René.

Ridică ochii. Era Engineer, rezervat și distins într-o cămașă albă de bumbac, deschisă la gât, și pantaloni negri.

— Bonjour, Ravi.

— Ai văzut?

Indianul aruncă pe masă un exemplar din Times of India. Budjinski îl ridică.

— Citește pe prima pagină.

VALENTINE JARREAU VINE LA PROCES

— Iisuse! au găsit-o!

— Nu. Engineer se așeză și-și turnă ceai. După cum scrie, ea a venit la ei. Indienii renunțaseră de multe luni.

— Nu-mi vine să cred.

— Nici mie. Își despături șervetul. Și nici nawabului. Să vedem dacă-l poate convinge pe judecător că o femeie nu-l recunoaște pe cel oare a încercat s-o omoare. Luă o felie de papaya și începu să mănânce: Veștile bune îmi fac totdeauna poftă de mâncare.

Inițial, Valentine Jarreau fusese dusă la spitalul din Varanasi. A doua zi însă, Budjinski aranjase să fie transportată în Delhi și apoi la Paris. Vreme de două săptămâni, se zbătuse între viață și moarte în secția pentru arși din Hôpital des Invalides.

Avea arsuri de gradul doi și trei pe partea stângă: pe obraz, braț, umăr și pe spatele piciorului stâng. La fiecare patru ore, medicii îi administrau tetraciclină intra-muscular, pentru a opri infecția streptococică ce ar fi putut-o ucide.

În primele două săptămâni, fata plutise pe o saltea moale de analgezice, protejând-o de durerile intense, dar pe jumătate conștientă de lumea din jur. Când își recapătă complet cunoștința, Valentine rămase tăcută și retrasă. Nu vorbea absolut deloc, cu Budjinski, cu doctorii, cu infirmierele și nici măcar cu prietenele ei.

Budjinski continuase s-o viziteze în spital, dar ea nu-i vorbea niciodată și nici nu arătase vreun semn că l-ar fi recunoscut. Se temea că psihicul ei fusese definitiv afectat de cele ce i se întâmplaseră.

După alte trei luni, Valentine Jarreau dispăruse. Autoritățile indiene, care deschiseseră acțiune de urmărire, sub acuzația de tentativă de crimă, împotriva lui Michel Christian, speraseră să obțină o declarație completă și acuzatoare din partea ei. Fuseseră obligate să continue ancheta fără fată.

Circulaseră diferite zvonuri. Că fusese internată într-o clinică particulară. Că locuia, cu o rudă îndepărtată, în sălbaticul Dordogne. De la Engineer, Budjinski auzise chiar că o tânără corespunzând semnalmentelor Valentinei fusese văzută la o mănăstire budistă din Nepal.

Acum se întorcea. Budjinski se întrebă dacă avea să-l mai recunoască. Dorea cu disperare s-o revadă.

Voia s-o roage să-l ierte.

* * *

Sosi la tribunal la douăsprezece fără douăzeci. Străvechile clădiri erau imaginea mizeriei. Cerșetorii dormeau pe banchetele și zidurile scunde din piatră, prunci goi scânceau pe pardosele, avocații își croiau drum prin mulțimile unde orbii și schilozii cereau de pomană, iar bărbați cu chipuri disperate, strângând teancuri groase de documente, solicitau atenția oricui îi asculta. Din când în când, câte un corb intra printr-o fereastră deschisă și bătea din aripi, speriat, deasupra mulțimilor, precum un vestitor al nebuniei și tragediei.

Budjinski se strecurase spre sala de judecată, își găsi locul în sectorul rezervat presei și aștepta.

Îl auzi pe Michel înainte de a-l vedea, auzi bocănitul bocancilor grei și zăngănitul lanțurilor, apoi la intrare apăru falanga de soldați care-l înconjurau ca un zid kaki. Erau doisprezece militari, înarmați cu puști.

Michel purta dandaberi, niște cătușe groase și late din oțel, în jurul gleznelor, legate de o bară lungă de jumătate de metru fixată

la brâu. Încheietura mâinii stângi era legată cu un lanț, al cărui capăt îl ținea un soldat. Michel nu părea însă înfrânt. Îl trăgea un soldat după el, în vreme ce escorta îi deschidea drum prin mulțime.

Își ocupă locul, pe scaunul din fața judecătorului. Când îl zări pe Budjinski, buzele i se strâmbă într-un zâmbet batjocoritor.

Francezul se strădui să-și mute privirea, simțind în stomac un ghem de furie neputincioasă.

Când se uită din nou, Michel discuta cu biograful american care, ghemuit lângă el, scria grăbit într-un carnețel. Se spunea că editura newyorkeză îi oferise cincizeci de mii de dolari pentru a-i publica amintirile.

— E nemaipomenit, este?

Budjinski întoarse capul. Înapoia lui stăteau două fete purtând tricouri occidentale și blugi. Îl fixau pe Michel cu ochi strălucitori.

— E un ucigaș, rosti francezul.

Fetele îl priviră, surprinse și neinteresate de intervenția lui.

— E nevinovat, spuse una dintre ele.

Budjinski se întoarse la loc nervos. Michel le remarcase pe cele două tinere și le zâmbea, trăsăturile întunecate ale chipului său încrețindu-se într-un surâs de o intensitate extraordinară.

— E nemaipomenit, murmură o fată. Nu se poate să fi făcut așa ceva.

Francezul clătină din cap, dezgustat, dar și impresionat de puterea pe care Michel o exercita asupra femeilor. „Slavă Domnului că judecătorul e un bărbat”, reflectă cu amărăciune.

„Și slavă Domnului că vine Valentine”.

I se păru o răzbunare a sorții ca lovitura finală să i-o dea o femeie.

— Acuzarea o cheamă pe martora Valentine Jarreau. Pentru prima dată după o săptămână, în sală se lăsă tăcerea. Până și asistenții cei guralivi amuțiră și, aidoma spectatorilor înghesuiți și transpirați alături de ziariști, întinseră gâturile ca s-o zărească pe femeia despre care auziseră și citiseră atâtea.

Toți din sală își ținură respirația la unison.

Valentine purta un sari alb imaculat, brodat cu fir de aur. Capul și chipul îi erau acoperite în tradiția chauderei musulman. Pătrunse însoțită de un cordon kaki, șase soldați și polițiști deschizându-i cu greu calea.

Budjinski se strădui să o zărească, însă nu văzu decât o fulgerare de mătase albă și, pentru o clipă, ochii uluitor de verzi,

plecați în jos.

Fu condusă spre banchetă, pe locul rezervat între avocați. Până și nawabul se sculase în picioare, privind curios.

Mohinder Singh aștepta, inexpresiv.

Budjinski își șterse transpirația de pe frunte. Acum, Valentine era cu spatele la el, pierdută în mulțimea mișcătoare de reporteri și consilieri. În sală nu se auzea decât zumzetul ventilatoarelor.

Toți amuțiseră, așteptând senzaționalul. Era un eveniment rar într-un tribunal indian. Martorul nu depusese inițial mărturie în PRI. Cu excepția procurorului, nimeni nu știa ce avea să spună.

— Vă rugăm să ne spuneți cum vă numiți?

Valentine ridică mâna și-și îndepărtă vălul. În jur se auzi un suspin general. Budjinski simți un fior. Ce mai rămăsese din frumusețea ei?

Apoi, pe neașteptate fata întoarse capul, căutând parcă pe cineva.

„Poate pe mine", se gândi francezul.

— Dumnezeule, murmură el.

Jumătate din față era așa cum și-o reamintea: pometul înalt, pielea catifelată de culoarea mierii întunecate, buzele întredeschise senzual. Însă restul. Cealaltă jumătate strălucea cu rozul crud al țesutului nou grefat, astfel încât dispăreau liniile nasului și obrazului. Aveai senzația că un sculptor modelase din ceară, capul unei zeițe, dar lăsase lucrarea prea aproape de foc, și o parte din chip se topise. Era jumătate perfecțiune și jumătate eroare.

Budjinski simți că ceva din sufletul lui moare. „E numai vina mea!"

După aceea fata se răsuci înapoi, lăsându-l paralizat, înfiorat și clocotind, de mânie.

— Vă rugăm să ne spuneți cum vă numiți.

— Valentine Jarreau.

— Ce vârstă aveți, domnișoară Jarreau?

— Douăzeci și unu de ani.

— Naționalitatea?

— Franceză.

Budjinski asculta cu jumătate de ureche cadența vocilor, cea a lui Mohinder, monotonă, iar a Valentinei, melodioasă, parcurgând obișnuitele formalități.

— De când îl cunoașteți pe acuzat?

— L-am întâlnit acum optsprezece luni în Paris.

— Și ce legături ați avut cu el?

Valentine se uită pentru prima dată la Michel. Erau îndeajuns de aproape ca să se poată atinge. Ochii lui Michel erau pe jumătate închiși, cu capul lăsat pe spate într-o postură de pasivitate arogantă, parcă ascultând un copil care citește o carte.

— Am fost amanți.

— Este adevărat că, atunci când ați fost cu acuzatul în Bangkok, ați fost contactată de căpitanul René Budjinski de la Interpol din Paris, care v-a cerut să rămâneți cu acuzatul, suspectat de mai multe crime?

— Obiecție! sări în picioare nawabul.

Judecătorul se aplecă înainte:

— Întrebarea e justificată?

— Da, înălțimea voastră, răspunse procurorul. În vederea stabilirii mobilului.

— Obiecția se respinge.

Nawabul se așeză, ridicând chipul într-un gest teatral de implorare a divinității.

— Mi s-a spus că Michel era suspectat, spuse Valentine.

— Și l-ați urmat în Varanasi doar la sugestia căpitanului Budjinski?

— Nu, m-aș fi dus oricum.

Procurorul strânse din umeri, ignorând răspunsul.

— Ce s-a întâmplat când ați ajuns în Varanasi?

— La hotel mă aștepta un mesaj de la Michel. Dorea să ne întâlnim a doua zi.

— Căpitanul Budjinski v-a sfătuit să mergeți la întâlnire?

— Da. V-am zis însă, m-aș fi dus oricum.

— Știați că poliția intenționează să-l aresteze? că fusese eliberat un mandat de arestare pentru.

Mohinder se aplecă să-și examineze însemnările.

— Da, știam. L-am avertizat.

— L-ați avertizat?! repetă surprins procurorul.

— Poliția îl hărțuia. Eu îl consideram nevinovat. Când l-am văzut, i-am strigat că suntem urmăriți și să plece cât mai repede.

Mohinder ezită și scotoci în buzunarul hainei, în căutarea batistei. Își șterse transpirația de pe frunte și-și aranja ochelarii mai bine.

— După aceea v-a dus la pensiunea domnului Bedi.

— Da.

— Acolo v-a drogat.

Nawabul sări în picioare, alert, simțind o fisură.

— Obiecție! procurorul manipulează martorul!

— Obiecția se acceptă.

Mohinder pufni nervos:

— Ne puteți spune, cu cuvintele dumneavoastră, ce s-a întâmplat în pensiune.

— Michel și cu mine am hotărât că ar fi mai bine să plecăm imediat din Varanasi.

Budjinski nu putea vedea chipul Valentinei, dar îl distingea limpede pe Mohinder. Sikhul transpira abundent, și calmul vocii sale începuse să se destrame.

— Ați hotărât ca el să plece?

— Da. Eu am decis să rămân. Dacă am fi încercat să părăsim împreună Varanasi l-ar fi prins.

De acum, Mohinder era disperat. O privi pe fată, se șterse din nou cu batista și șuieră:

— De ce minți?

— Nu mint, răspunse cu glas tare Valentine.

Nawabul se lăsă pe spate și aplaudă:

— Bravo! strigă el.

— Vă rugăm să ne spuneți ce s-a întâmplat în continuare, rosti posac Mohinder.

— Cineva a intrat în camera noastră.

— Cine?

— Nu știu.

— Minți!

Nawabul sări în picioare:

— Procurorul intimidează martorul! obiectă el.

Judecătorul Reddy era uluit. Avocatul apărării proteja un martor al acuzării. Se întoarse către Mohinder.

— Obiecția se acceptă.

— Ce s-a întâmplat când această. Această persoană necunoscută a intrat în camera dumneavoastră?

— Eu dormeam în pat. Mi-a pus o cârpă peste gură și nas. Am simțit un miros ciudat, probabil cârpa era îmbibată cu ceva. Poate cu cloroform. Asta-i tot ce-mi amintesc. Cred că mi-am pierdut cunoștința. M-am trezit pe ghaturi. Bărbatul mă purta spre catafalc.

— Era acest bărbat! strigă Mohinder arătându-l pe Michel.

— Nu. Glasul Valentinei era calm, ba chiar senin. Nu, v-am

spus, m-a purtat în brațe. Am putut să-l văd foarte clar. Era un indian. Nu era Michel. Era altcineva. Michel nu mi-ar fi făcut așa ceva. El mă iubește. E nevinovat.

Sala de judecată izbucni ca într-o explozie. Capul de acuzare fusese anulat chiar de victimă. Procesul luase sfârșit.

Michel Christian avea să fie eliberat.

Ziariștii se năpustiră spre ușă, îmbrâncindu-se și călcându-se pe picioare. Nawabul sări de pe banchetă și o bătu pe spate pe Valentine.

— Bravo! bravo! azi s-a făcut dreptate!

Budjinski încercă s-o zărească pe fată prin mulțime, însă silueta ei fragilă, învești mântată în alb, era pierdută printre avocați și soldați. Mohinder Singh tremura de furie și răcnea:

— Minte! minte!

Francezul reuși să-l vadă pe Michel, care continua să stea în scaun. Râdea.

Se întoarse și-și croi drum afară, orbit de disperare, de frustrare și de o ură rece și grea, care știa că n-avea să-l părăsească decât după ce nenorocitul avea să moară.

„Valentine! de ce?”

De ce?

* * *

Limuzina Ambasador negru-galbenă opri în fața vilei. Budjinski privea de pe verandă. Zări fata subțire în sari alb coborând din mașină, traversând grăbită grădina și suind treptele.

— O s-o conducă Kapil, spuse Engineer. Te las singur, da, bătrâne?

— Mulțumesc.

Indianul ieși. După câteva clipe, ușa se deschise și intră Kapil conducând-o pe Valentine.

După ce se înclină, servitorul în livrea închise ușa înapoia lui.

— Bună ziua, căpitane.

Bărbatul păși spre ea, cu dorința de-a o strivi în brațe. În loc s-o facă, rosti:

— Bună ziua, Valentine. Ia loc, te rog.

— Merci.

Alese unul din scaunele de trestie împletită, privindu-l dinapoia vălului străveziu. Pe masa din mahon sculptat se afla un ceainic de argint. Budjinski umplu două cești cu ceai neîndulcit.

— Nu credeam c-o să ne mai întâlnim. După ce-ai plecat din

spital.

— Nu puteam rămâne în Franța. Există un loc unde Michel m-a dus, o dată. În Nepal. Acolo am fost.

— Înțeleg.

Ea se întinse și luă ceașca.

— Tu ce mai faci?

— Bine. Apropo, mulțumesc că ai venit.

— Am auzit că voiai să mă vezi.

Stăvilarul se rupse.

— De ce-ai făcut-o? de ce?

— Nu vreau să mai discut despre asta.

Nu putea să-l mai iubească. Nu, după ceea ce-i făcuse.

— N-o să-l elibereze. Există cereri de extrădare din Singapore și Filipine. Dacă n-o să-l condamne, îl omor cu mâinile mele.

— Te rog, căpitane.

— Nu mai sunt căpitan. M-au dat afară.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți pară rău. N-aș fi putut acționa altfel.

— Da, înțeleg. Nici eu n-aș fi putut. Așa că, te rog, nu-mi cere să-ți explic.

Budjinski își aprinse o țigară.

— Hotărâsem să mă las de fumat. Noelle mă bătea mereu la cap s-o fac. Da-n ultimul an, n-am avut un singur moment ca lumea.

— Poate acum.

— Nu, nici ăsta nu mi se pare bun.

Rămaseră câteva minute într-o tăcere stânjenitoare.

— De ce voiai să mă vezi?

— Doream să știu de ce ai făcut ceea ce ai făcut azi dimineață.

— Îmi pare rău. Ți-am zis deja: nu-ți pot explica.

— Mai e ceva. Budjinski se ridică și se apropie de balustradă. Uite, nu știu cum să zic. Ceea ce ți s-a întâmplat.

— Vrei să te absolv de vină?

— N-am fost niciodată un bun catolic, domnișoară. Doream numai să știi că-mi pare rău.

— Știi, când am fost cu Michel în Nepal, am mers într-un loc numit Koppan. Acolo există niște occidentali, care trăiesc la fel ca și călugării budiști. Am rămas cu ei o după-amiază întreagă și mi-au explicat ce înseamnă kharma. Este ca un fel de datorie ce trebuie plătită. Poate că budiștii au dreptate. Oricum, indiferent de datorii, eu le-am achitat pe ale mele. Își atinse ușor obrazul cu vârfurile

degetelor, de parcă ar fi fost un machiaj care s-ar fi putut șterge. Ceea ce am făcut a fost decizia mea, și destinul meu.

— Dar Michel?

— Lasă-l pe Michel. Și el își va plăti datoriile, când va fi timpul.

Se ridică în picioare.

— Au revoir, căpitane.

— Unde o să te duci?

— Nu știu. Depinde de ce se va întâmpla cu Michel.

— Apropo. Știai că poliția pariziană a redeschis dosarul cu moartea tatălui tău?

Valentine păru că se clatină pe picioare. Pentru o clipă Budjinski crezu c-o să leșine.

Se sculă s-o sprijine, dar ea ridică mâna:

— N-am nimic.

— M-am gândit c-ar trebui să știi.

— Michel?

Budjinski încuviință.

— Acum îl mai poți iubi?

— Nu-ți pot explica ceea ce simt pentru el, răspunse fata.

Ușa se închise încet înapoia ei.

Michel fu dus într-o celulă goală. Un gardian îl împinse pe bancheta de lemn tare din mijloc. Îl încătușaseră din nou în dandaberi, ca să-și primească vizitatorul, însă de acum se obișnuise cu viața din închisorile indiene.

În ultimul an trăise și dormise într-o celulă lată de trei pași și lungă de cinci, cu o hrană care de-abia te ținea în viață. În fiecare zi primea o chapati, jumătate de ceașcă de lapte, adesea acru, o farfurie cu dal verzui și apos și niște iahnie de fasole. Nu i se permisese să primească vizite, să citească ziare sau să dețină un aparat de radio. Dormise pe pardoseala din piatră, acoperit doar cu o pătură slinoasă, în timpul zilei suportând gemetele și bolboroselile celor pe care temnița îi înnebunise; iar noaptea, rezistând la atacurile haitelor de șobolani mari și negri.

Dintr-un perete ieșea capătul unei țevi ruginite și, din când în când, pe acolo picura, o apă roșcat-maronie. Era însă singura pe care o căpăta, și întotdeauna, indiferent de ora din zi sau din noapte, își făcea palmele căuș pentru această pomană sărăcăcioasă.

În timpul musonului, celula se inunda.

Din cauza cătușelor de oțel care i se puneau ori de câte ori părăsea celula, gleznele și încheieturile mâinilor îi erau carne vie.

Trupul i se acoperise de ulcere, cauzate de infecțiile provocate de păduchi.

Și nu exista nici o scăpare.

În adâncul sufletului, sperase că tribunalul avea să-l găsească vinovat. Să-l condamne la șapte ani de închisoare, sau poate la zece, nu conta. Între timp avea să primească avansul pentru cartea aceea imbecilă pe care americanii doreau s-o publice, și cu banii își putea cumpăra ieșirea din Tihar.

Acum însă apăruse pericolul ca Singapore, sau chiar Thailanda să aranjeze un proces rapid și să-l execute înainte de-a putea să-și plătească evadarea.

Avea nevoie de un miracol.

Se întrebă ce voia Valentine de la el.

* * *

Ușa se deschise și fata intră, flancată de doi gardieni. Se așeză la masă, vizavi de el, și-și scoase vălul.

Ochii verzi erau tot scânteietori și pătrunzători, deși cel stâng privea din mijlocul unei mase informe de țesut. Un colț al gurii era pe jumătate încremenit într-o crăpătură roz, iar celălalt coborât într-un zâmbet de regret.

— Bună, Michel, rosti ea în engleză.

— Ești ultima persoană la care mă așteptam să vină aici.

— De ce? între noi doi există o legătură, cheri. Atâta vreme cât suntem în viață, legătura aceea nu poate fi ruptă.

— Ai venit să mă umilești?

— Nu. Am venit. Să-ți spun că-mi pare rău.

— Pentru Bangkok? sau pentru ziua de ieri?

— Pentru ieri? dar. Te-am ajutat. Te-am salvat.

— M-ai salvat? de cine m-ai salvat? de thailandezi?

— Thailandezi?

— O să fiu extrădat.

Fata vorbi imediat în franceză.

— Nu-i nimic. De aceea am și venit. Am un plan.

Michel privi scurt spre gardieni. Își dădu seama că nu înțeleseseră nimic.

— Spune!

— Eu sunt vinovată că ai ajuns aici. Așa că eu o să te scot.

— Cum?

— O să-ți fac rost de o uniformă și alte câteva lucruri ca să te deghizezi. În plus, niște bani să-i mituiești pe paznici. O să plătesc

un gardian să-ți aducă toate astea. După aceea, ieși pur și simplu.

— Ești nebună.

— Crezi? paznicii de aici câștigă trei sute de rupii pe lună. Cum crezi că ar costa să nu mai pară o nebunie?

— Poți aranja toate astea?

— Bineînțeles.

— Și ce-o să se întâmple când. Dacă ies?

— Te aștept la poarta principală. Mă ocup de transport și ne îndreptăm direct spre granița nepaleză, la Raxaul.

— Când?

— Mâine noapte.

— La ce oră?

— La unsprezece. Până dimineața, nimeni n-o să-și dea seama că ai evadat. Din Nepal zburăm în America de Sud. Am pregătit totul. Pașaport, haine, totul. În două zile vei fi în siguranță și putem începe o viață nouă.

Se aplecase înainte, cu ochii strălucind de entuziasm, așteptând cu o nerăbdare copilărească, aprobarea lui.

— Te-am subestimat, rosti Michel.

— Timpul s-a terminat, vorbi în engleză un paznic.

Valentine se sculă în picioare.

— De ce faci asta? o întrebă Michel.

— Nu știi?

— Am crezut că mă urăști.

— Te-am urât. Mult timp, cât am stat în spital, voiam să te ucid. Nu făcusem nimic altceva decât să-mi închipui o mie de morți diferite pentru tine. După aceea însă mi-am dat seama că dacă te-aș ucide, aș omorî o parte din mine. Te doresc, Michel. Te doresc înapoi.

Ușa se închise după ea.

Michel privi în urma ei. „Dumnezeule! chiar crede că aș mai putea. După tot ce-a făcut. Și arătând în halul ăsta.” Se înfiora la gândul de a face dragoste cu o asemenea oroare. Mai bine murea în dimineața aceea, în Varanasi.

Acum va trebui s-o ucidă cu adevărat.

* * *

Valentine se îndreptă spre Chandni Chowk, celebrul bazar dintre moscheea Jama Masjid și Fortul Roșu, un labirint de străduțe acoperite și pasaje întortocheate, unele harijanii își expuneau mărfurile pe zdrențe murdare, șerpii verzui, micuți, erau îmblânziți

în recipiente din alamă, iar vacile sacre se plimbau nestingherite pe lângă ușile pictate ale prăvăliilor. Se simțea un miros puternic de tămâie, mirodenii și excremente.

Cumpără uniforma kaki, galoanele aurite, peruca, barba, mustața și turbanul din locuri diferite. Însemnele militare, panglicile și medaliile le găsi într-un mic magazin de bijuterii de lângă Jama Masjid. Cele mai multe probleme le ridică ultimul obiect de pe listă. Îl descoperi de-abia într-o havelis dărăpănată din capătul unei fundături. Achiziția fu costisitoare și imposibil de transportat. Urma să vină mai târziu s-o ia.

Furgoneta costă mult mai puțin, și i-o vându un jain cu dinții îmbrăcați în aur. Valentine bănuia că fusese furată. Oricum, era lipsit de importanță. Trebuia să-i servească doar pentru câteva ore.

În sfârșit, termină. Plăti cinci sute de rupii unui gardian din Tihar să-i ducă lădița de carton lui Michel.

În curând el avea să fie liber.

* * *

Paznicul descuie celula și-l îmbrânci înăuntru pe Andy Kaplan. Ușa se închise după aceea cu zgomot.

Singura lumină provenea de la felinarul cu gaz atârnând pe peretele exterior al celulei, lângă fereastra zăbrelită. Michel dormea, ghemuit într-un colț.

Andy înainta spre el.

— Michel!

Nici un răspuns. Se apropie mai mult.

— Michel!

Văzu o mișcare fulgerătoare, apoi se trezi brusc pe spate, cu Michel apăsându-l cu cotul pe beregată.

— Cum vrei să te ucid? să-ți frâng gâtul, sau să te sugrum încet?

Americanul încercă să strige. Trase cu disperare de brațul care îl sufoca.

— Nu. Te rog. Am ceva. Fata.

Brusc, putu să respire din nou. Michel îl prinse de păr și-l smuci de cap.

— Vorbește!

— Un paznic. Mi-a dat ceva de la fată. Valentine. O cutie.

— Unde-i?

Andy se târî pe podea, prin întuneric. O găsi și i-o împinse.

— N-am deschis-o. Jur!

Michel o trase sub fereastră în dreptul pătratului de lumină

galbenă și rupse sforile care o legau. Era tot ceea ce promisese Valentine. Până și un ceas ieftin.

Deasupra era un bilet: „Poarta principală. Ora unsprezece. Așteaptă claxonul. Unul lung, două scurte”.

— Michel, vorbi americanul de undeva din umbră. Iartă-mă pentru ceea ce a fost la proces. A trebuit s-o fac. Nu mai pot rezista aici. Știam că oricum o să găsești o cale de evadare.

Michel nu răspunse.

— Am făcut bine, nu? i-am zis fetei c-o să-ți aduc eu cutia.

Pumnul bărbatului țâșni din beznă și-l întinse pe Andy pe podea.

— Șterge-o!

— N-am avut ce face, suspină Andy. Au zis c-o să mă scoată de aici.

— Te-au mințit. Putrezi-ți-ar oasele!

* * *

Michel privi ceasul trimis de Valentine. La unsprezece fără zece, își dezbrăcă tricoul murdar și blugii, și deschise cutia. Îmbrăcă haina și pantalonii scurți kaki.

Aveau un miros ciudat. Se întrebă de unde făcuse rost de ele fata. Probabil, din vreun bazar împuțit.

Goli cutia și rânji. Exista chiar și un tub cu pastă de lipit ca să-și fixeze peruca, mustața și barba. Puse turbanul, aranjându-și banda elastică sub bărbie, apoi îmbrăcă moletierele kaki și sandalele.

Era gata.

Așteptă.

Peste câteva minute, auzi claxonul. Lung, scurt, scurt. Semnalul convenit.

Totul era pregătit. După plecarea lui Andy, Michel răcnise și-i ceruse pazniculuiă să-l aducă pe gardianul-șef. Când rămase numai cu acesta în celulă, îi dăduse cele douăzeci de mii de rupii, puse de Valentine pe fundul cutiei.

Indianul fusese impresionat. Banii echivalau cu salariul lui pe șase ani.

În schimbul lor, aranjase ca ușa celulei să rămână descuiată. Fără îndoială, după aceea avea să aresteze vreun amărât pentru neglijență.

Michel împinse ușa masivă din metal.

* * *

Din celulă se ieșea în curtea de exerciții. Michel privi afară. Era

liniște. Jos, deasupra zidurilor închisorii, luna era rotundă și galbenă.

Închise ușa și strecură sub braț bastonul militar din trestie. „Un amănunt elegant”, își spuse. Valentine se gândise la tot.

Mai rămăsese poarta.

Porni într-acolo, pașii răsunând în curte. Simțea un fior de ațâțare. Peste câteva minute avea să fie afară.

Lângă poarta interioară se aflau două umbre, deslușindu-se vag în lumina felinarului. Când îl zăriră, gardienii ridicară puștile.

Înainte de a-l putea soma, Michel se răsti în hindi:

— Deschideți poarta!

Cel doi ezitară. Michel se apropie, lovindu-se nervos cu bastonul peste gambă.

— Haide! mai repede!

Unul din gardieni bâjbâi cu un inel de chei, și poarta metalică scârțâi deschizându-se. Michel așteptă. Nu voia să pară prea grăbit.

Îl cercetă cu privirea pe celălalt paznic, apoi cu un gest brusc îi luă pușca și, demonstrativ, examină închizătorul. O trânti înapoi în brațele soldatului și șuieră:

— Arma e murdară. S-o cureți!

— Da, sahib.

Ieșii pe poartă. Fusese ușor. Foarte, foarte ușor.

* * *

Între zidul interior și cel exterior se întindea o curte largă. Porțile principale se găseau sub o arcadă din piatră. Erau masive și cu întărituri din fier, fiecare înaltă de paisprezece metri și lată de trei. Se deschideau rareori. Într-una din ele fusese tăiată o ușă de dimensiuni normale, și pe aici erau aduși noi deținuți și – mai rar – alții erau eliberați.

Erau păzite de un singur gardian. Michel îi zări sclipirea țigării.

— Atenție! răcni el.

Îl auzi pe indian icnind și-l văzu aruncând țigara. Pușca îi căzu zăngănind și omul se aplecă s-o ridice.

— Cum te cheamă? latră Michel.

— Caporal Shastri, se bâlbâi paznicul.

— Mâine dimineață te prezinți la raport. Acum deschide ușa!

Peste câteva clipe, Michel auzea ușa închizându-se îndărăt.

Reușise! era liber.

Privi strada pustie. Furgoneta era parcată la vreo cincizeci de metri, și zări o siluetă în alb făcându-i semn. Valentine!

Alergă spre ea, azvârlind în sus bastonul, triumfător. Acesta căzu și se rostogoli în rigolă.

Furgoneta semăna mult cu duba vopsită în culori de camuflaj care-l transportase zilnic la Tit Hizari. Era un Bedford vechi, fără geamuri. Valentine stătea lângă ușa din spate, ținând-o deschisă.

— Repede! îi șuieră. Înăuntru!

Rânjind mulțumit, sări în furgonetă și o auzi pe fată închizând ușa. Apoi se lăsă încet în genunchi, în întuneric, și începu să râdă.

— Și-acum. Pleci la Paris? întrebă Engineer.

— Nu, până nu-l văd mort.

Indianul turnă restul berii în paharul lui Budjinski.

— Nu-ți face griji. N-o să-i dea drumul. În cel mult două zile va fi extrădat.

— Pur și simplu, nu-mi vine să cred. Cum îl mai poate iubi după tot ce s-a întâmplat?

— E mult mai simplu în țara noastră, bătrâne. Noi nu le lăsăm pe femei să ia hotărâri. Cu excepția Indirei, bineînțeles.

— Mă-ntreb ce ar fi zis Noelle dacă ar fi fost aici? probabil că și ea l-ar fi iertat: „Lasă-l tată. N-a vrut să mă omoare. Era surescitat". Poate că sunt singurul căruia îi pasă cu adevărat de ceea ce a făcut. Tu ce crezi, Ravi?

— Nu încerc să le înțeleg pe femei. Din fericire, în țara asta nici nu-i necesar. Cred totuși că-i mare păcat de fată. Trebuie să fi fost extrem de frumoasă.

— Da, încuviință Budjinski. A fost.

Michel simți demarajul furgonetei.

„Ești genială, chérie", se gândi. „Păcat că va trebui să te omor". Simți ceva mișcându-se lângă el. În furgoneta fără ferestruici era întuneric beznă, și miji ochii.

Zgomotul se repetă. Era un fel de târșâit, de parcă peste podeaua metalică se mișca un obiect foarte greu și ud.

— Cine-i acolo? întrebă bărbatul.

Instinctiv, întinse mâna către ușă, pipăind în căutarea clanței. Nu exista.

Împinse ușa cu putere. Era încuiată.

Auzi iarăși sunetul și se retrase într-un colț, ghemuindu-se.

„Ce dracu era?"

— Valentine?

„Nu intra în panică. N-o să-ți facă nici un rău. Tocmai te-a scos din Tihar, ce dracu!" Se târî până la peretele metalic al cabinei și

începu să bată cu pumnii în el.

— Valentine!

Zgomotul se auzi din nou. Mai aproape.

Sări într-o parte, izbindu-se cu tot trupul de celălalt colț al furgonetei. „Iisuse Christoase!” Îl urmărea!

„Stai calm”. Lovi iarăși cu pumnii în perete. Valentine trebuie să-l fi auzit.

Nu se întrebase de ce fata îl pusese în compartimentul din spate. În primul moment i se păruse normal: o ascunzătoare.

Dar și o capcană ucigașă.

Și-o aminti spunând: „Te doresc, Michel. Te doresc înapoi.” Nu, nu i-ar fi făcut nici un rău. Avea nevoie de el. De asta refuzase să depună mărturie împotriva lui.

— Valentine! oprește mașina!

Auzi iarăși sunetul. „Iisuse, ce era?”

Fugi în colțul opus, bâjbâind disperat după orice ar fi putut să-i slujească drept armă.

— Valentine!

„De ce nu oprea?”

— Valentine!

* * *

Șarpele fusese capturat în Birmania. Era un piton zebrat, unul dintre cei mai mari din familia pitonilor, având o lungime de zece metri. În mod obișnuit, se temea de om.

Nu-l putea zări pe Michel. La început, îl simțiseră organele lui specializate în detectarea căldurii, iar apoi limba bifurcată depistase mirosul grăsimii de porc cu care fuseseră unse hainele bărbatului. De aceea, credea că în furgoneta era un porc, și se pregătea să-l atace.

Foamea îi era ațâțată de vibrațiile puternice pe care le simțea prin podeaua metalică. Zgomotele erau transmise până la timpane prin intermediul osului cel mare și maxilarului inferior, și știa că prada era neajutorată și speriată.

Fălcile masive se deschiseră, dezvăluind peste o sută de colți ascuțiți ca niște ace, îndepărtați spre spate, dispuși în șase șiruri strălucitoare.

Țâșni.

* * *

Michel simți o mușcătură, și urlă.

Ceva i se încolăci în jurul piciorului, un tentacul masiv, de

grosimea brațului unui bărbat. Încercă să se smulgă, dar în zadar. Un laț rece și musculos îl strângea într-o menghină nemiloasă.

Începu să-l târască pe podea. Se auzi răcnind din nou, un zbierat ascuțit de teroare pură.

Un inel îl cuprinse de mijloc, un altul în jurul umerilor; încercă să mai strige, dar plămânii i se goliseră de aer. Colacii de oțel îl sufocau.

Lovi orbește, o dată, și încă o dată. Nu nimerea însă nimic.

Inamicul nevăzut spori presiunea asupra pieptului și pântecului său.

„Dumnezeule! o să explodez, o să pleznesc ca un fruct răscopt!"

Trase cu disperare de inelele din jurul trupului, neînțelegând ce anume îl ucidea.

Se gândi la Valentine. Se gândi la jumătatea de față surâzând angelic în închisoare și spunându-i: „Te doresc, am nevoie de tine", și brusc înțelese, cu o claritate absolută, ce făcuse.

Izbi cu pumnii în gol, într-un ultim și inutil protest. Auzi un troznet, și-și dădu seama că fusese una din coastele lui. În fața ochilor îi explodară lumini albe, supernove orbitoare de durere. Nu putea crede că totul avea să se termine așa.

În ultimele convulsii ale morții, o zări pe Adrienne, învești mântată în alb, chemându-l cu un deget cu unghia stacojie, s-o urmeze în neantul negru dinapoia ușii, iar când trecu pragul, ușa se izbi, închizându-se, și deși era beznă, îi putu deslușI fața, și-și dădu seama că nu mai era frumoasă.

Deschise gura într-un ultim răcnet mut:

— Adrienne!

Îl trădase pentru ultima dată. Femeile.

Toate sunt niște târfe.

* * *

Valentine îl ascultă murind. Urletele lui nu-i oferiră nici o satisfacție. Crezuse că avea să fie un moment pe care să-l savureze. Se înșelase.

Fusese doar justiție, justiția perfectă, iar ea reprezentase instrumentul acesteia.

Se trezi gândindu-se la secția de arși din Hôpital des Invalides, o lume tăcută și izolată, unde toți purtau măști și halate lungi, verzi și sterile, iar aerul era filtrat și purificat. În primele două săptămâni, plutise pe norii albi și moi ai morfinei.

Dar după aceea începuse durerea.

Era precum un soare fierbinte pârjolindu-i carnea lipsită de piele, în lungi valuri de agonie insuportabilă care o făceau să geamă, să țipe și să suspine până ce infirmiera de gardă nu mai putea rezista, și Valentine simțea înțepătura acului în braț, aducându-i o scurtă evadare din coșmarul suferinței.

Îl auzi pe Michel strigând-o, într-un geamăt de groază teribilă. Lovea cu pumnii în peretele metalic. Conduse mai departe pe străzile tăcute ale nopții. În curând avea să se termine.

Se gândi la ziua când îi scoseseră în sfârșit pansamentele, și fusese nevoită să privească străina de coșmar care o fixa din oglindă cu o parte a feței încremenită într-o mască grotescă, roz. Icnise de oroare, furie și autocompătimire.

Își aminti chipul Magdalenei, când venise în vizită.

Privirea de repulsie, iute disimulată, deși cu efort, și transformată într-un zâmbet compătimitor. Știuse că de atunci înainte, toți aveau s-o privească în felul acela.

Michel chiar crezuse că ea l-ar fi putut ierta? era chiar atât de imbecil și egoist să creadă că avea să înceteze a-l urî pentru tot restul vieții?

Se gândi la Adrienne și la teribilul secret ce o chinui se până la moarte. Acum, în cele din urmă, știa ce-i tăinuise. Fără să reușească însă s-o ferească de soarta ei. La urma urmei, ea și Michel erau de același sânge. Destinele lor se întrepătrundeau.

Era un act de justiție ca Valentine să scrie capitolul final. Păcatul mamei ei fusese ispășit. Se achitaseră toate datoriile.

În cele din urmă se gândi la Jean Claude, vânat și strivit, în morga pariziană. Pentru ceea ce i se întâmplase, parcă nici un fel de justiție n-ar fi fost de-ajuns.

Răcnetele înăbușite crescuseră pentru o clipă, apoi se auziră alte sunete: izbiturile convulsiilor finale, după aceea tăcere.

Se terminase. O făcuse. Totul luase sfârșit.

EPILOG.

Lângă Mathura, pe drumul spre Agra.

Sunil Ramakrisnari cântări în mâna dreaptă levierul cel greu, apoi se apropie cu prudență de furgoneta Budford neagră. Rămase lângă ușa din spate. Sergentul Jagdish Singh verifică interiorul cabinei și încuviință din cap.

— Deschide-o, zise el.

Sătenii spuseseră că furgoneta stătea acolo de o zi, probabil abandonată. Putea să existe o explicație extrem de nevinovată. În

curând aveau să afle.

Ramakrisnari băgă vârful levierului între ușă și marginea furgonetei și începu să forțeze. Încuietoarea pocni cu zgomot.

Sergentul deschise ușa.

La început, Jagdish Singh crezu că era un colac de cablu foarte gros. După aceea văzu că se mișcă, și-și dădu seama la ce se uita. Păși înapoi.

— Shiva, murmură el.

Pitonul încercase mai întâi să-și reducă prada, dezarticulându-i încheieturile. Însă bărbatul se dovedise prea mare pentru el, și jumătatea inferioară a trunchiului precum și picioarele îi ieșeau din gură, acoperite cu o peliculă de salivă lipicioasă. Cu corpul umflat în mod obscen, șarpele îi privea pe polițiști cu ochi portocalii, fără să clipească, neajutorat, prizonierul propriei sale victime.

Ramakrisnari se întoarse și vomită. Sergentul clătină din cap. Se întrebă ce aveau să zică cei de la sediu.

Paris.

René Budjinski rămase câteva minute lângă cruce. Era liniște aici; pâcla dimineții înăbușea zgomotele traficului. Noelle fusese îngropată sub un fag tânăr. În zilele senine, se putea vedea perfect panorama orașului. I-ar fi plăcut și ei.

Bărbatul îngenunche, scoase florile vechi din vasul de la piciorul crucii și le înlocui cu trandafiri roșii. Degetele lui butucănoase erau destul de stângace, și abia după un timp se declară mulțumit.

— Acum la mine locuiește o fată, Noelle, șopti el. Nu, nu-i ceea ce crezi. Nu suntem amanți. E mai tânără decât tine. Frumoasă? da, foarte frumoasă. Exceptând cicatricele. Nu-i este ușor. Mă ocup de ea. Este ca un pui de pasăre rănit, are nevoie să fie îngrijit înainte de a reveni în lume. Se ridică. Ai fi plăcut-o. Seamănă mult cu tine.

Scotoci prin buzunare, căutând țigările, scoase una, apoi, păru că se răzgândește. O puse înapoi în pachet.

— Încearcă să mă convingă să mă las de fumat, spuse el. Știu că ai fi fost de acord cu ea.

Se întoarse și privi spre poarta cimitirului. Pâcla începuse să se destrame, și aerul dimineții era înmiresmat.

SFÂRȘIT

1 Galbeni (n.t.)
2 University of California Los Angeles (n.tr.)